

ΑΙ ΤΟΥ
ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ
ΤΡΑΓΩΔΙΑΙ
ΣΩΖΟΜΕΝΑΙ
ΕΠΤΑ.

SOPHOCLEIS
TRAGŌEDIÆ
QUÆ EXTANT
SEPTEM;

CUM VERSIONE LATINA.

ADDITAE SUNT LECTIONES VARIANTES; ET NOTAE VIRI
DOCISSIMI T. JOHNSON IN QUATUOR TRAGOEDIAS.

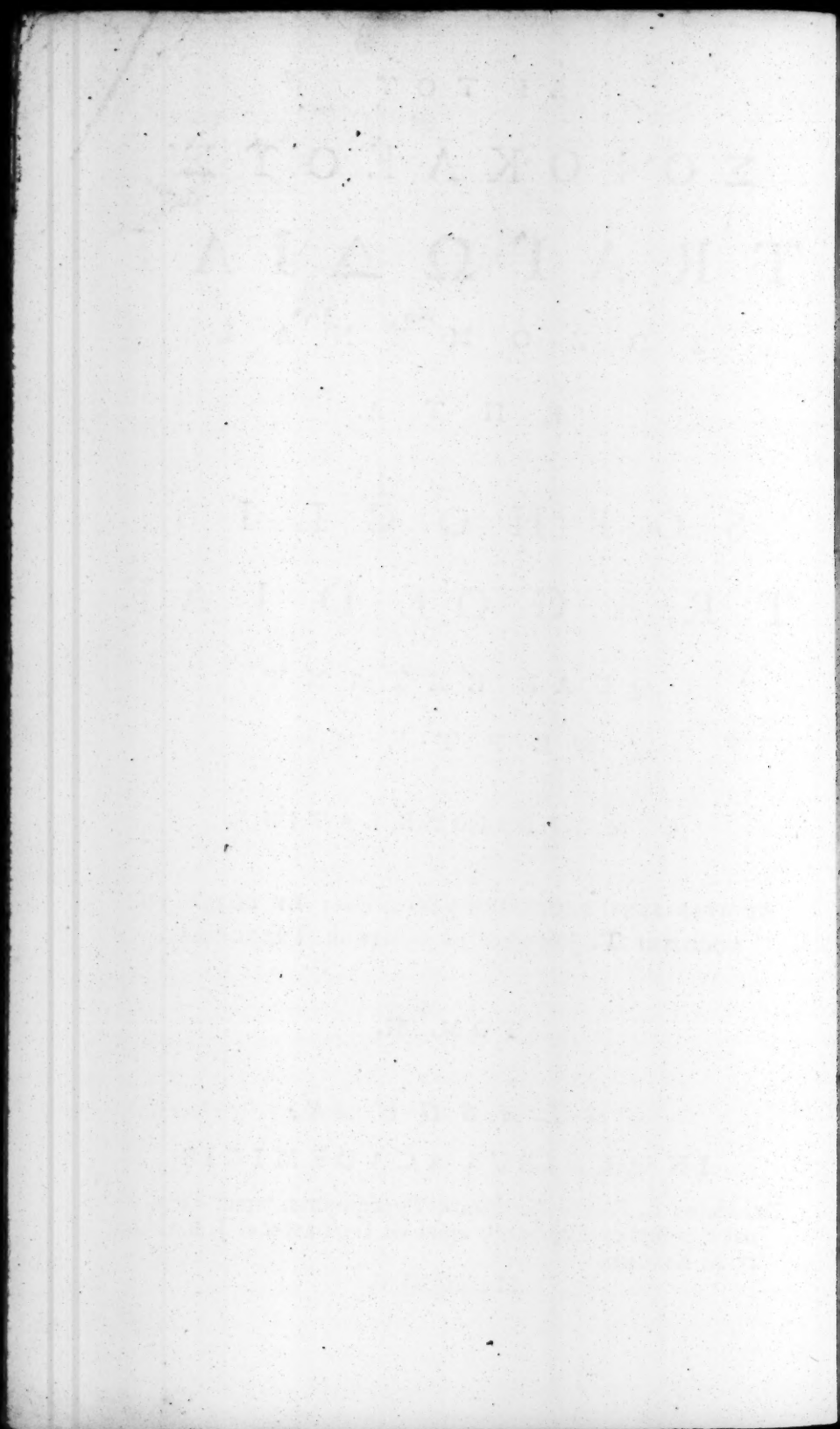
TOM. II.

GLASGUAE:

IN AEDIBUS ACADEMICIS

Excudebat R. FOULIS Academiae Typographus, apud quem ve-
nales prostant; Edinburgi, apud G. HAMILTON et J. BALFOUR,
et A. KINCAID.

MDCCXLV.

ΣΙΣΙΘΟΥ

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

VOL. II.

A

Υ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ.

ΑΠοθανόντα Πολυνείκην ἐν τῇ παρὰ τὸν ἀδελφὸν μονομα-
 χίᾳ, Κρέων, ἄταφον ἐκβαλὼν, κηρύττει μηδένα αὐτὸν
 θάπτειν, θάνατον τὴν ζημίαν ἀπειλήσας. τῷτον Ἀντιγόνη
 ἡ ἀδελφὴ αὐτῷ θάπτειν πειρᾶται· καὶ δὴ λαβῶσα τὰς φύλα-
 κας, ἐπιβάλλει τῷ νεκρῷ χῶμα. οἷς ἐπαπειλεῖ θάνατον ὁ
 Κρέων εἰ μὴ τὸν τῷτο δράσαντα ἐξέλθοιεν. οἱ δὲ τὴν κό-
 νιν τὴν ἐπιβεβλημένην καθάραντες, ὕδεν ἤτλον ἐφρένυν. ἐ-
 πελθῶσα δὲ ἡ Ἀντιγόνη, καὶ γυμνὸν ἄρῶσα τὸν νεκρὸν, ἀνοι-
 μώξασα, ἑαυτὴν εἰσαγγέλλει. ταύτην δὲ ὑπὸ τῶν φυλάκων
 παραδεδομένην Κρέων καλεστικᾶζει, καὶ ζῶσαν εἰς τύμβον
 καθεῖρξεν. ἐπὶ ταῖσι Αἴμων ὁ Κρέοντος, ὃς ἐμνάτο αὐτὴν,
 ἀγανακτῆσας ἑαυτὸν προσεπισφάζει τῇ κόρῃ ἀπολομένη ἁλ-
 χόνῃ, Τειρεσίῃ ταῦτα προθεασάμενος, ἐφ' ᾧ λυπηθεῖσα
 Εὐρυδίκη ἡ τῷ Κρέοντι γαμετή, ἑαυτὴν ἀποσφάζει· καὶ τέ-
 λος θρηνεῖ Κρέων τὸν τῷ πατρὶ καὶ τῇ γαμειῇ θάνατον.

MOrtuum Polynicem in singulari certamine cum fratre, Creon
 insepultum abjicit, atque edicit nequis eum sepeliat, mortem
 violatae legis poenam interminatus. Quem soror Antigone sepelire
 conata clam custodibus, terra obruit: quibus mortem minatur Cre-
 on, nisi autorem facinoris indicent. Absterfo itaque pulvere, ut
 ante, excubias agunt. Reversa autem Antigone quum relictum
 cadaver viderat, ejulatu ipsa se prodit: ac mox a custodibus tra-
 dita, sententiaque Creontis condemnata, viva in sepulchrum conclu-
 ditur. Haec quum perquam dolenti ferret animo Aemon, cui ea
 desponsata erat, sibi ipse juxta virginem laqueo strangulatam ma-
 nus affert, quum haec omnia ante vaticinatus esset Tiresias. Uxor
 vero Creontis Eurydice tam tristi casu commota se interimit. Po-
 stremo luget Creon filii sui et uxoris necem.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ. ANTIGONE.

ΙΣΜΗΝΗ. ISMENE.

ΧΟΡΟΣ, ἐκ Θηβῶν. CHORUS Thebanorum
γερόνων. Senum.

ΚΡΕΩΝ. CREON.

ΦΥΛΑΞ ἄγγελος. NUNCIUS, excubitorum
unus.

ΑΙΜΩΝ. HAEMON.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ. TIRESIAS.

ΑΓΓΕΛΟΣ ἄλλος. NUNCIUS alius.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ. EURYDICE.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ. FAMULUS.

Προλογίζει δὲ ἡ Ἀντιγόνη. Proloquitur Antigone.

A N T I G O N E.

A N T I G O N E, I S M E N E, C H O R U S.

I A M B I.

A N.

O Germana foror, junctissimum *mihi* Ismenes caput,
 Ecquid nosti malorum Oedipodi imputandorum,
 Quod Jupiter non nobis adhuc viventibus conficit?

Nihil enim est triste, nec aerumnosum,

Nec turpe, nec infame est, quod non

Tuisque et meis viderim ego *in* malis.

Atque nunc rursus aliquod universis civibus

Edictum posuisse dicunt ducem modo.

Tenesne, et inaudisti quippiam? an te latent

In amicos grassantia inimicorum mala? 10

Is. Ad me quidem nullus sermo, Antigone, de amicis

Neque laetus, neque tristis pervenit, ex quo

Duobus fratribus orbatae sumus duae,

Una peremptis die mutuâ manu :

Postquam vero pulsus evanuit Argivorum exercitus

Hac ipsa nocte, nihil novi ulterius,

Neque fortunata magis, neque damnis auctior.

A N. Novi pulchre, et te extra aulae portas

Propterea evocavi, ut sola audires. 19

Is. Quid est? videris enim quid animo profunde meditari.

A N. *Quidni?* non enim nostros fratres, Creon sepulchro
 Alterum dignatus est, alterum vero infamia notavit?

Etc-

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ, ΙΣΜΗΝΗ, ΧΟΡΟΣ.

Ιαμβοί.

ΑΝ.

Ω Κοινὸν αὐτάδελφον Ἰσμήνης κάρα,
 Ἀρ' οἶδ' ὅ, τι Ζᾶς ἦν ἀπ' Οἰδίπτε κακῶν
 Ὅποτον ἔχι γῶϊν ἔτι ζώσαν τελεῖ;

Οὐδὲ γ' ἔτ' ἀλγεινόν, ἔτ' ἄτης ἄτερ,
 Οὐτ' ἀχρὸν, ἔτ' ἀτιμόν ἐωδ', ὅποτον ἔ
 Τῶν σῶν τε καὶ μὲν ἔκ' ὅπωπ' ἐγὼ κακῶν.

Καὶ νῦν τι τῶτ' αὖ φασὶ πᾶνδρήμω πόλλ'
 Κήρυγμα θεῖναι τὸν τραηγὸν ἀρτίως.

Ἐχεις τί, κείσηκυσας; ἢ (εἰ λανθάνῃ
 Πρὸς τὰς φίλας σείχονίλα ἦν ἔχθρων κακὰ;

ΙΣ. Εμοὶ μὲν ὑδαὶς μῦθος, Ἀντιγόνη, φίλων
 Οὐθ' ἡδύς, ἔτ' ἀλγεινὸς ἵκετ', ἐξότε

Δυσοῖν ἀδελφοῖν ἐσερήθημεν δύο,

Μιᾷ θανόντων ἡμέρᾳ διπλῇ χερσί.

Ἐπεὶ δὲ φρενὸς ἐσιν Ἀργεῖος στραῖος

Ἐν νυκτὶ τῇ νῦν, ὑδὲν οἶδ' ὑπέρβιον,

Οὐτ' ἀτυχῆσα μᾶλλον, ἔτ' ἀτωμήν.

ΑΝ. Ἦδειν καλῶς, καὶ σ' ἐκλὸς αὐλείων πυλῶν
 Τῶδ' ἔνεκ' ἐξέπεμπον ὡς μόνη κλύοις.

ΙΣ. Τί δ' ἐστὶ; δηλοῖς γ' ἐπὶ καλχαίνουσ' ἔπος.

ΑΝ. Οὐ γ' ἀφ' ἡμῶν τῶ κασιγνήτῳ Κρέων,
 Τὸν μὲν πρωτίσας, τὸν δ' ἀτιμάσας ἔχι;

Ἐτε-

Ετεοκλέα μὲν, ὡς λέγῃσι, σὺν δίκη
 Χρηδαίεις δικαίᾳ καὶ νόμῳ, κατὰ χθονὸς
 Ἐκρυψε, τοῖς ἐνερθεν ἐνλίμον νεκροῖς.
 Τὸν δ' ἀθλίως θανόντα Πολυνείκες νέκυν
 Ἀσοῖσι φασὶν ἐκκεκρυχθαι τὸ μὴ
 Τάφῳ καλύψαι, μηδὲ κωκυῖσαι τινά.
 Ἐὰν δ' ἄκλαυτον, ἄταφον, οἰωνοῖς γλυκύν
 Θησαυρὸν, εἰσπορῶσι πρὸς χάριν βορᾶς.
 Τοιαῦτα φατὶ τὸν ἀγαθὸν Κρέοντ' αἰοί,
 Καί μοι (λέγω γὰρ καὶ ἐγὼ) κηρύξαντ' ἔχειν.
 Καὶ δεῦρο νεῖομαι ταῦτα τοῖς μὴ εἰδῶσι
 Σαφῇ προκηρύξοντα· καὶ τὸ πρῶτ' ἄγειν
 Οὐχ ὡς παρ' ὕδεν, ἀλλ' ὅς ἂν τύτῳ τι δρᾷ,
 Φόνον προκεῖομαι δημόλυσον ἐν πόλει.
 Οὕτως ἔχει αἰοί ταῦτα· καὶ δείξεις τάχα
 Εἴτ' ἀγροῦς πέφυκας, εἴτ' ἐδλῶν κακή.

ΙΣ. Τί δ' ὦ ταλαῖφρον, εἰ τὰδ ἐν τύτοις, ἐγὼ
 Λύεσ' ἂν ἢ θάπτεσσα προδείμην πλέον;

ΑΝ. Εἰ ξυμπονήσεις καὶ ξυνεργάσῃ (κόπη.

ΙΣ. Ποῖόν τι κινδύνειμα; πῇ γνώμης πτότ' εἶ;

ΑΝ. Εἰ τὸν νεκρὸν ξὺν τῇδε κεφιεῖς χερί.

ΙΣ. Ἡ γὰρ νοεῖς θάπτειν σφ' ἀπόρρητον πόλει;

ΑΝ. Τὸν γὰρ ἐμὸν καὶ τὸν σὸν, ἦν σὺ μὴ θέλῃς,
 Ἀδελφόν· καὶ γὰρ δὴ προδῶσ' αἰώσομαι.

ΙΣ. ὦ χεῖλ' αἰ, Κρέοντος ἀνλειρηκότος;

ΑΝ. Ἀλλ' ὕδεν αὐτῷ πρὶν ἐμῷ εἶρ' εἰς μέτα.

ΙΣ. Οἷμοι φρόνησον ὦ κασιγνήτη, πατήρ

Ὡς νῶν ἀπεχθὲς δυσκλῆς τ' ἀπώλειο,

Πρὸς αὐτοφώρων ἀμπλακημάτων διπλᾶς

Οφεις ἀράξας αὐτὸς αὐτεργῶ χερί.

Ἐπεὶ αἰ μήτηρ καὶ γυνὴ, διπλᾶν πάθος,

Πλευραῖσιν

Eteoclem quidem, ut aiunt, jure

Ufus justo et lege, sub terra

Condidit, inferis honoratum manibus.

Misere vere mortuum Polynicis cadaver

Civibus dicunt edixisse, ne quis

Sepulchro tegat, neque adeo defleat :

Sinant vero indefletum, insepultum, alitibus dulcem

Thesaurum, usque intentis ad voluptatem passionis. 30

Talia bonum dicunt Creonta tibi

Et mihi (nam me quoque dico) edixisse :

Et huc venire, *ut* haec ipsa *nobis* utpote nescientibus

Clare praedicat : et rem hanc ducere

Non ut *rem* nihili : nam quicumque quid horum fecerit,

Mortem illi publicam proponi in urbe.

Ita tibi haec se habent ; et ostendes cito

Generosa num sis, an ex bonis *parentibus* mala.

Is. Quidnam misera, si haec ita se *habent*, ego

Violans *legem* vel sepeliens agam ultra *quod profit* ? 40

AN. An operam sis collatura *meque* adjutura considera.

Is. Quodnam *inceptas* facinus audax ? quae tua tandem
est sententia ?

AN. An cadaver *mortui* una mecum levabis manu ?

Is. Tunc ergo cogitas sepelire ipsum interdictum civibus ?

AN. Meum scilicet et tuum (licet tu nolis)

Fratrem *sepeliam* : neque enim unquam proditrix arguar.

Is. O misera, prohibente *num* Creonte ?

AN. At nullum illi jus est, ut a meis *me* arceat.

Is. Hei mihi ! revoca in animum foror, pater

Ut nobis periit invisus, infamisque, 50

Propter peccata sibi deprensa, duos

Oculos effodiens sua ipse manu.

Deinde mater *eademque* uxor duplex malum

Plexis

Plexis suspendiis vitam cum infamia sustulit.
 Tertium vero *quod* fratres duo una die
 Semet trucidantes miseri, mortem
 Sibi invicem intulere mutuis manibus.
 Nunc autem *duae* nos jam reliquae : considera
 Quam pessime simus periturae, si lege invita
 Edictum tyrannorum vel potentiam transgredimur. 60
 Sed et hoc expendere oportet, feminas
 Nos esse natura cum viris non certando pares :
 Deinde vero quia subditae sumus superioribus,
 Et haec sunt audienda, et his insuper tristiora.
 Ego igitur, (precata manes inferos
 Ut veniam concedant, quoniam ad haec vi cogor)
 Magistratus gerentibus parebo : nam
 Majora viribus aggredi caret prorsus ratione.

AN. Nec ego iusserim, nec si velles adeo
 Facere, libenter *ferrem ut* faceres mecum. 70
 Sed esto, qualis tibi placet *esse*. Illum tamen ego
 Sepeliam. pulchrum mihi hoc facienti mori.
 Chara cum illo jacebo, cum *illo* charo,
 Ubi haec pia fecero facinora : nam longius est tempus
 Quo me inferis placere oportet, quam his superis.
 Ibi enim semper jacebo : tibi vero si videtur,
 Quae magni apud Deos pretii, nihili pende.

Is. Ego vero non nihili facio : sed hoc
 Invitis civibus facere, nulla valeo ratione.

AN. Tu quidem ista praetendito ; ego vero jam tumultum
 Egestura fratri charissimo proficiscar. 81

Is. Hei mihi, miserae quantopere timeo tibi !

AN. Ne mei causa metuas, tuae consule vitae.

Is. Atqui hoc indicaveris utique nemini

Facinus :

Πλεκῆσιν ἄρῆνασι λωβᾶται βίον·

Τρίτον τ' ἀδελφῷ δύω μίαν καθ' ἡμέραν

Αὐτοκτενεῖ τὸν ταλαπῶρον, μόρον

Κοινὸν κατεργάσαντ' ἐπ' ἀλλήλοιν χεροῖν.

Νῦν δ' αὖ μόνῃ δὴ νῶν λειψυμύῃ, (κόπῃ

ὅσω κάκισ' ὀλέμεθ', εἰ νόμος βία

Ψῆφον τυράννων ἢ κράτη παρῆξιμῃ.

Ἀλλ' ἐννοεῖν χρὴ τῷτο μὲν, γυναῖχ' ὅτι

Εφυμῖν ὡς πρὸς ἄνδρας ἔμαχεμύῃ·

Επειὶ δ' ἔνεκ' ἀρχόμεθ' ἐκ κραισρόνων·

Καὶ ταῦτ' ἀκύνει, κατὰ τῶνδ' ἀλγίονα.

Εγὼ μὲν ἔν, ἀγῆστα τὰς ὑπὸ χθονὸς

Εὐγύνοισιν ἵχειν ὡς βιάζομαι τάδε,

Τοῖς ἐν τέλει βεβῶσι πείσομαι. τὸ γὰρ

Περιστὰ πράσσειν, ἔκ' ἔχει νῦν ἔδνα.

ΑΝ. Οὐτ' ἂν κελύσαιμ', ἔτ' ἂν, εἰ φίλοις ἔτι

Πράσσειν, ἐμὲ γὰρ ἂν ἠδέως δρώης μέτα.

Ἀλλ' ἴδ' ὅποια σοὶ δοκεῖ. κείνον δ' ἐγὼ

Θάψω, καλὸν μοι τῷτο ποιῶση θανεῖν.

Φίλῃ μετ' αὐτῷ κείσομαι, φίλῃ μέτα.

Ὅσια πανεργήσας· ἐπεὶ πλείων χρόνος

Ὀν δεῖ μ' ἀρέσκειν τοῖς κάτω, ἢ ἐνθάδε.

Ἐκεῖ γὰρ αἰεὶ κείσομαι· σοὶ δ' εἰ δοκεῖ,

Τὰ ἢ θείων ἐντιμὸν ἀτιμάσας ἔχει.

ΙΣ. Εγὼ μὲν ἔκ' ἀτιμα ποιῶμαι· τὸ δὲ

Βία πολιτῶν δρᾶν, ἔφυν ἀμήχανος.

ΑΝ. Σὺ μὲν τὰδ' ἂν πρῆχοι· ἐγὼ δὲ δὴ τάφον

Χώσας ἀδελφῷ φιλήατῳ πορᾶσομαι.

ΙΣ. Οἷμοι, ταλαίνης ὡς ὑπερδέδοικά (ε).

ΑΝ. Μὴ με πεισάρβει, τὸν σὸν ἐξόρθε βίον.

ΙΣ. Ἀλλ' ἔν περ μνηύσεις γε τῷτο μηδενὶ

VOL. II.

B

Τῆρτον.

60

70

80

Τέρβον. κρυφῇ δὲ κεῦθε· σὺν δ' αὐτως ἐγώ.

ΑΝ. Οἶμοι, καλαῖδα. πολλὸν ἐχθίων ἔση
Σιγῶς, εἰ μὴ πᾶσι κηρύξης τάδε.

ΙΣ. Θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις.

ΑΝ. Αλλ' οἷδ' ἀρέσκουσ' οἷς μάλισ' αἰεῖν με χρή.

ΙΣ. Εἰ καὶ δυνήσῃ γ'· ἀλλ' ἀμηχάνων ἐρᾷς.

90

ΑΝ. Οὐκὲν ὅταν δὴ μὴ ᾠδένω, πεπαύτομαί.

ΙΣ. Αρχὴν δὲ θηρᾶν καὶ πρέπει τὰ μίχανα.

ΑΝ. Εἰ ταῦτα λέξεις, ἐχθρανὴ μὲν ἐξ ἐμῶ,

Εχθρά δὲ τῷ θανάτῳ προσκείτῃ δίκη.

Αλλ' ἔα με καὶ τὴν ἐξ ἐμῶ δυσβελίαν

Παθεῖν τὸ δεινὸν τῆτο, πείσομαι γὰρ καὶ

Τοσούτον ἔδεν ὥς μὴ καλῶς θανεῖν.

ΙΣ. Αλλ' εἰ δοκεῖ σοι, εἵχε. τῆτο δ' ἰοῦ, ὅτι

Ανδρὲς μὲν ἔρχη, τοῖς φίλοις δ' ὀρθῶς φίλη.

Ἀντιστροφικά. Στροφὴ αΐ.

ΧΟ. Ἀκλὺς αἰεὶς, τὸ κάλ-

100

λῖστον ἐπ' ἀπύλῳ φανέν

Θήβα τῇς περὶ πύλων φάος,

Εφάνθης ποτ' ὦ χρυσέας

Ἀμέρας βλέφαρον,

Διρκαίων ὑπερ

Ρέεθρων μολῶσα,

Τὸν λείκασιν Ἀργόθεν πρὶν

Φῶτα βάνη παρσαγία

Φυγάδα πρὸδρομον, ὀξυλόρω

Κινήσασα χαλινῶ.

110

Ἀναπαύσοι.

Οὐ γὰρ ἀμετέρα γὰρ Πολυνείκης

Ἀρθεὶς νεκρῶν ἐξ ἀμφιλόγων

Οἷα

Facinus: sed clam cela; simulque pariter ego *celabo*.

AN. Hei mihi, palam eloquitor. multo invisior eris

Tacens, nisi omnibus haec praedicaveris.

Is. Calidum in frigidis *rebus* cor habes.

AN. At novi *me* placere queis maxime *me* placere oportet.

Is. Si *tu* quidem possis; sed majora viribus affectas. 90

AN. Proinde, quum non amplius valeo, quiescam.

Is. Omnino autem venari impossibilia non decet.

AN. Si haec loqui perrexeris, a me quidem odio habebis,

Et inimica mortuo *fratri* merito censere.

At sine me et meam temeritatem

Haec acerba perpeti; patiar enim

Nihil adeo malum, ut non honeste moriar.

Is. At si tibi videtur, ito. hoc autem scias, te
Stultam quidem ire, sed amicis probe amicam.

ANTISTROPHICA. *Strophe 1.*

CH. O radius solis, pulcherrima

100

Omnium (quae prius Thebis

Affulserunt septiportis) Lux,

Apparuisti tandem O aureae

Diei oculus

Dircaea super

Fluenta incedens,

Apparuisti, sed prius albo fulgentem clypeo ab Argis

Virum egressum cum omni bellico apparatu

Repulisti fugitivum, et propere

Currentem celeri fraeno.

110

ANAPAEI.

Quem nostram in terram Polynices

Motus jurgiis ambiguis

B 2

(Acutum

(Acutum clangens velut
 Aquila supra volat arva)
 Nivea tectus ala
 Multis cum armis
 Comantibusque galeis *adduxit*.

ANTISTROPHE 1.

Stans vero supra aedes cruentis
 Inhians undique hastis
 Circa septem portarum ora,
 Abiit priusquam nostro
 Sanguine malas
 Satiaretque, et
 Minas turrium
 Piceus Vulcanus corripere;
 Tantus a tergo incumbens
 Strepitus Martis adversario
 Imparem reddidit Draconi.

120

ANAPAESTI.

Jupiter enim superbae linguae grandia verba
 Impense odit, et eos intuitus
 Multo cum impetu irruentes,
 Et auri clamore elatis vultibus,
 Vibrato praecipitat fulmine, moenibus
 In summis jam
 Victoria parentem gloriari.

130

STROPHE 2.

At repulsus ille ignifer *Capaneus* in terram
 Cecidit quassatus
 Fulmine, qui tunc
 Furioso impetu

Debac-

Οἷα κλάζων αἰετὸς ἐς γᾶν
 Ως, ὑπερέπια,
 Λακῆς χιόνος πτέρυγι σεγανὸς
 Πολλῶν μεθ' ὅπλων,
 Ξύν δ' ἱπποκόμοις κορύθεοσι.

Αντιστροφή α΄.

Στάς δ' ὑπὲρ μελάνθρων φωνί-
 ασιν ἀμφιχανῶν κύκλῳ
 Λόγχης ἐπ' ἰάπυλον σῶμα
 120 Εἶα, πρὶν ποθ' ἀμετέρων
 Αἱμάτων χύσει
 Πληθύναι τε, καὶ
 Στεφάνωμα πύργων
 Πάκυνθ' Ἡφαιστον ἐλεῖν.
 Τοῖς ἀμφὶ νῶτ' ἐτάθη
 Πάταγος Ἀρεὸς ἀνιπάλῳ
 Δυσχεῖρωμα δράκοντι.

Αναπαύσοι.

Ζῆς γ' ἐκ μεγάλης γλώσσης κόμπης
 Ὑπερεχθαίρει· καὶ σφας ἐσιδὼν
 Πολλῷ ῥά μάλι προσνιασομένης
 Χρυσὴ καναχῆς ὑπεροπλίας,
 Παλλῷ ῥιπίει πυρὶ, βαλβίδων
 130 Ἐπ' ἄκρων ἦδη
 Νίκην ὀρμῶντ' ἀλαλάξαι.

Στροφή β΄.

Ἀνίτυπος δ' ἐπὶ γᾶν
 Πέσε τανύαλωθεις
 Πυρφόρος, ὥς τότε
 Μαγνομήρα ξύν ὀρμαῖ

Βακχάων

Βακχάων ἐπέπνε
 Ριπαῖς ἐχθίσων ἀνέμων.
 Εἶχε δ' ἄλλη τὰδ'· ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλοις
 Επενώμα συφελίζων
 Μέγας Ἀρης δεξιόσειρος.

140

Ἀναπαύσοι.

Ἐπ' ἅ λoχαγοὶ ρ' ἐφ' ἐπ' ἅ πύλας
 Ταχθένης ἴσοι πρὸς ἴσας, ἔλιπον
 Ζηνὶ τροπαίῳ πᾶσ' χαλκὰ τέλη.
 Πλὴν τοῖν συγεροῖν, ὧ πατρὸς ἐνὸς
 Μῆλρός τε μιᾶς φύνης, καθ' αὐτοῖν
 Δικραῖεις λόγχας σήσαντ' ἔχελον,
 Κοινῷ θανάτῳ μέρος ἄμφω.

150

Ἀντιστροφὴ β'.

Ἀλλὰ ρ' ἃ μεγαλώ-
 νυμος ἦλθε νίκα,
 Τᾷ πολυαρμάτῳ
 Ἀνιχαρῆσα Θήβα.
 Ἐκ μὲν δὴ πολέμων
 Τῶν νῦν θέαθε λησμοσύνην·
 Θεῶν δὲ ναῖς χοροῖς παννύχοις πάν-
 τας ἐπέλθωμεν· ὁ Θήβας
 Δ' ἐλελίχθων Βακχεῖος ἄρχοι.

160

Ἀναπαύσοι.

Ἀλλ' ὅδε ρ' δὴ βασιλᾶς χώρας
 Κρέων ὁ Μενοικέως, νεοχμὸς
 Νεαραῖσι Θεῶν ἐπὶ συνουχίας
 Χωρεῖ, τινὰ δὴ μῆτιν ἐρέσων·

ΟΤΙ

*V. 157 leg. θέαται metri causa. V. 160 leg. Βάκχιος
 metri causa. V. 164 forte ἐλίσσων. Sic v. 237.

A N T I G O N E.

15

Debacchans afflavit *urbem*
 Turbine ventorum infestissimorum :
 Hac ex parte haec sic se habebant, illa alios
 Invasit disjiciens
 Magnus Mars dextrum moderans agmen.

140

A N A P A E S T I.

Nam septem duces ad septem portas
 Locati pares in pares, reliquerunt
 Fugatori Jovi *ferrea spolia* :
 Praeter miseros illos, qui patre uno
 Matreque una nati in se
 Utrinque victrices hastas dirigentes
 Communis mortis ambo perceperunt partem.

150

A N T I S T R O P H E 2.

At enim celebris
 Victoria venit,
 Curribus insigni
 Gratificans invicem Thebae.
 Ergo jam bellorum
 Praesentium indicite oblivionem :
 Deorumque *templa* choris nocturnis
 Omnia adeamus : Thebas vero
 Bacchanti concutiens motu, Bacchus ducat.

160

A N A P A E S T I.

At enim jam novus ille rex *hujus* regionis
 Creon Menoecei *filius*,
 Novis Deorum auspiciis
 Accedit, aliquod consilium *animo* volvens.

Quippe

Quippe concilium hoc seniorum
 Indixit, communi
 Praeconio accersitum.

CREON, CHORUS, NUNCIUS, ISMENE,
 ANTIGONE.

I A M B I.

CR.

VIRI, rem quidem publicam jam in tuto Dii
 Multis fluctibus *per eos* labefactatam, crexerunt denuo:
 Vos autem ego solos ex omnibus per nuncios 170
 Jussi adesse, partim quidem, quod Laii
 Vos rite semper coluisse norim solii imperium:
 Partim deinde, quando Oedipus rexit civitatem,
 Et postquam interiit ille, in illorum adhuc
 Natos *pariter* mansisse sententia fideque firma.
 Quando igitur illi mutua caede uno
 In die perierunt ferientesque et
 Caesi propria manu piaculariter;
 Ego jam imperium omne et solium habeo,
 Cognationis jure, defunctorum. 180
 Difficillimum vero est cujusvis viri perdiscere
 Indolemque et animum et sententiam, priusquam
 Magistratu tritus *versatusque* legibus appareat:
 Mihi enim *vir ille*, qui totam gubernans civitatem
 Non optimis adhaeret consiliis,
 Sed ex timore quovis linguam clausam habet,
 Pessimus esse et nunc et olim videtur:
 Et potiolem quicumque patrio sua
 Amicum judicat, istum nullo in loco pono.

Ego

Ὅτι σύγκλητον τήνδε γερόντων
 Πρῶτοιο λέχην,
 Κοινῷ κηρύγματι πέμψας.

ΚΡΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ, ΑΓΓΕΛΟΣ, ΙΣΜΗΝΗ,
 ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Ιαμβοί.

ΚΡ.

Ἄνδρες, τὰ μὲν δὴ πόλεος ἀσφαλῶς θεοὶ
 Πολλῷ σάλῳ σείσαντες, ὥρθωσαν πάλιν·
 Ὑμᾶς δ' ἐγὼ πομποῖσιν ἐκ πάντων δίχα
 Ἔσει' ἰκέσθαι· τῷτο μὲν, τὰ Λαῶν
 Σέβοντες εἰδῶς εὖ θρόνων αἰεὶ κράτη·
 Τῷτ' αὖθις, ἥνικ' Οἰδίπυς ὥρθε πόλιν,
 Κάπυ διώλετ', ἀμφὶ τὸς κείνων ἔτι
 Παῖδας μύοντες ἐμπέδοις φρονήμασιν·
 Ὅτ' ἔν' ἐκεῖνοι πρὸς διπλῆς μοίρας μίαν
 Καθ' ἡμέραν ὦλοντο παύσαντες τε καὶ
 Πληγύτες αὐτόχειρι σὺν μιάσμασι,
 Ἐγὼ κράτη δὴ πάντα καὶ θρόνους ἔχω
 Γένος κατ' ἀρχιεῖα τῆς ὀλωλότων.
 Ἀμήχανον δὲ παντὸς ἀνδρὸς ἐκμαθεῖν
 Ψυχὴν τε καὶ φρόνημα καὶ γνώμην, πρὶν ἂν
 Ἀρχᾶς τε καὶ νόμοισιν ἐνριβῆς φανῇ.
 Ἐμοὶ γὰρ, ὅσις πᾶσαν Ἀθύνων πόλιν,
 Μὴ τῆς ἀρίστων ἀπ' ἐμῇ βελδμάτων,
 Ἀλλ' ἐκ φόβου τῷ γλώσσαν ἐγκλείσας ἔχει,
 Κάκιστος εἶναι νῦν τε καὶ πάλα δοκεῖ·
 Καὶ μείζον' ὅσις ἀντὶ τῆς αὐτῆς πάτρας
 Φίλον νομίζει, τῷτον ὕδαμ' λέγω.

VOL. II.

C

Ἐγώ

170

180

Εγὼ γὰρ (ἴσω Ζῆς ὁ πάνθ' ὀρώων ἀεὶ)
 Οὐτ' ἂν βιωπήσασμι τὴν ἄτην ὀρώων
 Στείχουσιν ἀσπίς ἀντὶ τῆς βίης ἱεράας,
 Οὐτ' ἂν φίλον ποτ' ἄνδρα δυσμενῆ χθονὸς
 Θείμην ἐμαυτῷ· τῷτο γινώσκων, ὅτι
 Ἡδ' ἐσὶν ἡ βίη, καὶ ταύτης ἐπὶ
 Πλέοντες ὀρθῆς, τὰς φίλας ποιόμεθα.
 Τοιοῖσδ' ἐγὼ νόμοισι τήνδ' αὖξω πόλιν,
 Καὶ νῦν ἀδελφὰ τῶνδε κηρύξας ἔχω
 Ἀσπίσι, παύδων ἤβ' ἀπ' Οἰδίπυ πένρι.
 Ετεοκλέα μὲν, ὃς πόλεως ὑπερμαχῶν
 Ολωλε τῆσδε, πάντ' ἀριστάσας δορί,
 Τάφῳ τε κρύψας, καὶ τὰ πάντ' ἀφανίσας
 Ἀ τοῖς ἀρίστοις ἔρχε'· κάτω νεκροῖς·
 Τὸν δ' αὖ ξύναμνον τῷδε, (Πολυνείκην λέγω)
 Ὃς γῆν παλῶσαν καὶ θεὸς τὰς ἐγγενεῖς,
 Φυγὰς καλελθὼν, ἠθέλησε μὲν πυρὶ
 Πρῆσαι καλᾶκρας, ἠθέλησε δ' αἵματος
 Κοινῷ πάσασθαι, τὰς δὲ δαλῶσας ἄγειν·
 Τῷτον πόλιν τῇδ' ἐκκεκηρύχθαι, τάφῳ
 Μῆτε κηρύξαι, μῆτε κωκυῖσαι τινά,
 Ἐὰν δ' ἄθαρτον, καὶ πρὸς οἰωνῶν δέμας
 Καὶ πρὸς κυνῶν ἐδεσὸν ἀγκιδέντ' ἰδεῖν.
 Τοιοῖνδ' ἐμὸν φρόνημα. καὶ ποτ' ἐκ γ' ἐμῷ
 Τιμὴν πωρῆξας οἱ κακοὶ ἤβ' ἐνδίκων·
 Ἀλλ' ὅσις εὖνυς τῇδε τῇ πόλιν, θανὼν
 Καὶ ζῶν ὁμοίως ἐξ ἐμῷ τιμήσεται.

ΧΟ. Σοὶ ταῦτ' ἀρέσκει παῖ Μενοιτιάδης Κρέον,
 Τὸν τῇδε δύστην καὶ τὸν ἀμενῆ πόλιν.
 Νόμῳ δὲ χρῆσθαι παντὶ πᾶσι τ' ἐνεσὶ σοί,

190

200

210

Καὶ

V. 202 al. ἀφανίσαι. V. 209. forte ὁ κηρύττωμα.

Ego enim (testis sit Jupiter qui omnia cernit semper) 190

Neque agerem silentium, damnum si viderem

Ingruere civibus loco salutis;

Neque amicum unquam illum, qui sit hostis patriae,

Sumpserim mihi ipsi, hoc *nempe* cognoscens, *patriam*

Esse hanc quae servat *omnes*, cumque in hac

Navigamus salva, amicos *recte* facimus.

Hisce ego legibus hanc augebo civitatem,

Hisque adeo affinia praedicavi

Civibus, de natis Oedipi :

Ut Eteoclem quidem, (qui propugnans huic civitati 200

Periit, re bello pulcherrime gesta)

Sepulchroque condant et omnia sancte administrant,

Quae strenuos viros comitantur infra mortuos :

At contra fratrem illius (Polynicen dico)

(Qui terram patriam et Deos patrios

Exul huc rediens voluit igne

Comburare funditus, voluitque sanguine

Cognato pasci, hosque *cives* in servitutem abducere)

Illum, urbi huic edixi, sepulchro

Ne quis parentet, neque defleat, 210

Sed finant insepultum, et alitibus corpus

Et canibus praedatum miserae laceratum intueantur.

Haec mea est voluntas. et nunquam a me saltem

Honorem praeripient mali justis *debitum* :

Sed quicumque benevolus huic urbi est, mortuus

Et vivus pariter a me honorabitur.

CH. Haec tibi placent *ergo* Menoecei fili Creon,

Circa hunc civitatis hujus hostem, illumque amicum.

Lege vero uti qualibet penes te est

In mortuos, inque nos, quotquot vivimus.

220

CR. Quare attendite, mea ut dicta curentur.

CH. Juniori alicui onus hoc ferendum propone.

CR. Sed adfunt prompti, qui mortuum custodiant.

CH. Quid ergo aliud praeter hoc jam mandas?

CR. Ne concedatis hisce, qui minus parent.

CH. Nullus est adeo stultus qui velit mori.

CR. *Est* fane merces haec *inobedientis*. Sed spe captos
Homines lucellum saepe perdidit.

NU. Rex, nequaquam dixero, quod prae celeritate
Spiritus aegre trahens advenio, veloci levato pede : 230

Multa enim offendi cogitationum obstacula,

In via subinde circumagens meipsum ut referrem pedem.

Animus enim dixit multa mihi fabulatus,

Miser, cur tendis eo, ubi cum adveneris, daturus es poenas?

Miser, manebis contra? et si haec resciverit Creon

Alio ex viro, quinam dolorem, quaeso, effugies?

Talia revolvens confeci iter oppido tardus.

Et sic via brevis fit longa.

Tandem tamen vicit *animus* ut huc irem.

Tibi etsi nihil *gratum* eloquar, dicam tamen.

240

Spe enim hac fretus venio

Nil me aliud pati posse nisi quod fatale sit.

CR. Quidnam est, cur animo ita es sollicito?

NU. Dicere tibi volo omnia quae ad me attinent :

Facinus enim neque feci, neque vidi eum qui fecit,

Neque jure in mali quippiam inciderem.

CR. Probe fane expendis et munis undique

Rem : videris enim aliquid novi velle indicare.

NU. Gravia enimvero cunctationem afferunt plurimam.

CRE.

Καὶ τῷ θανόντων, χῶπόσοι ζῶντες περὶ.

220

ΚΡ. Ως ἂν σκοποὶ νῦν ἦτε τῷ εἰρημνῶν.

ΧΟ. Νεωτέρω τῷ τῷ βασιλεῖν περὶ.

ΚΡ. Ἀλλ' εἰς ἔτοιμοι τῷ νεκρῷ τ' ἐπίσκοποι.

ΧΟ. Τί δὴτ' ἂν ἄλλω τῷ ἐπεντέλλοις ἐτι;

ΚΡ. Τὸ μὴ πικρῶν τοῖς ἀπιστοῖν τάδε.

ΧΟ. Οὐκ ἔστιν ἔτι μῶρος ὅς θανεῖν ἐρᾷ.

ΚΡ. Καὶ μὴν ὁ μισθός γ' ἔστος· ἀλλ' ὑπ' ἐλπίδων
Ἄνδρας τὸ κέρδος πολλαῖς διώλεσεν.

ΑΓ. Ἀναξ, ἐρῶ μὲν ὅπως τάχους ὑπο
Δύσωνος ἰκάνω κῆφον ἐξάρας πόδα.

230

Πολλὰς γ' ἔχον φροντίδων ἐπιστάσεις,

Ὀδοὺς κυκλῶν ἐμαυτὸν εἰς ἀναστροφήν.

Ψυχὴ γ' ἡνὶα πολλά μοι μυθεμένη,

Τάλας, τί χωρεῖς οἱ μολῶν δώσεις δίκην;

Τλημόν, μῆνεις αὖ; καὶ τὰδ' εἰσέ) Κρέων

Ἄλλω παρ' ἀνδρὸς, πῶς σὺ δὴτ' ἐκ ἀλγυνῇ;

Τοιαῦθ' ἐλίσσων, ἥνυλον χολῇ βραδύς·

Χ' ἔτως ὁδὸς βραχεῖα, γίγνε) μακρά.

Τέλος γε μῆντοι δεῦρ' ἐνίκησεν μολεῖν.

Ἔοι καὶ τὸ μηδὲν ἐξερῶ, φράσω δ' ὅμως.

240

Τῆς ἐλπίδος γ' ἐρχομαι δεδραλμένος,

Τὸ μὴ παθεῖν ἂν ἄλλο πλὴν τὸ μόρσιμον.

ΚΡ. Τίδ' ἔστιν ἀνθ' ἧς τήνδ' ἔχεις ἀθυμίαν;

ΑΓ. Φράσαι θέλω σοὶ πάντα τὰ μαυτῶν· τὸ γ'
Πρᾶγμα ἔτ' ἐδρασ', ἔτ' εἶδον ὅσις ἦν ὁ δρῶν·

Οὐδ' ἂν δικαίως ἐς κακὸν πέσοιμί τι.

ΚΡ. Εὖ γε σοχάζῃ, καποφράγνυσαι κύκλω

Τὸ πρᾶγμα· δηλοῖς δ' ὥς τι ζημάνων νέον.

ΑΓ. Τὰ δεινὰ γ' τοι προσέθησ' ὅκνον πολύν.

ΚΡ.

V. 231 al. εὐρον. V. 244 al. πρῶτα. V. 248 al. ζημάνων.

ΚΡ. Οὐκὲν ἐρεῖς ποτ', εἴτ' ἀπαλλαχθεὶς ἄπει; 250

ΑΓ. Καὶ δὴ λέγω σοί. τὸν νεκρὸν τις ἀρτίως
Θάψας βέβηκε· καπὶ χρωτὶ διψίαν
Κόνιν παλύνας, καφαγισάσας ἃ χρῆν.

ΚΡ. Τί φῆς; τίς ἀνδρῶν ἦν ὁ τολμήσας τὰδε;

ΑΓ. Οὐκ οἶδ'. ἐκεῖ γὰρ ἔτε τῷ Ἰωνῆδος ἦν
Πληγῆμ', ὃς δικέλλης ἐκβολή· σύφλος δὲ γῆ
Καὶ χέρσος ἀρρώξ, ὃς ἐπημαξάμεν
Τροχοῖσιν, ἀλλ' ἄσημος οὐργάτης τις ἦν.
Οπως δ' ὁ πρῶτος ἡμῖν ἡμεροσκοπὸς
Δείκνυσι, πᾶσι θαῦμα δυσχερὲς παρῆν. 260
Ο μὲν γὰρ ἠφάνισο τυμβήρης μὲν ἔ.
Λεπτή δ' ἄγος φάγοντος ὥς ἐπὶ κόνις.
Σημεῖα δ' ἔτε θηρὸς, ἔτε τε κυνῶν
Ελθόντος, ὃς πᾶσαντος ἐξεφάνετο.
Λόγοι δ' ἐν ἀλλήλοισιν ἐρρόθην κακοί,
Φύλαξ ἐλέγχων φύλακα· καὶ ἐγίνετο
Πληγὴ τελευτῶς· ὃς ὁ κωλύσων παρῆν.
Εἷς γὰρ τις ἦν ἕκαστος οὐξ ἐρλασμέως,
Κυδαῖς ἐναργής, ἀλλ' ἐφάγε τὸ μὴ εἶδεναι.
Ἡμῶν δ' ἔτοιμοι καὶ μύδρες αἶρειν χεροῖν, 270
Καὶ πῦρ διέρπειν, καὶ θεὸς ὀρκωμοτεῖν,
Τὸ μήτε δρᾶσαι, μήτε τῷ ξυνεῖδεναι
Τὸ πρᾶγμα βυλάσαντι, μήτ' ἐρλασμέως.
Τέλος δ' ὅτ' ἔδεν ἦν ἐρανῶσι πλέον,
Λέγει τις εἷς, ὃς πάντας ἐς πῆδον κάρα
Νεῦσαι φόβῳ πρῶτρεψεν· ὃς γὰρ εἰχομεν
Οὐτ' ἀντιφωνεῖν, ἔθ' ὅπως δρῶντες, καλῶς
Πράξαμεν· ἦν δ' ὁ μῦθος, ὥς ἀνοϊσεῖον
Σοὶ τῆρσον εἴη τῦτο, καὶ χι κρυπλέον.
Καὶ ταῦτ' ἐνίκα, καὶ μὲ τὸν δυσδαίμονα

CR. Quin dic tandem, deinde liberatus abi.

250

NU. Dicam *ergo* jam tibi. cadaver aliquis modo *vetitum*

Cum jam sepelisset, abiit, et corpus arido

Pulvere sparsisset, parentassetque quae decuit.

CR. Quid dicis? quis hominum est qui haec ausus est?

NU. Haud novi. ibi enim neque securi quid erat

Caesum, neque ligone effossum; dura sed terra

Et humus infraeta, nec plaustrorum sulcata

Rotis: sed quispiam incertus facti auctor fuit.

Ubi vero primus nobis diei excubitor

Ostendit, omnibus miraculum ingratum erat.

260

Ille enim non tumulto conditus evanuit:

Sed tenuis super injecta erat pulvis ut a *viro* piaculum fugiente.

Signa porro neque bestiae, neque canis cuiuspiam

Venientis neque rapientis apparuere.

Dicta *ibi* inter nos sonabant mala.

Vigil vigilem redarguit; atque ventum est

Propemodum ad plagas tandem; nec qui prohiberet aderat.

Unusquisque enim visus est alteri auctor facti,

Et tamen nemo manifestus, & omnes se nescire excusabant.

Eramus quoque parati et ferrum ignitum levare manibus,

Et per ignem ire, et jurare Deos,

271

Nos neque fecisse, nec cuiquam conscios esse

Facinus machinanti, neve perpetranti.

Tandem ubi nihil scrutando profecimus,

Quidam inquit (qui *nos* omnes ad solum capita

Demittere metu coegit: neque enim poteramus

Contradicere, nec *scire*, eo facto, rectene

Facturi essemus) erat autem sermo, indicandum

Tibi factum hoc et neutiquam tegendum.

Et haec vicit *sententia*, et me infortunatum

280

Sors

Sors adegit hoc bonum capere.

Adsum autem invitus apud invitos scio.

Diligit enim nemo mala nunciantem.

CH. Mihi sane, rex, mens secum cogitat diu,
Ne forte Diis impulsoribus haec res facta sit.

CR. Define, priusquam ira me impleas loquens,
Ne deprehensus fueris demensque et senex simul.

Dicis enim non ferenda, quum Deos dicis

Curam habere hoc utique de mortuo.

An honore colentes maximo, ut benefactorem

Operuerunt eum, qui columnis utrinque fulta

Templa venit crematurus, et donaria,

Et terram eorum et leges dissipaturus?

Videsne Deos honore malos prosequi?

Non est *ita*. Sed et haec olim cives

Aegre ferentes obloquebantur mihi,

Clam capita quassantes : neque sub jugo

Cristam habebant ut decet, ut in me acquiescerent.

Ab hisce eos pernovi pulchre

Seductos mercedibus haec perpetrasse.

Nihil enim mortalibus, quale argentum,

Mali natum est : hoc et urbes

Devastat, hoc quoque viros summovet domibus :

Hoc item edocet, et pervertit mentes

Bonas mortalium ad turpia facta se addere.

Astutiasque monstravit hominibus sequi,

Et facinoris omnis impietatem nosse.

Quotquot vero mercede conducti perpetrarunt haec,

Hoc adepti sunt ut aliquando darent poenas.

At si quidem *suam* habet Jupiter a me reverentiam,

Pulchre hoc scito, (juratus autem tibi dico)

290

300

310

Nif

Πάλος καθαρεῖ τῷτο τᾶγαθὸν λαβεῖν.

Πάρεμι δ' ἄκων ἔχ' ἐκῆσιν οἷδ' ὅτι.

Στέργῃ γ' ὅδεῖς ἄγγελον κακῶν ἐπῶν.

ΧΟ. Ἀναξ, ἐμοί τοι μήτι καὶ Διήλατον

Τέρπον τόδ', ἡ ζύνοια βελάει πάλας.

ΚΡ. Παῦσαι πρὶν ὀργῆς καὶ μετῴσαι λέγων,

Μὴ φάρεθῃς ἄνους τε καὶ γέρον ἅμα.

Λέγεις γ' ἐκ ἀνεκλῆ, δαίμονας λέγων

Πρόνοιαν ἶχειν τῷδε τῷ νεκρῷ πένρι.

Πότερον ὑπερβιμῶντες ὡς ἀεργέτην

Εκρυπτον αὐτὸν, ὅσις ἀμφικίονας

Ναὺς πυρώσων ἦλθε κἀναθήμασιν,

Καὶ γῆν ἐκείνων καὶ νόμους διασκεδῶν;

Ἡ τὴς κακῆς τιμῶντας εἰσορᾶς θεός;

Οὐκ ἔστιν. ἀλλὰ ταῦτα καὶ πάλας πόλεως.

Ἄνδρες μόλις φέροντες ἐρρόθην ἐμοί,

Κρυφῇ κἀρα κρίοντες· ὅδ' ὑπὸ ζυγῷ

Λόφον δικαίως εἶχον ὡς σέρβειν ἐμὲ.

Εκ τῶνδε τέττες ἐξεπίσταμαι καλῶς

Παρηγμύνης μιοδοῖσιν εἰργάσθαι τάδε.

Οὐδὲν γ' ἀνθρώποισιν οἷον ἄρβυρος

Κακὸν νόμισμ' ἔβλασε. τῷτο καὶ πόλεις

Πορθεῖ, τόδ' ἄνδρας ἐξανίστησιν δόμων.

Τὸδ' ἐκδιδάσκει καὶ παραλλάσσει φρένας

Χρηστὰς πρὸς ἀγχαρὰ πρᾶγμαθ' ἴσασθαι βροτῶν.

Πανουργίας δ' ἔδειξεν ἀνθρώποις ἔχειν,

Καὶ παντὸς ἔρβη δυσέβειαν εἰδέσθαι.

Οσοι δὲ μιοδαρνῆντες ἤνυσαν τάδε,

Χρόνῳ πότε ἐξέπραξαν ὡς δύναι δίκην.

Ἀλλ' εἴπερ ἵχθι Ζᾶς ἔτ' ἐξ ἐμῶ σέβας,

Εὖ τῷτ' ἐπίσας, (ὄρκιος δέ σοι λέγω)

VOL. II.

D

Ei

Εἰ μὴ τὸν αὐτόχειρα τῷδε τῷ τάφῳ
 Εὐρόνης ἐφανείτ' ἐς ὀφθαλμούς ἐμους,
 Οὐχ ὑμῖν ἄδης μῦθος ἀρκέσι, πρὶν ἂν
 Ζῶντες κρεμαστοὶ τήνδε δηλώσῃ ὕβριν.
 Ἴν' εἰδότες τὸ κέρδος ἔνθεν οἰσέον,
 Τολοιπὸν ἀρπάξῃς, καὶ μάθῃς ὅτι
 Οὐκ ἐξ ἀπαντος δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν.
 Εκ τῶ γ' ἀχρῶν λημμάτων τὰς πλείονας
 Ατρωμένους ἴδοις ἂν ἢ (εἰσωσμένους.

320

ΑΓ. Εἰπεῖν τι δώσεις; ἢ γραφεῖς ὕτως ἴω;

ΚΡ. Οὐκ οἶδα καὶ νῦν ὡς ἀνιάρως λέγεις;

ΑΓ. Εν τοῖσιν ὧσιν ἢ πὶ τῇ ψυχῇ δάκνη;

ΚΡ. Τί δα, ῥυθμίζεις τὴν ἐμὴν λύπην ὅπως;

ΑΓ. Ο δρῶν σ' ἀνιᾷ τὰς φρένας, τὰ δ' ὦτ' ἐγώ.

ΚΡ. Οἴμ', ὡς κἀλημα δῆλον ἐκπεφυκὸς εἶ.

ΑΓ. Οὐκὲν τοῦτο ἔρπον τῷτο ποιήσας ποτέ.

ΚΡ. Καὶ ταῦτ' ἐπ' ἀργύρῳ γε τὴν ψυχὴν πωδές.

ΑΓ. Φεῦ, ἢ δεινὸν, ἦν δοκῇ γε, καὶ ψαδῇ δοκεῖν.

ΚΡ. Κόμψα νῦν τὴν δόξαν· εἰ δὲ ταῦτα μὴ

330

Φανείτ' μοι τὰς δρῶντας, ἐξερεῖθ' ὅτι

Τὰ δεινὰ κέρδη πημονὰς ἐργάζε).

ΑΓ. Αλλ' ἀρεθείη μὲν μάλις· εἰάν δέ τοι

Ληφθῇ τε καὶ μὴ, (τῷτο γ' τύχη κρινεῖ)

Οὐκ ἔοδ' ὅπως ὅψι σὺ δεῦρ' ἐλθόντα με.

Καὶ νῦν γ' ἐκλὸς ἐλπίδος γνώμης τ' ἐμῆς

Σωθεῖς, ὀφείλω τοῖς θεοῖς πολλὴν χάριν.

Ἀντιστροφικά. Στροφή α'.

ΧΟ. Πολλὰ τὰ δεινὰ, καὶ δὲν ἀν-

δρῶντα δεινότερον πέλῃ.

Τῷτο καὶ πολλὰ πέραν

340
Πέντε

Nisi ipsum auctorem hujus sepulturae
Inventum protuleritis ob oculos meos,
Non vobis sola mors fat erit, antequam
Vivi pendentes hanc indicabitis contumeliam.
Ut edocti lucrum unde petendum,
In posterum rapiatis : et discatis
Non qualibet ex re licitum esse lucri amorem.
Namque ex iniquis quaestuum compendiis plures
Malo mactatos videas, quam servatos.

320

NU. Loquine mihi quicquam permittes? an sic abiero?

CR. Nescisne vel nunc quam moleste loqueris?

NU. Auribusne an animo morderis?

CR. Quid, quaeso, requiris, meus ubi sit dolor?

NU. Auctor *sepulchri* dolet tibi animum, aures ego.

CR. Hei mihi! quam insigni loquacitate natus es?

NU. Nunquam profecto facinus hoc feci ego.

CR. Idque *fecisti* propter argentum, animam projiciens.

NU. Heu certe malum est, si suspiceris, falsa suspicari.

CR. Magnifice jam orna sententiam : sed nisi haec 330

Qui fecerint monstrabitis, dicetis quod
Injusta lucra *gravia* concinnent dispendia.

NU. *Velim* sane inveniatur auctor maxime : Sed tamen
Deprehensus fuerit necne (hoc enim Fortuna dijudicabit)
Non erit ut videas tu me huc reversum.
Etenim nunc praeter spem opinionemque meam
Servatus, ingentes debeo diis gratias.

ANTISTROPHICA. *Strophe* 1.

CH. Multa *quidem sunt* solertia, nihil vero
Homine solertius est.

Hic et canum *spumis*

D 2

340

Pontum

Pontum nimboſo *flante* Noto
 Pergit utrinque ſonantes
 Vectus per tumores.
 Deorumque ſupremam Tellurem
 Immortalem indefeffam
 Atterit circumactis
 Aratris per ſingulos annos
 Equino genere verſans.

A N T I S T R O P H E 1.

Leuiumque genus avium
Retibus circumdatum abducit
 Vir praeditus ſolertia,
 Ferarumque gentes agreſtium,
 Pontique marinam *piſcium* naturam,
 Laqueis retium nexis;
 Edomatque artibus agreſtem
 Belluam montivagam;
 Jubatumque equum captum
 Abducit collo jugum *imponens*,
 Montanumque indomitum Taurum.

350

S T R O P H E 2.

Sermonisque *uſum* et aeris
 Scientiam, et civiles
 Rixas didicit, et
 Incommodarum Sedium *aprica*,
 Et gravium fugere imbrium tela
 Ad omnia ingenioſus; inops tamen conſilii
 Ad nil futurorum venit.
 Solius orci effugium
 Non invenire valet.

360

Morborum

Πόντῳ χειμερίῳ νότῳ
 Χωρεῖ περιβρυχίοισι
 Περῶν ὑπ' οἷσμασι·
 Θεῶν τε τὰν ὑπερβάταν γᾶν
 Αφθιτον ἀκαμάτων
 Αποτρύε' εἰλομύων
 Αρότρων ἔτος εἰς ἔτος,
 Ιππείῳ γῆρι πολέων.

Ἀντιστροφὴ α'.

Κυφονέων τε φύλων ὀρ-
 νίθων ἀμφιβαλὼν ἄγχι,
 Θηρίωντ' ἀγρίων ἔθνη,
 Πόντῳ τ' εἰναλίαν φύσιν
 Σπείρασι δικτυοκλώσοις
 Περιφραδῆς ἀνὴρ·
 Κραλεῖ δὲ μηχανᾶς ἀγραύχης
 Θηρὸς ὀρεοσιβάτα·
 Λασιαύχενά δ' ἵππον ἐλών,
 Ἀγετ' ἀμφίλοφον ζυγόν,
 Οὐρεῖόν τ' ἀδμήτα ταῦρον.

Στροφή β'.

Καὶ φθέγμα, καὶ ἠνεμόεν
 Φρόνημα, καὶ αὐτομόχης
 Οργὰς ἐδιδάξατο, καὶ
 Δυσαύλων πάγων ἀήθρια, καὶ
 Δυσόμβρα φάγειν βέλη.
 Παντοπόρος, ἄπορος
 Ἐπ' ὕδεν ἔρχε'
 Τὸ μέλλον. αἶδα μόνον
 Φεῦξιν ἐκ ἐπάξε'.

Νόσων

V. 347 al. ἔτος ἔξ ἔτους.

V. 348 vel πολεῦον vel πορεῦον.

Νόσων δ' ἀμηχάνων
Φυγὰς ζυμπέφρασαι.

370

Αντιστροφὴ β'.

Δεινόν τι τὸ μηχανόεν
Τέχνας ὑπὲρ ἐλπίδ' ἔχων.
Καὶ γὰρ ποτὲ μὲν κακόν, ἄλ-
λοτ' αὖθις δ' ἐπ' ἐσθλὸν ἔρπει
Νόμους παρείρων χθονὸς,
Υψίπολις· ἄπολις
Δ' ὅτῳ τὸ μὴ καλὸν
Ξύνεσι τόλμας χάριν.
Μητ' ἐμοὶ παρέσιος
Γένοιτο, μήτ' ἴσον
Φρονῶν, ὃς τὰδ' ἔρδει.

380

Αναπαύσοι.

Ες δαμόνιον τέρας ἀμφινόῳ
Τόδε, πῶς εἰδὼς ἀνιλογῆσω
Τήνδ' ἐκ εἶναι παῖδ' Ἀντιγόνην.
Ὡ δὴ δὲν ἢ δὴ δὲν
Πατρὸς Οἰδιπόδα, τί ποτ' ἐδὴ πα
Σέγ' ἀπιστῶσαν τοῖς βασιλείοι-
σιν ἄγασι νόμοις,
Καὶ ἐν ἀφροσύνῃ καθελόντες;

Ιαμβοί.

ΑΓ. Ἡδ' ἐς' ἐκεῖν' ἢ τέρσον ἐξερπασμένη·
Τηνδ' εἰλομένη θάπτεσσαν. ἀλλὰ πῶς Κρέων;

390

ΧΟ. Οὐδ' ἐκ δόμων ἀφορρὸς εἰς δέον περᾶ.

ΚΡ. Τί δ' ἐσὶ; ποῖα ζυμμέλρος πρῶτον δίκη;

ΑΓ. Ἀναξ, βρολοῖσιν ὑδὲν ἐς' ἀπώμοτον.

Ψάδει γὰρ ἢ πίνοια τὴν γνώμην· ἐπεὶ
Σχολῇ ποθ' ἤξειν δεῦρ' ἂν ἐξήνχεν ἐγὼ,

Τὰς

Morborum tamen difficilium

Effugia excogitavit.

370

ANTISTROPHE 2.

Solertiam mechanicae

Artis supra spem nactus.

Et nunc quidem ad malum, nunc

Contra ad bonum fertur ;

Leges conservans Patriae

Urbe sublimis sua est, sed pellendus urbe

Cuicunque probitas

Non suppetit ob audaciam.

Nec mihi cohabitaret,

Nec pariter de rebus censeat,

Qui talia facere velit.

380

A N A P A E S T I.

Divinum hoc prodigium confidero,

Quomodo sciens negavero

Hanc esse filiam Antigonem.

O misera et miseri

Patris Oedipi filia. quidnam istud est? nonne

Te immorigeram regius

Ducunt legibus,

Et in amenti deprehensam auso?

I A M B I.

Nu. Haec est illa, quae facinus effecit :

390

Ipsam hanc deprendimus sepelientem. Sed ubi est Creon?

Ch. Reversus is e domo opportune adest.

Cr. Quid est? quae condigna accidit poena?

Nu. Rex, Mortalibus nihil est abjurandum.

Falsam enim reddit secunda cogitatio *priorem sententiam*.

Namque *me* nunquam rediturum huc juravi

Tuas

Tuas ob minas, queis tunc periclitabar :

Sed hoc supra praeterque spem *omnem* gaudium

Nullam habet parem sibi voluptatem magnitudine.

Adsum ergo pro data fide, licet aliter juraverim,

400

Puellam hanc adducens, quae deprehensa est sepulchrum

Apparans. Sors hic non est iacta :

Sed meum est, non alterius hoc *quidquid est* Iucris.

Et nunc Rex, hanc ipse, ut lubet, acceptam

Et judica et redargue. ego vero liber

Dignus sum hisce absolvi malis.

C R. Adducis autem hanc, quomodo? unde acceptam?

N U. Ipsa virum sepeliit : omnia nosti.

C R. An et intelligis, et vere dicis quae dicis?

N U. Hanc, inquam, vidi sepelientem quod tu *cadaver*

Interdixeras. Satisne manifesta certaue dico?

411

C R. Et quomodo est visa, et ipso facto deprehensa?

N U. Sic acta res est. postquam enim *eo* venimus

Atrocibus tuis minis perterriti,

Ubi omnem pulverem deverrissimus, quae *texit*

Cadaver, et putre corpus nudassimus probe,

Consedimus locis in summis sub vento,

Id scilicet fugientes, odorem a se ne quem mitteret corpus

Excitans vir virum convitiis

Maledicis, si quis hunc remitteret laborem,

420

Tantisper haec sunt facta, donec in aethere

Medio constitit lucidus solis circulus,

Et aestus calefecit : Tum vero repente humo

Typhon levans turbinem, coeli pestem,

Implet campum, omnes verberans comas

Arborum campestrium : impletus autem est magnus

Aether *pulvere*, et clausis oculis divinitus misso tenebamur morbo.

Et

Ταῖς (αῖς ἀπειλαῖς αῖς ἐχειμάσθην τότε.

Ἀλλ' ἢ γ' ἐκλὸς καὶ παρ' ἐλπίδας χαρὰ

Εοικεν ἄλλῃ μῆκος ὑδέν' ἠδονῇ.

Ἦκω δι' ὄρκων καί περ ὦν ἀπώμοτος,

Κόρην ἄγων τήνδ', ἣ καθάρεθι τάφον

Κοσμήσα. κλῆρος ἐνθάδ' ἐκ ἐπάλλετο,

Ἀλλ' ἔς' ἐμὸν δ' ἔρμαγον, ἐκ ἄλλῃ τόδε.

Καὶ νῦν, ἀναξ, τήνδ' αὐτὸς ὡς θέλεις λαβὼν,

Καὶ κρῖνε καζέλελχ'. ἐγὼ δ' ἐλθέροσ

Δίκαιός εἰμι τῶνδ' ἀπιλλάχθαι κακῶν.

ΚΡ. Ἀγεις δὲ τήνδε, τῷ τρόπῳ, πῶθεν λαβὼν;

ΑΓ. Αὕτη τὸν ἄνδρ' ἔθαπτε· πάντ' ἐπίσαο.

ΚΡ. Ἡ καὶ ξυνίεις καὶ λέγεις ὀρθῶς ἃ φής;

ΑΓ. Ταύτην γ' ἴδον θάπτεσαν ὃν σὺ τὸν νεκρὸν 410

Ἀπείπας· ἄρ' ἐνδηλα καὶ (αφῇ λέγω;

ΚΡ. Καὶ πῶς ὁράται καπίληπτος ἄρεθι;

ΑΓ. Τοῖστον ἦν τὸ πρᾶλμ'. ὅπως γ' ἤκομην

Πρὸς σὺ τὰ δειν' ἐκείν' ἐπιπειλημένοι,

Πᾶσαν κόνιν σήραντες ἢ καλεῖχε τὸν

Νέκυν, μυδῶν τε σῶμα γυμνώσαντες εὔ,

Καθήμεθ' ἄκρων ἐκ πάγων ὑπὴνεμοι,

Οσμὴν ἀπ' αὐτῷ μὴ βάλοι πεφάγότες,

Εγερτὶ κινῶν ἄνδρ' ἀνὴρ ἐπιρρόθοις

Κακοῖσιν, εἴτις τῷδ' ἀφειδήσοι πόνον.

Χρόνον τὰδ' ἦν τοσῶτον, ἔς' ἐν ἀνθήρι

Μέσῳ κατέστη λαμπρὸς ἡλίου κύκλος,

Καὶ καῦμ' ἔθαλπε· καὶ τότε ἐξαίφνης χθοινὸς

Τυφῶς αἶρας (κηπλόν, ὑράνιον ἄχος,

Πίμπλησι πεδίον, πᾶσαν ἀνκίζων φάβην

Υλῆς πεδιάδος· ἐν δ' ἐμεσώθη μέγας

Λιθὴρ· μύσαντες δ' εἰχομην θείαν νόσον.

VOL. II.

E

Καὶ

Καὶ τῷδ' ἀπαλλαγῆναι ἐν χρόνῳ μακρῷ,
 Ἡ παῖς ὁρᾷται κἀνακωκύνει πικρᾷς
 Ορνίθος ὅξυν φθόγῳ, ὥς ὅταν κενῆς
 430 Εὐνῆς νεοσσῶν ὄρφανὸν βλέψῃ λέχος.
 Οὕτω δὲ χ' αὐτὴ ψιλὸν ὥς ὁρᾷ νέκυν,
 Γόοισιν ἐξώμωξεν, ἐκ δ' ἀρὰς κακὰς
 Ἠρᾶτο τοῖσι τῆρτον ἐξερλυσμῶν.
 Καὶ χερσὶν ἄθυς διψίαν φέρε κόνιν,
 Ἐκ τ' ἀκρολήτε χαλκίως ἄρδην πρὸς χεῖρας
 Χοᾷσι τριαπόνδοισι τὸν νέκυν εἰσφέρει.
 Χ' ἡμεῖς δ' ἰδόντες, ἰεμεῖσθαι· σὺν δέ νιν
 Θηρώμεθ' ἄθυς ὕδεν ἐκπεπληγμῶν.
 440 Καὶ τάς τε πρὸθεν τάς τε νῦν ἠλέλχομεν
 Πράξεις· ἄπαρτος δ' ὕδενος καθίστατο.
 Ἀλλ' ἠδέως ἔμοιγε κάλγειν ὥς ἅμα.
 Τὸ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐκ κακῶν πεφάσθαι,
 Ἡδισον· ἐς κακὸν δὲ τὰς φίλους ἄγειν,
 Αλγεινόν. ἀλλὰ πάντα ταῦθ' ἦσθω λαβεῖν
 Ἐμοὶ πέφυκε τῆς ἐμῆς ζωῆς.

ΚΡ. Σὲ δὴ (εἰς τὴν νύκτα) ἐς πρὸς κἀρα
 Φῆς ἢ καλαρῆν μὴ δεδρακέναι τάδε;

ΑΝ. Καὶ φημι δρᾶσαι, κἄν ἀπαρῆναι τὸ μή.

ΚΡ. Σὺ μὲν κομίζεις ἂν (εἰς αὐτὸν) ἢ θέλεις
 450 Ἐξω βαρείας αἰτίας ἐλθέσθαι.

Σὺ δ' εἰπέ μοι μὴ μῆκος, ἀλλὰ σύντομα,
 Ἡδεῖς τὰ κηρυχθέντα, μὴ πρᾶσθαι τάδε;

ΑΝ. Ἡδεῖν. τί δ' ἐκ ἔμελλον; ἐμφανῆ γὰρ ἦν.

ΚΡ. Καὶ δὴ τ' ἐτόλμας τὰς δ' ὑπερβαίνειν νόμους;

ΑΝ. Οὐ γὰρ τι μοι Ζεὺς ἦν ὁ κηρύξας τάδε,
 Οὐδ' ἢ ζύνοικος τῶν κάτω θεῶν Δίκη,
 Οἱ τὰς δ' ἐν ἀνθρώποισιν ὥρισαν νόμους.

430

440

450

Οὐδὲ

Et eo longum post tempus ablato

Puella cernitur, et plorans edit acerba *passae*

Avis acutam vocem, quando vacui

Cubilis pullis spoliatum videt lectum.

Sic et illa, nudum ut cernit cadaver,

Lamentis ejulavit, dirisque malis

Devovit facti auctores :

Et manibus statim aridum affert pulverem,

Et celebris e fabri vasculo copiose

Fuso ter libamine mortuum ornat.

Nos vero conspicati adimus, eamque

Comprehendimus statim nullatenus perterritam.

Et de priori deque praesenti examinamus

Actione, nihilque omnium perstitit negare.

At gratum hoc mihi saltem, et triste simul.

Ipsam enim me e malis evasisse

Gratissimum ; sed in malum amicos ducere

Id triste est. Sed mea sic est natura haec omnia

Minoris facere mea *ipsius* salute.

C R. Te nunc, te demittentem in terram caput
Faterisne an denegas fecisse haec ?

A N. Et fateor fecisse, nec omnino nego.

C R. Tu quidem auferas teipsum, quocunque vis,
Extra gravem culpam liberum.

Tu vero dic mihi non prolixè, sed brevibus ;

Norasne edicta ne *quis* haec faceret ?

A N. Noram. qui enim non nossem ? manifesta enim erant.

C R. Et vel sic ausa es hasce transgredi leges ?

A N. *Quid ni?* non enim mihi Jupiter haec edixerat,

Nec Inferorum familiare Jus Deum

Qui hasce mortalibus dederunt leges.

Nec tantum valere credidi tua
 Edicta, ut non scriptas tutasque Deum 460
 Leges, mortalis cum sim, violare audeam.
 Non enim hodie modo herive, sed semper
 Hae vigent, nemoque novit unde prodierunt.
 Harum ego *violatarum* nolui, cujusvis
 Fastu perterrita, apud Deos poenas
 Dare. morituram enim me sciebam (quid ni?)
 Etiam si tu non denunciaffes: quod si ante tempus
 Moriar, lucrum hoc ego deputo.
 Quicumque enim in multis, ut ego, malis
 Vivit, quonam modo non ille lucrum moriendo auferat?
 Sic mihi sane hanc mortem fortiri 471
 Nullus est dolor; at si fratris
 Mortui insepultum sustinuissem cadaver,
 Id mihi doleret, hisce autem non doleo.
 Tibi autem si videor stulte fecisse,
 Propemodum *dixerim*, stulti iudicio stulta sum.

CH. Apparet genus durum ex duro patre
 Puellae: cedere enim non novit malis.

CR. At scito sane feroces nimis animos 480
 Cadere praecipue: et invictissimum
 Ferrum igne coctum, rigidum,
 Fractum et contritum maxime videas:
 parvoque freno novi animosos
 Equos regi *solitos*: non convenit enim
 Eum elato esse animo, qui servus est proximi.
 At haec contumeliose agere tunc didicit
 Cum leges *ausa est* propositas transgredi:
 Contumelia autem, postquam fecisset, haec est altera,
 Hisce gloriari factis, et ridere.

Certe

Οὐδὲ δένειν τοσῦτον ὥμην τὰ σά
 Κηρύγμαθ', ὥς ἄγραπτα κἀσφαλῇ θεῶν
 Νόμιμα δύνασθαι θνητὸν ὄντ' ὑπερδραμεῖν.
 Οὐ γὰρ τι νῦν γε κἀχθεῖς, ἀλλ' αἰεὶ ποιεῖ
 Ζῇ ταῦτα, καθεὶς οἶδεν ἐξ ὅτε φάνη.
 Τῶτων ἐγὼ ἔκ' ἐμελλον, ἀνδρὸς ὑδενὸς
 φρόνημα δέισας, ἐν θεοῖσι τὴν δίκην
 Δώσειν; θανεμένη γὰρ ἐξήδειν, (τί δ' ἔτι;) 460
 Καὶ μὴ σὺ πρὸς κήρυξας· εἰ δὲ τῷ χρόνῳ
 Πρώτῳ θανέμας, κέρδος αὐτ' ἐγὼ λέγω.
 Ὅσις γὰρ ἐν πολλοῖσιν, ὡς ἐγὼ, κακοῖς
 Ζῇ, πῶς ὅδ' ἔχῃ κατθανὼν κέρδος φέρει; 470
 Οὕτως ἔμοιγε τῷδε τῷ μόρῳ τυχεῖν,
 Παρ' ὑδὲν ἄλλος· ἀλλ' ἂν, εἰ τὸν ἐξ ἐμῆς
 Μήρως θανόντ' ἄθαρπτον ἠνεχόμεν νέκυιν,
 Κείνοις ἂν ἦλθεν· τοῖσδε δ' ἔκ' ἀλγυνόμας.
 Σοὶ δ' εἰ δοκῶ νῦν μῶρα δρᾶσα τυγχάνειν,
 Σχεδὸν τι μῶρῳ μαρίαν ὀφλισκάνω.

ΧΟ. Δηλοῖ τὸ γρήμ' ὥμὸν ἐξ ὧμ' ἀπαρτὸς
 Τῆς παλῆς· εἰκεν δ' ἔκ' ἐπίστα) κακοῖς.

ΚΡ. Ἀλλ' ἴδι τοι, τὰ (κλήρ' ἄγαν φρονήματα
 Πίπλει μάλιστ'· καὶ τὸν ἐκράβαστον 480
 Σίδηρον ὅπλ' ἐκ πυρὸς περισκελῇ,
 Θραυθέντα καὶ ῥαγῶτα πλεῖς ἂν εἰσίδοις.
 Σμικρῶ χαλινῶ δ' οἶδα τὸς θυμωμένους
 Ἰππὺς κἀλαρβυθέντας· ὃ γὰρ ἐκπέλει
 Φρονεῖν μέγ' ὅσις δὲλός ἐστι τῷ πέλας.
 Αὕτη δ' ὑβρίζειν μὲν τότε ἐξηπείσαστο,
 Νόμους ὑπερβαίνουσα τὸς περικειμένους·
 Ὑβρις δ', ἐπεὶ δέδρακεν, ἦδε δάτ' ἐρα,
 Τῶτοις ἐπαυχεῖν, καὶ δέδρακῃαν γελαῖν.

Η νῦν γ' ἐγὼ μὲν ἐκ ἀνὴρ, αὐτὴ δ' ἀνὴρ,
 Εἰ ταῦτ' ἀναλὶ τῇδε κείσε) κράτη.
 Ἀλλ' εἴτ' ἀδελφῆς, εἴθ' ὀμαμονεσέρας
 Τῷ πάντος ἡμῖν Ζηνὸς ἐρκίῃ κυρεῖ,
 Αὐτὴ τε χ' ἢ ζύναμος ἐκ ἀλύξετον
 Μόρῃ κακίστη· ἢ γὰρ ἔν κείνην ἴσον
 Επαπιῶμα) τῷδε βυλεῦσαι τάφῃ.
 Καί νιν καλεῖτ'· ἔσω γὰρ εἶδον ἀρτίως
 Λυσῶσαν αὐτὴν, ὅδ' ἐπήβολον φρενῶν.
 Φιλῆ δ' ὁ θυμὸς πρῶθεν ἡρῆσθαι κλοπῆς
 Τῶν μηδὲν ὀρθῶς ἐν χότῳ τεχνωμένων.
 Μισῶ γε μῦθοι χῶταν ἐν κακοῖσί τις
 Ἀλῆς, ἔπειτα τῷτο καλλύνειν δέλη.

ΑΝ. Θέλεις τί μείζον ἢ καλᾶκλῆϊνά) μ' ἐλῶν;

ΚΡ. Εγὼ μὲν ὕδεν· τῷτ' ἔχων, ἅπαντ' ἔχω.

ΑΝ. Τί δῆτα μέλλεις; ὥς ἐμοὶ τῷτ' ὧν λόγων
 Ἀρεσὸν ὕδεν, μηδ' ἀρεαδείη ποτέ.
 Οὕτω δὲ καί σοι τὰ μ' ἀφανδάνοντ' ἔφυ.
 Καί τοι, πόθεν κλέος γ' ἂν ἀκλέεσεν
 Κατέχον, ἢ τὸν αὐτάδελφον ἐν τάφῳ
 Τιθεῖσα; τῷτοισ τῷτο πᾶσιν ἀνδάνειν
 Λέγοιτ' ἂν, εἰ μὴ γλῶσσαν ἐγκλείσοι φόβος.
 Ἀλλ' ἢ τυραννὶς πολλὰ τ' ἄλλ' ἀδαμονεῖ,
 Κᾶῖξεν αὐτῇ δρᾶν λέγειν θ' ἂ βύλε).

ΚΡ. Σὺ τῷτο μὲνη τῶνδε Καδμείων ὀρᾶς;

ΑΝ. Ορῶσι χ' ἔτοι, σοὶ δ' ὑπὶ πλεῖσι σόμα.

ΚΡ. Σὺ δ' ἐκ ἐπαδῇ τῶνδε χωρὶς εἰ φρονεῖς;

ΑΝ. Οὐδὲν γὰρ ἀχρὸν τὴς ὁμοσπλάγχνος σέβειν.

ΚΡ. Οὐκ ἐν ὀμαμος χῶ καλὰ χθονὸς θανῶν;

ΑΝ. Ομαμος ἐκ μιᾶς τε ἢ ταῦτῃ παλρός.

ΚΡ. Πως δῆτ' ἐκείνῳ δυσεβεῖ τιμᾶς χάριν;

490

500

510

 520
 ΑΝ.

Certe non ego amplius vir *sim*, sed ipsa vir,
Si haec impune cesserit audacia.

490

Sed sive *ex* sorore, sive propinquiore nata sit
Nobis ipso Herceo Jove,

Ipsaque et ipsius foror non vitabunt

Mortem pessimam : etenim illam aequaliter

Accuso participem esse consilii super sepulchro.

Et eum evocate : intus enim vidi nuper

Insanientem illam, nec compotem mentis.

Solet autem animus prius capi fraudulentus

Eorum qui nihil recte in tenebris machinantur.

500

Odique prorsus qui cum in malo

Deprehensus sit, deinde illud concinnis comere dictis parat.

AN. Vin' amplius aliquid quam me captam occidere?

CR. Ego quidem nihil *amplius* : hoc nactus omnia nactus
fum.

AN. Quid ergo moraris? nam mihi tuis ex sermonibus

Nihil placet, neque placitum sit unquam :

Itaque et tibi mea *dicta* neutiquam placere valent.

Atqui unde gloriam celebriorem

Consequer, quam fratrem germanum in sepulchro 509

Quod condidi? his *quoque* omnibus, *qui adsunt*, idem placere

Diceretur, si non linguam praecluderet metus.

At Tyrannis cum ob alia multa felix est,

Tum quia licet ei facere dicereque quae lubet.

CR. Tunc hoc sola hos inter Cadmeos vides?

AN. Vident et hi, sed tibi continent ora.

CR. Te autem non pudet alia ab his sentire?

AN. Nihil enim habet turpitudinis fratres colere.

CR. Nonne *ille* frater erat, qui sub terra mortuus?

AN. Ex una frater *matre* et eodem patre.

CR. Quare igitur isti impio rependis honorem?

520

AN.

A N. Non hoc testabitur ille sub terra mortuus.

C R. Si tu quidem illum honore parili cum impio dignaris

A N. Haudquaquam enim famulus ejus, sed frater periit.

C R. Nempe vastans patriam, alter *pro patria* cum stetisset
fortiter.

A N. Tamen ipse Pluto leges has flagitat.

C R. At bonus non *debet* cum malo paria sortiri.

A N. Quis autem novit an infra haec sint pia?

C R. Haud unquam inimicus, ne quidem mortuus, est
amicus.

A N. Nullo modo cum *aliis* odisse, sed pariter amare soleo.

C R. Ad inferos jam profecta, si amare convenit, ama
Illos; me autem vivo non regnabit femina.

531

A N A P A E S T I.

C H. Sed ante portam ecce Ismene
Sorori amanter in terram stillans lacrymas
(Nubes autem ciliis impendet) rubentem
Faciem indigne foedat,
Irrigans venustas genas.

C R. Tu autem (quae domi soluta, velut vipera,
Clam me exuxisti, neque *enim* intellexi
Furias quod duas pasceres, et subversores solii)
Age dic jam mihi, num te hujus sepulturae
Affirmabis quoque esse sociam, an jurabis ignorare te?

540

I s. Feci facinus hoc, modo haec consentiat.
Et particeps sum pariter, et culpam fero.

A N. At enim non permittet te hoc Justitia: quia
Neque voluisti, neque ego *tecum quicquam* communicavi.

I s. At me in malis tuis non pudet
Sociam meipsam poenae facere.

A N. Quorum *sit* hoc opus, Orcus et inferi conscii sunt.
Verbis autem ego amantem *solis* non amo amicam.

I s.

ΑΝ. Οὐ μαρτυρήσῃ ταῦθ' ὁ καὶ θανὼν νέκυς.

ΚΡ. Εἴ τοι σφὲ τιμᾶς ἐξίσεν τῷ δυοσεβῇ.

ΑΝ. Οὐ γὰρ τι δῦλος ἀλλ' ἀδελφὸς ὦλεο.

ΚΡ. Πορθῶν γε τήνδε γῆν· ὁ δ' ἀνίσις ὑπερ.

ΑΝ. Ομως ὅγ' ἄδης τὰς νόμους τέτυκτο ποθεῖ.

ΚΡ. Αλλ' ἔχ' ὁ χρηστὸς τῷ κακῷ λαχεῖν ἴσον.

ΑΝ. Τί σδ' οἶδεν εἰ κάτω εἰν ἀγαθὴ τάδε;

ΚΡ. Οὔ τοι πόθ' οὐχθρὸς, ἔθ' ὅταν θάνῃ, φίλος.

ΑΝ. Οὔ τοι συνέχθην ἀλλὰ συμφιλεῖν ἔφυν.

ΚΡ. Κάτω νῦν ἐλθῶς, εἰ φιλητέον φίλῃ

530

Κείνης· ἐμὲ δὲ ζῶντος, ἔκ' ἄρξει γυνή.

Αναπαύσοι.

ΧΟ. Καὶ μὴν παρὰ πυλῶν ἦδ' Ἰσμήνῃ

Φιλὰδελφα κατ' ὠδάκρυ' εἰσορμήν·

Νεφέλῃ δ' ὀφρύων ὑπερ, αἰμαλίοεν

Ρέθος ἀχύνει,

Τέγλυσ' ἄωπα παρειάν.

ΚΡ. Σὺ δ', ἢ κατ' οἶκος ὡς ἔχιδν' ὑφειρμένη

Λήθεσά μ' ἐξέπινες· ἔδ' ἐμάνθανον

Τρέφων δὴ ἅτα, καὶ πανασάσεις θρόνων·

Φέρ' εἰπὲ δὴ μοι, καὶ σὺ τῷδε τῷ τάφῳ

540

Φόσεις μελαχρεῖν, ἢ ἔσομῃ τὸ μὴ εἶδέναι;

ΙΣ. Δέδρακα τέρπον, εἶπερ ἦδ' ὁμωρρόθεϊ.

Καὶ ζυμμετίχω καὶ φέρω τῆς αἰτίας.

ΑΝ. Αλλ' ἔκ' ἐάσθ' ὅττό γ' ἢ δίκη σ'· εἰπεῖ

Οὐτ' ἠθέλησας, ἔτ' ἐγὼ κοινωσάμην.

ΙΣ. Αλλ' ἐν κακοῖς τοῖς ῥοῖσιν ἔκ' ἀχύνομαί

Ξύμπλην ἐμαυτὴν τῷ πάθει ποιομένη.

ΑΝ. Ὡν τέρπον ἄδης χ' οἱ κάτω ξυνίστορες,

Λόγοις δ' ἐγὼ φιλέωσαν καὶ σέρω φίλην.

Vol. II.

F

ΙΣ.

V. 525 al. ἴσας. V. 526. ἴσος.

ΙΣ. Μήτοι κασιγνήτη μ' ἀτιμάσης τὸ μὴ ἔ
Θανεῖν τε σὺν σοί, τὸν θανόντα δ' ἀγνίσαι.

550

ΑΝ. Μὴ μοι θάνης σὺ κοιναί, μήθ' ἂ μὴ δίγες
Ποῖν (σεαυτῆς· ἀρκέσω θνήσκουσ' ἐγώ.

ΙΣ. Καὶ τίς βίος μοι σὺ λειμυμυρὴ φίλος;

ΑΝ. Κρέοντ' ἐρώτα. τῷδε γ' σὺ κηδεμών.

ΙΣ. Τί ταῦτ' ἀνίας μ', ἔδεν ὠφελυμυρὴ;

ΑΝ. Αλγῦσα μὲν δῆτ', εἰ γέλωτ' ἐν σοὶ γελῶ.

ΙΣ. Τί δῆτ' ἂν ἀλλὰ νῦν σ' ἔτ' ὠφελοῖμ' ἐγώ;

ΑΝ. Σῶσον (σεαυτήν. ἔφθονῶ σ' ὑπεκφυγεῖν.

ΙΣ. Οἶμοι τάλανα, κάμπλακω τῷ σὺ μόρε;

560

ΑΝ. Σὺ μὲν γ' εἴλες ζῆν, ἐγὼ δέ, καταναεῖν.

ΙΣ. Αλλ' ἔκ ἐπ' ἀρρήτοις γε τοῖς ἐμοῖς λόγοις.

ΑΝ. Καλῶς σὺ μὲν τοῖς, τοῖσδ' ἐγὼ δόκην φρονεῖν.

ΙΣ. Καὶ μὴν ἴση νῶν ἐσιν ἡ Ξαμαρλία.

ΑΝ. Θάρσει, σὺ μὲν ζῆς· ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ πάλα
Τέθνηκεν, ὥς τε τοῖς θανῶσιν ὠφελεῖν.

ΚΡ. Τῷ παῖδε φημι τῷδε, τὴν μὲν ἀρτίως
Αγαν πεφάνθαί, τὴν δ' ἀφ' ἧ τὰ πρῶτ' ἔφυ.

ΙΣ. Οὐ γ' ποτ' ὦ νᾶξ ἔδ' ὅς ἂν βλαστῇ μύει
Νῦν τοῖς κακῶς πράττεσιν, ἀλλ' ἐξίστα).

570

ΚΡ. Σοὶ γέν, ὅθ' εἴλες σὺν κακῇ πράσσειν κακά.

ΙΣ. Τί γ' μόνη μοι τῇσδ' ἄτερ βιώσιμον;

ΚΡ. Αλλ' ἤδε μὲν σοὶ μὴ λέγ'· ἔ γ' ἐς' ἔτι.

ΙΣ. Αλλὰ κλειεῖς νυμφεῖα τῷ (αὐτῷ τέκνῳ;

ΚΡ. Αρώσιμοι γ' χατέρων εἰσὶν γύαι.

ΙΣ. Οὐχ ὥς γ' ἐκείνῳ τῇδε τ' ἦν ἡρμοσμένα.

ΚΡ. Κακὰς ἐγὼ γυναῖκας ὑᾶσι συγῶ.

ΑΝ. Ω φίλῃθ' Αἴμων, ὥς σ' ἀτιμάζει παλῆρ.

ΚΡ. Αγαν γε λυπεῖς καὶ σὺ καὶ τὸ σὸν λέχος.

ΙΣ. Ἡ γ' σερήσεις τῇσδε τὸν (αὐτῷ γόνον;

580

ΚΡ.

Is. Ne me soror despicio, *vetans* ne

550

Moriarque tecum, simulque mortuum *fratrem* expiem.

AN. Ne tu mecum simul moriaris, neque quae non attigisti

Facias tua; satis erit me mori.

Is. Ecquaenam vita mihi a te destitutae chara *erit*?

AN. Creontem roga. Illius enim tu curam geris.

Is. Cur hisce me affligis, quum nihil profit tibi?

AN. Dolore quidem mota *rideo*, si te irrideo.

Is. At qua in re amplius jam tibi ego prodero?

AN. Serva teipsam. non tuum tibi effugium invideo.

Is. Hei mihi miserae! et exfors ero tuae mortis? 560

AN. Tu enim optasti vivere, ego autem mori.

Is. At non meis predictionibus sine.

AN. Pulchre tu quidem his, illis ego sapere videbar.

Is. Atqui par est nobis utrisque delictum.

AN. Confide, tu quidem vives; mea autem anima olim

Mortua est, ut mortuos juvem.

CR. Puellas dico hasce, alteram quidem modo

Amentem extitisse, at alteram ex quo primum nata est.

Is. Non enim unquam, O Rex, non, quae olim fuit, manet
Mens miseris, sed excidit. 570

CR. Tibi certe, quippe elegisti cum mala miseram esse.

Is. Quid enim mihi soli sine hac in vita gratum?

CR. At illa tibi quidem nihil dicit: non enim amplius est,

Is. Ergone sponsam necabis tui ipsius filii?

CR. Arabilia sunt et aliorum arva.

Is. *At* non ut hunc inter et illam congruebant omnia.

CR. Malas ego conjuges filiis *dare* odi.

AN. O charissime Haemon, ut te despicit pater.

CR. Nimis sane molesta es et tu, et tuae nuptiae.

Is. Nunquid privabis tuum ista filium?

580

CR. Orcus imponet hifce finem nuptiis.

IS. Decretum est, ut videtur, hanc emori.

CR. Et tibi et mihi. ne moras amplius *necte*. at illam
Ducito intro famulae. ab hoc tempore non
Convenit mulieres hasce *vagari* solutas.
Fugiunt enim et audaces, cum prope
Jam finem intuentur vitae.

ANTISTROPHICA. *Strophe 1.*

CH. Felices quibus malorum

Immunis *contigit* aetas.

Quibus enim divinitus

Quassatur domus, calamitatis

Nihil cessat ad stirpem *usque*

Extremam progredi.

Pariter ac profundi

Maris fluctus, infestis

Thraciis cum nox incumbit flatibus,

Excitat funditus nigrum

Sabulum, a ventis commotum,

Cum gemitu autem resonant percussa littora.

590

ANTISTROPHE 1.

Veteres *enim* Labdacidarum

Domus intereuntis

Video clades

Novis cladibus ingeri :

Nec liberat stirpem

Polteritas *suam*, sed evertit

Deorum aliquis *ipsam*, nec a malis requiem invenit.

Nunc vero ultimae, *quae* superest,

Radici effulget in Oedipi domo spes :

Et illam etiam cruentus Deorum

600

Infe-

ΚΡ. Ἀδης ὁ παύσων τάσδε τὰς γάμους ἔφυ.

ΙΣ. Δεδογμέν', ὡς ἔοικε, τήνδε κατθανεῖν.

ΚΡ. Καὶ τοί γε καί μοι · μὴ τριβὰς ἔτ', ἀλλὰ νιν
Κομίζετ' εἴσω δμῶες. ἐκ δὲ τῷδε χρὴ
Γυναικας εἶναι τάσδε, μὴδ' ἀναιμάρτας.
Φάγῃσι γὰρ τοι χ' οἱ θρασυῖς, ὅταν πέλῃς
Ἡδὴ τὸν ἄδην εἰσὶν ὥσι τῷ βίῃ.

Ἀντιστροφικά. Στροφή α'.

ΧΟ. Εὐδαίμονες, οἷσι κακῶν

Ἀγλαῖος αἰών.

Οἷς γὰρ ἂν θεόθεν

Σεισθῇ δόμος, ἄτας

Οὐδὲν ἐλλείπει γυναικας

Επὶ πλῆθος ἔρπον·

Ὅμοιον ὥς ποντίας

Ἀλὸς οἶδμα δυσπρόοις

Θρήσκασι ὅταν ἔρεβος ἐπιδράμῃ πνοαῖς,

Κυλινδαί βυσσόθεν κελαμνὰν

Θῖνα καὶ δυσήνεμον,

Στόνῳ βρέμεσι δ' ἀνιπληγεῖς ἀκλαί.

Ἀντιστροφή α'.

Ἀρχαῖα τὰ Λαβδακιδᾶν

Οἰκῶν ὀρώμα

Πήματα φθιμῶν

Επὶ πῆμασι πίπτον·

τ' ἔδ' ἀπαλλάσσει γυναικας

Γένος, ἀλλ' ἐρείπει

Θεῶν τις, ἔδ' ἔχει λύσιν.

Νῦν γὰρ ἐχάτας ὑπερ

Ρίζας τέταρτο φάος ἐν Οἰδίπῳ δόμοις.

Καὶ τ' αὖ νιν φοινία θεῶν τῶν

Νεπτέρων

Νερτέρων ἅμᾶ κόνις,
Λόγυ τ' ἄνοια, καὶ φρενῶν Εριννύς.

610

Στροφή β'.

Τὰν σὰν Ζεῦ δύναμιν τίς ἀνδρῶν
Υπερβασία καλᾶχοι,
Τὰν ἔθ' ὕπνος αἰ-
ρεῖ ποθ' ὁ παντογύρως,
Ακάμασλοί τε Δεῶν
Μῆνες; ἀγῆρως δὲ χρόνῳ δυνάσας
Κατέχεις Ολύμπῳ
Μαρμαρόεσσαν ἄγλαν·
Τό, τ' ἔπειλα, καὶ τὸ μέλλον,
Καὶ τὸ πρὶν ἐπαρκέσει.
Νόμος ὃδ' ἔδεν ἔρπει
Θνατῶν βίῳ τῳ πάμ-
πολις ἐκλὸς ἄτας.

620

Ἀντιστροφή β'.

Α ῥ' δὴ πολύπλαγκτος ἐλπίς
Πολλοῖς μὲν ὄνησις ἀνδρῶν,
Πολλοῖς δ' ἀπάτα
Κυφονόων ἐρώτων.
Εἰδότι δ' ἔδεν, ἔρπει,
Πρὶν πυρὶ θερμῷ πόδα τίς περσάρη.
Σοφία ῥ' ἐκ τε
Κλεινὸν ἔπος πέφαντο,
Τὸ κακὸν δοκεῖν ποτ' ἐοδλὸν
Τῷδ' ἔμμεν' ὅτῳ φρένας
Θεὸς ἄγρ' ἄρ' ἄταν.
Πράσσει δ' ὀλιγοσὸν
Χρόνον ἐκλὸς ἄτας.

630

Ἀνα-

ANTIGONE.

47

Inferorum demetit pulvis,
Sermonisque amentia, et mentis Erinny's.

610

STROPHE 2.

Tuam Jupiter potentiam quis mortalium
Sua superbia cohibere valet,
Quam neque somnus unquam
Occupat, omnia ad senium ducens,
Indefessique deorum
Menses? Senii sed nescius semper princeps
Tenes Olympi
Splendidam lucem :
Quodque *mox* futurum, et quod olim,
Et praeteritum *tulae* subserviunt *voluntati*.
Lex vero haec neutiquam accedit
Hominum vitae, omnino
Damni immunem esse.

620

ANTISTROPHE 2.

Vaga etenim spes
Multos quidem juvat homines,
Multisque impostura est
Levium Cupidinum.
Nihil enim scienti contingit,
Priusquam igni ardenti pedem quis admoverit.
Prudenter enim a nescio quo
Celebre dictum ortum est,
Malum aliquando videri bonum
Illi esse, cujus mentem
Deus impellit ad noxam.
Idemque minimum versatur
Temporis extra noxam.

630

ANA-

ANAPAESTI.

At ecce Haemon, liberorum tuorum
 Novissima proles, anxius procul dubio
 Sponsae accedit ob mortem Antigones,
 Lecto fraudari impotenter dolens.

640

CREON, HAEMON, CHORUS, ANTIGONE.

I AMBI.

CR.

Statim sciemus *hoc* quovis Augure certius.
 O Nate, ultimam numquid audiens sententiam
Super futura conjuge, patri infensus ades?
 An tibi quidem nos, quicquid egerimus, chari *sumus*?

HAÆ. Pater, tuus sum: et tu sententias quamdiu habes
 Rectas, *jure* regas, quibus ego obsequar.
 Mihi enim nullae merito sunt nuptiae
 Anteferendae tibi probe gubernanti.

CR. Ita enim, nate, decet in animum inducere,
 Consilio paterno omnia postponere.
 Propterea enim homines optant liberos
 Obedientes fatos domi habere,
 Ut et hostem vicissim ulciscantur malis,
 Et amicum aequè honorent ac patrem.
 Quicumque vero inutiles generat liberos,
 Quid illum dicas aliud, quam sibi molestiam
 Genuisse, multumque inimicis risum?
 Ne nunc igitur, Nate, sanam mentem voluptate *victus*
 Propter mulierem ejice, certo sciens quod
 Frigidus *omnino* amplexus ille fit,
 Mala *nempe* mulier tori consors domi. quod enim
 Majus possit esse ulcus, quam amicus malus?

650

660

At

Αναπαύσοι.

Οδὲ μὴν Αἴμων, παίδων τῶν σῶν
 Νέστον ἤννημ', ἄρ' ἀχρὺ μῆκος
 Τάλιδος ἤκ' μόρον Ἀντιγόνης,
 Ἀπάτας λεχέων ὑπεραλγῶν.

640

ΚΡΕΩΝ, ΑΙΜΩΝ, ΧΟΡΟΣ, ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Ιαμβοί.

ΚΡ.

ΤΑΧ' εἰσόμειθα μάντεων ὑπέρλερον

Ω παῖ, τελείαν ψῆφον ἄρα μὴ κλύων

Τῆς μελλονύμφης παρὶ λυσσάντων πάρει;

Ἡ σοὶ μὲν ἡμεῖς πανίσταχ' ὀδῶντες φίλοι;

ΑΙ. Πάτερ, σὸς εἰμι· καὶ σὺ μοι γνώμας ἔχων

Χρησὰς ἀπορθοῖς, αἷς ἐγὼγ' ἐφέψομαι.

Εμοὶ γὰρ ὅδεῖς ἀξίως ἔσται γάμος

Μεῖζον φέρεσθαι σὺ καλῶς ἡγεμνός.

ΚΡ. Οὕτω γὰρ, ὦ παῖ, χρὴ διὰ τέκνων ἔχειν,

650

Γνώμης παρρώας πάντ' ὀπιθεῖν ἐσάναι.

Τὸ τε γὰρ ἕνεκ' ἄνδρες εὐχοντο γονὰς

Καθηκόως φύσαντες ἐν δόμοις ἔχειν,

Ὡς καὶ τὸν ἐχθρὸν ἀγαμύνωντο κακοῖς,

Καὶ τὸν φίλον τιμῶσιν ἐξίστα παρρί.

Ὅσις δ' ἀνωφέλεια φυτᾶει τέκνα,

Τί τότ' ἂν εἴποις ἄλλο πλὴν αὐτῶ πόντος

Φῦσαι, πολὺν δὲ ταῖσιν ἐχθροῖσιν γέλων;

Μὴ νῦν ποτ', ὦ παῖ, τὰς φρένας ὑπ' ἡδονῆς

Γυναυκὸς ἕνεκ' ἐκβάλλης, εἰδὼς ὅτι

660

Ψυχρὸν παρὰ γάλαγμα τέτο γινέει,

Γυνὴ κακὴ ξύνδνος ἐν δόμοις. τί γὰρ

Γίνοιτ' ἂν ἑλκος μεῖζον ἢ φίλος κακός;

VOL. II.

G

Αἰ. λ. δ.

Ἀλλὰ φύσας ὥσεί τε δυσμυῖν, μέθες
 Τὴν παῖδ' ἐν ἅδ' ἐκ τήνδε νυμφάσειν τινί.
 Ἐπεὶ γὰρ αὐτὴν εἶλον ἐμφανῶς ἐγὼ
 Πόλεως ἀτισῆσασαν ἐκ πάσης μόνην,
 Ψαδῇ γ' ἐμαυτὸν ἔκαλασῆσω πόλιν,
 Ἀλλὰ κλειῶ. πρὸς ταῦτ' ἐφυμνείτω Δία
 Ζύναμνον. εἰ γὰρ δὴ τὰδ' ἐγλενῇ φύσι
 Ἀκοσμα, θρέψω κάρλιν τὸς γ' ἔξω γῆρας.
 Ἐν τοῖς γὰρ οἰκειοῖσιν ὅσις ἔσ' ἀνὴρ
 Χρηστὸς, φανέται καὶ πόλιν δίκαιος ὢν.
 Ὅσις δ' ὑπερβᾶς, ἢ νόμους βιάζῃ,
 Ἡ τὲπιτάσσειν τοῖς κρατῶσιν ἐννοεῖ,
 Οὐκ ἔσ' ἐπάγει τῦτον ἐξ ἐμῶ τυχεῖν.
 Ἀλλ' ὃν πόλις γήσκε, τῷδε χρὴ κλύειν
 Καὶ σμικρὰ καὶ δίκαια, καὶ τάναντία.
 Καὶ τῦτον ἂν τὸν ἄνδρα θαρσοῖην ἐγὼ
 Καλῶς μὲν ἄρχειν, εὖδ' ἂν ἄρχεσθαι θέλειν.
 Δορὸς τ' ἂν ἐν χειμῶνι πρὸς ἐλατμόν,
 Μένειν δίκαιον καὶ γαθὸν παρασάτην.
 Ἀναρχίας γὰρ μῆζον ἔκ' ἔστιν κακόν.
 Αὕτη πόλεις τ' ὄλλουσιν, ἥδ' ἀνασάτης
 Οἴκους τίθησιν. ἥδε σὺν μάχῃ δορὸς
 Τροπὰς κατάρρηγνυσι. καὶ δ' ὀρθομύων
 Σώζει τὰ πολλὰ βίωσθ' ἢ πειθαρχία.
 Οὕτως ἀμυντέ' ἐστὶ τοῖς κοσμημένοισι,
 Κῆτοι γυναικὸς ὑδαμῶς ἡσιητέα.
 Κρεῖσσον γὰρ, εἴπερ δεῖ, πρὸς ἀνδρὸς ἐκπεσεῖν.
 Κῆκ' ἂν γυναικῶν ἥσωνες καλοῖμεθ' ἂν.

ΧΟ. Ἡμῖν μὲν, εἰ μὴ τῷ χρόνῳ κεκλέμεσθα,
 Λέγειν φρονεῖν ὡς ἂν λέγεις δοκεῖς πᾶσι.

670

680

690

AI.

At tu despuens ut malevolam, sine
 Puellam hanc apud inferos nubere alicui.
 Quoniam enim ipsam ego deprehendi manifesto
 Civibus rebellem ex omnibus solam,
 Mendacem certe memet non exhibebo civitati,
 Sed occidam. Ad haec *ipsa* Jovem imploret
 Cognationis praesidem. Si etenim genere cognati
 Indecori sunt, aliam potius nullo junctos sanguine.
 Inter enim cognatos quicumque est vir
 Bonus, is et in civitatem comperietur justus :
 Quicumque vero transiliens *terminos* vel leges violat,
 Vel imperare rectoribus cogitat,
 Non erit, ut is laudem a me consequatur.
 Sed quem civitas *magistratum* statuerit, ei pareas oportet,
 Et in parvis et in justis, et contrariis.
 Et hunc quidem virum considerem ego
 Recte imperare, recteque imperari posse ;
 Inque belli turbine constitutum
 Mansurum esse justum fortemque adiutorem.
 Inobedientia enim majus non est malum.
 Haec civitatesque perdit, haec et everfas
 Domos dat. haec quoque sub praelii tempus
 In fugam prorumpit. at subditorum
 Multis saluti est corporibus obedientia.
 Sic tuendi sunt magistratus,
 Nec fas omnino a muliere vinci.
 Honestius enim est, siquidem vitari nequit, a viro *statione*
 depelli ;
 Non etiam a mulierculis victi diceremur.
 CH. Nobis quidem (nisi *mente* senio fraudati sumus)
 Dicere sapienter, quae dicis, videris.

HAE. Pater, Dii mortalibus indiderunt mentem,
Rem omnibus, quotquot sunt, opibus praestantior.
 Ego vero, quod tu haec non recte dicis,
 Neque sane possem, neque etiam scirem dicere.
 Fieri que potest, ut et *alterius sententia* recte se habeant :
 Sed tibi omnia debeo prospicere, quaecunque
 Dicit quis vel facit, vel carpendum habet. 700
 Tuus enim vultus viro plebeio horrendus est,
 Ea si dicis quae tibi dolet audire :
 Mihi vero *clam* in tenebris haec audire datur,
 Puellam hanc quantopere ploret civitas,
 Quod omnium mulierum immeritissima
 Pessime, facta propter laude digna, pereat.
 Quae suum ipsius germanum fratrem inter caedes
 Stratum, infepultum, neque a crudivoris canibus
 Sivit perire, nec a quovis alite.
 Nonne haec aureos digna fortiri honores? 710
 Talis obscura tacite ingruit fama.
 Mihi vero, quam ut tu feliciter agas, Pater,
 Nulla omnino res est optabilior.
 Quod enim majus gaudium liberis *eveniat* quam pater ut
 laude floreat summa?
 Vel quod patri *majus*, quam ut liberi pariter *floreant*?
 Ne nunc ergo morem hunc unicum tecum retineas,
 Illud, quod tu dicis, et nihil aliud rectum esse.
 Qui enim vel ipse solus sapere videtur *sibi*,
 Linguamve vel animum, quem nemo alius, habere,
 Tales relecti comperti fuerunt inanes. 720
 Quin virum, sapiens licet fuerit, discere
 Multa haud est turpe, nec non nimis resistere.
 Vides, torrentibus hybernis quotquot

Arbores

ΑΙ. Πάτερ, θεοὶ φύουσιν ἀνθρώποις φρένας,
 Πάντων ὅσ' ἐστὶ χρημάτων ὑπέρτατον.

Εγὼ δ' ὅπως σὺ μὴ λέγεις ὀρθῶς τάδε,
 Οὐτ' ἂν δυνάμην, μήτ' ἐπιστήμην λέγειν.
 Γένοιτο μὲν τ' ἂν χᾶτέρω καλῶς ἔχον·
 Σὺ δ' ἔν πεφυκα πάντα θεωροῦναι, ὅσα
 Λέγει τις ἢ πράσσει τις, ἢ ψέγειν ἔχει.

Τὸ γ' ὅν ὅμμα δεινὸν ἀνδρὶ δημότῃ
 Λόγοις τοιούτοις οἷς σὺ μὴ τέρψῃ κλύων·
 Εμοὶ δ' ἀκύνει ἑὸν ὑπὸ (χότῃ τάδε,
 Τὴν παῖδα ταύτην οἷ' ὀδύρε) πόλις,

Πασῶν γυναικῶν ὡς ἀναξιώτατη
 Κάκισ' ἀπ' ἔρῳν ἀκλεεσάτων φθίνει.
 Ητις τὸν αὐτῆς αὐτάδελφον ἐν φοναῖς
 Πεπλῶτ' ἄθαρτον, μήθ' ὑπ' ὤμησων κυνῶν
 Εἶας ὀλέσθαι, μήθ' ὑπ' οἰωνῶν τινός.

Οὐκ ἦδ' χρυσῆς ἄξια τιμῆς λαχεῖν;
 Τοιαῦτ' ἐρεμνὴ σῖγ' ἐπέρχει φάτις.
 Εμοὶ δέ, σὺ πρᾶσοντος ἀτυχῶς πάτερ,
 Οὐχ' εἰν ἔδεν κλῆμα τιμιώτερον.

Τί γ' πατρὸς θάλλοντος, ἀκλείας τέκνοισι
 Αγαλμα μεῖζον, ἢ τί πρὸς παίδων πατρί.
 Μὴ νῦν ἐν ἥθος μῆνον ἐν (αὐτῷ φόρῃ,
 Ως φῆς σὺ, καὶ δὲν ἄλλο, τῷτ' ὀρθῶς ἔχειν.

Οἷς γ' αὐτὸς ἢ φρονεῖν μόνος δοκεῖ,
 Ἡ γλῶσσαν ἦν ἐκ ἄλλος ἢ ψυχὴν ἔχειν,
 Οὗτοι διαπλυθέντες, ὥφθησαν κενοί.

Ἀλλ' ἀνδρὰ κῆν τις ἢ σοφός, τὸ μαυθάνειν
 Πόλλ' ἀχρὸν ἔδεν, καὶ τὸ μὴ τείνειν ἄγαν.
 Οἷος παραρρεῖθροισι χειμάρροισι ὅσα

Δένδρων

V. 699 al. Σὺ δ' ἔν πεφυκάς.

Δένδρων ὑπέικη, κλῶνας ὡς ἐκσώζει),
 Ταῦτ' ἀνιτείνοντ', αὐτόπρεμν' ἀπόλλυ);
 Αὐτως δὲ, ναὸς ὅσις ἐγκρατὴς, πόδα
 Τείνας ὑπέικη μηδὲν, ὑπὶ τοῖς κάτω
 Στρέψας τοιοῖτον σέλμασιν ναυτίλλει).
 Ἀλλ' εἴκε θυμῷ, καὶ μελάσασιν δίδου.
 Γνώμη γὰρ εἴτις κατ' ἐμὲ νεωτέρη
 Πρόσεσι, φῆμ' ἐγώ γε πρεσβύειν πολὺ
 Φύναι τὸν ἄνδρα πάντ' ἐπισήμης πλέω.
 Εἰ δ' ἔν, (φιλεῖ γὰρ τῷτο μὴ ταύτῃ ῥέπειν)
 Καὶ τῷ λεγόντων εὖ καλὸν τὸ μαρτυρεῖν.

730

ΧΟ. Ἀναξ, σέ τ' εἰκός, εἴτι καίριον λέγει,
 Μαθεῖν. σέ τ' αὖ τῷδ'· εὖ γὰρ εἴρη) διπλᾶ.

ΚΡ. Οἱ τηλικοῖδε καὶ διδασκόμεθα δὴ
 Φρονεῖν πρὸς ἀνδρὸς τηλικῷδε τὴν φύσιν;

ΑΙ. Μηδὲν τὸ μὴ δίκαιον· εἰ δ' ἐγὼ νέος,
 Οὐ τὸν χρόνον χρὴ μάλλον ἢ τὰ ῥέγα (κοπεῖν.

740

ΚΡ. Ἐργὸν γὰρ ἐστὶ τὰς ἀκοσμησίας σέβειν;

ΑΙ. Οὐδ' ἂν κελύσασαμ' ἀσεβῆιν εἰς τὰς κακὰς.

ΚΡ. Οὐχ' ἦδε μὲν γὰρ τῇδ' ἐπέληπ) νόσῳ;

ΑΙ. Οὐ φησι Θήβης τῇσδ' ὁμόπολιν λεῶς.

ΚΡ. Πόλις γὰρ ἡμῖν ἂν με χρὴ τάσσειν ἐρεῖ;

ΑΙ. Οἷός τοδ' ὡς εἰρηκας ὡς ἄγαν νέος;

ΚΡ. Ἀλλὰ γὰρ ἢ μοι χρὴ γε τῇσδ' ἄρχειν χθονός;

ΑΙ. Πόλις γὰρ ἐκ' ἐαδ', ἥτις ἀνδρός ἐαδ' ἐνός.

ΚΡ. Οὐ τὴν κρατύντος ἢ πόλιν νομίζεις);

ΑΙ. Καλῶς. ἐρήμης γὰρ ἂν σὺ γῆς ἄρχοις μόνος. 750

ΚΡ. Οὐδ', ὡς εἴκει, τῇ γυναικὶ συμμαχεῖ.

ΑΙ. Εἴπερ γυνὴ σύ· σὺ γὰρ ἔν, ἀεχμήδομα.

ΚΡ. Ω παλκάκιζε διὰ δίκης ἰὼν πατρί.

ΑΙ. Οὐ γὰρ δίκαιά σ' ἐξαμαρτάνονθ' ὀρῶ.

ΚΡ,

Arbores cedunt, ut servant ramos,
Obnitentes vero radicitus pereunt?
Similiter quoque navis gubernator, qui pedem
Tendens remittit nihil, supinis
Everſa rate poſtea tabulis navigat.

At remitte iram, et poenitentiae da locum.

Judicium enim ſi quod et mihi juniore

730

Adeſt, *id* equidem dico, longe antiquius eſſe,

Ut vir ſit omni in re ſcientia reſertus :

Sin minus (amant enim res huc raro vergere)

Et a dicentibus bene pulchrum eſt diſcere.

CH. Rex, et te decet, ſi quid *hic* dicit boni,

Audire, teque viciffim, *Haemon*, hunc quoque : recte enim
dictum eſt utrinque.

CR. *Nos ergo* eo aetatis proveſti etiam docebimur jam
ſapere a viro tantulae aetatis ?

HAE. Nihil *diſce* injuſtum ; etſi vero ego ſim juvenis, .

Non aetatem magis decet quam opera reſpicere.

740

CR. Eſtne hoc *juſtum* opus, inobedientes colere ?

HAE. Non te jubeo honore afficere malos.

CR. Nonne haec igitur in hoc eſt deprehenſa morbo ?

HAE. Non hoc dicit Thebanus populus.

CR. Civitaſne igitur nobis, quae imperare debeam, dicit ?

HAE. Vides quam pueriliter nimis haec dixiſti ?

CR. Alii ergo, non mihi, haec regenda eſt terra ?

HAE. Non eſt civitas, quae unius *tantum* eſt viri.

CR. Non Principis cenſetur eſſe civitas ?

HAE. Pulchre. deſerta ſcilicet tu terra regnum teneres
ſolus.

CR. Hic, ut videtur, pugnat pro muliere.

HAE. Si tu quidem es mulier : tui enim curam gero.

CR. O omnium peſſime, qui cum patre litigas tuo.

HAE. Injuſta enim te peccare video.

CR.

CR. Pecco enim regni jura colens mei?

HAE. Non sane colis, honores dum calcas Deum.

CR. O scelestum ingenium et muliere inferius.

HAE. Neutiquam prehendes me victum turpibus tamen.

CR. Nonne tuus hic sermo omnis illius gratia est?

HAE. Tuique etiam, et mei, et Deorum inferorum. 760

CR. Hanc non erit unquam, ut vivam amplius duxeris.

HAE. Illa itaque morietur, et mortua aliquem perdet.

CR. An ad minas quoque procedis usque ferox?

HAE. Quae sunt minae autem, contra inanes dicere sententias?

CR. Non impune docebis me, ipse mentis inops cum sis.

HAE. Nisi pater esses *meus*, dicerem te desipere.

CR. Mulieris mancipium, ne me garriendo eneca.

HAE. Vis quidlibet loqui, et loquens audire nil?

CR. Bene: sed per Olympum scito, quod

Non gaudebis in me convitiis intonans. 770

Adducite illud odium, ut ob oculos illico

Praesenti moriatur proxima sponso.

HAE. Non sane mihi *praesenti*. ne unquam fore censeas.

Neque haec peribit prope *me*, nec tu posthac

Meum ocellis caput conspiciaberis intuens.

Quare inter amicos, si quibus lubeat, infani porro.

CH. Rex, homo abiit prae ira citus:

Hujusmodi vero ingenium dolore incensum est atrox.

CR. *Age* faciat. sapiat magis, quam virum decet, abiens.

Haec tamen duas puellas non liberabit morte. 780

CH. Ambas tune eas necare cogitas?

CR. Non eam, quae *mortuum* non tetigit. recte adeo hoc mones.

CH. Qua morte vero eam statuis occidere?

CR. Perductam eo ubi deserta mortalibus est via
Saxeo recondam vivam in specu,

Tantillo

ΚΡ. Αμαρτάνω γὰρ τὰς ἐμὰς ἀρχὰς σέβων;

ΑΙ. Οὐ γὰρ σέβεις, τιμὰς γε τὰς θεῶν πατέρων.

ΚΡ. Ω μισαρὸν ἦθος, καὶ γυναικὸς ὕπερον.

ΑΙ. Οὐκ ἄνγ' ἔλοις ἦσσω γε τῆς ἀχρῶν ἐμέ.

ΚΡ. Ο γυνὴ λόγος σοὶ πᾶς ὑπὲρ κείνης ὅδε;

ΑΙ. Καὶ σῦτε καὶ μὲν, καὶ θεῶν τῆς νερίερον. 760

ΚΡ. Ταύτην πῶτ' ἐκ ἑοῦ ὡς ἔτι ζῶσαν γαμεῖς.

ΑΙ. Ἦδ' ἔν θανεῖται, καὶ θανὼς ὀλεῖ τινά.

ΚΡ. Ἡ καὶ παπειλῶν ὧδ' ἐπέξερχει δρασύς;

ΑΙ. Τίσδ' ἐς' ἀπειλὴν πρὸς κενὰς γνώμας λέγειν;

ΚΡ. Κλάων φρενώσεις, ὧν φρενῶν αὐτὸς κενός.

ΑΙ. Εἰ μὴ παλὴρ ἦδ', εἶπον ἂν σ' ἐκ εὖ φρονεῖν.

ΚΡ. Γυναικὸς ὧν δέλδμα, μὴ κώτιλλέ με.

ΑΙ. Βέλη λέγειν τι, καὶ λέγων μηδὲν κλύειν;

ΚΡ. Αληθές· ἀλλ' ἔ τόνδ' Ολυμπον, ἴδ' ὅτι

Χάρων ἐπὶ ψόγοισι δεινάσεις ἐμέ.

770

Αγέε τὸ μῖσος, ὡς κατ' ὀμματ' αὐτίκα

Παρόντι θνήσκη πησιία τῷ νυμφίῳ.

ΑΙ. Οὐ δῆτ' ἔμοιγε. τῷτο μὴ δόξης ποτέ·

Οὐθ' ἦδ' ὀλεῖται πησιία, σὺ τ' ὕδαμά

Τῶνδ' αὖτε κρᾶτ' ἐν ὀφθαλμοῖς ὀρῶν.

Ὡς τοῖς θέλῃσι τῆς φίλων μάνη ξυνών.

ΧΟ. Ἀνὴρ ἄναξ βέβηκεν ἐξ ὀργῆς ταχύς·

Νῦν δ' ἐστὶ τηλικῶτος ἀλγήσας, βαρύς.

ΚΡ. Δράτω. φρονεῖτω μῆζον, ἢ κατ' ἄνδρ' ἰών.

Τὰδ' ἔν κόρα τὰδ' ἐκ ἀπαλλάξει μόρσ.

780

ΧΟ. Ἀμφω γὰρ αὐτὰ καὶ κατακτεῖναι νοεῖς;

ΚΡ. Οὐ τὴν γε μὴ θιγῆσαν. εὖ γὰρ ἔν λέγεις.

ΧΟ. Μόρσ δὲ ποίῳ καὶ σφε βεβλήη κτανεῖν;

ΚΡ. Ἀγων ἔρημος ἐνθ' ἂν ἡ βροτῶν εἶδος,

Κρύψω πειρώδει ζῶσαν ἐν καλάρυχι,

VOL. II.

H

Φοβῆς

Φορβῆς τοῦτον ὡς ἄγος μόνον περθεῖς,
 Ὅπως μῖασμα παῖς ὑπεκφυγοὶ πόλις.
 Κάκει τὸν ἄδην, ὃν μόνον σέβει θεῶν
 Αἰτεμύρη πα, τᾶξεν, τὸ μὴ θανεῖν.
 Ἡ γνώσει γὰρ ἀλλὰ τηνικαῦθ' ὅτι
 Πόνος περὶ σὸς ἐστὶ τὰν ἄδ' σέβειν.

790

Αντιστροφικά. Στροφή.

ΧΟ. Ἐρως ἀνίκατε μάχαν,
 Ἐρως, ὃς ἐν κλήμασι πίπτεις,
 Ὅς ἐν μαλακῇσιν παρειᾷς
 Νεάνιδος ἐννυχάεις·
 Φοιτᾷς δ' ὑπερπόντιος, ἐν
 Τ' ἀγρονόμοις αὐτῇσιν·
 Καί σ' ἔτ' ἀθανάτων
 Φύξιμος ὑδαίς,
 Οὐθ' ἀμερίων ἐπ' ἀν-
 θρώπων· ὁ δ' ἔχων, μέμνηεν.

800

Αντιστροφή.

Σὺ καὶ δικαίων ἀδίκης
 Φρένας παραπαῖς ἐπὶ λῶβ'·
 Σὺ καὶ τόδε νεῖκος ἀνδρῶν
 Ξύναμνον ἔχεις ταράζας·
 Νικᾷ δ' ἐναργὲς βλεφάρων
 Ἰμερος ἀλέκτερος
 Νύμφαις, καὶ μεγάλων
 Πάρεδρος ἐν ἀρχαῖς
 Θεσμῶν. ἄμαχος γὰρ ἐμ-
 παίζει θεὸς Ἀφροδίτα.

810

Αναπαύσοι.

Νῦν δ' ἡδὴ γὰρ καὶ αὐτὸς θεσμῶν

Εξω

V. 793 εἰν ὁμμασιν ἰπλεις Grotius.

V. 800 forte leg. ἐτ'.

Tantillo cibi, quantum piaculo sit fatis, apposito,
Ut pollutionem tota effugiat civitas.

Et ibi Plutonem, quem solum colit Deorum,
Rogando forte impetrabit, ne mortem obeat :

Aut discet illic prorsus, quod
Labor sit superfluus Deos colere inferos.

790

ANTISTROPHICA. *Strophe.*

CH. Amor pugna invicte,

Amor, qui amplas involas opes,

Qui in mollibus genis

Puellae excubas :

Ambulasque super mare,

Perque stabula agrestia :

Te nec immortalium

Fugere valet quispiam,

Nec in diem viventium adeo

Mortalium : quisquis vero *te* habet, furit.

800

ANTISTROPHE.

Tu etiam justorum devias

Abripis mentes ad injuste nocendum :

Tu quoque litem hanc viros

Inter consanguineos concitasti ;

Planeque jam superat ocellorum

Sponsae nuptias decorantis

Cupido potentium

Assessor in principatu

Legum. invicta enim

Illudit Dea Aphrodite.

810

ANAPAESTI.

Quin et jam ego ipse leges

H 2

Extra

Extra efferor haec cernens, sistereque
 Non amplius fontes valeo lacrymarum ;
 Communem cum video *Orci* thalamum
 Miseram hanc Antigonem adeuntem.

ANTISTROPHICA. *Strophe* 1.

AN. Cernite me, terrae O patriae cives,
 Ultimam viam
 Euntem, ultimumque jubar
 Intuentem solis,
 Nec unquam posthac : me enim communis
 Orcus vivam deducit
Ad Acherontis
 Littus, neque nuptias
 Expertam, neque debitum-sponsae
 Canticum me ullatenus celebravit,
 Sed Acheronti nuptum tradar.

820

ANAPAESTI.

CH. Celebris igitur et laudem nacta
 In hunc abibis specum mortuorum.
 Nec tabidis perculsa morbis,
 Nec meritam gladii mercedem fortita ;
 Sed tui juris, viva, sola jam
 Mortalium ad Orcum descendes.

830

ANTISTROPHE 1.

AN. Audivi olim miserrimam periisse
 Phrygiam hospitem *Nioben*,
 Tantalii *filiam*, Sipylo in alto :
 Quam, hedera velut flexilis,
 Saxea domuit germinatio : et ipsam
 Imbre liquefcentem,
 (Ut fama vulgi est)

840

Nix

Ἐξω φέρομαι τὰδ' ὄρων, ἴχαι
Δ' ἐκέτι πηγὰς δύνάμαι θακρύνων,
Τὸν παλκοίταν ὅθ' ὄρω θαλάμων
Τὴνδ' Ἀντιγόνην ἀνύτυσαν.

Ἀντιστροφία. Στροφή α'.

ΑΝ. Οἷα τέ μ' ὦ γὰρ παλῆρας πολῖται
Τὰν νείαταιν ὁδὸν
Στείχουσιν, νείλιον δὲ φέγλος
Λάσσαν αἰλίαν,
Κ' ἐποτ' αὖθις· ἀλλὰ μ' ὁ παλκοίτας
Αἶδας ζῶσαν ἄγει
Τὰν Ἀχέροντος
Ἀκλάν, ἔθ' ὑμνῶν
Ἐκκληρον, ἔτ' ἐπινυμφίδιός
Πῶ μέ τις ὕμνος ὕμνησεν,
Ἀλλ' Ἀχέροντι νυμφάσω.

Ἀναπαύσοι.

ΧΟ. Οὐκ ἔν κλεινὴ ἢ ἔπαυτον ἔχον·
Ἐς τόδ' ἀπέρχῃ κεῦθος νεκύνων.
Οὔτε φθινάσι πηληγεῖσα νόσοις,
Οὔτε ξιφείων ἐπίχειρα λαχόν·
Ἐ' ἀλλ' αὐτόνομος ζῶσα μόνη δὴ
Θνατῶν αἶδαν καλαβήσῃ.

Ἀντιστροφή α'.

ΑΝ. Ηἴκεσα δὴ λυγροτάταν ὀλέσθαι
Τὰν Φρυγίαν ξέναν
Ταίλαα, Σιπύλῳ πρὸς ἄκρῳ·
Τὰν, κιστὸς ὡς ἀτενῆς,
Πείραϊα βλάσα δάμασεν· καὶ νιν
Οὐβρῶ τακόμηναν,
Ὡς φάτις ἀνδρῶν,

820
830
840
Χιών

Χιών τ' ἑδάμα' λείπῃ·

Τέγλει δ' ὑπ' ὀφρύσι παγκλαύτοις

Δειράδας· ἃ με δαίμων ὁ-

μοιοιάταν κατὰνάζει.

Αναπαύσοι.

ΧΟ. Ἀλλὰ θεός τοι καὶ θεοφρονῆς·

Ἡμεῖς δὲ βροτοὶ καὶ θνητοφρονεῖς.

Καί τοι γε φθιμύην, μέγ' ἀκῶσαι

Τοῖς ἰσοθέοις ἐγκληρα λαχέῃν

Ζῶσαν καὶ ἐπεῖτα θανῶσαν.

Στροφή β'.

ΑΝ. Οἴμοι, γελῶμαι. τί με πρὸς

850

Θεῶν παρῶν

Οὐκ ἐλομύαν ὑβρίζεις,

Ἀλλ' ἐπίφανλον;

Ω πόλις, ὦ πόλεως

Πολυκλήμονες ἄνδρες·

Ἰὼ Διρκᾶαι κρήναι,

Θήβας τ' ἄαρμά τε ἄλσος· ἔμπαρ

Ἐυμάρβυρας ὑμὶ ἐπικλῶμαι,

Οἷα φίλων ἄκλαυτος, οἷοις νόμοις

Πρὸς ἔρμα τυμβόχωσον ἔρ-

860

χομαι τάφῳ ποταγνῆς.

Ἰὼ δύσανος,

Οὐτ' ἐν βροτοῖς ἔτ' ἐν νεκροῖσι

Μέτοικος, ἔ ζῶσιν, ἔ θανῶσι.

Ἰαμβοί.

ΧΟ. Προβᾶς ἐπ' ἔχαλον θράσους,

Υψηλὸν ἐς δίκας βάθρον

Προσέπαμσας ὧ τέκνον πολύ·

Παρίρπον

V. 847. al. φθιμύα.

Nix quoque numquam deferit ;
Humectatque sub superciliis fletu perfusis
Colla : cui me Deus
Simillimam consopit.

ANAPAESTI.

CH. At Dea erat illa et Diis genita ;
Nos vero homines et mortalibus fati.
Tibique mortuae praeclarum erit audire,
Sortem te similem divis sortitam esse
Vivam et post mortuam.

STROPHE 2.

AN. Hei mihi ! derideor. Quid me per
Deos patrios
Nondum emortuam contumelia afficis,
Sed adhuc superstitem ?
O Civitas, O Civitatis
Opulenti incolae :
Io Dircae fontes,
Thebesque curribus-insignis nemus : tamen
Vos simul testes advoco,
Ut ab amicis indeffleta, qualique lege
Ad carcerem effossum
Novi sepulchri abeo.
O misera !
Quae neque viva neque mortua
Intereo neque vivis neque mortuis.

850

860

I AMBI.

CH. Progressa ad extremum audaciae
In altum iustitiae folium
Impegisti, O Filia, graviter :

Paternam

Paternam aliquam *certe* solvis noxiam.

ANTISTROPHE 2.

A N. Tetigisti acerbissimas

Mihi curas,

Patris *nimirum* famosum luctum,

Et universae,

Nostrae *domus* calamitatem

Gravissimam claris Labdaci natis.

O Materni tori

Noxae, coitusque cognati

Miserae matris cum meo patre,

Quibus ego *ex parentibus* tum infelix nata sum.

Ad quos *illa* devota, inupta *illa*

Ego jam veniam inquilina.

Io infortunatas

Frater adapte nuptias,

Mortuus me vivam adhuc occidisti!

I A M B I.

C H. Pie facere, pietas *quidem est* aliqua :

Auctoritas autem violanda

Nequaquam est *eorum* qui tenent imperium.

Te vero ultro accersita perdidit indignatio.

S Y S T E M A.

A N. Indefleta, amicis orba, nuptiarum expers,

Infelix abducor

Per hanc paratam viam. non amplius

Mihi hunc sacrum lampadis oculum

Fas cernere miserae.

Meamque mortem lugubrem

Nullus amicorum gemit.

I A M B I.

Παῖρῶν ἐκλίνεις τίν' ἄθλον.

Ἀντιστροφὴ β'.

ΑΝ. Εἰφάυσας ἀλγενοτάτας

Εμοὶ μερίμνας

870

Παῖρὸς τριπόλιν οἶκλον,

Τῆτε πῶπαντος

Ἀμετέρῃς πώτμῃς

Κλεινοῖς Λαβδακίδαισιν.

Ἰὼ μαῖρῶν λέκλῃων

Αἶα, κοιμήματ' αὐτοχρήνια

Ἀμῶ πατρὶ δυσμόρῃς μαῖρὸς,

Οἶων ἐγὼ ποθ' αἰ ταλαίφρων ἔφυν.

Πρὸς ἕς ἀράῃος ἄγαμος ἄ-

δ' ἐγὼ μέτοικος ἔρχομαι.

880

Ἰὼ δυσώτμων

Κασίγνητε γάμων κυρήσας,

Θανὼν ἔτ' ἔσαν καλῆναρές με.

Ἰαμβοί.

ΧΟ. Σέβειν μὲν ἄσέβειά τις·

Κράτος δ', ὅτῳ κράτος μέλει,

Παραβατὸν ἔδαμῃ πέλει.

Σὲ δ' αὐτόγνωτος ὦλεσ' ὀργά·

Σύστημα.

ΑΝ. Ἀκλαυτός, ἄφιλος, ἀνυμνῆτος.

Ταλαίφρων ἄγομαι

Τάνδ' ἐτοίμαν ὁδόν. ἔκείτι

890

Μοι τόδε λαμπάδος ἱερὸν ὄμμα

Θέμις ὀρᾷν ταλαίνα.

Τὸν δ' ἐμὸν πώτμον ἀδάκρυτον

Οὐδεὶς φίλων σενάζει.

VOL. II.

I

Ἰαμβοί.

Ιαμβοί.

ΚΡ. Αρ' ἴς, αἰοιδὰς ἢ γόνος παρὲς τῷ θανεῖν
Ὡς ὅδ' ἂν εἰς παύσαιτ' ἂν, εἰ χρεὶ ἦ, λέγειν;
Οὐκ ἄξεθ' ὡς τάχιστα, ἢ καλῆρεφει
Τύμβῳ περιπλύξαντες, ὡς εἶρηκ' ἐγώ,
Μόνην ἀφείτ' ἔρημον, εἴτε χρὴ θανεῖν,
Εἴτ' ἐν τοιαύτῃ ζῶσα τυμβάσῃ σέγη;
Ἡμεῖς γ' ἀγνοῖ τῷ περὶ τήνδε τὴν κόρην.
Μελοικίας δ' ἔν τῆς ἄνω σερήσῃ).

900

ΑΝ. ὦ τύμβος, ὦ νυμφεῖον, ὦ καλῆσκαφής
Οἴκησις ἀεὶ φρενός, οἱ πορδύομα
Πρὸς τῆς ἐμαντῆς, ὧν ἀριθμὸν ἐν νεκροῖς
Πλεῖστον δέδεκ' Περσέφασ' ὀλωλότων.
Ὡν λοιπὴ γὰρ ἢ κάκιστα δὴ μακρῷ
Κάτειμι, πρὶν μοι μοῖραν ἐξήκειν βίᾱ.
Ελθῶσα μῦθοι, κάρτ' ἐν ἐλπίσι τρέφω
Φίλῃ μὲν ἦεν πατρί, παρσιφίλης δέ σοι
Μῆτερ, φίλῃ δέ σοι κασίγνητον κάρα.
Επεὶ θανόντας αὐτόχειρ ὑμᾶς ἐγώ
Ελθσα κακόσμησα, καπιτυμβίης
Χοὰς ἔδωκα· νῦν δὲ Πολύνεικες, τὸ σὸν
Δέμας περιτέλλεσσα, τοιαῦδ' ἄρτυμα.
Καί τοι σ' ἐγὼ τίμησα τοῖς φρονέσιν εὖ.
Οὐ γὰρ παρ' ἔτ' ἂν εἰ τέκνων μήτηρ ἔφυν,
Οὐτ' εἰ πόσις μοι καλθανὼν ἐτήκετο.
Βίᾱ πολιτῶν τόνδ' ἀνηρόμην πόνον.
Τίνος νόμος δὴ ταῦτα παρὲς χάριν λέγω;
Πόσις μὲν ἂν μοι καλθανόντος, ἄλλος ἦν,
Καὶ παῖς ἀπ' ἄλλης φωτός, εἰ τῷδ' ἤμπλακον.
Μητρὸς δ' ἐν ἄδῃ ἢ πατρὸς κεκδήτοιν,
Οὐκ ἔς' ἀδελφὸς ὅσις ἂν βλαστοῖ ποτέ.

910

920

Τοιαῦτα

I AMBI.

CR. Scitisne, lugubres cantus ante mortem
Si *recitare* proſit, ne unum quidem deſiturum ?
Non abducetis *hanc* quam celerrime, et teſto
Cauſam ſepulchro (ut ego juſſi)
Solam relinquetis, *ibi* ſeu moriatur,
Seu viva in illo ſepeliatur teſto ?
Nos enim puri, puellam hanc quod attinet :
Incolatu autem ſupero privabitur.

900

AN. O Sepulchrum, O thalame, O effoſſa
Habitatio, aeterna *mihi* cuſtodia, quo tendo
Ad meos, quorum numerum inter mortuos
Plurimum cepit Proſerpina pereuntium.
Quorum ego noviffima et miſerrima jam multo
Deſcendo, priuſquam exeat fatale tempus vitae meae.
Proſecta autem, hanc praeter caeteras ſpem alo,
Charam venturam patri, ſed et charam tibi,
Mater, charamque tibi, O germanum caput.
Quoniam mortuos manibus vos ego meis
Lavi et ornavi, et ſepulchralia
Libamina dedi : nunc autem, Polynices, tuum
Corpus obtegendero hanc fero mercedem.
Atqui te ego honoravi apud recte ſentientes.
Non enim unquam, neque ſi liberorum mater eſſem,
Nec ſi maritus mihi mortuus putreſceret,
Repugnante civium edicto hunc ſuſcepiffem laborem.
Qua vero lege *inducta* haec praedico ?
Mortuo quidem marito, alius ſupereſſet,
Et filius alio ex patre, ſiquidem hunc amiſiffem :
Matre autem in Orco et patre conditis

910

920

Nullus unquam frater mihi nasceretur.
 Hac fane *ducta* te praeferens ego
 Ratione, Creonti visa sum tantopere peccare
 Et atrocia ausa esse, O fraternum caput.
 Et nunc manibus me sic abducit acceptam,
 Thalamo, atque Hymenaeo carentem, nec nuptiarum
 Vices fortitam, nec liberum educandorum : 930
 Sed sic amicis destituta, misera
 Viva in mortuorum devenio specum.
 At quaeenam transgressa Deorum jura *obsecro*?
 Quid convenit me miseram ad Deos amplius
 Respicere? quem implorare auxiliatorem? cum jam
 Impietatis poenas pie agendo nata sim.
 At si haec quidem sunt apud Deos honesta,
 Luamus poenas animo aequo, ut quae peccavimus :
 Sin hi peccant, ne plura mala
 Patiantur *velim*, quam mihi injuste inferunt. 940

A N A P A E S T I.

CH. Adhuc ventorum eorundem stridores,
 Animique impetus hanc tenent.

CR. Quare *ob* haec illius ductores
 Lachrymas luent propter tarditatem,

AN. Hei mihi, mortem proxime
 Vox haec accedit.

CR. Cur speres, nihil solatii affero,
 Ne haec non sint, ut olim, rata.

AN. O terrae Thebaeae Urbs paterna,
 Diique indigenae, 950
 Abducor jam ego, nec amplius moror.
 Videte Thebarum principes,
 Regiam, quae sola superest, filiam,
 Qualia qualibus a viris patior,

Τοιῷδε μῦθοι σ' ἐκπροσιμήσας ἐγὼ
 Νόμῳ, Κρέοντι ταῦτ' ἔδοξ' ἀμαρτάνειν,
 Καὶ δεινὰ τολμᾶν, ὃ κασίγνητον κάρα.
 Καὶ νῦν ἄγ' με διὰ χερῶν ἔτω λαβὼν,
 Αλεκτρίον, ἀνυμνῶγον, ἔτε τῷ γάμῳ
 Μέρος λαχῶσαν ἔτε παιδείᾳ τροφῆς,
 Ἀλλ' ὧδ' ἔρημος πρὸς φίλων ἢ δῦσμορος,
 Ζῶς εἰς θανάτων ἔρχομαι καλᾶσκαφάς.
 Ποίαν παρεξελθῶσα δαμόνων δίκην;
 Τί χρεῖ με τὴν δύσηνον εἰς θεὸς ἔτι
 Βλέπεν; τί ν' αὐδᾶν ζυμμάχων; ἐπεὶ γε δὴ
 Τὴν δυσέβειαν ἄσεβ' ἐκλήσάμην.
 Ἀλλ' εἰ μὲν ἔν τὰδ' εἰσὶν ἐν θεοῖς καλὰ,
 Παθόντες ἂν ζυγλοῖμ' ἡμαρτηκότες·
 Εἰ δ' οἷδ' ἀμαρτάνεσι, μὴ πλείω κακὰ
 Πάθωεν ἢ ἡ δρῶσιν ἐκδίκως ἐμέ.

930

Αναπαύσοι.

940

ΧΟ. Ἐτι τῶν αὐτῶν ἀνέμων αὐτὰ
 Ψυχῆς ῥιπαὶ τήνδε γ' ἔχουσι.

ΚΡ. Τοιγὰρ τέτων τοῖσιν ἄγουσι
 Κλαύμαθ' ὑπάρξει βραδυτῆτος ὑπερ.

ΑΝ. Οἴμοι, θανάτῳ τῶν ἐγλυτάτω
 Τῶπος ἀφίκ).

ΚΡ. Θαρσεῖν ἔδεν παραμυθῆμαι
 Μὴ ἔ τάδε ταύτῃ κατακυρῆσθαι.

ΑΝ. Ω γῆς Θήβης ἄστυ παλῶν,
 Καὶ θεοὶ παλαιοὶ,

950

Αγομαὶ δὴ γὰρ, κακέτι μέλλω.

Ἀδασέε Θήβης οἱ κοιρανίδαί,

Τὴν βασιλείαν μένην λοιπὴν,

Θῆα πρὸς οἷον ἀνδρῶν πάχῳ,

Τὴν

Τὴν Ἀσεβίαν ἑβίσασα.

Ἀντιστροφικά. Στροφή α΄.

ΧΟ. Ἐτλα καὶ Δανάας ὑράνιον φῶς

Ἀλλάξαι δέμας ἐν χαλκοδέτοις

Αὐλαῖς· κρυπτομένη δ' ἐν

Τυμβῇσι θαλάμῳ καλεζάχθη.

Καίτοι ἡμεῖς τίμιος ὦ παῖ, παῖ,

Καὶ Ζηνὸς ταμιδέ-

ῥα γονὰς χρυσορρύττες.

Ἀλλ' αἱ μοιριδία τις δύναισι, δεινά·

Οὐτ' ἂν νιν ὄμβρος, ἔτ' Ἀρης,

Οὐ πύρρος, ἔχ' ἀλίκηστοι

Κελαμναὶ νᾶες ἐκφύγοιεν.

Ἀντιστροφή α΄.

Ζάχθη δ' ὄξυχόλως παῖς ὁ Δρύανλος,

Ἡδυνῶν βασιλῆς, κερλομίσις

Οργαῖς ἐκ Διονύσου,

Περίωδει καλᾶφρακίλος ἐν δεσμῷ.

Οὕτω μανίας δεινὸν ἀποσάζει

Ἀνθηρόν τε μένος. κεί-

νος ἐπέγνω μανίας

Ψαύων τὸν θεὸν ἐν κερλομίαις γλώσσας.

Παύεσκε μὲν γὰρ ἐνθέες

Γυναικάς, εὐίον τε πῦρ,

Φιλαύλας τ' ἠρέθιζε Μῆσας.

Στροφή β.

Παρά δὲ Κυανέων πέλρων

Διδύμας αἰὼς τ' ἀκλαῖ Βοασόρια,

Ἰδ' ὁ Ὀρηκῶν Σαλμυδησοῦς,

Ἰν' ἀλχίπλοισι Ἀρης,

Διοστοῖσι Φινείδας

960

970

980

Εἶδεν

Pietatem quia colui.

ANTISTROPHICA. *Strophe 1.*

CH. Sustinuit et Danaes corpus coeleste lumen

Tenebris mutare, aere-munitis *inclusum*

Aulis: recondita autem sepulchrali

Thalamo redacta est sub jugum.

Atqui genere fuit nobilis, O nata,

Et Jovis aurea semina

Servavit in gremii penu.

At fatalis potentiae magna vis *est*:

Neque eam imber, neque Mars,

Non turres, non undisonae

Nigrae naves *valent* effugere.

960

ANTISTROPHE 1.

Redactus est et asper ira filius Dryantis,

Edonum ille rex, mordacia

Propter convitia, a Baccho

Saxoso undique septus carcere.

Ita vefaniam plurimam exstillat

Animique vegeti impetum.

Ille *suo* didicit *malis*, quod prae rabie

Tetigisset Deum mordacibus dictis.

Disturbavit enim numine afflatus

Foeminas, Bacchique sacrum *extinxit* ignem,

Et tibiaram-amantes irritavit Musas.

970

STROPHE 2.

Juxta quoque Cyaneas petras

Geminumque mare, (ubi littora Bosphori

Et Salmydessus Thracius)

Ibi vicinus urbi Mars

Duorum Phinei filiorum

980

Vidit

Vidit execrabile vulnus
 Caecitatem inferens, ab impia matre
 Misere infelicibus oculorum
 Orbibus inflatum, non gladiatorum *acie*,
 Sed radorum cuspidibus
 Cruentisque manibus.

ANTISTROPHE 2.

Tabescentes vero miseri
 Miserum matris interitum deshebant,
 Infelicibus geniti nuptiis. Illa vero
 Soboles veterum
 Fuit Erechthidarum,
 Remotisque in antris,
 Nutrita est procellas inter patrias,
 Boreae filia, par equarum celeritati cello
 Super jugo, Deorumque filia.
 Attamen et hanc Fata
 Longaeva oppresserunt, O nata.

999

TIRESIAS, CREON, CHORUS.

TIR.

THebes magistri venimus communi via 1000
Nos duo, oculis tantum videntes unius: caeci enim
 Suum iter cum duce faciunt.

CR. Quidnam est, O Senex Tiresia, novi?

TI. Ego docebo: tu vero vati pare.

CR. An hactenus unquam tuis recessi a monitis?

TI. Quare feliciter hanc regis urbem.

CR. Possum *id* testari, beneficiis a te affectus.

TI. *Quin* iterum sapias, in ipsa situs fortunae novacula.

CR.

Εἶδεν ἀρατὸν ἔλκος
 Τυφλωθὲν ἐξ ἀγρίας δάμαρτος,
 Αλαδὸν ἀλαστόροις ὀμμάτων
 Κύκλοις ἀραχθὲν ἐκ ἐλχέων,
 Ἀλλ' ὑφ' αἰμαληραῖς χερσὶ
 Τε καὶ κερκίδων ἀκμάς.

Ἀντιστροφὴ β'.

Καὶ δὲ ταπόμβροι μέλεοι
 Μελέαν πάθαν κλαῖον μαίρως, ἔχον-
 τες ἀνύμφατον γονάν. α'
 Δὲ, σπέρμ' ἀρχαγογόνων
 Ἀἴας' Ερεχθιδᾶν,
 Τηλεπόροις δ' ἐν ἀνίοις
 Τράφη θυέλλῃσιν ἐν πατρίῳ
 Βορέας ἄμιππος, ὀρθόποδος
 Ὑπὲρ πάγυθ' ἑωῶν ἢ παῖς.
 Ἀλλὰ καὶ π' ἐκείνα μοῖρα
 Μακράωνες ἔχον παῖ.

990

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ, ΚΡΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ.

ΤΕΙ.

Θῆες ἀνακτεῖς ἡκομην κοινὴν ὁδὸν

1000

Δύ' ἐξ ἐνὸς βλέποντε· τοῖς τυφλοῖσι γ'

Αὕτη κέλδθος ἐκ παρηγητῆ πέλει.

ΚΡ. Τί δ' ἔσιν ὧ γεραγὲ Τειρεσία νέον;

ΤΕ. Εγὼ διδάξω· καὶ σὺ τῷ μάντει πιθῆ.

ΚΡ. Οὐκὲν πάρος γε σῆς ἀπεσάτην φρενός;

ΤΕ. Τοι γὰρ δι' ὀρθῆς τήνδε ναυκληρεῖς πόντον.

ΚΡ. Εχω σπεπονθὼς μαρτυρεῖν ὀνήσιμα.

ΤΕ. Φρόνι βεβῶς αὖ νῦν ἐπὶ ξυρῆ τύχης.

VOL. II.

Κ

ΚΡ.

ΚΡ. Τί δ' ἔστιν; ὡς ἐγὼ τὸ σὸν φρίττω σῶμα.

ΤΕ. Γνώση, τέχνης (ἡμεῖα τῆς ἐμῆς κλύων.

1010

Εἰς γὰρ παλαῶν θῶκον ὀρνιθοσκόπον
 ἰζών, ἢν ἦν μοι πάντος οἰωνῶ λιμήν,
 Ἀγνώτ' ἀκῶ φθόγον ὀρνίθων κακῶ
 Κλαζόντας οἷσιν καὶ βεβαρβαρωμένῳ,
 Καὶ πῶντας ἐν χηλαῖσιν ἀλλήλους φοναῖς.
 Εἰδὼν· πτερῶν γὰρ ροῖσδος ἔκ ἄσημος ἦν.
 Εὐθύς δὲ δείσας, ἐμπύρων ἐγδόμην,
 Βωμοῖσι παμφλέκτοισιν· ἐκ δὲ θυμάτων
 Ἠφαῖος ἔκ ἔλαμπεν, ἀλλ' ἐπὶ ποδῶ
 Μυδῶσα κηκὶς μηρίων ἐτήκετο,
 Κᾶτυφε, κᾶνέπλυε· καὶ μέλαρσιοι
 Χολαὶ διεσπείροντο, καὶ κατάρρυεῖς
 Μηροὶ καλυπτῆς ἐξέκειντο πιμελῆς.
 Τοιαῦτα παῖδες τῶδ' ἐμάνθανον πάρα,
 Φθίνοντ' ἀσήμεν ὀργίων μανιδμαῖα.
 Εμοὶ γὰρ ἔτος ἡγεμὼν, ἄλλοις δ' ἐγώ.
 Καὶ ταῦτα, τῆς σῆς ἐκ φρενὸς νοσεῖ πόλις.
 Βωμοὶ γὰρ ἡμῖν, ἐχάραξ τε πάντεσσι
 Πλήρης ὑπ' οἰωνῶν τε καὶ κυνῶν βοῶας,
 Τῷ δυσμῶρι πεπρωτός Οἰδίπυ γόνυ.
 Κᾶτ' ἔδ' ἐχόντ' δυσάδας λιτὰς ἔτι
 Θεοὶ παρ' ἡμῶν, ἔδ' ἐκ μηρίων φλόγα,
 Οὐδ' ὄρνις ἀσήμεν ἀπορροῖσδεῖ βοᾶς,
 Ἀνδροφθόρου βεβρωῖτες αἵματος λίπος.
 Ταῦτ' ἐν τέκνον φρόνησον· ἀνθρώποισι γὰρ
 Τοῖς πᾶσι κοινόν ἐστι τῷ ξαμαρτάνειν·
 Ἐπεὶ δ' ἀμαρτῆς, κῆνος ἔκ' ἐς ἀνὴρ

1020

1030

Αἰνολογία

V. 1011 al. θῶκον, ut θάκοισιν OEd. Col. v. 9.

V. 1022 forte διεσπείροντο.

CR. Quidnam est? Quam ego tua horreo dicta!

TI. Scies, artis indicia meae audiens.

1010

In veterem enim sedem auguralem
Sedens, ubi erat mihi nullius non augurii statio,
Ignotum audio sonum volucrum foedo
Clangentes furore, nec intelligendo;
Et lacerasse unguibus se invicem sanguineis.
Novi: alarum enim strepitus nequaquam *erat* incertus.
Statim igitur territus ignita explorabam sacrificia,
In aris undique ardentibus: at ex victimis
Vulcanus non splenduit, sed in cinere
Humidus nidor femorum contabuit,
Et fumavit, et exspuit; et in sublime
Extæ erant dissipata, et defluentia
Femora impositum jacebant extra adipem.
Hæc a puero isto comperi,
Consumpta obscuri sacri indicia.
Mihi enim ille dux *est*, aliis autem ego.
Et hisce malis propter tuam sententiam laborat urbs.
Arae enim nobis, focique omnes
Pleni *sunt*, per alitumque et canum passionem,
Insancti cadavere filii Oedipi.
Ultraque nec accipiunt cum sacris preces
Dii a nobis, neque femorum flammam,
Neque ales auspicatos emittit clamores,
Humani depastus sanguinis pinguedinem.
Hæc igitur, Fili, expende: hominibus enim
Omnibus commune est peccare:
Cum vero quis peccaverit, ille neutiquam est vir

1020

1030

Inconsideratus, nec infelix, qui ubi in malum
Incidit, medelam adhibet, neque immobilis perstat.
Nam pervicacia inscitiae arguitur.

1040

Quin cede mortuo, neque perditum
Punge. Quae fortitudo est mortuum necare?
Haec tibi benevolus bene consulo; parere
Est suavissimum bene dicenti, si dicit utilia.

CR. O Senex, omnes, velut jaculatores ad scopum,
Jaculamini in hunc virum, sed et vestra divinatio
Exhibet mihi negotium, et propter hanc familiam
Venditus sum et exportatus jampridem.
Lucramini, negotiamini optimum apud Sardes
Electrum, si vultis, et Indicum

1050

Aurum: sepulchro tamen hunc non condetis.
Neque si velint Jovis aquilae in escam
Ipsam ferre raptum ad Jovis thronum,
Ne sic quidem piaculum illud metuens ego
Sepeliri eum permiserō: probe enim novi
Deos polluere neminem mortalium posse.
Cadunt autem, O senex Tiresia, inter homines
Quantumvis praestantes foedo lapsu cum verba
Turpia perite loquuntur lucri causa.

TI. Heu! num novit *hoc* hominum quispiam, vel praedicat?

CR. Quidnam? quid hoc commune dicis omnibus?

TI. Quanto sapere est possessionum optima?

CR. Quanto quidem, ut opinor, non sapere est maxima
noxa,

TI. Hujus tu quidem morbi plenus es prorsus.

CR. Nolo vati maledicta regerere.

TI. Atqui *jam* regeris, falsa me vaticinari dicens.

CR.

Ἀβυλὸς ὃδ' ἄνολτος, ὅστις ἐς κακὸν
 Πιστὼν ἀκῆται, μὴδ' ἀκίνητος πέλει.
 1040 Ἀνθαδία τοι χαρότητ' ὀφλισκάνει.
 Ἀλλ' εἶκε τῷ θανόντι, μὴδ' ὀλωλότα
 Κένει. τίς ἀλλή τὸν θανόντ' ἐπικλιανεῖν;
 Εὖ σοι φρονήσας, εὖ λέγω. τὸ μανθάνειν
 Δ' ἥδισον εὖ λέγοντος, εἰ κέρδος λέγῃ.

1040

ΚΡ. Ω πρέσβυ, πάντες ὥς τοξόται (χοπῇ
 Τόξετ' ἀνδρὸς τῷδε, καὶδὲ μανλικῆς
 Ἀπρακτοῦ ὑμῖν εἰμι· τῶνδ' ὑπαὶ γῆρας
 Εξημπολήμα κακπεφόρισμα πάλα.
 1050 Κερδαίνετ', ἐμπολάτε τὸν περ Σάρδεων
 Ηλεκτρον, εἰ βύλευθε, καὶ τὸν Ἰνδικὸν
 Χρυσόν. τάφῳ δ' ἐκείνῳ ἔχι κρύψετε.
 Οὐδ' εἰ θέλωσ' οἱ Ζηνὸς αἰετοὶ βορὰν
 Φέρειν νιν ἀρπάζοντες ἐς Διὸς θρόνον,
 Οὐδ' ὥς μίασμα τῷτο μὴ τρέσας ἐγώ,
 Θάπλειν παρήσω κείνον. εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι
 Θεὸς μιάνειν ἔστι ἀνθρώπων αἰνῇ.
 Πίπτεσι δ' ὦ γεραίε Τειρεσία βροτῶν
 Χ' οἱ πολλὰ δεινοὶ, πλώματ' αἴχρ', ὅταν λόγους
 Αἰχρὺς καλῶς λέγωσι τῷ κέρδους χάριν.

1050

ΤΕ. Φεῦ. ἄρ' οἶδεν ἀνθρώπων τις; ἄρα φράζει; 1060

ΚΡ. Τί χρῆμα; ποῖον τῷτο πάγκοινον λέγεις;

ΤΕ. Οὐκ ἀκρίτως κλημάτων Ἀβυλίας;

ΚΡ. Οὐκ ἔγωγε, οἶμαι, μὴ φρονεῖν, πλείστη βλάβη.

ΤΕ. Ταύτης σὺ μύθοι τῆς νόσου πλήρης ἔφυς.

ΚΡ. Οὐ βέλομαι τὸν μάντιν ἀνλείπειν κακῶς.

ΤΕ. Καὶ μὴν λέγεις, ψάδῃ με θεασίζειν λέγων.

ΚΡ.

V. 1044 al. φέρει. V. 1047 al. ἀπρακτοῦ.

V. 1048 al. κακπεφόρισμα.

ΚΡ. Τὸ μανικὸν γὰρ πᾶν φιλάργυρον ἦνός.

ΤΕ. Τὸ δ' ἐκ τυράννων, ἀχροκέρδεια φιλεῖ.

ΚΡ. Ἀρ' οἶδα ταγὲς ὄντας, ἅ' ν' λέγης, λέγων;

ΤΕ. Οἶδ'· ἐξ ἐμῶ γὰρ τήνδ' ἔχεις ῥώσας πόλιν, 1070

ΚΡ. Σοφὸς σὺ μάνις, ἀλλὰ τὰδικεῖν φιλῶν.

ΤΕ. Ορσεῖς με τὰκίνηλα διὰ φρενῶν φράσαι.

ΚΡ. Κίνη· μόνον δὲ μὴ πὶ κέρδεσιν λέγων.

ΤΕ. Οὕτω γὰρ ἦδη καὶ δοκῶ τὸ σὸν μέρος.

ΚΡ. Ως μὴ μολήσων ἴοδι τὴν ἐμὴν φρένα.

ΤΕ. Ἀλλ' εὖ γέ τοι κάτιοδι μὴ πολλὰς ἔτι

Τροχὲς ἀμιλληῖρας ἤλεις τελῶν,

Ἐν οἷσι καὶ σὼν αὐτὸς ἐκ σπλάγχνων ἕνα

Νέκυν νεκρῶν ἀμοιβὸν ἀνίδυς ἔσῃ.

Ἀνθ' ὧν ἔχεις μὲν καὶ ἄνω βαλὼν κάτω, 1080

Ψυχὴν τ' ἀτίμως ἐν τάφῳ καλώκισας·

Ἐχεις δὲ καὶ κάτωθεν ἐνθάδ' αὖ θεῶν

Ἀμοιβον, ἀκρίειον, ἀνόσιον νέκυν.

Ὡν ἔτε (οἱ μέτεσιν ἔτε τοῖς ἄνω

Θεοῖσιν, ἀλλ' ἐκ σὺ βιάζον) τὰδε.

Τύτων (καὶ λωβηῖρες ὑπεροφθόροι

Λοχῶσιν ἄδεις, καὶ θεῶν Ἐριννύες,

Ἐν τοῖσιν αὐτοῖς τοῖσδε ληφθῆναι κακοῖς.

Καὶ ταῦτ' ἄθρησον εἰ καὶ ηργυρωμῆος 1090

Λέγω· φανεῖ γὰρ καὶ μακρῶ χρόνῳ τριβὴ,

Ἀνδρῶν, γυναικῶν (οἷς δόμοις κωκύματα,

Ἐχθραὶ δὲ πᾶσαι (ὕψι ἀράστον) πόλεις,

Ὅσων παράγματ' ἢ κύνες καθήγνισαν,

Ἡ θεῖρες, ἢ τις πλὴν οἰωνός, φέρων

Ἀνόσιον ὁσμήν ἐσιγῆχον ἐς πόλιν·

Τοιαῦτά (καὶ (λυπεῖς γὰρ) ὥσε τοξότης

Ἀφῆκα θυμῷ καρδίας τοξόματα

CR. Vatum enim omne genus *est* pecuniae avidum.

TI. Et illud Tyrannorum turpia lucra amat.

CR. Scin' *nobis* Principibus te, quae dicis, dicere?

TI. Scio : mea enim *opera* hanc feliciter regis urbem.

CR. Peritus tu *es* vates, at iniusti amans. 1071

TI. Provocabis me immota pectore *arcana* eloqui.

CR. Move, *eloquere* ; modo ne lucri gratia dicas.

TI. Sic enim tibi jam videor, quod ad te attinet.

CR. At scito te non divenditurum animum meum.

TI. At *tu* saltem pulchre scito, *te* non multos jam

Cursus solis confecturum,

In quibus tuis ipse ex visceribus unum

Mortuum pro mortuis *illis* vicissim dabis.

Propterea quod vivos demiseris ad inferos, 1080

Animamque contemtim sepulchro incluseris :

Detineasque contra hic inferorum Deorum

Expers, exequiis carens, profanum cadaver.

In quae potestas neque tibi, neque superis *datur*

Deis ; sed a te per vim sunt haec facta.

Ob haec tibi vindices, post perditurae,

Insidiantur, Plutonis et Deorum Erinnyes,

Ut in his ipsissimis comprehendaris malis.

Et haec vide victus an pecunia

Dicam : monstrabit enim non longi temporis mora 1090

Virorum, feminarum tuis in aedibus lamenta.

Insensaeque *tibi* omnes, *en!* conturbantur urbes,

Quotquot laceratione cadaverum vel canes polluerunt,

Vel ferae, vel volucris ulla ales, ferens

Obscaenum odorem in urbis aras, et focos.

Ista *in* te (molestus es enim) tanquam jaculator

Emisi ex furore cordis jacula

Non

Non irrita, quorum tu calidum impetum non effugies.

O Puer, tu vero nos abduc domum, ut

Furorem ille in juniores evomat,

1100

Et discat alere linguam modestiorem,

Mentemque animi meliorem *gerere*, quam nunc gerit.

CH. Vir, O Rex, abiit dira vaticinatus.

Scimus autem, ex quo *tempore* canos ego

Hosce ex nigris amior capillis,

Nunquam illum civibus mendacium dixisse.

CR. Novi et ipse, et perturbor animum.

Cedere enim *est* grave : at reluctantem

Animum calamitate opprimere atroci in re praesto est.

CH. Bono consilio opus est, O fili Menoecei Creon. 1110

CR. Quid igitur facere oportet, fare : ego autem parebo.

CH. Abi, puellam quidem defosso e specu

Dimitte : para autem projecto tumulum *cadaveri*.

CR. Et haecine probas, et *hisce* vis me cedere?

CH. Imo, Rex, quam celerrime : concidit enim

Velox deorum vindicta improbos.

CR. Hei mihi ! vix quidem *muto*, *muto* tamen sententiam

Ut faciam. cum necessitate enim non convenit pugnare.

CH. Quin jam *ipse* haec age profectus, nec aliis manda.

CR. Sic eo protinus : vosque ministri

1120

Quique adestis, quique abestis, secures manibus

Cipientes properate notum ad locum.

Ego autem (nam huc sententia conversa est)

Ipse *ut* ligavi, ita et *ipse* praesens exsolvam.

Metuo enim, ne non stas leges

Optimum sit per totam vitam servare.

ANTISTROPHICA. *Strophe* I.

CH. Multis inclyte nominibus, Cadmeae

Decus

Βέβαια, ἥρ' σὺ θάλλπος ἔχ' ὑπεκδραμῇ.
 Ω παῖ, σὺ δ' ἡμᾶς ἄπαγε πρὸς δόμους, ἵνα
 Τὸν θυμὸν ἔτος ἐς νεωτέρης ἀφῇ,
 Καὶ γυνὴ τρέφειν τὴν γλῶσσαν ἡσυχώϊεραν,
 Τὸν νῦν τ' ἀμείνω ἥρ' φρενῶν ἢ νῦν φέρει.

1100

ΧΟ. Ἀνὴρ, ἀναξ, βέβηκε δεινὰ θεασίσας.
 Επιστάμευδα δ' ἐξόττε λακὴν ἐγὼ
 Τῇνδ' ἐκ μελαίνης ἀμφιβάλλομαι τρίχα,
 Μὴ πώποτ' αὐτὸν ψεῦδος ἐς πόλιν λακῆιν.

ΚΡ. Εγνώκα καὶ τὸς, καὶ ταράσσομαι φρένας.
 Τό, τ' εἰκάθειν γ' δεινόν· ἀντιστάτω δέ
 Ἀτὴ παλάξαι θυμὸν, ἐν δεινῷ πάρα.

ΧΟ. Εὐβελίας δέῃ παῖ Μενοικέως Κρέον.

1110

ΚΡ. Τί δῆτα χρὴ δρᾶν φράζει. πείσομαι δ' ἐγώ.

ΧΟ. Ἐλθὼν, κόρην μὲν ἐκ καλώρυχος σέγης
 Ἀνὴρ· κλίσσον δὲ τῷ περικειμένῳ τάφον.

ΚΡ. Καὶ ταῦτ' ἐπαγνῆς, καὶ δοκῆς παρεικάθειν;

ΧΟ. Οσον γ' ἀναξ τάχιστα· συνέμνησι γ'
 Θεῶν ποδώκεις τὲς κακόφρονας βλάβαι.

ΚΡ. Οἴμοι, μόλις μὲν, καρδίας δ' ἐξίσταμαι
 Τὸ δρᾶν. ἀνάγκη, δ' ἔχι δυσμαχητέον.

ΧΟ. Δρᾶ νῦν τὰδ' ἐλθὼν, μὴδ' ἐπ' ἄλλοισι τρέπε.

ΚΡ. Ωδ' ὡς ἔχω σείχοιμ' ἄν· οἷτ' ὁπάονες,
 Οἷτ' ὄντες, οἷτ' ἀπόντες ἀξίνας χεροῖν

1120

Ορμαῖδ' ἐλόντες εἰς ἐπόψιον τόπον.
 Εγὼ δ', ἐπειδὰν δόξα τῇδ' ἐπεσράφῃ,
 Αὐτός τ' ἔδησα, καὶ παρῶν ἐκλύσομαι.
 Δέδοικα γ' μὴ τὲς καθεσῶτας νόμους
 Ἀριστον ἢ ῥῶσσηλα, τὸν βίον τελῆιν.

Ἀντιστροφικά. Στροφή α'.

ΧΟ. Πολυώνυμε, Καδμείας

VOL. II.

L

Νύμφας

Νύμφας ἄγαλμα, καὶ Διὸς
 Βαρυβρεμέτα γῆρος,
 Κλυτὰν ὃς ἀμφέπει
 Ἰταλίαν, μέδεις δὲ παγ-
 κοῖνῃς Ἑλλσινίας
 Δῆῦς ἐν κόλποις,
 Βακχεῦ Βακχεῖαν
 Μητρόπολιν Θήβαν νάων
 Παρ' ὑγρὸν Ἰσμήνῃ
 Ρέεθρον, ἀγρίῃ
 Τ' ἐπὶ ποταμῷ δράκοντος.

1130

Ἀντιστροφὴ α'.

Σὲ δ' ὑπὲρ διλόφου πύτρας
 Στέροψ' ὅπως λιγνύς, ἐν-
 θα Κωρύκεια νύμφαι
 Στείχεσι Βακχίδες,
 Κασαλίας τε νᾶμα, καὶ
 Σε Νυσαίων ἑρέων
 Κισιήρεις ὄχθαί,
 Χλωράτ' ἀκλαί
 Καὶ πολυσάφυλος πέμπι
 Ἀβρότων ἐπέων ἁ-
 αζόντων Θηβαίας
 Επισκοπῶντ' ἀγμάς.

1140

1150

Στροφή β'.

Τὰν ἐξ ἀπασᾶν τιμῶν
 Ὑπερβιάταν πόλεων,
 Μάρτι σὺν κεραυνία.
 Καὶ νυν ὡς βιάας
 Εχέει πᾶνδῆμος πόλις
 Νῦν ἐπὶ νύσῃ, μολεῖν

Καθαγ.

Decus O puellae, et Jovis
 Altitonantis proles,
 Italiam qui foves
 Celebrem, curamque geris
 Communis-omnibus Eleusinae
 Cereris in sinu,
 O Bacche Baccharum
 Metropolin Theben habitans
 Prope liquidum Ismeni
 Fluentum, ferique
 Ad segetem Draconis.

1130

ANTISTROPHE I.

Te super bicipitem collem
 Splendidus *sacrorum* intuetur fumus,
 Ubi Coryciae nymphae
 Ambulant Bacchides,
 Castaliaeque liquor *fluit*,
 Ubi te Nyssæi montis
 Hedera-densi clivi,
 Viridisque ora
 Et vitibus confita prosequuntur
 Cum immortalibus cantibus
 Bacchantium, Thebana
 Invisentem compita ;

1140

1150

STROPHE 2.

Quam *tu* omnibus colis
 Magis urbibus,
 Materque tua *Semele* fulmine icta.
 Quin et nunc (quoniam furenti
 Tenetur tota civitas
 Jam morbo) adesse *dignare*

L 2

Salu-

Salutifero pede,
Parnassium superans clivum,
Aut resonum *Euboeae* fretum.

ANTISTROPHE 2.

O ignem spirantium astrorum
Praefecte, et nocturnorum
Clamorum Praefes,
Nate, Jovis proles
Appareas cum Naxiis
Thyadibus tuis ministris.
Quae te furentes
Per noctes choris celebrant
Praesidem Iacchum.

1160

NUNCIUS, CHORUS, EURYDICE, CREON,
FAMULUS.

I A M B I.

N u.

CAdmi incolae et domus Amphionis,
Non est ea hominis vita, qualiscunque sit,
Quam neque laudem neque culpam aliquando.
Fortuna enim erigit, et fortuna deprimit
Felicem et infelicem semper.
Nec ullus certus augur est fatorum mortalium.
Creon enim erat invidendus, ut mihi quidem *visum est*;
Liberatam enim ab hostibus hanc Cadmeam terram
Acceptamque universae regionis Monarchiam
Probe rexit, florens generosa liberorum prole;
At nunc dilapsa sunt omnia; voluptates enim

1170

Cum

Καθαρσίῳ ποδὶ Παρ-
νησίαν ὑπὲρ κλιτύν,
Ἡ σονόεντα πορθμόν.

Αντιστροφὴ β'.

Ω πῦρ πνεόντων ἄσρων
Χαραγὲ, καὶ τυχίων
Φθιμάτων ἐπίσκοπε,
Πᾶσι Διὸς ἡμέθων,
Προφάνηθι ξὺν Ναξίᾳς
Σᾶς Θυάσι παπύλοισ·
Αἱ δὲ καὶ μαγνόμηναι
Πάννυχοι χορδαῖσι
Τὸν ταμίαν Ἰακχον.

1160

ΑΓΓΕΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ, ΕΥΡΥΔΙΚΗ, ΚΡΕΟΝ,
ΕΞ ΑΓΓΕΛΟΣ.

Ἰαμβοί.

ΑΓ.

Κ Ἀδμυ πάροικοι καὶ δόμων Ἀμφίονος,
Οὐκ ἔσθ' ὅποῖον πάντ' ἂν ἀνθρώπων βίον
Οὔτ' ἀνέσασμ' ἂν ἔτε μεμψαίμην ποτέ.
Τύχη καὶ ὀρθοῖ καὶ τύχη κατὰρρέπει
Τὸν ἀτυχῆντα τὸν τε δυστυχῆντ' αἰεί.
Καὶ μάντις ἔδειξεν καθεσώτων βροτοῖς.
Κρέων καὶ ἦν ζηλωτὸς, ὥς ἐμοὶ πόσει,
Σώσας μὲν ἐχθρῶν τήνδε Κασμείαν χθόνα,
Λαβὼν τε χώρας παντελὴ μοναρχίαν
Εὐθυνη, θάλλων ἄλλοι τέκνων πορᾶ·
Καὶ νῦν ἀφείτα πάνα· τὰς καὶ ἡδονὰς

1170

Οταν

V. 1177 forte δε.

Οταν περδῶσιν ἄνδρες, ἔ τιθιμ' ἐγὼ
 Ζῆν τέτον, ἀλλ' ἔμψυχον ἠγῆμαι νεκρόν.
 Πλέττε τε γὰρ κατ' οἶκον, εἰ βέλτε, μέγα,
 Καὶ ζῇ τύραννον χῆμ' ἔχων· ἐὰν δ' ἀπῇ
 Τέτων τὸ χαίρειν, τ' ἄλλ' ἐγὼ καπνῶ (κίᾱς
 Οὐκ ἂν πριαίμην ἀνδρὶ πρὸς τὴν ἡδονήν.

1180

ΧΟ. Τί δ' αὖ τὸδ' ἄχθος βασιλείων ἦκεις φέρων;

ΑΓ. Τεθναῖσιν· οἱ δὲ ζῶντες, αἴτιοι θανεῖν.

ΧΟ. Καὶ τίς φονδαί; τίς δ' ὁ κείμενος; λέγε.

ΑΓ. Αἵμων ὅλωλεν, αὐτόχειρ δ' αἰμάσεν).

ΧΟ. Πότερα πατρώας ἢ πρὸς οἰκείας χερός; 1190

ΑΓ. Αὐτὸς πρὸς αὐτῶ, πατρὶ μνησίτας φόνος.

ΧΟ. Ω μάντε τέπος ὡς ἄρ' ὀρθὸν ἦνυσας.

ΑΓ. Ως ὦδ' ἐχόντων, τ' ἄλλα βελδεῖν πάρα.

ΧΟ. Καὶ μὴν ὀρῶ τάλαμνον Εὐρυδίκην ὁμῆ
 Δάμαρτρα τὴν Κρέοντος· ἐκ δὲ δωματίων
 Ἡτοὶ κλύεσσα παυδός, ἢ τύχη πάρα.

ΕΥ. Ω πάντες ἄστοι, τῶ λόγῳ γ' ἐπηρόδομνον

Πρὸς ἔξοδον σείχεσσα Παλλάδος Θεᾶς,

Ὅπως ἰκοίμην ἀγμάτων περσῆγορος.

Καὶ τυγχάνω γε κλειθρ' ἀνασπασεῖ πύλης

1200

Χαλῶσα, καὶ με φθόγῳ οἰκείῳ κακῷ

Βάλλει δι' ὧτων· ὑπέρλα δὲ κλίνομαι

Δείσασσα πρὸς δμῳαῖσι, καποπλήσομαι.

Αλλ' ὅσις ἦν ὁ μῦθος, αὐτὶς εἶπαίτε.

Κακῶν γὰρ ἐκ ἀπειρος ἔσ' ἀκύνσομαι.

ΑΓ. Εγὼ, φίλη δέσποινα, καὶ παρῶν, ἐρῶ,

Καὶ δὲν παρήσω τῆς ἀληθείας ἔπος.

Τί γὰρ σε μαλθάσοιμ' ἂν ὦν ἐς ὕπερον

Ψεῦσαι φανέμεθ'; ὀρθὸν ἢ ἀλήθει' αἶε.

Εγὼ δὲ σὺ ποδαγὸς ἐσπόμεν πῶσι

1210

Πεδίον

Cum amiserunt homines, non ego quidem puto
Talem vivere, sed animatum esse cadaver.
Opibus enim multum polleas domi, si vis,
Et vivas regio splendore; tamen si absit
His gaudium, caetera ego fumi umbra
Haud emerim viro prae voluptate.

1180

CH. Quas iterum afferens aerumnas Regis venis?

NU. Mortui sunt; qui vivunt autem, fuere causa mortis.

CH. Et quis peremit, quisque peremptus est, ede?

NU. Haemon interiit, ipsius sed manu cruentatur.

CH. Patrisne dicis, an sua ipsius manu?

1190

NU. Ipse se peremit, patri iratus ob necem *Antigones*.

CH. O vates quam vera ergo praedixi nimis!

NU. Cum sic se res habeant, alia sunt consulenda.

CH. Atqui video miseram Eurydicen prope
Uxorem Creontis: *egressa* domo autem
Vel sane de filio audiens aliquid, vel casu adest.

EU. O boni Cives, famam quidem audiavi
Adiens ad limen Palladis Deae,
Ut supplex *illi* preces funderem.

Et claustra utique per vim refractae portae

1200

Laxo, et mihi *clara* vox domestici mali

Penetrat aures; supina autem concido

Prae metu inter puellas, et exanimata sum.

Sed quis fuit sermo iste, rursus dicite.

Malorum enim nequaquam inexperta audiam.

NU. Ego, mea Domina, et praesens narrabo,

Et nullam praetermittam veritatis verbum.

Quid enim te delinirem *in iis* quibus postea

Mendaces deprehendemur? constans semper *res est* veritas.

Ego vero tuum assecla sequebar maritum

1210

In

In summum campum, ubi jacebat miserum
 Lacerumque canibus cadaver Polynicis adhuc.
 Et id quidem (precati Triviam Deam *Proserpinam*
 Plutonaque, iras ut benevoli cohiberent)
 Lotum sacris lavacris, recens avulsis
 Ramis virentibus, quod quidem reliquum erat combussimus.
 Et tumulo celso vicina de humo
 Egesto, denuo ad lapide-stratum virginis
 Thalamum infernum cavum ingressi sumus.
 Sonum vero procul clarorum ejulatum 1220
 Audit aliquis exequiis carentem prope thalamum,
 Et Domino Creonti nunciat currens.
 Hunc autem propius accedentem lugubris incerta
 Vocis signa circumvolant : plorans autem verba
 Edit luctuosa. O miser ego !
 An vates *verus* sum ? an infaustissimam
 Viam tendo *omnium*, quas ante trivi, viarum ?
 Filii me quassat vox : at ministri
 Accedite propius citi, et adstantes sepulchro
 Aspicite saxeam aggeris compaginem, 1230
 Subeuntes ipsum ostium, num Haemonis
 Vocem agnosco, an a Diis fallor ?
 Haec ergo moesti domini jussis
 Inspeximus : ultimoque in tumulo
 Hanc quidem (*Antigonen*) penfilem collo vidimus,
 Cingulo ex findone facto illaqueatam :
 Illum vero (*Haemona*) mediam *eam* temere amplectentem,
 Thalami lugentem defuncti fatum violentum,
 Et patris *sui* facinora, et miserrimum cubile.
 At ille, ubi eum videt, misere plorans intro 1240
Accedit

Πεδίον ἐπ' ἄκρον, ἔνθ' ἐκείλο νηλεές
 Κυνοσάρακλον σῶμα Πολυνείκης ἔτι·
 Καὶ τὸν μὲν, αἰτήσαντες ἐνοδίαν θεὸν
 Πλάτωνά τ' ὀργὰς ἀμφοῖς κατὰχέθειν,
 Λύσαντες ἄγνον λυβρὸν, ἐν νεοσάσι
 Θαλλοῖς, ὃ δὴ λείπειτο, (υἱ)καλήθομεν.
 Καὶ τύμβον ὀρθόκρανον οἰκείας χθονὸς
 Χώσαντες, αὖθις πρὸς λιθόσρωτον κόρης
 Νυμφεῖον ἅδ' κοῖλον εἰσεβαίνομεν.
 Φωνῆς δ' ἄπαθεν ὀρθίων κωκυμάτων
 Κλύει τις ἀκλέρισον ἀμφὶ πασάδα,
 Καὶ δεσπότη Κρέοντι (σημαίνει) μολῶν.
 Τῷ δ' ἀθλίας ἄσημα περιβαίνει βοῆς
 Ερπονί μᾶλλον ἄσπον, οἰμῶξας δ' ἔπος
 Ἰησι δουδρήνηλον, ὦ τάλας ἐγώ.
 Ἀρ' εἰμὶ μάνις; ἄρα δυσυχεσάτην
 Κέλδθον ἔρπω ἤν' παρελθουσῶν ὁδῶν;
 Παγδός με (σημαίνει) φθόγγος· ἀλλὰ πρόσωποιοι
 Ἰτ' ἄσπον ὠκείς, καὶ παρασάντες τάφῳ,
 Αθρήσαθ' ἄρμον χῶμαλος λιθοσπαδῆ,
 Δύντες πρὸς αὐτὸ σόμιον, εἰ τὸν Αἴμονος
 Φθόγγον (συνίημι), ἢ θεοῖσι κλέπτομαι.
 Τὰδ' ἐξ ἀθύρων δεσπότης κελδίσμασιν
 Ηἱρᾶμεν· ἐν δὲ λοιπῷ τυμβᾶματι
 Τὴν μὲν, κρεμασὴν αὐχένος καλεΐδομεν,
 Βρόχω μιτρώδει (συνδόνος) καθημμένην·
 Τὴν δ', ἀμφὶ μέσση περιπετῇ προσκείμενον,
 Εὐνῆς ἀποιμῶζοντα τῆς κάτω φθοράν,
 Καὶ παρὸς ἔρβα, καὶ τὸ δύσηνον λέχος.
 Οὐδ' ὡς ὀρεῖ σφε, συλὸν οἰμῶξας, ἔσω

1220

1230

1240

Χωρεῖ

VOL. II.

M

V. 1233 forte ὀξυθύμης. Sic v. 967 ὀξυχόλως.

Χωρεῖ πρὸς αὐτὸν, κἀνακωκύσας, καλεῖ·
 Ω τλήμων οἶον ἔρπον εἴργασα; τίνα
 Νῦν ἔχεις; ἐν τῷ ξυμποραῖς διεφθάρης;
 Εξελθε τέκνον· ἐκείσιός (εἰ) λίσσομαι.
 Τὸν δ' ἀγρίοις ὅσοισι παπλήνας ὁ παῖς,
 Πτύσας προσώπῳ, κῶδεν ἀνλειπὼν, ξίφος
 Ελκεῖ διπλῆς κνώδοντας· ἐκ δ' ὀρμωμῶν
 Πάλρὸς φυγάσιν, ἥμπλακ'· εἴθ' ὁ δῦσμορος
 Αὐτῷ χολωθείς, ὥσπερ εἶχ' ἐπενίλαθεις,
 Ηρεῖσε πλάραϊς μέσσον ἔλχος, ἐς δ' ὕγρον
 Αγκῶν ἔτ' ἐμφρων παρθένῳ προσπύσσει·
 Καὶ φυσιῶν ὀξεῖαν ἐκβάλλει πνοήν
 Λακῇ παρειᾷ φοινίῃ σαλάγματος.
 Κεῖται δὲ νεκρὸς περὶ νεκρῷ, τὰ νυμφικὰ
 Τέλη λαχὼν δέιλαιος εἰν ἄδ' δόμοις,
 Δείξας ἐν ἀνθρώποισι τὴν ἀβυσλίαν,
 Οσω μέγιστον ἀνδρὶ πρόσκειναι κακόν.

1250

ΧΟ. Τι τῆτ' ἂν εἰκάσεις; ἡ γυνὴ πάλιν
 Φρέσθῃ, πρὶν εἰπεῖν ἑδλὸν ἢ κακὸν λόγον.

ΑΓ. Καὐτὸς τεθάμβηκ'· ἐλπίσιν δὲ βόσκομαι, 1260
 Αχὴ τέκνη κλύουσιν, ἐς πόλιν γόους
 Οὐκ ἀζιώσιν, ἀλλ' ὑπὸ σέγης ἔσω
 Δμωᾶς προθήσειν πένθος οἰκῆον σένειν.
 Γνώμης γ' οὐκ ἄπειρος, ὥδ' ἀμαρτάνειν.

ΧΟ. Οὐκ οἶδ'· ἐμοὶ δ' ἔν ἢ τ' ἄγαν (γῆ), βαρὺ
 Δοκεῖ προσεῖναι, χῆ μάτην πολλὴ βοή.

ΑΓ. Αλλ' εἰσόμμεθα μή τι καὶ κατ' ἀχέρον
 Κρυφῇ καλύπτῃ καρδίᾳ θυμωμένη,
 Δόμους παρασεύχοντες. εὖ γ' ἔν λέγεις.
 Καὶ τῆς ἄγαν γ' ἐσί περ (γῆς) βάρους.

1273

Ανα-

Accedit ad eum, et clara ejulans voce vocat :

O miser ! quid agis ? quid

Animi *quaeſo* geris ? quae te calamitas perdit ?

Exi fili, supplex te rogo.

Illum vero trucibus oculis intuens puer

Et vultu *dicta* respuens, nihilque respondens, ensem

Stringit ancipitem ; elapſo autem

Patre per fugam aberravit *ictu* : deinde infelix

Sibi iratus, *manu* ut erat extensa

Impulit in latus medium ensem, et mollia

1250

Brachia adhuc mentis compos virginis amplectitur :

Et cum flatu celerem ejicit halitum

In pallidas genas cruento *mistum* sanguine.

Jacet sic mortuus juxta mortuam, nuptialia

Sacra sortitus miser in Plutonis domo,

Ostendens apud homines, temeritas

Quanto maximum cuivis sit malum.

CH. Quidnam hoc *esse* conjicis ? mulier rursus

E medio abiit, priusquam locuta est boni vel mali quicquam.

NU. Et ipse obstupui : spe tamen nutrior

1260

Quod luctuosum filii fatum audiens, publice luctus

Non testabitur, sed sub tecto intus

Ancillis proponet malum domesticum lugere.

Non enim mentis *adeo* expers est, ut peccet.

CH. Non novi : mihi enim nimium silentium grave

Quiddam videtur esse, et plurimus frustra clamor.

NU. At *statim* sciemus nunquid etiam prohibendum

Clam tegat animo irato

Domum ingressi ? quippe bene dicis,

Etenim nimio est *suum* silentio pondus.

1270

ANAPAESTI.

CH. Ecce vero Rex ipse venit
 Funus insigne manibus gestans,
 Non alienae (si fas dicere)
 Culpae *opus*, sed ipse in noxa est.

ANTISTROPHICA. *Strophe 1.*

CR. O mentium amentium peccata
 Solida, mortifera! O occisoresque et
 Occisos qui cernitis cognatos!
 O mihi infauſta mea conſilia!
 O fili, fili, juvenis cum juvene defuncta
 (Hei, hei, hei!) periisti, exceſſiſti *e medio*
 Mea non tua *perditus* temeritate.

1280

SYSTEMA 1.

CH. Hei mihi, quam ſero videris *divinam* juſtitiam viſiſſe.

STROPHE 2.

CR. Hei mihi!
 Agnoſco miſer. meo enim capiti
 Deus hoc inquam, hoc ingens onus paratum
 Injecit, et in atroces impulit vias,
 Hei mihi! vulgatam calcibus evertens laetitiam.
 Heu, heu, o labores hominum infelices!

SYSTEMA 2.

FA. O here, ita te habens, et *tantum* naſtus *mali*,
 Haec quidem prae manibus geſtans, et illa domi,
 Videris venire, illa, *inquam*, viſurus mala.

1290

CR. Quid autem pejus eſt, quidve malorum ſuper?

NU. Uxor *tua* mortua eſt, hujus vera mater defuncti,
 Infelix recentibus modo *percuſa* plagis.

ANTI-

Αναπαύσοι.

ΧΟ. Καὶ μὴν ὃδ' ἀναξ αὐτὸς ἐφίκει
Μνημ' ἐπίσημον διὰ χειρὸς ἔχων·
Εἰ δέ μιν εἰπεῖν, ἔκ' ἀλλοτρίαν
Ἀτην, ἀλλ' αὐτὸς ἀμαρτῶν.

Ἀντιστροφικά. Στροφή α'.

ΚΡ. Ἰὼ φρενῶν δυσφρόνων ἀμαρτήματα
Στερεὰ, θανατοῦντ'. ὦ κτανόντας τε καὶ
Θανόντας βλέποντες ἐμφυλίας.
ὦ μοι ἐμῷ ἀνολεῖ βελόματων.
Ἰὼ παῖ παῖ, νέος νέω ξὺν μόρῳ
Αἰ' αἰ' αἰ' ἔθανες, ἀπελύθης
Εμαῖς ὑδὲ (αἶσι) δυσβελίας.

1280

Σύστημα α'.

ΧΟ. Οἴμ', ὡς ἔοικας ὀψὲ τὴν δίκην ἰδεῖν.

Στροφή β'.

ΚΡ. Οἴμοι,

Ἐχω μαθὼν δέϊλαμος. ἐν δ' ἐμῷ κάρῳ
Θεὸς τότ' ἄρα τότε μέγα βάρος ἔχων
Ἐπαυεν, ἐν δ' ἔσειπεν ἀγρίας ὁδοῖς.
Οἴμοι λακπάτηλον ἀνθρώπων χαράν.
Φεῦ φεῦ, ὦ πόντοι βροτῶν δύσπονοι.

Σύστημα β'.

ΕΞ. ὦ δέσποθ' ὡς ἔχων γε καὶ κεκλημμένος
Τὰ μὲν πρὸ χειρῶν, τὰ δὲ φέρων, τὰ δ' ἐν δόμοις. 1290
Εοικας ἥκειν, καὶ τὰ δ' ὀφείδαι κακά.

ΚΡ. Τί δ' ἔστιν αὖ κακίον ἢ κακῶν ἔτι;

ΕΞ. Γυνὴ τέθηκε, τῷδε παμμήτωρ νεκρῷ,
Δούλῳ ἄρβι νεοτόμοισι πλῆγμασιν.

Ἀντι-

V. 1292 forte ἐκ κακῶν.

Αντιστροφή α.

ΚΡ. Ἰὼ ἰὼ δυσκάθαρος ἄδ'ε λιμὴν,
Τί μ' ἄρα τί μ' ὀλέκεις; ὦ κακάγγελιά μοι
Προπέμψας ἄχ'η, τίν' αὐδᾶς λόγον;

ΧΟ. Αἶ αἶ, ὀλωλότ' ἄνδρ' ἐπεξεργάσω.

ΚΡ. Τί φῆς ὦ παῖ; λέγεις νέον μοι λόγον,
Αἶ αἶ αἶ, σφαίγιον ἐπ' ὀλέθρῳ
Γυνακτεῖον ἀμφικεῖσθαι μῦθον;

1300

Αντισυζήμα α.

ΕΞ. Ορᾶν πάρεσιν· ἔ γ' ἐν μυχοῖς ἔτι.

Αντιστροφή β.

ΚΡ. Οἶμοι,
Κακὸν τόδ' ἄλλο δ᾿ ἄτερον βλέπω τάλας.
Τίς ἄρα τίς με πόντος ἔτι περιμύθει;
Ἐχω μὲν ἐν χείρεσσιν ἀρτίως τέκνον
Τάλας, τὸν δ' ἐναντὶ προσβλέπω νεκρόν·
Φεῦ φεῦ μάτερ ἀθλία, φεῦ τέκνον.

Αντισυζήμα β.

ΕΞ. Ἡ δ' ὀξύθηκτος ἦδε βωμία πέριξ
Λύει κελαγὰ βλέφαρα, κωκύσασα μὲν
Τῷ πρὶν θανόντι Μεγαρέως κλεινὸν λέχος,
Αὖθις δὲ τῷδε, λοιδώδιον δὲ σοὶ κακὰς
Πράξεις ἐφυμνήσασα τῷ παθοκλήνῳ.

1310

Στροφή γ.

ΚΡ. Αἶ αἶ αἶ αἶ, ἀνέπλ'αν φόβῳ. τί μ' ἐκ ἀνείμαν
Επασέν τις ἀμφιθηκῶ ξίφει;
Αθλιος ἐγὼ, φεῦ φεῦ,
Δειλαῖα δὲ λυγέκραμα δῶα.

Σύστημα

V. 1314 al. ἔ καγρίαν.

ANTISTROPHE 1.

CR. O nefarius Orci portus,
Quid me sic, quid me perdis? O, luctuosum mihi
Qui praemisisti nuncium, quemnam edis sermonem?

CH. Hei, hei! perditum virum iterum confecisti.

CR. Quid, puer, inquis? novum mihi narras sermonem
(Hei, hei, hei!) occisum propter *Haemonis* necem 1300
Uxor is quoque jacere cadaver.

ANTISYSTEMA 1.

NU. Intueri licet: neque enim in penetralibus adhuc *est*.

ANTISTROPHE 2.

CR. Hei mihi!

Aliud hoc jam cerno malum miser.
Quae tandem, quae me adhuc mors manet?
Habeo quidem in manibus jam natum
Miser, et illud ex adverso aspicio cadaver.
Heu heu misera mater! heu fili!

ANTISYSTEMA 2.

FA. Illa vero acuto ense circum aras
Solvit nigros oculos, postquam deflevit 1310
Megarei prius defuncti inclytum thalamum,
Deinde et hujus *mortem*, postremo autem tibi
Dira imprecata est *utpote* natorum homicidae.

STROPHE 3.

CR. Heu! heu! auferor metu. cur non mihi lethale
Aliquis infligit vulnus gladio ancipiti?
Miser ego, heu, heu!
Miserisque sum immixtus casibus.

SYSTEMA

SYSTEMA 3.

FA. Quasi causam saltem et hujus et illius mortis praebens
Ab hac defuncta agebare reus.

CR. Quo autem interfecta discessit modo?

1320

FA. Percussit sub jecore sua seipsam manu, simul
Nati illud percepit lachrymabile fatum.

STROPHE 4.

CR. Hei mihi! Non haec ulli unquam mortalium
Praeterquam mihi competent mea profecta culpa.

Ego enim te occidi miser!

Ego verum dico. Io famuli

Abducite me quam celerrime, abducite me procul,

Qui plane non sum magis quam nullus.

SYSTEMA 4.

CH. Lucrosa mones, siquid in malis luci:
Malorum enim, quae adsunt, brevissima sunt optima. 1330

ANTISTROPHE 3.

CR. Veniat *huc*, veniat;

Appareat fatorum feliciter meorum ultimum,

Mihi supremum afferens diem.

Veniat *huc*, veniat,

Ne unquam posthac alium intuear diem.

ANTISYSTEMA 3.

FA. Futura haec *sunt*: *cura* praesentium quid decet
Facere: haec enim curae sunt, quibus convenit curae esse.

CR. At quae cupio tamen, ea opto.

NU. Nec nunc quid optes ultra: nam fatalis
Nullum est mortalibus calamitatis effugium. 1340

ANTISTROPHE 4.

CR. Abducite inutilem *saltem* virum procul:
Qui te, O fili, invitus interemi,

Quique

Σύστημα γ'.

ΕΞ. Ως αἰτίαν γε τῶνδε κακίων ἔχων
Πρὸς τῆς θανάσης τᾶσδ' ἐπεσκήπη μόρων.

ΚΡ. Ποίῳ δὲ κάπελύσατ' ἐν φοναῖς τρόπῳ; 1320

ΕΞ. Πάσσασ' ὑφ' ἧπαρ αὐτόχειρ αὐτήν, ὅπως
Παῖδός τ' ἦδετ' ὄξυκώκῳ παῖθος.

Στροφή δ'.

ΚΡ. Ω μοι μοι, τὰδ' ἐκ ἐπ' ἄλλον βροτῶν
Εμᾶς ἀρμόσθ' ὅτ' ἐξ αἰτίας.

Εγὼ γ' σ' ἐγὼ κανον μέλεος·

Εγὼ φαμ' ἐτυμον. ἰὼ πρόσωποι

Αἰγέ μ' ὅτι τάχος, ἄγετέ μ' ἐκποδῶν,

Τὸν ἐκ ὄντα μᾶλλον ἢ μηδένα.

Σύστημα δ'.

ΧΟ. Κέρδη παραινέεις, εἴτι κέρδος ἐν κακοῖς·

Βράχιστα γ' κράτιστα τὰν ποσὶν κακά.

1330

Ανίσροφή γ'.

ΚΡ. Ἰτω ἴτω,

Φανήτω μόρων ὁ κάλλισ' ἐμῶς

Εμοὶ τερμίαν ἄγων ἡμέραν

Υπᾶτος. ἴτω ἴτω,

Ὅπως μηκέτ' ἄμαρ ἄλλ' εἰσίδω.

Ανισύστημα γ'.

ΕΞ. Μέλλοντα ταῦτα· τίς περ κειμένων τί χρεὶ
Πράσσειν; μέλ' γ' τῶνδ' ὅτοις χρεὶ μέλειν.

ΚΡ. Αλλ' ὦν ἐρῶ μὲν, ταῦτα συγκαλινυζάμην.

ΑΓ. Μὴ νῦν περσάχῃς μηδέν· ὡς πεπρωμένης
Οὐκ ἔσι θνητοῖς συμφορᾶς ἀπαλλαγὴ.

1340

Ανίσροφή δ'.

ΚΡ. Αγοιτ' ἂν μάταμον ἄνδρ' ἐκποδῶν·

Ὅς ὦ παῖ σέ γ' ἐχ' ἐκὼν κατέκτα,

VOL. II.

N

Ος

Ὅς σέ τ' αὐτάν. ὦ μέλεος, ὅδ' ἔχω
 Ὅπα πῶς πότερον ἴδω, πᾶ ἢ θῶ.
 Πάνηα γ' ἰέχρια
 Τά τ' ἐν χεροῖν γ' τά τ' ἐπὶ κρατί μοι
 Πότμος δυσκόμισος εἰσήλατο.

Ἀναπαύσοι.

ΧΟ. Πολλῷ τὸ φρονεῖν ἀδαιμονίας
 Πρῶτον ὑπάρχει. Χρὴ δὲ τάγ' εἰς θεὸς
 Μὴδὲν ἀσεπτεῖν. μεγάλοι δὲ λόγοι
 Μεγάλας πηγάς τῷ ὑπεραύχων
 Αποτίσαντες,
 Γήρα τὸ φρονεῖν ἐδίδασκαν.

1350

V. 1344 lege δὲ G. Canterus.

Quique te ipsam, *Uxor*. O miser, non habeo
 Quo vertam lumina nec quo me conferam.
 Cuncta enim obliqua,
 Partim in manus partimque in caput mihi
 Fatum ineluctabile intulit veloci saltu.

ANAPAEESTI.

CH. Sapere longe prima
 Felicitatis *pars* est. oportet autem et in res sacras
 Nihil impium delinquere : nam grandia
 Dicta superborum graves plagas
 Invicem *auctoribus* rependendo,
 Senes sapere edocuere.

1350

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΟΙΔΙΠΟΥΣ

ΕΠΙΚΟΛΩΝΩ.

Υ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ.

Ο Επὶ κολωνῷ Οἰδίπυς ξυνημμένος πως ἐστὶ τῷ τυράν-
 νῳ· τῆς γὰρ παλίδος ἐκπεσὼν Οἰδίπυς ἤδη γηράς
 ὢν, ἀφικνέται εἰς Αθήνας, ὑπὸ τῆς Δυγαλρὸς Αντιγόνης
 χειραγωγέμενος· ἦσαν γὰρ τῆς ἀρσένων περὶ τὸν πατέρα
 φιλοσοργότεραι. ἀφικνέται δὲ εἰς Αθήνας κατὰ τὸ πυνθόχρη-
 σον, ὡς αὐτὸς φησι, χρυσὸν αὐτῷ, παρὰ ταῖς (μεναῖς κα-
 λυμναῖς θεαῖς μέλαλλάξαι τὸν βίον. τότε μὲν ἔν ἔρχον),
 καὶ διαλέγον) πρὸς αὐτόν· ἔπειτα δὲ Ἰσμήνη παραγρηγομένη
 τὰ κατὰ τὴν γαστρίν ἀπαγγέλλει τῷ πατρὶ, καὶ τὴν γρηγο-
 ρὴν ἀφίξιν τῷ Κρέοντι πρὸς αὐτόν· ὃς καὶ παραγενόμενος
 ἐπὶ τῷ ἀπαγγεῖν αὐτὸν εἰς τέπισω, ἀπρακτὸς ἀπαλλάτ-
 τε). ὁ δὲ, πρὸς τὸν Θεσέα διελθὼν τὸν χρησμὸν ἔτω τὸν
 βίον καλῶς φέρεει παρὰ ταῖς Θεαῖς.

Τὸ δὲ δρᾶμα, τῷ Δαυμασῶν· ὃ καὶ ἤδη γεγηρακὸς ὁ
 Σοφοκλῆς ἐποίησε, χαριζόμενος ὃ μόνον τῇ παλίδι, ἀλλὰ
 καὶ τῷ ἑαυτῷ δήμῳ· ἦν γὰρ Κολωνόθεν· ὥστε τὸν μὲν δῆμον
 ἐπίσημον ἐπιδείξαι, χαρίσασθαι δὲ καὶ τὰ μέγιστα τοῖς Αθη-
 ναίοις, δι' ὧν ἀπορρήτως ἔσεσθαι καὶ τῷ ἐχθρῶν αὐτὸς κρα-

Ο Edipi Colonei fabula quodammodo convenit cum fabula Oe-
 dipi tyranni. is enim jam senex patria pulsus Athenas profi-
 ciscitur, manu ab Antigone filia deductus. Erant enim filiae in
 parentem amore naturali maribus propensiores. Idque oraculo
 monitus, quod ipse testatur, ut apud Deas venerandas vel terribiles
 ex hac vita migraret. Tunc igitur veniunt, et cum eo colloquun-
 tur. Quo quum advenisset Ismene, nunciat dissidia inter filios co-
 orta esse, Creontis adventum instare. Qui quum advenisset Oedi-
 pum abdukturus, re infecta discessit. Exposito autem oraculo Duci
 Theseo, ita e vita migravit apud Deas.

Haec autem fabula magna est in admiratione, quam Sophocles
 jam senex edidit, gratificans non tantum patriae, sed etiam populo
 suo. Erat enim oriundus Colono. Populum nobilem declaravit,
 maxime vero gratificatus est Atheniensibus. Quibus populum in-
 victum fore, ipsosque devicturos hostes proponit Oedipus, praedicens
 fore,

τήσιν ὑποτίθῃ) ὁ Οἰδίπυς, παρ'αναφώνων ὅτι διασασιάσῃσι
πρὸς Θεβαίους ποτὲ, καὶ τούτων κραήσουσιν ἐκ χρησμῶν διὰ
τὸν αὐτὸν τάφον.

fore, ut adversus Thebanos tandem in seditionem compellantur,
ac victoriam de ipsis reportent, ut editum est in oraculis propter ip-
sius sepulchrum ibi extructum.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

OEDIPUS.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ANTIGONE.

ΞΕΝΟΣ ἀλήτης.

HOSPES errans.

ΧΟΡΟΣ γερόντων Αθη-
κῶν.CHORUS Senum Athe-
nienfium.

ΙΣΜΗΝΗ.

ISMENE.

ΘΗΣΕΥΣ.

THESEUS.

ΚΡΕΩΝ.

CREON.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

POLYNICES.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

NUNCIUS.

Προλογίζει δὲ ὁ Οἰδίπυς.

Oedipus praefatur.

OEDI-

O E D I P U S

C O L O N E U S.

OEDIPUS, ANTIGONE, HOSPES, CHORUS,
ISMENE.

I AMBI.

OE.

O Caeci senis filia Antigone,
Ad quaenam loca, aut quam urbem tandem perve-
nimus?

Quis exulem Oedipum hodie
Exiguus excipiet donis?
Modicum petentem, et adhuc modico
Magis modicum accipientem, atque id quidem mihi sufficit.
Nam ut boni consulam, aerumnae me et longa aetas
Docuerunt, et praeterea generosa animi patientia.
Sed O filia, si quem locum vides
Vel profanum, vel consecratum Deo,
In eo me fiste, et colloca, ut audiamus
Ubi tandem loci sumus: nam hospites
A civibus discere convenit, quid agendum sit.

AN. O miserande pater, Turres hic
Urbem cingunt, quantum procul videre licet.
Et locus sacer est, ut conjicio: nam
Lauro, olea, et vitibus crebris confitus est.
Et luscinae in locis interioribus frequentes canunt.
Hic confide in isto impolito faxo.

Longam

Ο Ι Δ Ι Π Ο Τ Σ

Ε Π Ι Κ Ο Λ Ω Ν Ω.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ, ΑΝΤΙΓΟΝΗ, ΞΕΝΟΣ, ΧΟΡΟΣ,
ΙΣΜΗΝΗ.

Ιαμβοί.

ΟΙΔ.

Τεκνον τυφλῷ γέροντος Αντιγόνη, τίνας
Χώρως ἀφίγμεθ', ἢ τίνων ἀνδρῶν πόλιν;
Τίς τὸν πλανήτην Οἰδίπην καθ' ἡμέραν

Τὴν νῦν πανισοῖς δέξῃ δωρήμασι;
Σμικρὸν μὲν ἐξατῆν' ἴα, τῷ σμικρῷ δ' ἔτι
Μῆλον φέρῃς, καὶ τόδ' ἐξαρκῆν ἐμοί.
Στέρξῃς γὰρ αἶ' πάθαι με χῶ χρόνος ξυνῶν
Μακρὸς διδάσκει, καὶ τὸ θῆναμον, τρίτον.
Ἀλλ' ὦ τέκνον, δάκοισιν εἴ τινα βλέπεις
Ἡ πρὸς βεβήλοις, ἢ πρὸς ἄλγεσιν θεῶν,
Στήσόν με κα' ξίδρυσον, ὡς πυθοίμεθα
Ὅπως ποτ' ἐσμεν· μανθάνειν γὰρ ἤκομην
ἔνοι πρὸς ἀσῶν, χα' ἢ ἀκῶσμεν, τελῆιν.

10

ΑΝ. Πάτερ ταλαίπωρ' Οἰδίπυ, πύρφοι μὲν, οἷ
Πόλιν εἶγας, ὡς ἀπ' ὀμμάτων πρόσσω.
Χῶρος δ' ὁδ' ἱερὸς, ὡς ἀπεικάσαι, βρύων
Δάφνης, ἐλάας, ἀμπέλων· πυκνόπτεροι
Δ' εἴσω κατ' αὐτὸν ἄσπομῶς ἀηδόνες.
Ὅν κῶλα κάμψον τῷδ' ἐπ' ἄξευς πέτρῃ.

VOL. II.

Ο

Μακράν

V. 16 al. (ἀφ' εἰκάσαι.

Μακρὰν γ' ὡς γέροντι πρὸς αἰῶνος ὁδόν·

20

ΟΙ. Κάθιζε νῦν με καὶ φύλασσε τὸν τυφλόν.

ΑΝ. Χρόνος μὲν ἔνεκ' ἔμαθ' ἐν με δεῖ τόδε.

ΟΙ. Ἐχεις διδάξαι δὴ μ' ὅποι καθέσμεν;

ΑΝ. Τὰς γυν Αθήνας οἶδα· τὸν δὲ χῶρον, ἔ.

ΟΙ. Πᾶς γ' τις ἤυδα τῷτον ἡμῖν ἐμπόρων.

ΑΝ. Ἀλλ' ὅσις ὁ τόπος ἢ μάθω μοῦσα ποί;

ΟΙ. Ναὶ τέκνον, εἴπερ ἐσὶ γ' ἐξοικησίμος.

ΑΝ. Ἀλλ' ἐσὶ μέν γ' οἰκητός· οἶομαι δὲ δεῖν
Οὐδέν· πέλαις γ' ἄνδρα τόνδε νῶϊν ὀρῶ.

ΟΙ. Ἡ δεῦρο παρσείχοντα καὶ ἄσπορον;

30

ΑΝ. Καὶ δὴ μὲν ἐν παρόντι· χῶ, τι σοὶ λέγειν
Εὐκαρὸν ἐσιν, ἔννεφ', ὡς ἀνὴρ ὁδε.

ΟΙ. Ω ξεῖν, ἀκύνω τῇσδε τῆς ὑπὲρ τ' ἐμῆ
Αὐτῆς δ' ὀρώσης, ἔνεχ' ἡμῖν αἴσιος
Σκοπὸς προσήκεις τῷ ἀδελφῷ φράσαι.

ΞΕ. Πρινὴ τὰ πλείον' ἰσορεῖν, ἐκ τῇσδ' ἑδρας
Ἐξελθ' ἔχεις γ' ἡμῶν ἐχ' ἀγνὸν παλῖν.

ΟΙ. Τίς δ' ἔαδ' ὁ χῶρος; τῷ Θεῶν νομίζε;

ΞΕ. Αθικτός, ἔδ' οἰκητός· αἶ γ' ἐμφοβοί
Θεαὶ σφ' ἔχουσι, γῆς τε καὶ (κότῃ κόρα).

40

ΟΙ. Τίνων; τὸ (εὐμνὸν ὄνομ' ἂν ἀξαίμην κλύων.

ΞΕ. Τὰς πάνθ' ὀρώσας Εὐμνίδας ὅγ' ἐνθάδ' ὦν
Εἴποι λεώς νιν· ἄλλα δ' ἄλλα χεῖ καλὰ.

ΟΙ. Ἀλλ' ἴλεω μὲν τόνδ' ἱκέτην δεξαίχαιοι,
Ὡς ἐχ' ἑδρας γῆς τῇσδ' ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι.

ΞΕ. Τί δ' ἐσὶ τῷτο;

ΟΙ. Συμφορὰς ξύνθημ' ἐμῆς.

ΞΕ. Ἀλλ' ἔδὲ μύθοι τῶξανισάναυ πόλεως
Δίχ' ἐσὶ θάρσος, πρὶν γ' ἂν ἐνδείξω τί δρῶ.

ΟΙ. Πρὸς νυν θεῶν ὧ ξεῖνε μή μ' ἀτιμάσης

50

Τοιοῦδ'

Longam enim, ut vir senio confectus, jam confecisti viam.

O E. Colloca nunc me et custodi caecum. 21

A N. Ea temporum fortuna est, ut non opus sit me id moneri.

O E. Potesne mihi dicere, quo loco tandem constiterimus?

A N. Athenas quidem novi, sed hunc locum non novi.

O E. Nam hanc esse Atticam omnes viatores dixere nobis.

A N. Sed quis hic locus sit, visne ut eam et exquiram?

O E. Ita filia, si quidem locus est habitabilis.

A N. Est habitatus, sed arbitror non opus esse :

Video enim virum quendam prope ad nos accedere.

O E. Huc ne accedentem et properantem ? 30

A N. Et quidem jam praesto adest : proinde si quid voles, Opportunum est quaerere, nam vir jam adest.

O E. O hospes, cognovi ex hac, quae pro me

Et pro se videt, te in tempore

Advenire speculatorem. Dic ergo nobis quaeso ea quae interrogabimus.

Ho. Priusquam plura quaeras, ex isto loco

Excede, nam tenes locum, quam nefas est attingere.

O E. Qualis ergo locus est ? aut cui Deorum sacer ?

Ho. Est locus quem neque attingere, nec habitare fas est.

Nam terribiles Deae eum tenent, terrae et noctis filiae. 40

O E. Quatenam sunt ? nam venerandarum nomen optarim

Ho. Populus qui hic habitat vocat eas [audire.

Eumenidas, omnia videntes : sed alia alibi pulchra sunt.

O E. Utinam propitiae hunc supplicem accipiant :

Nam ex hoc loco non excessero amplius.

Ho. Quid hoc rei est ?

O E. Indicium meae calamitatis.

Ho. Sed te abigere sine urbe prius consulta

Non ausim quin indicem, quid sit agendum.

O E. Per Deum obtestor, ne me contempnas

50

Talem exulem, quin ea quae mandabo nuncies.

HO. Dic, non enim a me contemptus eris.

OE. Quis igitur hic locus est, in quo constitimus?

HO. Quae quidem ego scio, ex me audies omnia.

Nam hic locus totus sacer est : tenet vero eum

Reverendus Neptunus, et ignifer Deus

Prometheus : Quemque calcas locum,

Is vocatur in hac terra ferri via,

Estque urbis Athenarum arx et vicina arva

Hunc equestrem Colonom jactant sibi

Praesidem esse, atque inde nomen

Commune habent impositum.

Haec ita sunt ut dico hospes, non sermonibus

Celebrata magis, quam ipsa experientia.

OE. An aliqui homines in hisce locis habitant?

HO. Certe, et quidem a Deo denominati.

OE. Regnumne quispiam hic tenet, an penes multitudinem imperium est?

HO. Haec loca a Rege, qui urbi praest, gubernantur.

OE. Is vero quisnam est, qui viribus et sapientia dominatur?

HO. Theseus vocatur prioris regis Aegei filius. 70

OE. An non igitur aliquis ex vobis nuncius ad eum ibit?

HO. Quid ille dicet? an ut veniat hortabitur ipsum?

OE. Ut suppeditans parum, lucretur multum.

HO. Quid opis a viro caeco afferri potest?

OE. Quae illi dicturi sumus, ea non erunt caeca, sed videntia.

HO. Sic accipe, ne erres; si quidem es,

Ut videris, generosus, praeter fortunam,

Istic mane ubi apparuisti, donec ego

Popularibus, qui hic et non in urbe degunt,

Haec nunciem : illi enim judicabunt, 80

Utrum oporteat te manere, an hinc rursus discedere.

OE.

Τοιόνδ' ἀλήτην ὦν (εἰ προσρέπω φράσαι.

ΞΕ. Σήμαινε· κῆκ' ἄτιμος ἐξ ἐμῆ φανῇ.

ΟΙ. Τίς δ' ἔσθ' ὁ χῶρος δῆτ', ἐν ᾧ βεβήκαμεν;

ΞΕ. Οὐ οἶδα καὶ γὰρ, πάντ' ἐπισήσῃ κλύων.

Χῶρος μὲν ἱερὸς παῖς ὃδ' ἔσ', ἔχει δέ νιν

Σεμνὸς Ποσειδῶν· ἐν δ' ὁ πυρφόρος Θεὸς

Τιτὰν Προμηθεύς· ὃν δ' ἐπισείβεις τόπον

Χθονὸς καλεῖται τῆσδε χαλκόπυς ὁδός,

Ερεῖσθ' Ἀθηνῶν· οἱ δὲ πλεῖστοι γυῖα,

Τόνδ' ἱππότην Κολωνὸν εὖ χονῶσφίσιν

Ἀρχηγὸν εἶναι, καὶ φέρουσι τὸνομα

Τὸ τῷδε κοινὸν πάντες ὠνομασμέον.

Τοιαῦτά σοι ταῦτ' ἐστὶν ὧς ξέν', ἔ' λόγοις

Τιμώμεν, ἀλλὰ τῇ ξυνουσίᾳ πλέον.

ΟΙ. Ἡ γὰρ τινες γάρβουσι τῷσδε τὺς τόπους;

ΞΕ. Καὶ κάρβια· τῷδε τῷ Θεῷ γ' ἐπώνυμοι.

ΟΙ. Ἀρχὴ τίς αὐτῶν, ἢ πὶ τῷ πλῆθει λόγος;

ΞΕ. Ἐκ τῆ κατ' ἄστυ βασιλείῳς τὰδ' ἀρχεῖ.

ΟΙ. Οὗτος δὲ τίς λόγῳ τε καὶ δυνάμει κρατεῖ;

ΞΕ. Θεσδὲς καλεῖται, τῷ πρὶν Αἰγέως τόκος.

ΟΙ. Ἀρ' ἂν τις αὐτῷ σομπὸς ἐξ ὑμῶν μόλοι;

ΞΕ. Ὡς πρὸς τί λέξων, ἢ καρτύτων μόλοι;

ΟΙ. Ὡς ἂν πρὸς ἀνδρῶν σμικρὰ, κερδανῇ μέγα.

ΞΕ. Καὶ τίς πρὸς ἀνδρὸς μὴ βλέποντος ἄρκεσις;

ΟΙ. Οὐδ' ἂν λέγωμεν, πάνθ' ὁρῶντα λέξομεν.

ΞΕ. Οἶδ' ὧς ξέν', ὡς νῦν μὴ σφαλῆς· ἐπεὶ περ εἶ

Γενῆος ὡς ἰδόντι, πλὴν τῷ δαίμονος,

Αὐτῷ μὲν, ἔπερ καφάνης, ἕως ἐγὼ

Τοῖσδ' ἐνθάδ' αὐτῷ μὴ κατ' ἄστυ δημότατος

Λέξω τὰδ' ἐλθὼν· οἶδε γὰρ κρινῶσί γε

Εἰ χρεὶ (εἰ μίμνῃν ἢ πορδέεσθαι πάλιν.

ΟΙ.

ΟΙ. Ω τέκνον, ἥ βέβηκεν ἡμῖν ὁ ξένος;

ΑΝ. Βέβηκεν· ὥς πᾶν ἐν ἡσυχῷ πάτερ
ἔξεσι φωνεῖν, ὥς ἐμὴ μόνης πέλαις.—

ΟΙ. Ω πότνια δεινῶπες, εὔτε νῦν ἔδρας
Πρώτων ἐφ' ὑμῶν τῇσδε γῆς ἔκαμψ' ἐγώ,
Φοίβω τε κάμοι μὴ γῆραδ' ἀγνώμονες,
Ὅς μοι τὰ πόλλ' ἐκεῖν' ὅτ' ἐξέχρη κακὰ,
Ταύτην ἔλεξε παῦλαν ἐν χρόνῳ μακρῷ,
Ελθόντι χώσαν τερμίαν, ὅπως Θεῶν
Σεμνῶν ἔδραν λάβοιμι καὶ ξενόσασιν,
Εἰλαῦθα κάμψειν τὸν ταλαίπωρον βίον.
Κέρδη μὲν οἰκήσοντα τοῖς δεδεδυμένοις,
Ατὴν δὲ τοῖς πέμψασιν, οἳ μ' ἀπῆλθαν,
Σημεῖα δ' ἥξειν τῶνδ' ἐμοὶ παρηγυῖα,
Ἡ λεισμον, ἢ βροντὴν τιν', ἢ Διὸς σέλας.
Εγνώκα μὲν νυν ὥς με τῇσδε τὴν ὁδὸν
Οὐκ ἔαδ' ὅπως ἔπεισόν ἐξ ὑμῶν πλερὸν
Εξήγαγ' εἰς τὸδ' ἄλσος· ἔγωγε ἂν ποῖε
Πρώτασιν ὑμῶν ἀντέκυρσ' ὁδοιπόρων,
Νήφων αἰόνοις, κατὰ λεισμον ἐζόμεν
Βάθρον τόδ' ἀσκέπαρνον· ἀλλὰ μοι Θεῶν
Βίβ' κατ' ὀμφὰς τὰς Απόλλωνος δότε
Πέρασιν ἤδη καὶ καλασροφὴν τινα,
Εἰ μὴ δοκῶ τι μείονος ἔχειν, αἰεὶ
Μόχθοις λαβρῶν τοῖς ὑπερβίοις βροτῶν.
Ἰτ' ὦ γλυκεῖα παῖδες ἀρχαῖε Κρότε,
Ἰτ' ὦ μεγίστη Παλλάδος καλὴ μῦθαι
Πασῶν Αθῆναι τιμιωτάτη πόλις,
Οἰκίερατ' ἀνδρὸς Οἰδίπυ τόδ' ἄθλιον
Εἶδωλον· ἔγωγε δὴ τόδ' ἀρχαῖον δέμας.—

V. 91 al. καλᾶσασιν.

ΑΝ.

OE. O filia, anne abiit jam hospes?

AN. Abiit, licet igitur tibi, pater, jam tuto
Loqui : nam ego sola adsum.

OE. O venerandae Deae, terribili aspectu, postquam ego
In vestra hic sede primum confedi,

Ne Apollini et mihi parum sitis propitiae,

Qui cum mihi multa praenunciaret mala,

Hanc praedixit post longum tempus requiem malorum fore :

Ubi pervenissem in extremam regionem, ac dearum 90

Venerandarum sedem attigissem, et hoc hospitium,

Ibi me finiturum esse aerumnosam vitam,

Cum lucro quidem eorum qui me reciperent,

Cum damno vero eorum qui me ejecissent.

Et confirmabat signa mihi horum eventura esse,

Vel terrae motum, vel tonitru, vel Jovis fulgur.

Nunc vero cognosco, quod me hac via

Haud dubie prosperum augurium a vobis

Adduxit in hunc locum : non enim temere factum est,

Quod dum iter facio, primum in vos incidi, 100

Et sobrius ad vos sobrias perveni, atque in hac veneranda

Et impolita sede confedi. Quare mihi O deae,

Juxta oraculi vocem date hic vitae

Exitum, et catastrophem tandem.

Nisi adhuc non satis malorum habere videor,

Qui sustinui gravissima ex humanis malis.

Adeste O dulces filiae antiquae caliginis,

Adfis, O quae a magna Pallade nomen habes,

Athenarum nobilissima civitas.

Misereat vos hujus miserrimae umbrae

110

Oedipi : non enim hoc meum pristinum corpus est.

AN.

AN. Tace, jam veniunt quidam fenes
Inspectores tuae sedis.

OE. Tacebo, et tu me ex via hac ducas,
Atque in luco occultes, donec cognoscam
Horum sermones : nam in explorando
Inest cautio eorum quae agenda sunt.

ANTISTROPHICA. *Strophe.*

CH. Vide, quisnam erat, ubi moratur, ubi existit,
Extorris, ejectus, ille omnium
Hominum avidissimus ?
Circumspice, aspice.
Alloquere, ubi ubi es oberrans,
Vagus quidam senex,
Neque incola. Nunquam enim
Accessisset ad inaccessum lucum
Dearum inexpugnabilem,
Quas exhorrescimus nominare,
Et praeterimus, non aspicientes,
Non alloquentes, non cogitantes de eis,
Voce tantum boni ominis
Emissa. Nunc vero aliquem venisse
Ferunt, nihil ista reverentem,
Quem ego circumspectans per omne
Nemus nondum possum
Videre, ubinam moratur.

ANAPAESTI.

OE. Hic ego sum, voce enim video
Hoc quod a vobis dicitur.

CH. Heu, heu,
Difficilis aspectu, difficilis et auditu.

OE. Ne me consceleratum quaeso aspiciate.

ΑΝ. Σίγα· *πορῶν* γὰρ ὦδε δὴ τινες
Χρόνῳ παλαγοὶ σῆς ἑδρας ἐπίσκοποι.

ΟΙ. Σιγήσομαι τε, καὶ σὺ μ' ἐξ ὁδοῦ πόδα
Κρύψον κατ' ἄλσος, τῶνδ' ἕως ἂν ἐκμάθω
Τίνας λόγους ἔρυσιν· ἐν γὰρ τῷ μαθεῖν
Εὐεσιν ἢ ἀλάβεια τῆς ποικιλιῶν.

Αντιστροφικά. Στροφή.

ΧΟ. Ορα· τίς ἄρ' ἦν; πῶς νάει; πῶς κυρεῖ,
Εκλόπιος (υθεὶς ὁ πάντων

Ὁ πάντων ἀκορέσιος;

Λάσσετ' αὐτόν· προσδέρκε,

Προσφέγγε πανάχα· *πλανάτας*,

Πλανάτας τις ὁ πρέσβυς, ἔ-

δ' ἐλχάριος· προσέβα γὰρ ἔ-

κ' ἂν ποτ' ἀσιβὲς ἄλσος ἐς

Τῶν δ' ἀμαμακέταν κορᾶν,

Ὡς τρέμοντο λέγειν,

Καὶ παραμειβόμεθ' ἀδερκίως,

Ἀφώνως, ἀλόγως, τὸ τᾶς

Εὐφύμης σόμα φροντίδος

λέγεις· τάδε νῦν τιν' ἤκειν

Λόγος, ἔδεν ἄζον-

δ', ὃν ἐγὼ λάσσω πειρὶ πάντων ἔπω

Δύναμαι τέμνω

Γινώσκω πῶς μοι ποτὲ νάει.—

Αναπαύσοι.

ΟΙ. Ὁ δ' ἐκείνος ἐγώ. φωνῇ γὰρ ὁρῶ
Τὸ φαλίζοντον.

ΧΟ. Ἰὼ ἰὼ.

Δεινὸς μὲν ὁρᾶν, δεινὸς δὲ κλύειν.

ΟΙ. Μὴ μ' ἱκετάω προσίδητ' ἄνομονα

VOL. II.

P

140

ΧΟ.

120

130

ΧΟ. Ζεῦ ἀλεξήτωρ, τίς ποθ' ὁ πρέσβυς;

ΟΙ. Οὐ πάνυ μοίρας ἀδαμονίσα

Πρώτης, ὧ τῆσδ' ἔφοροι χώρας.

Δῆλον δ'· εἰ γὰρ ἂν ὧδ' ἀλλοιρίοις

Ομμασιν εἶρπον,

Κἀπὶ σμικροῖς μέγας ὥρμην.—

Ἀντιστροφῇ.

ΧΟ. Εἰ, ἀλαῶν ὁμμάτων ἄρα καὶ

Ἡδὰ φυλάλμιος; δυσαίων

Μακράων τ' ἔθ', ὡς ἐπεικάσαι.

Ἀλλὰ γ' εἰ μὲν ἔν γ' ἡμῖν

Προδήσεις τάσδ' ἀράς· περᾶς γὰρ

Περᾶς· ἀλλ' ἵνα τῶδ' ἐν ἀ-

φθέγκῃω μὴ προπέσης νάπη

Ποιάνησι, κάθυδρος εἰ

Κρατὴρ μελιχίων πόλῳ

Ρᾶμασι συνίρῃσι,

Τὸν ξένη πάμμορ' εὖ φύλαξαι.

Μερίσασθ', ἀπόβαθι· πολ-

λὰ κέλευθος ἐρητύει.

Κλύεις ὧ πολύμοχθ' ἀλᾶτα;

Λόγον εἰ τιν' ἔχεις

Πρὸς ἐμὴν λέχαν, ἀβάτων ἀποβάς,

Ἰνα πᾶσι νόμος,

Φώνη· πρόωθεν δ' ἀπερύκνυ.—

Ἀναπαύσοι.

ΟΙ. Θύγατερ, ποῖ τις φροντίδος ἔλθῃ;

ΑΝ. Ω πάτερ, ἀστοῖς ἴσα χρὴ μελετᾶν,

Εἰκόνας ἃ δεῖ, καὶ ἄκοινας.

Πρόωθεν

V. 149 versus respuit ὡς, et abesse potest.

V. 154 al. κάθυγρος.

CH. Jupiter propulsator ! Quisnam hic est senex ?

OE. Non valde suspiciendus

Ob summam fortunam, O terrae hujus praesides,

Et hoc re ipsa ostendo : non enim sic alienis

Occulis arrepsissem,

Nec a parva puella tam grandis ducerer.

ANTISTROPHE.

CH. Heu, heu, num caecus

Infelix natus es ?

Et senex, quantum conjicio.

Sed non utique mihi

150

Imputabis has imprecationes : transis enim

Transis : Sed ne ad hoc

Infandum accesseris nemo

Herbidum, ubi undosus

Crater dulcis aquae

Confluit affatim.

Hanc, hospes insoelix,

Diligenter vita, transfer te, abi,

Longa via arcet.

Audisne, O aerumnose exul ?

160

Animum si advertis

Ad meum sermonem, ex inaccessis locis abi :

Et ex eo loco, unde fas est,

Loquere, prius vero te contine.

ANAPAEI.

OE. Quid animi jam nobis erit, filia ?

AN. O pater, civium moribus est obtemperandum,

Et cedere illis oportet, etiamsi non sis admonitus.

Apprehende igitur me.

O E. Apprehendo quidem.

O Hospites, ne quaeso injuria afficiar,
Cum vobis obtemperans ex hoc loco transeam.

170

CH. Minime : nam te ex isto loco
O senex invitum abducet nemo.

MONOSTROPHICA.

O E. Ulterius igitur adhuc progredior ?

AN. Procede longius.

O E. Adhucne ?

CH. Promove, puella,
Ulterius, tu enim audis.

AN. Sequere huc, sequere infirmo
Pede, pater, quo te duco, sustine hospes
In hospite terra, O miser,
Quod civitas odiosum ducit,
Idem et tu odisse, atque colere, quod ipsa colit.

180

O E. Duc me filia, ut in loco pio
Constituti dicamus vicissim
Et audiamus,

Et ne cum necessitate bellum geramus.

CH. Istic *consiste*, neque extra saxi, quod ex adverso est,
Viam, pedem amplius promoveas,

AN. Siccine ?

190

CH. Satis est inquam.

O E. Ubi igitur sedebo ?

CH. Oblique in summo
Lapide, modice te inclinans.

AN. Pater, hoc meum officium est, ita placide,
Hei mihi !

Gradum

Πρόδιγε νῦν μν.

ΟΙ. Ψάω ἡ δῆ.

Ω ξῖνοι, μὴ δῆτ' ἀδίκηθῶ

Σοὶ πισάσας, ἡ μέλανασας.

ΧΟ. Οὗτοι· μὴ ποτέσ' ἐκ τῶνδ' ἐδράνων
Ω γέρον ἀκονίᾳ τις ἄξει.

Μονοστροφικά.

ΟΙ. Εἴτ' ἔν' ἔτι προβῶ;

ΧΟ. Εἰτίβανε πρῶτω.

ΟΙ. Εἴτι;

ΧΟ. Προστίβαζε κέρα

Πρῶτω· σὺ γὰρ αἶεις.

ΑΝ. Εἰσεο μᾶν, ἔσπε ὧδ' ἀμαυρῶ

Κάτω πάτερ ἅ σ' ἄγω· τόλμα ξῖνος

Επὶ ξείνης, ὧ τλαῖμον, ὅ, τι

Καὶ πόλις τέτροφεν ἄφιλον

Αποσυγεῖν, ἡ τὸ φίλον σέβεσθαι.

ΟΙ. Αἰε νῦν σὺ με πᾶν, ἵν' ἂν ἀσεβίας

Επιβαίνοίης, τὸ μὲν εἴπωμν,

Τὸ δ' ἀκύνωμν,

Καὶ μὴ χρεῖα πολεμῶμν.

ΧΟ. Αὐτῷ· μηκέτι τῷδ' ἀνιπέτρη

Βήματος ἔξω πόδα κλίνης.

ΑΝ. Οὕτως;

ΧΟ. Ἀλλ, ὡς ἀκύνεις.

ΟΙ. Ηἴδῳ;

ΧΟ. Λέχριός γ' ἐπ' ἄκρη

Λαὸν βραχὺς ὀκλάσας.

ΑΝ. Πάτερ, ἐμὸν τόδ', ἐν ἡσυχίᾳ

(Ἰώ μοι μοι)

Βασί

Βάσι βάσιν ἀρμόσας.

Γεραὸν ἐς χέρα σῶμα σὸν

Πρόσκλινον φιλίαν ἐμάν.

ΟΙ. Ω μοι δύσφρονος ἄταξ.

200

ΧΟ. Ω τλάμων, ὅτε νῦν χαλᾷς,

Αὔδασον τίς σ' ἔφυσε βροτῶν,

Τίς ὦν πολύπονος ἄγῃ, τίνα σὺ

Παλρίδ' ἐκπυθοίμαν.

ΟΙ. Ω ξένοι, ἀπόπλοισι· ἀλλὰ μή

ΧΟ. Τί τόδ' ἐννέπεις γέρον;

ΟΙ. Μῆ, μὴ μὴ μ' ἀνέρῃ τίς γ' εἰμὶ,
Μηδ' ἐξέλασθης πέρα μαλδ' ὦν.

ΧΟ. Τί τόδε;

ΟΙ. Δεινὰ φύσις.

210

ΧΟ. Αὔδα.

ΟΙ. Τέκνον, ὦ μοι, τί γεγωνῶ;

ΧΟ. Τίτος εἶ σπέρμαίος,

Ξένε φώνῃ, παλρόθεν.

ΟΙ. Ω μοι ἐγὼ τί πάθω, τέκνον ἐμόν;

ΑΝ. Λέγ', ἐπεῖπερ ἐπ' ἔχαλα μῦθεις.

ΟΙ. Αλλ' ἐρῶ· ἔ γ' ἔχω καλακρυφάν.

ΧΟ. Μακρὰ μέλλετέ γ', ἀλλὰ ταχύνετε.

ΟΙ. Λαῖα ἴσ'ε τιν' ἀπόγονον;

ΧΟ. Ω ἰὲ ἰὲ.

220

ΟΙ. Τό, τε Λαβδακιδᾶν γένος;

ΧΟ. Ω ζεῦ.

ΟΙ. Αθλιον Οἰδιπόδαν;

ΧΟ. Σὺ γ' ὅδ' εἶ;

ΟΙ. Δέος ἔχειε μηδέν, ὅσ' αὐδῶ.

ΧΟ. Ιῶ· ὦ, ὦ.

ΟΙ,

Gradum gradui aptare,
Dum tuum senile corpus
Hac chara manu inclino.

OE. Heu infoelicem calamitatem !

200

CH. O miser, quando nunc acquiescis,
Dic, quis te genuit hominum ?
Quis es, qui ita miser ductaris ?
Quaenam tibi patria est ?

OE. O hospites extorris sum, sed ne

CH. Quare hoc dicis senex ?

OE. Ne me interrogas quis sim,
Neque ulterius procedas inquirendo.

CH. Quid hoc rei est ?

OE. Calamitosum genus.

210

CH. Narra quaeso.

OE. Hei mihi, filia, quid dicam ?

CH. Ex quo semine natus es

Dic hospes de patre ?

OE. Heu filia, quid mihi accidet ?

AN. Dic, jam enim extrema sustines.

OE. Atqui dicam, non enim celare possum.

CH. Diu differtis, sed properate.

OE. Laiine prolem novistis ?

CH. Hei mihi !

220

OE. De genere Labdacidarum ?

CH. O Jupiter !

OE. Infelicem Oedipum !

CH. Tune ille es ?

OE. Ne quid metuas ob ea quae tecum loquor.

CH. Hei, hei !

OE.

O E. Infelix ego.

CH. Ah, ah !

O E. O filia, quid nobis accidet ?

CH. Excedite, abite ex hac regione.

230

O E. Caeterum, quae promissistis, ubi ea manebunt ?

CH. Non meretur poenam divinam,

Qui injuria affectus ulciscitur.

Et fraus pro fraude

Retributa, auctori

Laborem non gratiam refert.

Tu vero ex his locis

Digressus abi rursus mea terra exiliens,

Ne quam necessitatem amplius

Urbi meae afferas.

240

A N. O hospites venerantes honestatem, quoniam
Senio confectum patrem meum

Non sustinetis, de factis

Non voluntariis audientes vocem,

Saltem mei infelicis, obsecro,

O hospites misereatur, quae pro solo

Patre deprecor, non caecis

Vos intuens oculis,

Sed quasi aliqua ex sanguine

Vestro prognata precor ut hunc miserum

250

Revereamini : nam in vobis tanquam in Deo

Spes nobis posita est. Sed agite, ne denegate

Insperatum beneficium,

Obsecro te, per si quid charum tibi est.

Sive filius, sive oratio, sive res, sive Deus.

Non enim quenquam videas hominum

Qui, Deo impellente, effugere queat.

IAMB.

ΟΙ. Δύσμορος.

ΧΟ. Ω ὦ!

ΟΙ. Θύγατερ, τί ποτ' αὐτίκα κύρσῃ;

ΧΟ. Εξω, πόρσω βαίνεῖε χώρας.

ΟΙ. Ἀδ' ὑπέχεο, ποῖ καταθήσεις;

ΧΟ. Οὐδενὶ μοιριδία τιςις ἔρχεῖ,

ὣν περπάθῃ, τὸ τίνεῖν.

Ἀπάτα δ' ἀπάτας

Ετέρας ἐτέρα παραβαλλομένη,

Πόνον ἢ χάριν ἀνιδίδωσιν ἔχειν.

Σὺ δὲ τῶνδ' ἐδράνων

Πάλιν ἐκτοπος, αὐτίς ἄφορμος ἐμᾶς

Χθονὸς ἐκθορε, μήτι πέρα χρέος

Εμᾶ πόλιν προσάψῃς.

ΑΝ. Ω ξένοι ἀδόφρονες, ἀλλ' ἐπεὶ

Γεράων ἀλαδὸν πατέρα τόνδ' ἐμὸν

Οὐκ ἀνέτλατ' ἔρῳ

Ἀκόντων αἰόντες αὐδᾶν,

Ἀλλ' ἐμὲ τὰν μελέαν, ἐκείδ' ὁμοῦ

Ω ξένοι, οἰκλείραθ', ἃ πατρὸς ὑπερ

Τῶ μὲ ἀνίσταμαι, ἀνίσταμαι ἢ κα-

λοῖς προσορωμένη ὄμμα σὸν ὄμμασιν,

Ὡς αὖ ἀφ' αἵματος

Ἰμέλεα προφανεῖσα, τὸν ἄθλιον

Αἰδῶς κύρσαι· ἐν ὑμῖν γ' ὡς Θεῶ

Κείμεθα τλάμονες· ἀλλ' ἴτε, νύσσατε

Τὰν ἀδόκητον χάριν,

Πρὸς σ' ὅ, τι τοῖ φίλον ἐκ σέθεν ἀνίσταμαι,

Ἡ τέκνον, ἢ λόγος, ἢ χρέος, ἢ δέος.

Οὐ γ' ἴδοις ἂν ἀθρῶν βροτῶν ὅσις ἂν, εἰ

Θεὸς ἄγοι γ', ἐκφυγεῖν δύναιτο.

VOL. II.

Q

Ιαμβολ.

Ιαμβοί.

ΧΟ. Ἀλλ' ἴοι τέκνον Οἰδίπυ, σέ τ' ἐξ ἴσου
Οἰκλείρομαι καὶ τόνδε συμφορᾶς χάριν.
Τὰ δ' ἐκ Θεῶν τρέμοντες, ὃ δένοίμην ἄν
Φωνεῖν πέρα τῆς πρὸς (ἐ νῦν εἰρημνῶν.

ΟΙ. Τί δῆτα δόξης ἢ τί κληδόνος καλῆς
Μάτην ρεύσης ὠφέλημα γίνεσθαι;

Εἰ τὰς Αθήνας φασὶ θεοσεβεστάτας
Εἶναι, μόνας δὲ τὸν καλέμνον ξένον
Σῶζειν οἷας τε, καὶ μόνας ἀρκεῖν ἔχειν.
Κάμοι γε πῶς ταῦτ' εἰν; οἵτινες βάθρων
Ἐκ τῶνδ' ἐξάραντες, εἴτ' ἐλαύνετε,
Ὀνομα μόνον δείσαντες; ὃ γὰρ δὴ τόγχε
Σῶμ', ὃδὲ τάρλα τὰμ'. ἐπεὶ τὰ γ' ἔρλα με
Πεπονθότ' ἐσὶ μάλλον ἢ δεδρακότα,

Εἰ σοὶ τὰ μήρως καὶ πατρός χρεῖ' ἢ λέγειν,
Ὡς ἔνεκ' ἐκφοβῇ με· τῆς ἐγὼ καλῶς
Ἐξοίδα· καίτοι πῶς ἐγὼ κακὸς φύσιν,
Ὅσις παθὼν μὲν, ἀνέδρων, ὥς εἰ φρονῶν
Ἐπρασον, ὃδ' ἂν ὦδ' ἐγινόμην κακός.
Νῦν δ' ὃδὲν εἰδὼς ἰκόμην ἢ ἰκόμην.

Υφ' ὧνδ' ἔπαχον, εἰδόντων ἀπωλλύμην.

Ἀνθ' ὧν ἰκνῆμαι πρὸς Θεῶν ὑμᾶς ξένοι,

Ὡς με κἀνεσήσαθ', ὥδε ὥσατε.

Καὶ μὴ θεὸς τιμῶντες, εἴτα τὸς θεὸς

Μοῖραν ποιεῖτε μηδαμῶς· ἠγῶνδε δὲ

Βλέπειν μὲν αὐτὸς πρὸς τὸν ἀσεβῆ βροτῶν,

Βλέπειν δὲ πρὸς τὸς δυσεβεῖς· φυγὴν δέ τε

Μήπω γνέσθαι φωτὸς ἀνοσίε βροτῶν.

Ἔν οἷς σὺ μὴ κάλυπτε τὰς ἀδαιμόνας

Ἐρσοῖς Αθήνας ἀνοσίοις ὑπηρετῶν.

I AMBI.

CH. Miseret quidem nos, o filia Oedipi,
Et tui, et hujus, propter calamitatem :

Sed religione moti, non possumus

260

Aliud tibi respondere, quam quod diximus.

O E. Quid gloria aut famae celebritas,
Si vana est, juvat ?

Quidve prodest, quod Athenarum urbem dicunt pientissimam

Esse, quaeque sola afflictos hospites

Servare soleat, et illis opitulari ?

Num hoc mihi accidit ? postquam ex illo loco

Submovistis, nunc me pellitis,

Nomen solum, non corpus hoc

Aut facta mea metuentes : nam quod ad facta attinet, 270

Passus sum verius quam feci quidquam.

Si enim de matre ac patre dicendum est,

Propter quos me abominaris, quod satis scio,

Non quidem malus natura sum,

Qui oppressus violenter, me defendi, ut si sciens

Facinus perpetrassem, venia tamen dignus essem.

Nunc vero inscius in ista mala incidi ;

At qui me ejecerunt, scientes fecerunt.

Quapropter per Deos vos obtestor, hospites,

Quando ex illo loco removistis, ut me servetis,

280

Et ne dum Deos colere vos dicitis, Deos

Negligatis, sed existimetis

Iplos respicere pios homines,

Et impios quoque videre, neque adhuc quemquam

Impiorum poenam divinam effugisse.

Prætextu igitur Deorum ne deformes felicem

Athenarum urbem, auxilium ferens ad impia facta.

Q 2

Sed

Sed quemadmodum supplicem accepisti, fide data,
 Serva me ac tuere, neque hoc caput
 Aerumnis oppressum aspiciens, contumelia afficias. 290
 Venio enim sacer, et pius, et afferens
 Emolumenta civibus hîsce : cum Dominus
 Aderit, qui hujus terrae princeps est,
 Ille omnia ex me audiet, et cognoscet.
 Interea ne quaeso in me saevias.

CH. Revereri, O senex, nos argumenta tua
 Neceffe est, quae verbis non paucis
 Commemorasti, et contentus ero,
 Modo Regi ista indicentur.

OE. Ubinam est Rex hujus terrae? 300

CH. Paternam urbem tenet, sed nuncius ipsum,
 Qui me huc accivit, abiit vocaturus.

OE. An putatis eam reverentiam
 Aut curam hominis caeci habiturum, ut non gravatim veniat?

CH. Sane, si modo nomen audierit tuum.

OE. Quis vero hoc ei nunciabit?

CH. Longa via est, et multi viatorum sermones
 Spargi solent, quibus ille auditis,
 Ne metuas, veniet : nam rumor de te
 Apud multos percrebuit : ut etiamsi lentus dormiat, 310
 Nomine tuo audito, celeriter adventurus fit.

OE. Utinam auspicato veniat, et urbi suae
 Et mihi : quis enim bonus non seipsum amat?

AN. O pater, quid dicam? aut quid cogitabo?

OE. Quid vero est, filia?

AN. Mulierem video

Ad nos prope accedentem, quae grandi
 Equo vectatur, et lato galero

Αλλ' ὥσπερ ἔλαβες τὸν ἱκέτην ἐχέγλυον,

ρῦν με, κακφύλασσε· μὴδέ με κάρα

Τὸ δυσπρόσωπον εἰσορῶν ἀτιμάσης.

Ἦκω γ' ἱερὸς ἄσεβής τε, καὶ φέρων

Οἴησιν ἀσπίς τοῖσδ'· ὅταν δὲ κύριος

Παρῇ τις ὑμῶν, ὅσις ἐστὶν ἡγεμῶν,

Τὸτ' εἰσακύνων πάντ' ἐπισήσῃ· τὰ δὲ

Μεῖλαζὺ τέττε, μῆδαμῶς γίνε κακός.

ΧΟ. Ταρβῆν μὲν ὦ γεραγὲ τάνθυμήματ' α

Πολλήγ' ἀνάγκη τὰπὸ σὺ· λόγοισι γ'

Οὐκ ὠνόμασαι βραχέσι· τὸς δὲ τῆσδε γῆς

Ανακλίας ἀρκεῖ ταῦτά μοι διειδέναί.

ΟΙ. Καὶ πῶς δ' ὁ κράντων τῆσδε τῆς χώρας, ξένοι;

ΧΟ. Παλῶν ἄστυ γῆς ἔχει· (κοπὸς δὲ νιν,

Ος καὶ μὲ δεῦρ' ἐπεμψεν, οἴχεται) σελῶν.

ΟΙ. Ἡ καὶ δοκεῖτε τῷ τυφλῷ τιν' ἐνίροπην

Ἡ φροντίδ' ἔχειν, κατόπως ἐλθεῖν πέλαις;

ΧΟ. Καὶ κάρθ', ὅταν περ τέννομ' ἀμῶν) τὸ σόν.

ΟΙ. Τίς δ' ἔσθ' ὁ κείνῳ τέτο τέπος ἀγέλων;

ΧΟ. Μακρὰ κέλευθος· πολλὰ δ' ἐμπόρων ἔπι

Φιλεῖ πλανᾶσθαι, τῷ ἐκείνος αἴων,

(Θάρσος) παρέσαι· πολὺ γ', ὦ γέρον, τὸ σόν

Όνομα δίκη καὶ πάντας, ὥς κει βραδύς

Εὔδει, κλύων σὺ δεῦρ' ἀφίξει) ταχύς.

ΟΙ. Αλλ' ἀτυχὴς ἵκοιτο τῇθ' αὐτῷ πόλλαι,

Εμοὶ τε· τίς γ' ἐσθλὸς ἔχ' αὐτῷ φίλος;

ΑΝ. Ω Ζεῦ, τί λέξω; ποῖ φρενῶν ἔλθω πάτερ;

ΟΙ. Τίδ' ἔστι, τέκνον Ἀντιγόνη;

ΑΝ. Γυναιχ' ὁρῶ

Στείχουσιν ἄσπον ἡμῶν, Αἰτνάας ἔπι

Πῶλε βεβῶσαν· κρατὶ δ' ἡλιοσερῆς

Κυνῇ πρὸσωπα Θεσσαλὶς νιν ἀμπέχῃ.

Τί φῶ;

Ἀρ' ἔσιν; ἄρ' ἔκ ἔσιν; ἢ γνώμῃ πλανᾷ;

320

Καὶ φημὶ κατόφημι, καὶ ἔχω τί φῶ,

Τάλαμνα.

Οὐκ ἔσιν ἄλλη· φαδρὰ γὰρ ἀπ' ὀμμάτων

Σαίνῃ με πρῶσεχυσά· ζημαίνῃ δ' ὅτι

Μόνης τόδ' ἐστὶ δῆλον Ἰσμήνης κάρα.

ΟΙ. Πῶς εἶπας ὦ παῖ;

ΑΝ. Παῖδα σὴν, ἐμὴν δ' ὄραν

Ομαμον· αὐτῇ δ' αὐτίκ' ἔξεσιν μαθεῖν.

ΙΣ. Ω δισὰ πάτρὸς καὶ κασιγνήτης ἐμοὶ

Ἠδιστα πρῶσφωνήμαθ', ὡς ὑμᾶς μόλις

330

Εὐρῶσα λύπη δάτερον μόλις βλέπω.

ΟΙ. Ω τέκνον ἦκεις;

ΙΣ. Ω πάτερ δύσμοιρ' ὄραν.

ΟΙ. Ω σπέρμ' ὀμαμον.

ΙΣ. Ω δυσάθλια τροφαί.

ΟΙ. Τέκνον πέφηνας;

ΙΣ. Οὐκ ἀνδ' μόχθε γέ μοι.

ΟΙ. Πρόσφαιτον ὦ παῖ.

ΙΣ. Οἰσγάνω δυοῖν ὁμῶ.

ΟΙ. Η τῆσδε καμῶ;

340

ΙΣ. Δυσμόρε δ' ἐμῶ τρίτης.

ΟΙ. Τέκνον, τί δ' ἦλθες;

ΙΣ. Σὴ πάτερ πρῶσφωθήα.

ΟΙ. Πότερα πόθοισι;

ΙΣ. Καὶ λόγοις αὐτάγχιλος

Ξὺν ὥπερ εἶχον οἰκετῶν πρὶν μόνω.

ΟΙ. Οἶδ' αὖ ὀμαμοι, ποῖ νεανία πονεῖν;

ΙΣ.

V. 345 al. λόγων. V. 347 al. αὐτόμαμοι.

Ib. τὸ νῦν

G. Canterus. Mallem πόνων.

Theſſalico caput teſtum habet.

Quid dicam ?

Eſtne ? an non eſt ? an vero erro ?

320

Aio, et rurſum nego, neque quid dicam habeo :

Infelix,

Non eſt alia : nam luculento oculorum aſpectu

Indicat accedens, indicat, inquam, quod

Solius hoc eſt clarum Iſmenes caput.

OE. Quid ais, filia ?

AN. Filiam tuam, meamque me videre

Sororem, ex voce vero ſtatim cognoscere licebit.

Is. O amborum patris et ſororis mihi

Dulciſſima congreſſio, quam vos aegre

330

Inveni, et nunc cum dolore aſpicio !

OE. O filia, veniſti ?

Is. O pater miſero aſpectu.

OE. O filia ex eodem ſanguine prognata.

Is. O infelicia alimenta.

OE. Filia apparuiſti ?

Is. Non abſque labore quidem meo.

OE. Attinge me, O filia.

Is. Ambos ſimul amplector.

OE. Hancne et me ?

340

Is. Et me quidem infelicem tertiam.

OE. Filia, quare huc veniſti ?

Is. Tibi pater proſpiciens.

OE. Utrum deſiderio noſtri ?

Is. Ut coram tibi nunciarem,

Cum hoc uno fideli miniſtro huc veni.

OE. Fratres adoleſcentes odioſi, ubinam ſunt ?

Is.

Is. Sunt, ubi quidem sunt : nam atrociam nunc inter eos
exorta sunt.

O E. O quam omnino illi legibus Aegyptiis
Similes facti sunt, ingenio, et vivendi modo. 350
Nam illic viri intra tecta
Sedent telam operantes, uxores vero
Foris administrant ea, quae ad vitam pertinent.
Sic ex vobis quos laborare conveniebat,
Hi domi desident quasi virgines ;
Vos autem pro illis mea causa in his aerumnis
Laborem sustinetis : nam haec postquam ex puerili aetate
Progressa, confirmavit corpus,
Semper infelix meorum comes errorum fuit,
Senemque duxit : saepe mecum in horridis sylvis 360
Jejuna, et nudis pedibus ambulavit :
Saepe imbribus, et solis aestu
Confecta misera, vitae commoda domi
Neglexit, ut patri victum quaereret.
Tu vero, filia, etiam prius egressa es, ut patri
Oracula clam indicare posses
De meo capite data : et custos fidelis
Mihi semper fuisti, cum in exilium pellebar.
Nunc ergo quem mihi nuncium, Ismene
Affers? quis motus domi emisit te? 370
Venis enim non vacua, hoc ego probe
Novi, quin aliquem terrorem mihi affers.

Is. Ego labores, quos sustinui, pater,
Dum te, ubi esses, quaero,
Non commemorabo, non enim libet
Dolorem praeteritum commemorando duplicare :
Quae vero inter tuos infelices filios
Mala exorta sunt, ea ut tibi narrarem, huc veni.

ΙΣ. Εἴς' ἑπέρεισι· δεινὰ δ' ἐν κείνοις τὰ νῦν.

ΟΙ. Ω πάντ' ἐκείνω τοῖς ἐν Αἰγυπλίῳ νόμοις

φύσιν καλειαδέντε καὶ βίῃ τροφάς.

350

Εκεῖ γὰρ οἱ μὲν ἄρσενες καλὰ εἴγας
Θακῶσιν ἱεργυῖνες· αἱ δὲ ὕννομοι

Τὰ ἕω βίῃ τροφεῖα πορσύνουσ' αἰεῖ.

Σφῶν δ' ὦ τέκν', ὅς μὲν εἰκὸς ἦν πονεῖν τάδε,

Κατ' οἶκον οἰκεῖσιν ὥσε παρθένοι.

Σφῶ δ' ἀντ' ἐκείνων τὰ ἔμα δυσὴν κακὰ

ὑπερπονέιτον· ἡ μὲν, ἐξότῃ νέας

Τροφῆς ἐλπίζε, καὶ κατίχυσεν δέμας,

Αἰεὶ μεθ' ἡμῶν δύσμορος πλανωμένη

Γερουλαγωγῇ, πολλὰ μὲν κατ' ἀγρίαν

360

Ἰλιν ἄσιτος νηλίπυς τ' ἀλωμένη,

Πολλοῖσι δ' ὄμβροισι ἡλίῃ τε καύμασι

Μοχθῶσα τλήμων, δάτερ' ἡγεῖται τὰ τῆς

Οἴκοι διαίτης, εἰ πατὴρ τροφὴν ἔχοι.

Σὺ δ' ὦ τέκνον πρόοθεν μὲν ἐξίκε πατρὶ

Μανθεῖ ἄγνοσα πάντα Καδμείων λάθρα,

Α τῶδ' ἐχρήσθη ῥώματος· φύλαξ δέ με

Πισὴ καλέσεις, γῆς ὅτ' ἐξηλαυνόμην·

Νῦν δ' αὖ, τί ν' ἤκεις μῦθον Ἰσμήνῃ πατρὶ

Φέρουσα; τίς σ' ἐξῆρεν οἴκοθεν εἶλος;

370

Ἦκεις γὰρ ὅ κενὴ γέ· τῆς ἐγὼ ῥαφῶς

Εξοῖδα, μὴ ἔχῃ δέ μ' ἐμοὶ φέρουσα τι.

ΙΣ. Εγὼ τὰ μὲν παθήμαθ' ἅ' ἔπαθον, πάτερ,

Ζητῶσα τὴν σὴν πᾶ καλοικοίης τροφὴν,

Παρεῖς ἑάσω· (δὴς γὰρ ἔχῃ βέλομαι

Πονῶσα τ' ἀλγεῖν καὶ λέγουσ' αὖθις πάλιν)

Α δ' ἀμφὶ τοῖν ῥοῖν δύσμοροι πείθοιν κακὰ

Νῦν ἐστὶ, ταῦτα ἡμᾶν ἐλήλυθα.

VOL. II.

R

Πρίν

Πρὶν μὲν γὰρ αὐτοῖς ἦν ἔρις, Κρέοντί τε
 Θρόνος ἐάσθαι, μηδὲ χραίνεσθαι πόλιν,
 Λόγῳ (κοπῦσι τὴν πάλαι ἡγύς φθοράν,
 Οἷα καίεχε τὸν σὸν ἄθλιον δόμον.
 Νῦν δ' ἐκ θεῶν τε καὶ ἀλιτηρῷ φρενός,
 Εἰσῆλθε τοῖν τρισαθλίῳιν ἔρις κακὴ,
 Ἀρχῆς λαβέσθαι καὶ κράτες τυραννικῷ.
 Χῶ μὲν νεάζων καὶ χρόνῳ μείων γεγώς
 Τὸν παῖδα ἡμνηθέντα Πολυνείκην θρόνων
 Αποσερίσκει, καὶ ξελήλακεν πάτρας.
 Ο δ', (ὡς καθ' ἡμᾶς ἔσθ' ὁ πλεθύνων λόγος)
 Τὸ κοῖλον Ἄρτος βαῖς φυγὰς, προσλαμβάνει
 Κῆδος τε καμνὸν καὶ ξυνασπισαῖς φίλεις,
 Ὡς αὐτίκ' Ἄρτος ἢ τὸ Καδμείων πένδον
 Τιμῇ καθέξων, ἢ παρὲς ὕρανὸν βιβῶν.
 Ταῦτ' ἐκ ἀριθμὸς ἐσιν, ὧ πάτερ, λόγων,
 Ἀλλ' ἔρφα δεινά· τὸς δὲ σὺς ὅποι θεοὶ
 Πόνους καλοικησῖσιν ἐκ ἔχῳ μαθεῖν.

ΟΙ. Ἦδη γὰρ ἔχες ἐλπίδ' ὡς ἐμὲ θεὸς
 Ὄραν τιν' ἔξειν, ὥσε (ωθῆναί ποτε;

ΙΣ. Εγώ γε, τοῖς νῦν γ', ὧ πάτερ, μαλ' ἄματι.

ΟΙ. Ποίοισι τέτοις; τί δὲ τεθέσπισα, τέκνον;

ΙΣ. Σὲ τοῖς ἐκεί ζήτητὸν ἀνθρώποις ποτὲ

Θανόντ' ἔσεσθαι ζῶντά τ', Ἀνοίας χάριν.

ΟΙ. Τίς δ' ἂν τοιῷδ' ὑπ' ἀνδρὸς εὖ πράξειεν ἄν;

ΙΣ. Ἐν (οἱ τὰ κείνων φασὶ γίγνεσθαι κράτη.

ΟΙ. Οτ' ἐκέτ' εἰμὶ, τηνικαῦτ' ἄρ' εἰμ' ἀνὴρ;

ΙΣ. Νῦν γὰρ θεοὶ σ' ὀρθῶσι, παῖδα δ' ὥλλυσαν.

ΟΙ. Γέροντα δ' ὀρθῶν, φλαῦρον, ὃς νέος πένδοι.

ΙΣ. Καὶ μὲν Κρέοντά γ' ἴδω (οἱ τέτων χάριν

380

390

400

H2012

Prius enim contentio inter ipsos erat, utrum Creonti
Regnum concederent, nec polluerunt urbem, 380
Cum recta ratione expenderent antiquam generis labem,
Qua tua infelix domus contaminata fuit.

Nunc vero a Deo aliquo et exitiali cupiditate
Exorta est inter infelices contentio mala,
De regno et potentia tyrannica.

Et ille junior, quique natu minor est,
Majori fratri Polynici regnum
Eripuit, eumque ex patria in exilium expulit.

Ille vero, ut apud nos fama increbuit,
Ad Argos profectus exul, adjunxit 390
Affines novos sibi et amicorum auxilia,

Ut vel Argivos, vel Thebanos
Detrimentis afficiat, vel gloria in coelum evehat.

Atque hi non sermones tantum sunt,
Sed facta atrocita. Tuorum autem laborum
Quando Dii miserebuntur, dicere non possum.

OE. Sperasne igitur fore, ut aliquando
Dii mei curam habituri et liberaturi sint?

Is. Spero pater, ex oraculis jam datis.

OE. Quibus? Quid de me Oraculo responsum est? 400

Is. Fore ut te illi requirant aliquando
Mortuum et viventem, favoris causa.

OE. Quis vero a tali viro successum habeat?

Is. In te positum esse dicunt robur suum.

OE. Quando non amplius sum, an tunc primum vir sum?

Is. Nunc enim Dii te erigunt, prius affligerunt.

OE. Irritum est erigere senem, qui juvenis concidit.

Is. Atqui scias Creontem ob hanc causam

Intra tempus breve, non longam, affuturum esse.

O E. Quidnam facturus est, filia, expone mihi ?

410

I s. Ut te prope terram Thebanam statuant,

Tuiq; compotes ut fiant, non tamen ut fines terrae ingrediaris.

O E. Quid vero utilitatis capient, si prope in aditu jacebo ?

I s. Sepulchrum tuum in exilio illis grave futurum est.

O E. Quomodo haec in mentem alicui veniant, nisi sit
admonitus a Deo ?

I s. Ob hanc causam te prope fines terrae collocabunt,
Ne liber aut tuae spontis sis.

O E. An et in Thebano pulvere sepelient ?

I s. Non concedit hoc sanguis cognatus.

O E. Non utique illi meo corpore potientur.

420

I s. Erit hoc enim Thebanis grave.

O E. Quanam rerum vicissitudine id fiat ?

I s. Propter iram tuam, quando in tuo sepulchro consistent.

O E. Haec quae dicis a quonam audisti, filia ?

I s. A legatis qui redierant ab ara Delphica.

O E. Et haec de me Phoebus vaticinatus est ?

I s. Ita dicunt, qui redierunt in Thebanam terram.

O E. Anne filiorum meorum aliquis ista audivit ?

I s. Ambo simul, et sciunt probe.

O E. Quumque haec audierint pessimi,

430

Prae desiderio patris Regnum appetunt ?

I s. Doleo ista audiens, sed fero tamen.

O E. Sed utinam Dii fatale hoc

Bellum extinguere non sinant, et penes me

Praeliorum sit inter ipsos finis,

Quibus nunc detinentur, et arma movent :

Nec qui nunc regnum ac sceptrum tenet

Obtineat, neque qui in exilium pulsus est

In patriam redeat unquam, quia me patrem

Ita

Ἡξοῖα βαῖν κ' ἐχὶ μυρίη χρόνῃ.

ΟΙ. Ὡπως τί δράσῃ δ' ὕγαλιν; ἐρμηνδέ μοι.

410

ΙΣ. Ὡς σ' ἄλχι γῆς γήσῃσι Καδμείας, ὅπως
Κρατῶσι μὲν σὺ, γῆς δὲ μὴ μβαίνῃς ὄρων.

ΟΙ. Ἡ δ' ὠφέλησις τίς δ' ὕρασι κειμήνῃς;

ΙΣ. Κείνοις ὁ τύμβος δυσυχῶν ὁ σὸς βαρύν.

ΟΙ. Κ' ἄνδ Θεῷ, τίς τὐτό γ' ἂν γνώμῃ μάθοι;

ΙΣ. Τάτῃ χάριν τοίνυν (εἰ προδέσται πέλαις

Χώρας δέλῃσι· μὴδ' ἴν' ἂν (αὐτῷ κρατῇς.

ΟΙ. Ἡ καὶ καλασκιῶσι Θεβαῖα κόνις;

ΙΣ. Ἀλλ' ἐκ ἑᾶ τ' ἄμφυλον αἶμα σ', ὦ πάτερ.

ΟΙ. Οὐκ ἄρ' ἐμὲ γε μὴ κρᾶλῃσωσὶν πόλε;

420

ΙΣ. Ἐσαυ ποτ' ἄρα τὐτο Καδμείοις βάρος.

ΟΙ. Ποίας φανείσης ὦ τέκνον (υναλλαγῆς;

ΙΣ. Τῆς σῆς ὑπ' ὀργῆς, (οἷς ὅταν γῶσιν τάφοις.

ΟΙ. Ἀ δ' ἐννέπεις, κλύεσσα τῷ λέγεις, τέκνον;

ΙΣ. Ἀνδρῶν θεωρῶν Δελφικῆς ἀφ' ἐξίας.

ΟΙ. Καὶ ταῦτ' ἐφ' ἡμῖν Φοῖβος εἰρηκῶς κυρεῖ;

ΙΣ. Ὡς φασιν οἱ μολόντες εἰς Θήβης πῆδον.

ΟΙ. Παίδων τίς ἔν' ἤκουσε τῷ ἐμῷ τάδε;

ΙΣ. Ἀμφω γ' ὁμοίως, καὶ ξεπίσσατον καλῶς.

ΟΙ. Κ' ἄθ' οἱ κάκιστοι τῷ δ' ἀκύναντες, πάρος

430

τῷ μὲν πόθεν πρῶθεντο τὴν τυραννίδα;

ΙΣ. Ἀλγῶ κλύεσσα ταῦτ' ἐγώ· φέρω δ' ὅμως.

ΟΙ. Ἀλλ' οἱ θεοὶ σφι μήτε τὴν πεπρωμένην

ἔριν καλασθέσειαν, ἐν δ' ἐμοὶ τέλος

αὐτοῖν γυνοῖο τῆσδε τῆς μάχης πέρι,

Ἡς νῦν ἔχον, καὶ παναγρῶν δόρυ.

Ὡς ἔτ' ἂν ὅς νῦν (κῆπ' ἴρα καὶ θρόνος ἔχῃ,

Μένειεν, ἔτ' ἂν οὐξ ἐληλυθὼς πόλιν

ἔλθοι ποτ' αὖθις, οἷγε τὸν φύσαντ' ἐμὲ

Οὕτως

Οὕτως ἀτίμως παλρίδος ἐξωθέμενον
 Οὐκ ἔχον, ὅδ' ἤμηναν· ἀλλ' ἀνάσας
 Αὐτοῖν ἐπέμφθην, καῖεκηρύχθην φυγᾶς.
 Εἴποις ἂν ὥς Δέλοντι τῷτ' ἐμοὶ τότε
 Πόλις τὸ δῶρον εἰκότως καλῆνυσεν.
 Οὐ δῆτ', ἐπεὶ τοι τὴν μὲν αὐτίχ' ἡμέραν
 Οπηκί' ἔξει θυμὸς, ἠδισον δέ μοι
 Τὸ καλθανεῖν ἦν καὶ τὸ λαοδέναι πέτροις,
 Οὐδεὶς ἔρωτος τῷδ' ἐφαίνετ' ὠφελῶν.
 Χρόνῳ δ' ὅτ' ἦδη πᾶς ὁ μόχθος ἦν σέπων,
 Καμάνθανον τὸν θυμὸν ἐκδραμόντα μοι
 Μείζω κολασὴν ἤδ' ὥρην ἡμαρτημάτων,
 Τοτηνίκα ἦδη, τῷτο μὲν πόλις βίᾳ,
 Ηλαυνέ μ' ἐκ γῆς χρόνιον· οἱ δ' ἐπαφελεῖν
 Οἱ τῷ πατρὸς τῷ πατρὶ δυνάμενοι, τὸ δρᾶν
 Οὐκ ἠθέλησαν, ἀλλ' ἔπης μικρὰ χάριν
 Φυγᾶς σφιν ἔξω πτωχὸς ἠλώμην ἐγώ.
 Χαῖν ταῖνδε δ' ἔσαν παρθένοιν, ὅσοι φύσις
 Δίδωσιν αὐτῶν, καὶ τροφὰς ἔχω βίῃ,
 Καὶ γῆς ἄδειαν, καὶ γῆρας ἐπάρκεσιν.
 Τῷ δ' ἀντὶ τῷ φύσαντος εἰλέσθην θρόνους
 Καὶ σκηπτοῖρα κραίνειν, καὶ τυραννέειν χθονός.
 Ἀλλ' ἔτι μὴ λάχῃσι τῷδε συμμαχῆς,
 Οὔτε σφιν ἀρχῆς τῆσδε Καδμείας ποτὲ
 Ονησις ἥξει· τῷτ' ἐγ' ὦδα τῆσδε γε
 Μανθεῖ ἀκύνων, συννοῶν τάτ' ἐξ ἐμῶ
 Παλαίφαθ', ἃ μοι Φοῖβος ἤνυσέν ποτε.
 Πρὸς ταῦτα, καὶ Κρέοντα πεμπόντων ἐμῶ
 Μασῆρα, καὶ τις ἄλλος ἐν πόλει δένει.
 Ἐὰν γὰρ ὑμεῖς ὧ ξένοι δέλητέ με

440

450

460

Συ

V. 444 al. καλῆνυσεν. V. 454 ἐκ τῷ πάρος G. Canterus.

Ita indigne patria pulsum

440

Non retinuerunt nec defenderunt, sed loco motus

Ab ipsis ejectus, et exul renunciatus sum.

Sed dixeris forte, quod volenti mihi et petenti

Urbs exilium merito decreverit.

Non ita est. Nam illis primis diebus

Cum dolor maxime saeviret, et mihi dulcissimum

Effet mori, ac lapidibus obrui;

Tunc nemo qui illud meum desiderium expleret inventus est.

Post intervallum vero temporis, cum aegritudo jam lenita
esset,

Et cum me viderent animi dolore provectum

450

Mihi ipsi graves poenas irrogasse priorum delictorum,

Tunc primum urbs violenter

Me in exilium pepulit post longum tempus, neque illi

Auxilio patrem sublevare cum possent,

Voluerunt, sed propter levem offensionem,

Exul illis, et mendicus apud externos erro.

Ab his vero virginibus, quantum ab hoc sexu

Fieri potest, alimenta vitae habeo,

Et loci securitatem, et subsidium generis.

Illi prae patre thronos regios,

460

Et sceptrum, et regnum in terra elegerunt.

Sed illis ego auxiliator nunquam ero,

Nec regno Thebano

Potentur, quantum ego ex hac

Oracula audiivi de me, et reputo

Jam olim data, quae mihi Phoebus respondit olim.

Mittant igitur vel Creontem, qui me inquirat,

Vel alium potentem in urbe.

Nam si vos hospites volueritis mihi

Una

Una cum venerandis his popularibus deabus
Opem ferre, tum huic urbi magnum
Defensorem parabitis, et hostibus meis labores.

470

CH. Dignus quidem Oedipus est commiseratione,
Et ipse et hae filiae. Quando vero terrae hujus
Servatorem te promittis fore,
Admonebo te utiliter.

OE. O charissime, consule mihi, nam exequar omnia.

CH. Constitue jam expiationem Dearum, ad quas
Primum accessisti, et quarum pede pressisti terram.

OE. Quonam modo? hoc me docete hospites.

480

CH. Primum sacram undam ex perenni
Fonte puris manibus affer.

OE. Quid postquam eas libationes accepero?

CH. Sunt crateres viri ingeniosi arte fabrefacti,
Quorum caput coronabis et ansas ab utraque parte.

OE. Floribusne, aut filo, aut quo tandem modo?

CH. Ovis juvenulae nova lana ornabis. [oportet?]

OE. Esto: quod vero intus, quomodo me administrare

CH. Libationes effunde conversus ad primam auroram.

OE. An hisce hydriis effundam de quibus dicis? 490

CH. Aquam de tribus fontibus fundes: ultimam autem
totam effundes.

OE. Unde hanc hydriam implebo, doce et hoc?

CH. Aqua mulsæ, vinum vero non addideris.

OE. Verum ubi terra frondosa has libationes acceperit,
quid deinde faciam?

CH. Ter novem ramos oleæ ambabus manibus
Offer, et has preces adde.

OE. Haec cupio audire, quae sunt praecipua.

CH. Quemadmodum eas vocamus Eumenidas, ut ita
benigno

Pectore

470

Σὺν ταῖσι ταῖς ζευγαῖσι δημέχοις θεῶς
 Ἀλλήν ποιῆσαι, τῇδε μὲν πόλι μέγαν
 Σωτῆρ' ἀρεῖοδε, τοῖσδ' ἑμοῖς ἐχθροῖς πόνους.

470

ΧΟ. Εὔχιος μὲν Οἰδίπυς καλοικίσιαι
 Αὐτός τε, παῖδάδ' αἶδ'· ἐπεὶ δὲ τῆσδε γῆς
 Σωτῆρα (αὐτὸν τῶσδ' ἐπεμβάλλεις λόγῳ,
 Παραμένειαι βέλομαι τὰ ζύμφορα.

ΟΙ. Ω φίλῳ, ὥς νῦν πᾶν τελευντι παρξένῃ.

ΧΟ. Θῆ νῦν καθαρμὸν τῶνδε δαμόνων, ἐφ' ᾧς
 Τὸ πρῶτον ἴκῃ καί σε φασ πῶδον.

ΟΙ. Τρόποισι ποίοις; ὧ ξένοι, διδάσκει.

480

ΧΟ. Πρῶτον μὲν, ἱεράς ἐξ αἰρῆρύττε χοᾶς
 Κρήνης ἐνέγκῃ δι' ὁσίων χειρῶν θίγων.

ΟΙ. Οταν δὲ τῷτο χεῦμ' ἀκήρατον λάβω;

ΧΟ. Κρατῆρές εἰσιν, ἀνδρὸς εὐχειρος τέχνη,
 Ὡν κρᾶτ' ἔρεψον καὶ λαβὰς ἀμφισόμους.

ΟΙ. Θαλλοῖσιν, ἢ κρόκασιν; ἢ ποίῳ τρόπῳ;

ΧΟ. Οἶος νεαρᾶς οἰοπόκω μάλλῃ λαβών.

ΟΙ. Εἶεν· τὸ δ' ἔνθεν ποῖ τελευτῆσαι με χρῆ;

ΧΟ. Χοᾶς χέασθαι πάντα πρὸς πρῶτην ἑω.

ΟΙ. Ἡ τῶσδε κρωστοῖς οἷς λέγεις χέω τόδε;

490

ΧΟ. Τριστὰς γε πηγὰς, τὸν τελευτῶν δ' ὅλον.

ΟΙ. Τῷ τόνδε πλήσας θῶ; δίδασκε καὶ τόδε.

ΧΟ. Ὑδατος, μελίσσης· μηδὲ παρσφῆρειν μέθυ.

ΟΙ. Οταν δὲ τέτων γῇ μελάμφυλλος τύχῃ;

ΧΟ. Τρὶς ἐννέ' αὐτῇ κλώνας ἐξ ἀμφοῖν χεροῖν
 Τίθεις ἐλάμας, τάσδ' ἐπ' ἀχέσθαι λιτάς.

ΟΙ. Τέτων ἀκῆσαι βέλομαι· μέγιστα γ'.

ΧΟ. Ως σφᾶς καλῶμεν Εὐμυρίδας, ἐξ ἀμφοῖν

VOL. II.

S

Στέρνων

V. 470 Σὺν ταῖσδε G. Canterus.

V. 487 al. νεοτόκω et βαλὼν. νεοτόκω G. Canterus.

Στέρνων δέχεσθαι τὸν ἱκέτην ῥωτήριον,
 Αἰτῶ σύ γ' αὐτός, κείτις ἄλλος ἀντὶ σῶ,
 Ἀπυσα φωνῶν μηδὲ μηκύνων βοήν.
 Επεὶ ἀφέρπειν ἄστροφος· ἢ ταῦτά σοι
 Δράσαντι, θαρρῶν ἂν παρασάμην ἐγώ.
 Ἄλλως δὲ δειμάνοιμ' ἂν ὧ ξέν' ἀμφὶ σοί.

500

ΟΙ. Ω παῖδε, κλύειον τῶνδε περὶ χώρων ξένων;

ΙΣ. Ηκῆσαμ' ἄν τε, χῶ, τι δεῖ πρόσασσε δρᾶν.

ΟΙ. Εμοὶ μὲν ἔχ' ὁδωιά· λείπομαι γ' ἐν
 Τῷ μὴ δύνασθαι μήτ' ὁρᾶν, δυοῖν κακοῖν.
 Σφῶν δ' ἡ τέρα μολεῖσα πρᾶξάτω τάδε.
 Ἀρκεῖν γ' οἶμαι καὶ τὴν μυρίων μίαν
 Ψυχὴν τάδ' ἐκλείυσαν, ἣν εὖνως παρῇ.
 Ἀλλ' ἐν τάχει τί πρᾶσσειον· μόνον δέ με
 Μὴ λείπεται· ἔ γ' ἂν ὀδνοὶ τεμὸν δέμας
 Ερημον ἔρπειν, ἔδ' ὑψηγῆς γ' ἄνδ.

510

ΙΣ. Ἀλλ' εἰμ' ἐγὼ τελεῖσα· τὸν τόπονδ' ἵνα
 Χρῆ"σαι μ' ἐφάρειν, τῷτο βέλομαι μαθεῖν.

ΧΟ. Τηκεῖθεν ἄλσος ὧ ξένη, τῷδ' ἦν δέπυ
 Σπάνιν τίν' ἴχης, ἔς' ἐποικός ὃς φράσῃ.

ΙΣ. Χωροῖμ' ἂν εἰς τόδ' Ἀντιγόνη· σὺ δ' ἐνθάδε
 Φύλασσε πατέρα τόνδε· τοῖς τεκέσσι γ'
 Οὐδ' εἰ πονεῖ τις, δεῖ πόνε μνήμην ἔχειν.

520

Μονοστροφικά.

ΧΟ. Δεινὸν μὲν τὸ πάλας κείμενον ἤδη κακὸν
 Ω ξεῖν' ἐπεγείρειν,
 Ὅμως δ' ἔραμαι πυθιάσαι.

ΟΙ. Τί τῷτο;

ΧΟ. Τᾶς δεικαίας ἀπόρρ' φανείσας
 Ἀλγυδόνας, ᾗ ζύνεσας.

ΟΙ.

V. 511 ἐκλείυσαν G. Canterus. V. 516 χρεῖ" ἐστὶ Id.

pectore accipiant supplicem, eumque servant,
 Precare ipse, et si quis alius est, qui pro te precetur; 500
 Submisit loquens, neque dilatans vocem,
 Deinde averfus abi. Et si haec faceres,
 Tum confidenti animo assisterem tibi,
 Alias tibi hospes metuerem.

OE. O filiae, audistisne hos incolas hospites?

IS. Audivimus, tu vero quae agenda sunt impera.

OE. Haec mihi obeunda non sunt : destituor enim
 Propter duplex malum, et quod vires desunt, et quia caecus
 sum.

Ex vobis vero altera eat, et administret haec,
 Nam sufficere existimo pro multis unam 510
 Animam, si haec perficiat, quae benevola sit.
 Sed celeriter haec facite : tantum vero me
 Ne deferite. Nam hoc corpus non potest
 Derelictum ambulare et absque duce.

IS. Sed abeo ego peractura haec : locum vero
 Quem me oportet invenire, mihi demonstrari cupio.

CH. Hic juxta illud nemus : si vero aliqua re
 Indigebis, est incola qui te docebit.

IS. Eo igitur ad hoc efficiendum Antigone, tu vero hic
 Patrem cura : nam parentum causa 520
 Et si quis laborat, laborum tamen meminisse non debet.

MONOSTROPHICA.

CH. Grave est malum diu sopitum,
 O hospes, movere.

Attamen audire cupio.

OE. Quid ergo?

CH. De miserabili et periculosa
 Calamitate tua, in quam incidisti.

O E. Ne per hospitium, obsecro, tuum
Quaere : nam turpia facta acciderunt mihi.

CH. Sed quae late vagata est, neque adhuc desinit, 530
Eam cupio hospes famam recte cognoscere.

O E. Hei mihi.

CH. Boni consule obsecro.

O E. Ah, ah.

CH. Obsequere, egoque vicissim tibi, quantum opus est.

O E. Quae pessima sunt, hospites, ea sustinui,
Attamen non volens, novit Deus :
Nam ex his voluntarium nihil fuit.

CH. Quid itaque ?

O E. Civitas ignara me malo thoro 540
Foedarum nuptiarum copulavit.

CH. Utrum matris, ut audio,
Infandos thalamos ingressus es ?

O E. Hei mihi, mors est ista audire : Hae vero duae ex
me.

CH. Quid ais ?

O E. Filiae, et duae noxae.

CH. O Jupiter.

O E. Matris communis
Natae sunt partu.

CH. Sunt igitur filiae tuae, 550
Et simul patris sorores.

O E. Heu.

CH. Heu utique.

O E. Infinitorum cumuli malorum.

CH. Sustinuisti ?

O E. Intolerabilia inquam sustinui.

CH. Perpetraisti ?

O E. Non pepetravi.

CH.

ΟΙ. Μὴ πρὸς ξενίας ἀνοίξης
τᾶς σᾶς· πέπονθ' ἔργ' ἀναδῆ.

ΧΟ. Τὸ τοι πολὺ καὶ μηδαμᾶ λῆγον
Χρήζω ξέν' ὀρθὸν ἄκυσμ' ἀκῦσαι.

530

ΟΙ. Ἰὼ μοι.

ΧΟ. Στέρξον, ἱκετᾶω.

ΟΙ. Φεῦ, φεῦ.

ΧΟ. Πείθε, καὶ γὰρ ὅσον σὺ περὶ χρήζεις.

ΟΙ. Ἦνεγκεν κακότητ' ὧ ξένοι, ἦνεΓ-
κον, ἄκων μὲν, Θεὸς ἴσω.

Τῶτων δ' αὐθαίρετον ἔδεν.

ΧΟ. Ἀλλ' ἐς τί;

ΟΙ. Κακᾶ μὲν ἀνὰ πόλιν ἔδεν ἴδρις
Γάμων ἐνέδησεν ἄτα.

540

ΧΟ. Ἡ μήρ' ὀθεν, ὡς ἀκῶ,
Δυσώνυμα λέκτρ' ἐπλήσω;

ΟΙ. Ω μοι θάνατος μὲν τάδ' ἀκῶειν
Ω ξεῖν, αὐτὰρ δὲ δὴ ἐξ ἐμῶ.

ΧΟ. Πῶς φῆς;

ΟΙ. Παῖδες, δύο δ' ἄτα.

ΧΟ. Ω Ζεῦ.

ΟΙ. Μάρ' ὅς κοινᾶς ἀπέβλαστον ὠδῖνος.

ΧΟ. Αὐτὰρ εἰσὶν ἀπόγονοί τε καὶ
Κοινὰ γὰρ πατρὸς ἀδελφαί.

550

ΟΙ. Ἰὼ.

ΧΟ. Ἰὼ δῆτα.

ΟΙ. Μυρίων ἐπισροφαὶ κακῶν.

ΧΟ. Επαθες;

ΟΙ. Επαθον ἅλας ἔχειν.

ΧΟ. Ερεξας·

ΟΙ. Οὐκ ἔρεξα.

ΧΟ.

ΧΟ. Τί γ' ;

ΟΙ. Εδεξάμην δῶρον,

Ο μήποτ' ἐγὼ ταλακάρδιος

Επωφέλησα πώλεως ἐξελέσθαι.

ΧΟ. Δύσανε, τί γ' ; ἔθν φόνον ;

ΟΙ. Τί τῷτο ; τί δ' ἐθέλεις μαθεῖν ;

ΧΟ. Παῖρός ;

ΟΙ. Παπαῖ· δατέραν ἔπασας ἐπὶ νόσῳ νόσον.

ΧΟ. Εκανες ;

ΟΙ. Εκανον· ἔχθ' δέ μοι.

ΧΟ. Τί τῷτο ;

ΟΙ. Πρὸς δίκας τί.

ΧΟ. Τί γ' ;

ΟΙ. Εγὼ φράσω.

Καὶ γ' ἄλλες ἐφόνδσα καπώλεσα·

Νόμῳ δὲ καθαρὸς, αἰδρις εἰς τόδ' ἦλθον.

ΧΟΡΟΣ, ΘΗΣΕΥΣ, ΟΙΔΙΠΟΥΣ, ΑΝ-
ΤΙΓΟΝΗ, ΚΡΕΩΝ.

Ιαμβοί.

ΧΟ.

ΚΑΙ μὴν ἀναξ' ὃδ' ἡμῖν Αἰγέως γόνος
Θησῆς κατ' ὁμφὴν σὴν ἀποσαλεῖς πάρα.

ΘΗ. Πολλῶν ἀκύνων ἐν τε τῷ πάρος χρόνῳ

Τὰς αἰμαλῆρας ὁμμάτων διαφθοράς,

Εγνωνκά σ' ὦ παῖ Λαίῳ, τανῦν θ' ὁδοῖς

Εν ταῖσδ' ἀκύνων μᾶλλον ἐξεπίσαμεν,

Σκδὴ τε γ' (εἰ καὶ τὸ δύσηνον κάρα,

Δηλῆτον ἡμῖν ὄνθ' ὅς εἰ· καὶ σ' οἰκίσας

Θέλω σ' ἐρέσθαι, δύσμορ' Οἰδίπυ· τίνα

Πόλεως

CH. Quid itaque?

OE. Donum accepi.

560

Quod utinam infelix

Nunquam ab urbe accepissem.

CH. Miser, sed quare fecisti caedem?

OE. Quid hoc? Quid est quod quaeris?

CH. Patris.

OE. Heu dolorem super dolorem cumulas.

CH. Occidisti?

OE. Occidi, sed habeo mihi.

CH. Quid id est?

OE. Aliquid excusationis justae.

570

CH. Quid ergo?

OE. Ego dicam.

Nam et ceteros occidi, ac perdidici.

Jure vero purus ac infcius ad hoc veni.

CHORUS, THESEUS, OEDIPUS, ANTI-
GONE, CREON.

IAMBI.

CHO.

SED Rex nobis Aegei filius

Theseus, fama de te accitus, adest.

TH. Quia ex multis audivi antea,

De cruenta oculorum tuorum laesione,

Cognovi te, fili Laii: nunc vero in via

Sermone audito, certius rescivi.

580

Nam hic habitus et aerumnosum caput

Te nobis indicant, qui sis. Et misertus tui

Aliquid ex te quaeram, calamitosae Oedipe:

Quid

Quid a me, vel ab urbe petis,
Vel tu, vel haec misera, quae tibi ministrat?
Expone, admodum enim grave aliquid
Dixeris, quod a me non sis impetraturus.
Scio enim et didici ipse peregrinus existens,
Sicut tu nunc es, et ut quisquam alius in peregrina terra,
Plurima sustinui pericula capite meo : 590
Quapropter nullum hospitem, quemadmodum tu nunc es,
Praeteribo, quo minus illi opem feram. Novi enim,
Homo cum sim, quod de crastino
Die non certior ego sum quam tu.

O E. Tua virtus, Theseu, brevi sermone
Ostensa est, ut mihi non multis verbis opus sit.
Tu enim de me, et qui sim, et quo patre prognatus,
Et unde huc advenerim, dixisti.
Non igitur aliud mihi restat, quam ut
Quid petam dicam, et oratio consummata erit. 600

T H. Id ipsum jam expone, ut sciam.

O E. Venio daturus hoc meum miserum corpus
Tibi dono, non tale cujus aspectu quis delectetur,
Utilitas vero ex eo potior est, quam formae species.

T H. Quid utilitatis te afferre dicis?

O E. Postea, non hoc tempore, cognosces.

T H. Quomodo commodum ex te declarabitur?

O E. Quando mortuus fuero, tuque me sepelieris.

T H. Petis, quae postrema sunt vitae; ea vero quae in
medio sunt,

Vel oblivione praeteris, vel nihil curas.

O E. Hic enim mihi illa simul praebebuntur.

T H. Sed breviter hoc beneficium petis a me?

O E. Sed vide, non enim exiguum hoc certamen erit.

T H. Utrum de tuis dicis an de me?

Πόλειος ἐπέσης προσροπὴν ἐμὴ τ' ἔχων
 Αὐτός τε χῆ σὴ δύσμορος παρὰ σάτις,
 Δίδασκε· δεινὴν γὰρ τιν' ἂν πράξιν τύχοις
 Λέξας, ὁποίας ἐξαφισαίμην ἐγώ.

Ὡς οἶδά γ' αὐτὸς ὡς ἐπαυδάθην ξένος,

Ὡπερ σὺ, χῶσις πλείς' ἀνὴρ ἐπὶ ξένης
 Ἡθλισα κινδυνάματ' ἐν τῷ μῶ κάρῳ.

590

Ὡς ξένον γὰρ ἔδεν' ὄνθ', ὥπερ σὺ νῦν,
 Ὑπεκτραποίμην μὴ ἔ' συνεκσώζειν σ'. ἐπεὶ
 Ἐξοὶδ' ἀνὴρ ὢν, χῶτι τῆς ἐς αὔριον
 Οὐδὲν πλεόν μοι σὺ μέτεσιν ἡμέρας.

ΟΙ. Θησεῦ, τὸ σὸν γῆναῖον ἐν σμικρῷ λόγῳ
 Παρήκεν, ὥς βραχέ' ἐμοὶ δεῖσθαι φράσαι.

Σὺ γὰρ μ' ὅς εἰμι, καὶ φ' ὅτε πατρὸς γεγώς,
 Καὶ γῆς ὁποίας ἦλθον, εἰρηκῶς κυρεῖς.

Ὡς ἐσί μοι τὸ λοιπὸν ἔδεν' ἄλλο πλὴν

Εἰπεῖν ἂν χρήζω, χῶ λόγος διέρχεται.

600

ΘΗ. Τὸτ' αὐτὸ νῦν δίδασκ' ὅπως ἂν ἐκμάθω.

ΟΙ. Δώσων ἱκάνω τέμνον ἄθλιον δέμας

Σοὶ δῶρον, ἔ' παυδαῖον εἰς ὄψιν· τὰ δὲ

Κέρδη παρ' αὐτῷ κρείσσον' ἢ μορφὴ καλή.

ΘΗ. Ποῖον δὲ κέρδος ἀξιοῖς ἤκειν φέρων;

ΟΙ. Χρόνῳ μάθοις ἂν, ἔχῃ τῷ παρόντι πε.

ΘΗ. Ποίῳ γὰρ ἢ σὴ προσφορὰ δηλώσεται;

ΟΙ. Οταν θάνω γὰρ, καὶ σὺ με ταφᾶς ἤνῃ.

ΘΗ. Τὰ λοιπὰ ἀπὸ τῆς βίης· τὰ δ' ἐν μέσῳ

Ἡλῆσιν ἴχεις, ἢ δὲ ἔδενός ποιεῖ.

610

ΟΙ. Ἐνλαῶθα γὰρ μοι κῆνα (ὑλκομίζε).

ΘΗ. Ἀλλ' ἐν βραχεῖ δὴ τήνδ' ἐμ' ἐξαπτῇ χάριν.

ΟΙ. Ορα γε μὴν· ἔ' σμικρὸς ἐς ἀγῶν ὁδε.

ΘΗ. Πότερα δὲ τῶν σῶν ἐκγόνων ἢ μὲν λέγεις;

VOL. II.

T

ΟΙ.

ΟΙ. Κῆνοι κομίζεν κῆσ' ἀναγκάζουσί με.

ΘΗ. Ἀλλ' εἰ θέλοιεν, ὅδε σοι φάγειν καλόν·

ΟΙ. Ἀλλ' ὅδ', ὅτ' αὐτὸς ἤθελον παρίεσαν.

ΘΗ. Ω μῶρε· θυμὸς δ' ἐν κακοῖς ἔξυμφορον·

ΟΙ. Οταν μάθης με, νυθέτη· τανῦνδ' ἔα.

ΘΗ. Δίδασκ'· ἀνὰ γνώμης γ' ἔμ' με χρὴ λέγειν. 620

ΟΙ. Πέπονθα Θησεῦ δεινὰ πρὸς κακοῖς κακά.

ΘΗ. Ἡ τὴν παλαμὰν ξυμφορὰν γῆρας ἐρεῖς;

ΟΙ. Οὐ δῆτ'· ἐπεὶ πᾶς τὸτό γ' Ἑλλήνων θροεῖ.

ΘΗ. Τί γ' τὸ μῆζον ἢ κατ' ἀνθρωπον νοσεῖς;

ΟΙ. Οὕτως ἔχει μοι· γῆς ἐμῆς ἀπηλλάθην

Πρὸς τῷ ἑμαυτῷ περμάτων· ἔσιν δέ μοι

Πάλιν καλεσθῆναι μήποθ', ὡς παλροκλόνω·

ΘΗ. Πῶς δῆτά σ' ἂν πεμφαίανθ' ὥς οἰκῆν δίχα;

ΟΙ. Τὸ θεῖον αὐτὸς ἐξαναγκάσει νόμα.

ΘΗ. Ποῖον πάθος δέισανίης ἐκ χρηστηρίων; 630

ΟΙ. Οτι σφ' ἀνάγκη τῇδε πληγῆναι χθονί.

ΘΗ. Καὶ πῶς γῆροίτ' ἂν τὰ μὰ κακείνων πικρά;

ΟΙ. Ω φίλιατ' Αἰγέως παῖ, μόνοις ἔγινε)

Θεοῖς τὸ γῆρας, ὅδε κάλθανεῖν ποτέ.

Τὰ δ' ἄλλα (υἱάχῃ πάνθ' ὁ πατρικυῖος χρόνος.

Φθίνειν μὲν ἰχὺς γῆς, φθίνει δὲ (ώμαλος·

Θήσκει δὲ πείσις, βλαστάνει δ' ἀπισία.

Καὶ πνεῦμα ταῦτόν ἔποτ' ἔτ' ἐν ἀνδράσι

Φίλοις βέβηκεν, ἔτε πρὸς πόλιν πόλη.

Τοῖς μὲν γ', ἤδη, τοῖσδ' ἐν ὑτέρῳ χρόνῳ

Τὰ τερπνὰ πικρὰ γίνε), καὶ οὖτις φίλα.

Καὶ ταῖσι Θήβαις εἰ τανῦν ἀημερεῖ

Καλῶς τε πρὸς σέ, μυρίας ὁ μύριος

Χρόνος τεκνέται νύκτας ἡμέρας τ' ἰὼν,

OE. Illi me cogent illuc proficisci.

TH. Sed si volunt, non tibi exulare honestum est.

OE. Tunc vero cum ego vellem, illi non concedebant.

TH. O stulte, ira homini calamitoso non est utilis.

OE. Ubi me audieris, tunc admone, nunc vero sine.

TH. Doce : jam nisi re cognita, non decet me dicere.

OE. O Theseu, mala atrocita alia super alia pertuli.

TH. An de veteri calamitate generis dicis ?

OE. Non : nam ea omnibus Graecis in ore est.

TH. Quid igitur gravius pateris quam pro humano more ?

OE. Sic mihi res se habet. Ex patria pulsus sum

A mea sobole, neque mihi unquam

Eo redire licet, tanquam parricidae.

TH. Quare igitur accersent te ? ut seorsim habites ?

OE. Divinum oraculum eos adigit.

TH. Quid mali metuunt ex oraculo ?

630

OE. Quia necesse est eos in hac terra cladem accipere.

TH. Quomodo haec tristitia inter me et ipsos accidere possunt ?

OE. O charissime Theseu : Solis Diis non venit

Senectus, aut mors unquam :

Caetera vero omnia confundit miscetque tempus potens.

Perit enim vigor terrae, perit et corporum,

Moriturque fides, et repullulat perfidia :

Et spiritus idem nunquam, neque in hominibus

Amicis manet neque erga urbem urbi.

Aliis enim statim aliis post intervallum temporis

640

Amara fiunt, quae grata erant, et eadem rursus grata.

Sic et Thebanis, etsi nunc res tranquillae sunt,

Ac inter vos recte se habet, innumeras infinitum

Tempus procedens noctes diesque adducere potest,

In quibus praesentem consensum et concordiam
 Bello dissipaturi sunt, ob levem offensam,
 Quando meum dormiens, ac terra obrutum cadaver,
 Jam diu frigidum, ipsorum calidum sanguinem bibet,
 Si modo Jupiter adhuc est Jupiter et Apollo verax.
 Sed non jucundum est arcana proferre. 650
 Sine me quae coeperam proloqui, tuamque solum
 Fidem mihi praesta, neque unquam dices Oedipum
 Te recepisse inutilem incolam his locis,
 Si modo Dii non fallunt me.

CH. Jamdudum hic vir haec, et consimilia
 Huic terrae denunciavit.

TH. Quis respuat talis viri benevolentiam?
 Cujus primum testis foederis
 Communis semper apud nos est ara :
 Deinde his deabus supplex adest, 660
 Et huic terrae ac mihi tributum non exiguum pendit.
 Haec igitur colens non abjiciam benevolentiam
 Hujus, sed in hac terra ipsi praebebo sedem.
 Sive hic manere libebit, tibi impero
 Ut ipsum custodias, seu mecum ire
 Volet : ex his tibi Oedipe optionem
 Permitto : hoc modo enim opitulabor tibi.

OE. Jupiter benefac obsecro talibus.

TH. Quid itaque vis? an ad domum meam ire?

OE. Si mihi fas esset : sed hic locus est. 670

TH. In quo quid facies? non enim refragabor.

OE. Hic superabo eos, qui me expulerunt.

TH. Magnum hoc esset beneficium hujus mansionis.

OE. Si quidem rata erunt, quae mihi dixisti.

TH.

Ἐν αἷς τὰ νῦν ξύμφωνα δεξιῶμαίᾳ
 Ἐν δορί διασκεδῶσιν ἐκ σμικρῆ λόγῃ.
 Ἰν' ἔμους εὐδῶν καὶ κεκρυμμένος νέκυς
 Ψυχρὸς ποτ' αὐτῶν θερμὸν αἷμα πίει,
 Εἰ Ζῆς ἔτι Ζῆς, καὶ Διὸς Φοῖβος (αφῆς).
 Ἀλλ' ἔρ' αὐδ' ἄν ἡδὺ τὰκίνητ' ἔπη.
 Ἐὰ μ' ἐν οἷσιν ἠρξάμην, τὸ σὸν μόνον
 Πιστὸν φυλάσσω· καὶ ποτ' Οἰδίπῃν ἐρεῖς
 Ἀχρεῖον οἰκήσῃρα δέξασθαι τόπων
 Τῶν ἐνθάδ', εἴπερ μὴ Θεοὶ ψάουσί με.

650

ΧΟ. Ἀναξ, πάλα καὶ ταῦτα καὶ τοιαῦτ' ἔπη
 Γῇ τῇδ' ὁδ' ἀνὴρ ὡς τελῶν ἐφάνετο.

ΘΗ. Τίς δῆτ' ἂν ἀνδρὸς ἀμύβειαν ἐκβάλῃ
 Τοιῶδ', ὅτε πρῶτον μὲν ἡ δορυζενος
 Κοινὴ τ' ἄρ' ἡμῖν αἴεν ἐσιν ἐστία;
 Ἐπειτα δ' ἰκέτης δαμόνων ἀφισμύρος
 Γῇ τῇδε, καὶ μοι δασμὸν ἔσμικρὸν τίνει.
 Ἀ γὰρ (ββαδεῖς, ἔποτ' ἐκβαλῶ χάριν
 Τὴν τῷδε, χώρα δ' ἔμπαλιν καλοικιῶ.
 Εἰδ' ἐνθάδ' ἡδὺ τῷ ξένῳ μίμκειν, σέ νιν
 Τάξω φυλάσσειν· εἰ δ' ἐμὲ σείχειν μέτα
 Τῶδ' ἡδὺ, τέτων Οἰδίπῃς δίδωμί σοι
 Κρίναντι χρῆσθαι· τῇδε γὰρ ξυνοίσομαι.

660

ΟΙ. Ω Ζεῦ, διδοίης τοῖσι τοιούτοισιν εὖ.

ΘΗ. Τί δῆτα χρήζεις; ἐς δόμους σείχειν ἐμὰς;

ΟΙ. Εἴ μοι θέμις γ' ἦν· ἀλλ' ὁ χώρος ἐοδ' ὅδε. 670

ΘΗ. Ἐν ᾧ τί πράξεις; ἔρ' ἀνλίσήσομαι.

ΟΙ. Ἐν ᾧ κραλήσω καὶ ἔμ' ἐκβεβληκότων.

ΘΗ. Μέγ' ἂν λέγοις δῶρημα τῆς (υνεσίας.

ΟΙ. Εἰ σοί γ' ἄπερ φῆς ἐμμέροι τελῶντί μοι.

ΘΗ.

V. 646 al. μακρῶ χρόνῳ.

ΘΗ. Θάρσῃ τὸ τῷδὲ γ' ἀνδρὸς, ὅ (εἰ μὴ περδῶ.

ΟΙ. Οὐτοὶ σ' ὑφ' ὅρκου γ' ὡς κακὸν πισύσομαι.

ΘΗ. Οὐκὲν πέρα γ' ἂν ἔδην ἢ λόγῳ φέροις.

ΟΙ. Πῶς ἔν ποίήσεις;

ΘΗ. Τῷ μάλισ' ὅκνος σ' ἔχῃ;

ΟΙ. Ἡξέουσιν ἄνδρες.

680

ΘΗ. Ἀλλὰ τοῖσδ' ἔσαί μελον.

ΟΙ. Οἷά με λείπων.

ΘΗ. Μη δίδασκ' ἅ χρὴ με δρᾶν.

ΟΙ. Οκνῶντ' ἀνάγκη.

ΘΗ. Τῷ μὸν ἔκ ὀκνεῖ κέαρ.

ΟΙ. Οὐκ οἶδ' ἀπειλᾶς.

ΘΗ. Οἶδ' ἐγὼ (εἰ μὴ τινα

Ενθένδ' ἀπάξοντ' ἄνδρα πρὸς βίαν ἐμῆ.

Πολλὰ δ' ἀπειλὰς, πολλὰ δὲ μάτην ἔπη

Θυμῷ καλῇ πείλησαν· ἀλλ' ὁ νῦν ὅταν

690

Αὐτῇ γῇ), φρεσὶ τὰ πειλήματ' αἰ.

Κείνοις δ' ἴσως καὶ δεῖν' ἐπερρώδη λέγειν,

Τῆς σῆς ἀγωγῆς (οἶδ' ἐγὼ) φανήσῃ

Μακρὸν τὸ δεῦρο πέλαιος ἔδ' ἐπλώσιμον.

Θαρσεῖν μὲν ἔν ἐγώ γε κ' ἀνὰ τῆς ἐμῆς

Γνώμης ἐπαγνῶ, Φοῖβος εἰ πρὸ πεμφέ (εἰ.

Ομως δὲ καὶ μὴ μὴ παρόντος, οἶδ' ὅτι

Τῷ μὸν φυλάξει σ' ὄνομα μὴ πάχιν κακῶς.

Ἀντιστροφικά. Στροφή α'.

ΧΟ. Εὐίππε ξένη τᾶσδε χώρας

Ἰκετὰ κράτις γὰρ ἔπαυλα,

700

Τὸν ἀργῆτα Κολωνόν·

Ενθα λίγεια μινύρε)

Θαμίζουσα μάλισ' ἀνδρῶν

Χλωρᾶς ὑπὸ βάστας

Τὸν

TH. Bonum animum habe, quod ad me attinet, non enim te desertum patiar.

OE. Neque te ut hominem malum juramento obstringam.

TH. Non a me jurato plus acceperis, quam si promittam solum.

OE. Quomodo igitur rem institues?

TH. Quid praecipue metuis?

OE. Venient viri.

680

TH. Illud vero hisce curae erit.

OE. Respice me. si abis me relicto,

TH. Ne doce quae mihi agenda sunt.

OE. Metuentem necesse est.

TH. At ego non metuo.

OE. Non tu scis, quae minati sint.

TH. Hoc scio, neminem

Te hic per vim abrepturum esse.

Multae vero minae, multa inania verba,

Per iram effunduntur, sed mens quando

690

Ad sese rediit evanescunt tales minaces voces.

Illis autem, etsi fortasse grandia commoti jactarunt

De te abducendo, fat scio, videbitur

Longum per mare iter, nec facile navigabile.

Bono igitur animo ut sis, vel absque meo consilio

Te adhortor, si quidem Apollo te huc misit.

Nam me etiam absente scio quod

Solum nomen meum te defendet ab injuria.

ANTISTROPHICA. *Strophe 1.*

CH. Veni hospes in hanc equestrem terram,

Loca optima obtinens,

700

Nempe splendidum Colonum:

Ubi canorae frequentes

Cantu personant luscinae,

In virentibus vallibus,

Sub

Sub umbrosa sedentes hedera,
 Et ubi densa Dei
 Sylva multiplicem fructum fert opaca,
 Nec ab ullis ventis,
 Aut tempestate laeditur : ubi Bacchus
 Semper inambulat
 Inter divinas nutrices versatus.

710

ANTISTROPHE I.

Floret vero a rore coelesti
 Narcissus, pulchros flores gignens quotidie.
 Unde magnis Deabus
 Coronae de more veteri nectuntur :
 Ubi et aureo colore crocus : nec perennes
 Fontes deficiunt,
 Loca pascua irrigantes circa Cephisum,
 Qui jugi flumine
 Foecundans terram, per agros labitur,
 Liquidis undarum imbribus,
 Soli campestris. Neque Musarum Chori
 Hacc loca despiciunt,
 Neque aurea Venus.

720

STROPHE 2.

Est vero hic,
 Quale neque in Asia,
 Nec in magna Dorica insula
 Pelopis esse unquam audiui, germen
 Quod sponte nascitur, et sine cultura,
 Hostique terrorem incutit,
 Id germen in hac praecipue terra floret,
 Nempe glaucae folium oleae :

730

Hoc

Τὸν οἶνωπ' ἀνέχυσσα κισσὸν,
 Καὶ τὰν ἄβαλον Θεῶ
 φυλλάδα μυριόκαρπον, ἀγάλιον,
 Αἰννεμόν τε πάντων
 Χειμώνων· ἵν' ὁ βακχειώτας αἰεὶ
 Διόνυσος ἐμβαλῇ,
 Θεῆας ἀμφιπολῶν τιθήνας.

Ἀντιστροφή α'.

Θάλλε δ' ἑρανίας ὑπ' ἄχνας
 Ὁ καλλίβορυσ κατ' ἡμαρ αἰεὶ
 Νάρκισσος, μεγάλην Θεᾶν
 Ἀρχαῖον σεφάνωμ', ὅ, τε
 Χρυσάυγης κρόκος· ἔδ' αὔπνοι
 Κρήνη μινύθουσι,
 Κηφισὺ νομάδες ρέεθρων,
 Ἀλλ' αἶν ἐπ' ἡμάτι
 Πικυλόκος πεδίον ἐπινίσσει,
 Ἀκηράτω ξυν ὄμβρῳ
 Στερνέχῃ χθονός· ἔδ' ἄνυσαν χοροὶ
 Νιν ἀπεσύγησαν, ἔδ' αὖ
 Ἀ χρυσάνιος Αφροδίτα.

Στροφή β'.

Εἰν δ' οἶον ἐγώ
 Γᾶς Ἀσίας ἐκ ἐπακύνω,
 Οὐδ' ἐν τᾷ μεγάλῃ Δωρίδι νάσω
 Πέλοπος ποτὶ βλασὸν,
 Φύτ' αὖ ἀχείρωτον αὐτόποιον
 Εἰλέων φόβημα δάψων,
 Ὁ τᾷδε θάλλει μεγάλα χώρα
 Γλαυκᾶς παρθορόφου φύλλον ἐλαίας.

VOL. II.

U

V. 731 μέγιστα G. Canterus.

710

720

730

Τὴν

Τὴν μὲν τις ἔτε νέος, ἔτε γήρᾳ
 Σημάνων ἀλιώσῃ χειρὶ πέρσας.
 Ο γὰρ εἰσαγὲν ὄρων κύκλος
 Λάσσει νιν Μορίῃ Διὸς,
 Χὰ γλαυκῶπις Ἀθήνα.

Ἀντιστροφὴ β'.

Ἄλλον δ' αἶνον ἔχω
 Μάροπόλῃ τᾷδε κράτιστον
 Δῶρον τῷ μεγάλῃ δαίμονος εἰπεῖν,
 Αὔχημα μέγιστον,
 Εὐιππον, εὐπωλον, ἀθάλαστον.
 Ω παῖ Κρόνε, σὺ γὰρ νιν εἰς
 Τόδ' εἰσας αὔχημ' ἀναξ Ποσειδάν,
 Ἰπποισιν τὸν ἀκεσῆρα χαλινὸν
 Πρώτασι ταῖσδ' ἐκλίσας ἀγυῆς.
 Α δ' ἀφρίμμος ἐκπαλ' αἰλία χειρ-
 σὶ παραπλομήα πλάτα
 Θρώσκῃ τῷ ἐκαλομπόδων
 Νηρηίδων ἀκόλαθος.

Ἰαμβοί.

ΑΝ. Ω πλεῖς' ἐπαῖνοις ἀλογέμβρον πῶδον,
 Νῦν σοὶ τὰ λαμπρὰ ταῦτα δεῖ φαίνειν ἔπη.

ΟΙ. Τίδ' ἐστὶν ὧ παῖ κανόν;

ΑΝ. Ἀσπον ἔρχε'

Κρέων ὃδ' ἡμῖν ἐκ ἀνδ' πομπῶν, πάτερ.

ΟΙ. Ω φίλτατοι γέροντες, ἐξ ὑμῶν ἐμοὶ
 Φαίνοιτ' ἂν ἥδη τέρμα τῆς ζωῆς.

ΧΟ. Θάρσῃ, παρέστα· καὶ γὰρ εἰ γέρων κυρῶ,
 Τὸ τῆσδε χώρας ἐγεγύρακε δένος.

ΚΡ. Ἄνδρες χθονὸς τῆσδ' ἀλγυεῖς οἰκήτορες,

V. 746 ταῖσδε κλίσας G. Canterus.

Hoc neque juvenum, nec senum quisquam
Imperans, manibus excidere audet :
Nam ut hoc custodiant intenti sunt
Jovis Morii oculi,
Et caesia Minerva.

ANTISTROPHE 2.

Sed et aliam laudem commemorare possum,
Qua vel praecipue haec urbs commendatur,
Beneficio magni Dei,
Ornamentum maximum,
Equis et apparatu navali praestans,
O Neptune : tu enim huic urbi
Hoc decus contulisti,
Qui primus fraenos equis regendis
In his regionibus invenisti :
Remi vero nautici
Manibus tractati, mirabili
Celeritate currunt, ita ut centipedes
Vel Nereidas assequi videantur.

740

750

I AMBI.

AN. O terra Attica multiplici laude celebrata,
Nunc te decet istam virtutem tuam declarare.

OE. Quid vero novi accidit, filia ?

AN. Jam prope accedit
Creon ad nos, non absque satellitio.

OE. O charissimi senes, vos mihi
Jam ostendite auxilium salutis.

CH. Bono animo esto, aderit : etsi enim senex sum,
Attamen hujus terrae robur non consenuit.

CR. Viri nobiles, qui hanc terram colitis,

760

U 2

Video

Video vos oculis concepisse
Jam metum aliquem, ab adventu meo,
Quem non est opus ut metuatis, aut ut aliquid triste dicatis.
Non enim huc veni, quasi aliquid vi facturus :
Jam enim senex sum, et non ignoro
Me venire ad urbem Graeciae in primis potentem.
Sed ablegatus sum, ut huic viro
Persuadeam, me ut sequatur ad terram Thebanam.
Neque ab uno privatim missus sum, sed a civibus
Universis. Decet enim me propter sanguinis conjunctionem
Hujus aerumnis praecipue commoveri.
Tu vero miserrime Oedipe, ausculta mihi,
Redi domum : totus te populus Thebanus
Revocat merito, et ex omnibus ego maxime :
Quo magis, nisi omnium pessimus sim,
Propter tuas aerumnas, ut dolore afficiar, necesse est.
Video enim te infelicem in exilio
Huc, illuc vagari, et unius tantum puellae'
Ministerio uti, victuque egere : quam ego infelix
Nunquam ita misere affectam fore
Existimavi, sicut nunc esse video,
Dum te curat, et tibi sedulo
Cibum mendicando quaerit, tam grandis jam : Neque nup-
tum
Elocatur, sed injuriae cujusvis exposita est :
Quam miserum et turpe id est ! Heu me infelicem,
Probrum objicio tibi, mihiq̃ue, et generi nostro :
Sed quae manifesta sunt, ea occultari non possunt.
Tu vero, per Deos patrios obtempera mihi,
Teque abde, ac volens ad nos, et in domum paternam redi.
Huic vero urbi amanter valedicito :

780

790

Digna

Ορῶ τιν' ὑμᾶς ὁμμάτων εἰληφότας
 φόβον νεωρῇ τῆς ἐμῆς ἐπεισόδου,
 Οὐ μὴ ποτ' ὀκνεῖτε, μήτ' ἀφῆτ' ἔπος κακόν.
 Ηκὼ γ' ἔχ' ὡς δρᾶν τι βυληθείς· ἐπεὶ
 Γέρον μὲν εἰμι, πρὸς πόλιν δ' ἐπίσταμαι
 σθένευσαν ἥκων, εἴ τιν' Ἑλλάδος, μέγα.
 Ἀλλ' ἄνδρα τόνδε τηλίκον ἀπεσάλην
 Πίστων ἔπεισθαι πρὸς τὸ Καδμείων πῶδον·
 Οὐκ ἐξ ἐνὸς σείλαντος, ἀλλ' ἀνδρῶν ὑπο
 Πάντων κελαιδείς, ἔνεχ' ἥκέ μοι γῆρι
 Τὰ τῷδε πενθεῖν πῆματ', ἢ πλεῖστον πόλεως.
 Ἀλλ' ὦ ταλαίπωρ' Οἰδίπυς, κλύων ἐμῷ,
 Ἰκν' πρὸς οἶκός· πᾶς (εἰ Καδμείων λεῶς
 Καλεῖ δικαίως· ἐκ δὲ τῆς πάντων ἐγὼ,
 ὅσπερ (εἰ μὴ πλεῖστον ἀνθρώπων ἔφυ
 Κείκοτος) ἀλγῶ τοῖσι (οἷς κακοῖς γέρον,
 Ορῶν (εἰ τὸν δύστηνον ὄντα μὲν ξένον,
 Αἰεὶ δ' ἀλήτην, καὶ πὶ παρὰ πόλιν μιᾶς
 Βιοσερῇ χωρεῖν) τὴν ἐγὼ τάλας
 Οὐκ ἂν ποτ' ἐς τοσῦτον ἀγκίας πεσεῖν
 Ἐδὲξ', ὅσον πέπλωκεν ἡδ' ἡ δύσμορος,
 Αἰεὶ (εἰ κηδύεσσα καὶ τὸ σὸν κάρα
 Πτωχῇ διαίτῃ, τηλικῆτος· ἔ γάμων
 Ερπειρος, ἀλλὰ τῷ πτόντος ἀρπάσσει.
 Ἀρ' ἄθλιον τῆναιδος, ὦ τάλας ἐγὼ,
 Ωνείδισ' εἰς σέ, καὶ με, καὶ τὸ πᾶν γένος;
 Ἀλλ' ἔ γ' ἐστὶ τάμφανῇ κρύπτειν· σύ νυν
 Πρὸς θεῶν παλῶν Οἰδίπυς πεσθεῖς ἐμοί,
 Κρύψον, θελήσας ἄστυ καὶ δόμους μολεῖν
 Τὲς σὺς παλῶν, τήνδε τὴν πόλιν φίλως

770

780

790

Εἰπών·

Εἰπὼν· ἐπαξία γ' ἢ οἶκοι πλέον
Δίκη σέβοιτ' ἂν ἔσα σὴ πάλας τροφός.

ΟΙ. Ω πάντῃα τολμῶν, καὶ πὸ παντὸς ἂν φέρων
Λόγῃ δικαίῃ μηχανήμα ποικίλον,
Τί ταῦτα περᾶ, καὶ μὲ δ' ἄτερον δέλεις
Ελεῖν ἐν οἷς μάλισ' ἂν ἀλγοίην ἄλλος;
Πρόδεν τε γ' με τοῖσιν οἰκείοις κακοῖς
Νοσῶνθ', ὅτ' ἦν μοι τέρψις ἐκπεσεῖν χθονός,
Οὐκ ἤθελες δέλονθι παροδέσθαι χάριν.
Ἀλλ' ἥνίκ' ἦδη μεσὸς ἦν θυμὸς ἄνθρωπος, 800
Καὶ τῶν δόμοισιν ἦν διατᾶσθαι γλυκύ,
Καὶ μάνθανον τὸν θυμὸν ἐκδραμόντά μοι,
Τότ' ἐξέωθεις, καὶ ζέβαλλες· ὕδ' εἰ
Τὸ συγενὲς τῷτ' ὕδαμῶς τότ' ἦν φίλον.
Νῦν τ' αὖθις ἥνικ' εἰσορᾶς πόλιν τέ μοι
Ξυνῆσαν εὖνεν τήνδε, καὶ ἦρος τὸ πᾶν,
Πειρᾶ μέλασθ' ἂν, Σκληρὰ μάλθακῶς λέγων.
Καίτοι τοσαύτη τέρψις ἀκοίᾳ φιλεῖν·
Ὡπέρ τις εἰ εἰσι λιπαρῶν μὲν τυχεῖν,
Μηδὲν δίδοι, μηδ' ἐπαρκέσαι δέλοι, 810
Πλήρη δ' ἔχονθι θυμὸν ὦν χρήζεις, τότε
Δωροῦθ', ὅτ' ὕδεν ἢ χάρις χάριν φέρῃ,
Ἀρ' ἂν μαλαγὲς τῆσδ' ἂν ἠδονῆς τύχοις;
Τοιαῦτα μῦθοι καὶ σὺ παροσφύρεις ἐμοί,
Λόγῳ μὲν ἑσθλά, τοῖσι δ' ἔρβοισιν κακά.
Φράσω δὲ καὶ τοῖσδ', ὥς σε δηλώσω κακόν.
Ἦκεις ἐμ' ἄζων, ὅχ' ἔν' εἰς δόμους ἄγης,
Ἀλλ' ὥς πάραυτον οἰκίσσης· πόλις δὲ εἰ
Κακῶν ἀνάστος τῶνδ' ἀπαλλαχθῇ χθονός.
Οὐκ ἔστι εἰσι ταῦτ'· ἀλλὰ εἰ τὰδ' ἔσ', ἐκεί
Χώρας ἀλάστωρ οὐμός ἐνναίων αἰεί, 820

Digna enim est : sed pietas erga patriam
Plus valeat apud te, quae jam olim te aluit.

O E. O qui nihil non audes, et sub cujusque
Sermonis iusti specie insidias struis,
Quid me ita tentas ? et denuo capere vis,
Ut deinde captus maxime doleam.

Prius enim cum malis domesticis cruciarer,
Cumque exoptarem ex patria discedere,
Non voluisti petenti id beneficium praestare :

Sed cum doloribus saturatus essem, 800

Et jam domi consumere vitam mihi jucundum videretur,

Ac sentiebam dolore me nimium profectum esse,

Tunc me extruxisti, ac pepulisti, neque apud te

Conjunctio illa sanguinis quidquam valuit.

Nunc vero rursus, quando vides hanc urbem

Me amanter complecti, et totum populum,

Avellere inde conaris, et animo acerbo blande loqueris :

Tantae voluptati tibi est invitos amare.

Perinde ac si quis tibi petenti atque indigenti

Nihil det, neque opitulari velit, 810

Sed jam abundanti iis quae petebas prius, tunc primum

Offerat, cum jam beneficium neutiquam gratum sit,

An non stultum id beneficium dicas ?

Talia et tu offers mihi jam dona,

Verbis quidem bona, reipsa autem mala.

Dicam vero etiam his praesentibus, et ostendam quam ma-
lus sis.

Venis ut me abducas, non quidem domi meae,

Sed in finibus ut colloques, atque urbs tibi

Ut immunis a malis, quae ab hac terra impendent, evadat.

Non hoc consequeris, sed illa evenient, nempe 820

Meus malus genius vos infestabit semper,

Et

Et filii mei tantum de terra mea obtinebunt,
Ut in ea moriantur solum.

Nunquid melius tibi fata Thebarum scire videor
Quam tu? Multo quidem: nam certiores autores audio,
Nempe Phoebum, et Jovem qui ejus pater est.

Tu vero tuum mendax os hic ostendis

Probe aculeatum: sed tua dicta

Plus mali tibi afferent, quam boni.

Ergo abi: non enim persuadebis,

830

Meque sine hic vivere: non enim male

Ne sic quidem vivemus, quando haec vita jucunda est.

CR. An existimas me infelicem magis esse propter te,
An vero te propter teipsum, cum ista dicas?

OE. Mihi valde jucundum erit, si tu neque me
Movere poteris, neque hos, qui apud me sunt.

CR. O te miserum, quem neque tempus docuit
Sapere, sed senectutis etiam delirio laboras.

OE. Lingua tu quidem acer es, sed neminem ego scio
Tam justum, qui ubique recte loquatur.

840

CR. Diversa sunt haec, multa dicere, et opportuna.

OE. Quam haec breviter quidem, sed opportune dicis.

CR. Non illis, qui ita sentiunt, sicut tu.

OE. Apage te, dicam enim et pro his, neque me
Observa, aut mone, ubi habitare me oporteat.

CR. Testor hosce, non te, praeterea amicos,
Si te aliquando cepero, ut nunc mihi responderis.

OE. Quis vero me his sociis invitis eripiat?

CR. At tu quidem etiam absque his dolebis.

OE. Quo pacto hoc minitaris?

CR. Ex filiabus duabus alteram enim jam abreptam
Domum misi, alteram vero statim abducam.

OE.

Ἔσιν δὲ πασι τοῖς ἑμοῖσι τῆς ἑμῆς
 Χθονὸς λαχεῖν τούτων, ἐνθανεῖν μόνον.
 Ἀρ' ἔκ ἄμεινον ἢ σὺ τὰν Θήβας φρονῶ;
 Πολλῷ γ', ὅσω περ ἐκ (αφεσέρων κλύω,
 Φοίβη τε, καὐτῆ Ζηνὸς, ὃς κείνη πατήρ.
 Τὸ σὸν δ' ἀφικ' δεῦρ' ὑπόβλητον εἶμα
 Πολλὴν ἔχον εἰμῶσιν, ἐν δὲ τῷ λέγειν
 Κακ' ἂν λάβοις τὰ πλείον' ἢ (ωλήρια.
 Ἀλλ', οἶδα γ' (ε ταῦτα μὴ πείθων, ἴθι,
 Ἡμᾶς δ' ἕα ζῆν ἐνθάδ'· ὃ γ' ἂν κακῶς
 Οὐδ' ὧδ' ἔχοντες ζῶμεν, εἰ τερποίμεθα.

ΚΡ. Πότερα νομίζεις δυσχεῖν ἔμ' εἰς τὰ σά,
 Ἡ σ' εἰς τὰ (αυτῆ μάλλον ἐν τῷ νῦν λόγῳ;

ΟΙ. Εμοὶ μὲν ἐὼδ' ἡδίστον, εἰ σὺ μήτ' ἔμῃ
 Πέθειν οἷός τ' εἶ, μήτε τέσδε τῆς πύλας.

ΚΡ. Ω δύσμορ', εἴδὲ τῷ χρόνῳ φύσας φανῇ
 Φρίνας ποτ', ἀλλὰ λῦμα τῷ γήρα τρέφῃ;

ΟΙ. Γλώσση σὺ δεινός· ἄνδρα δ' ἐδέν' οἶδ' ἐγὼ
 Δικαῖον, ὅσις ἐξ ἁπαντὸς εὖ λέγει.

ΚΡ. Χωρὶς τό, τ' εἰπεῖν πολλὰ, καὶ τὰ καίρια.

ΟΙ. Ως δὴ σὺ βραχεία, ταῦτα δ' ἐν καρῷ λέγεις.

ΚΡ. Οὐ δὴθ'· ὅτῳ γε νῦν (ος καὶ ἴσοι πάρα.

ΟΙ. Απελθ'· ἐρῶ γ' καὶ περὶ τῶνδε· μηδέ με
 Φύλασ' ἐφορμῶν ἐνθα χρὴ ναίνειν ἐμέ.

ΚΡ. Μαρτύρομαι τέσδ', ὃ σέ· πρὸς δὲ τῆς φίλης,
 Οἷ' ἀλαμείβῃ ρήματ' ἢν σ' ἔλω ποτέ.

ΟΙ. Τίς δ' ἂν με τῶνδε (υμμάχων ἔλοι βία;

ΚΡ. Ἡ μὲν σὺ κἀνδ' τῶνδε λυπηθεὶς ἔση.

ΟΙ. Ποῖω σὺν ἐρῶ τέτ' ἀπειλήσας ἔχεις;

ΚΡ. Παῖδοιν δυοῖν (οὶ τὴν μὲν ἀρτίως ἐγὼ
 Ξυναρπάσας ἔπεμψα, τὴν δ' ἄξω τάχα.

VOL. II.

X

ΟΙ.

830

830

10

840

is.

840

ΟΕ.

ΟΙ. Ω μοί.

ΚΡ. Τάχ' ἔξεις μᾶλλον οἰμῶζειν τάδε.

ΟΙ. Τὴν παῖδ' ἔχεις μν;

ΚΡ. Τήνδε γ' ἔμακρυν χρόνῃ.

ΟΙ. Ἰὼ ξένοι, τί δράσετ'; ἢ παρδῶσετε;

Κὺν ἐξελαῖτε τὸν ἀσεβῆ τῆσδε χθονός;

ΧΟ. Χώρτ' ξέν' ἔξω θάσσον· ἔτε γ' τὰ νῦν
Δίκαια πράσσεις, ἔθ' ἃ παρῶθεν εἴρβασαι.

860

ΚΡ. Ὑμῖν ἂν εἴη τήνδε καμρὸς ἐξάγειν
Ακυσαν, εἰ θέλῃσα μὴ παρδῶσε).

ΑΝ. Οἶμοι τάλανα, ποῖ φύγω; ποῖαν λάβω
Θεῶν ἀρηξίν, ἢ βροτῶν;

ΧΟ. Τί δρᾷς ξέने;

ΚΡ. Οὐχ ἄφομα γ' ἀνδρὸς, ἀλλὰ τῆς ἐμῆς.

ΟΙ. Ω γῆς ἀνακτες.

ΧΟ. Ω ξέν', ἔδίκαια δρᾷς.

ΚΡ. Δίκαια.

ΧΟ. Πῶς δίκαια;

870

ΚΡ. Τὸς ἐμὲς ἄγω.

Ἀντιστροφικά. Στροφή.

ΑΝ. Ἰὼ πόλις.

ΧΟ. Τί δρᾷς ὦ ξέν'; ἐκ ἀφήσεις; τάχ' εἰς
Βάσανον εἰ χερῶν.

ΚΡ. Εἴρβ.

ΧΟ. Σὲ μὲν ἔτάδε γε μωμῶν.

ΟΙ. Πόλλ' μάχη γ', εἴτι πημαίνεις ἐμέ.

ΧΟ. Οὐκ ἠγόρῳ τὰυτ' ἐγώ;

ΚΡ. Μέθες χεροῖν,

Τὴν παῖδα θάσσον.

880

ΧΟ. Μὴ πίτασ' ἃ μὴ κραίεις.

ΚΡ. Χαλᾷν λέγω σοί.

ΧΟ.

OE. Hei mihi !

CR. Mox magis quod plores habebis.

OE. Filiamne meam habes ?

CR. Hanc sane post non longum tempus habebo.

OE. O hospites quid facietis ? an me deferetis ?

Non expelletis ex hac terra hunc impium ?

CH. Discede hospes hinc celeriter : non enim in praesentia
Quae facis iusta sunt, nec quae fecisti antea. 860

CR. Vos ministri jam hanc abducite,
Vel invitam, si volens recusabit ire.

AN. Heu me miseram, quo fugiam ? quod auxilium de-
orum

Implorabo aut hominum ?

CH. Quid agis hospes ?

CR. Non hunc attingam virum, sed meam.

OE. O principes terrae.

CH. Hospes iniuste agis.

CR. Iuste.

CH. Quomodo iuste ? 870

CR. Meos duco.

ANTISTROPHICA. *Strophe.*

AN. O civitas.

CH. Quid agis hospes, non dimittes ? statim
Experieris certamen manuum.

CR. Prohibe.

CH. Prohibebo ita ut ne tu quidem vituperare queas.

OE. Civitati enim resistis, si quid me laedis.

CH. Annon praedixi haec fore ?

CR. Dimitte e manibus

Puellam statim. 880

CH. Non mandes ea quae in tua potestate non sunt.

CR. Dimitte inquam.

CH. Et tibi ego dico ut eas.
 Adeste huc, adeste, venite incolae,
 Civitas vastatur, civitas mea per vim,
 Venite huc auxilio mihi.

I AMBI.

AN. Abripior infelix, O hospites, hospites.

OE. Ubi filia mihi es?

AN. Per vim abducor.

OE. Porrige manum O filia.

890

AN. At non possum.

CR. Quin abducitis illam.

OE. O infoelix ego, infoelix.

CR. Non amplius posthac his scipionibus nixus
 Ambulabis : sed quando utique vis vincere
 Patriam tuam, et amicos, a quibus ego
 Jussus haec facio, et simul rex existens,
 Vincas sane : veniet, sat scio, tempus, cum haec cognosces,
 Quod et nunc in te ista male consulis,
 Et prius invitis amicis fecisti,

900

Irae indulgens, quae tibi semper plurimum nocet.

CH. Contine hic te hospes.

CR. Edico, ne quis attingat.

CH. Non te dimittam hisce ereptis.

CR. Jam majus precium pro redimendo capto urbi
 Conficies, attingam enim non has solas.

CH. Quidnam igitur acturus?

CR. Hunc abreptum abducam.

CH. Atrox est quod dicis.

CR. Hoc quidem jam peragetur,
 Nisi me rex prohibebit.

910

OE. O impudens os, si quidem tu me attinges.

CR

ΧΟ. Σοὶ δ' ἔγωγ' ὁδοιπορεῖν.
 Προβᾶθ' ὦδε, βᾶτ' ἐντόπιοι.
 Πόλις ἐναίρε'), πόλις ἐμὰ δένει,
 Προβᾶτέ μ' ὦδε.

Ιαμβοί.

ΑΝ. Αφέλκομαι δύσηνος, ὦ ξένοι, ξένοι.

ΟΙ. Πῶ τέκνον εἶ μοι;

ΑΝ. Πρὸς βίαν πορῶομαι.

ΟΙ. Ορεξον ὦ παῖ χεῖρας.

890

ΑΝ. Αλλ' ἔδεν δένω.

ΚΡ. Οὐκ ἄξεθ' ὑμεῖς;

ΟΙ. Ω τάλας ἐγὼ, τάλας.

ΚΡ. Οὐκὲν πῶτ' ἐκ τέτοιν γε μὴ (κῆπῆροι ἐτι
 ὁδοιπορήσης· ἀλλ' ἐπεὶ νικᾶν θέλεις

Παρίδα τε τὴν σὴν, καὶ φίλους, ὑφ' ὧν ἐγὼ

Ταχθεὶς τὰδ' ἔρδω, καὶ τύραννος ὢν ὅμως,

Νίκα· χρόνῳ γὰρ (οἷδ' ἐγὼ) γνώσῃ τάδε,

Ὅθ' ἕνεκ' αὐτὸς αὐτὸν ἔτε νῦν καλὰ

Δράς, ἔτε παροῦσιν εἰργάσω βία φίλων,

900

Ὀργῇ χάριν δὲς, ἢ σ' αἰὲ λυμάνει).

ΧΟ. Επίχες αὐτῷ ξεῖνε.

ΚΡ. Μὴ φαύειν λέγω.

ΧΟ. Οὔτοι σ' ἀφήσω, τῶνδε γ' ἐς ἐρημνύος.

ΚΡ. Καὶ μῆζον ἄρα ρύσιον πόλιν τάχα

Θήσεις· ἐπάφομαι γὰρ ἔ ταύταιν μόναν.

ΧΟ. Αλλ' ἐς τί τρέψῃ;

ΚΡ. Τόνδ' ἀπάξομαι λαβών.

ΧΟ. Δεινὸν λέγεις.

ΚΡ. Ως τῷτο νῦν πεπράξει),

910

Ἢν μὴ μ' ὁ κραίνων τῆσδε γῆς ἀπειργάθῃ.

ΟΙ. Ω φθέγμ' ἀναδίδες, ἢ σὺ γὰρ ψαύσεις ἐμῷ;

ΚΡ.

ΚΡ. Αὐδῶ (ιωπᾶν.

ΟΙ. Μὴ γὰρ αἶδε δαίμονες

Θεῖν μ' ἄφωνον τῆσδε γῆς ἀρᾶς ἔτι.

Ὅς μ' ὧ κάκιζε ψιλὸν ὅμμ' ἀποσάσας

Πρὸς ὅμμασιν τοῖς παρόθεν ἐξοίχη βία.

Τοιγάρ (εἰ καὶ αὐτὸν, καὶ ἥϊός τὸ σὸν, θεῶν

Ὁ πάντα λῶσων ἥλιος δοίη βίον

Τοῖτον οἶον καὶ μὲ γηράναυ ποτέ.

920

ΚΡ. Ορᾶτε ταῦτα τῆσδε γῆς ἐλχάριοι;

ΟΙ. Ορῶσι καὶ μὲ καὶ (εἰ καὶ φρονῶσ' ὅτι

Ερλοῖς πεπονθῶς, ῥήμασιν σ' ἀμύνομα.

ΚΡ. Οὗτοι καθέξω θυμον, ἀλλ' ἄξω βία,

Κεῖ μῆνός εἰμι, τόνδε, καὶ χρόνῳ βραδύς.

Ἀντιστροφή.

ΟΙ. Ἰὼ τάλας.

ΧΟ. Ὅσον λῆμ' ἔχων ἀφίκυ ξέν', εἰ

Τάδε δοκεῖς τελεῖν;

ΚΡ. Δοκῶ.

ΧΟ. Τάνδ' ἄρ' ἐκέτι νέμω πόλιν.

ΚΡ. Τοῖς τοι δικάοις χῶ' βραχὺς νικᾷ μέγαν. 930

ΟΙ. Ἀκέθ' οἷα φθέγγε);

ΧΟ. Τάγ' εἰ τελεῖ.

ΚΡ. Ζᾶς ταῦτ' ἂν εἰδείη, σὺ δ' ἔ.

ΧΟ. Ἀρ' ἐχ' ὕβρις τὰδ';

ΚΡ. Ὑβρις, ἀλλ' ἀνεκλῆα.

ΧΟ. Ἰὼ πᾶς λεώς· ἰὼ γὰρ τε παῖδες

Μόλετε σὺν τάχῃ, μόλετ'· ἐπεὶ πέραν

Περῶσι δῆτα.

Τροχαῖοι.

ΘΗ. Τίς ποθ' ἢ βοή; τί τῆρσον; ἐκ τίνος φόβος ποτὶ

Βυθού-

V. 925 al. βραχὺς vel forte βραχὺς ut v. 930.

CR. Edico tibi ut taceas.

OE. Non enim Deae

Hujus terrae mutum me facient, quo minus tibi male im-
precer,

Qui me sceleratissime, unico oculo filiae spoliasti

Per vim, supra illam priorem caecitatem.

At tibi ipsi et generi tuo

Sol omnia videns det talem

Vitam exigere in senectute, qualem ego exigo.

920

CR. Videtis ista terrae hujus incolae?

OE. Vident et te et me, et intelligunt

Quod facto laesus verbis te ulciscor.

CR. Non amplius moderabor irae, quin per vim abducam,
Eti et solus sum et propter annos gravis.

ANTISTROPHE.

OE. Heu me miserum.

CH. Qua fiducia huc venisti,

Quod te hoc effecturum speras?

CR. Arbitror.

CH. Hanc non amplius existimabo esse civitatem.

CR. In causa justa etiam parvus vincit magnum.

930

OE. Auditis quae loquitur?

CH. Sed haec non perficiet.

CR. Deus hoc novit, non tu.

CH. Annon haec contumelia est?

CR. Est contumelia, sed ferenda tamen.

CH. O cives universi, O terrae principes,

Adeste, propere adeste: ultra enim fas et justum

Proceditur jam.

TROCHAEI.

TH. Quid hoc clamoris est? quid rei? quemnam ob metum

Revo-

Revocatis me sacrificantem ad aram Neptuno
 Praefidi hujus pagi? Dicite, ut rem omnem sciam, 940
 Quapropter huc veni celerius, quam pedibus suave fuit.

OEDIPUS, THESEUS, CHORUS, CREON,
 ANTIGONE.

I AMBI.

OED.

O Charissime, agnovi vocem tuam,
 Passus sum atrociam ab hoc viro.

TH. Quanam? quisve est, qui te affligit? dic mihi.

OE. Hic Creon, quem vides, filiarum
 Qui a me avulsi, quod mihi solum erat, auxilium.

TH. Quid narras?

OE. Audis ea quae passus sum.

TH. Eat ergo aliquis ex ministris quam celerrime 950
 Ad has aras, omnemque populum cogat,
 Peditem simul et equitem, a sacris ipsis
 Ut accelerent et a custodia, ad locum, ubi duplex
 Maxime via coit ambulantibus,
 Ne praeterducantur puellae: nam deridiculus
 Hospiti fierem huic, si vi me vinci patiar:
 Ite ut jussi celeriter. Hunc vero,
 Si quidem ira uti vellem, qua dignus est,
 Non absque vulnere dimitterem de mea manu.
 Nunc vero qua lege ipse usus est, 960
 Eadem, non alia tenebitur.
 Non enim hinc abibis, priusquam
 Illas coram mihi huc sis iterum.
 Neque enim me dignum fecisti,

Neque

Βυθυτῆν' ἅ μ' ἀμφὶ βωμὸν ἔχειτ' ἐναλίω Θεῷ,
 Τῷδ' ἐπισάτη Κολωνῆ; λέξασθ', ὡς ἴδω τὸ πᾶν
 Οὐ χάριν δεῦρ' ἤξα θάσσον ἢ καθ' ἡδονὴν ποδός.

940

ΟΙΔΙΠΟΥΣ, ΘΗΣΕΥΣ, ΧΟΡΟΣ, ΚΡΕΩΝ,
 ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Ιαμβοί.

ΟΙ.

Ω Φίλιατ'· (ἔγνων γὰρ τὸ παροφώνημά σε)
 Πέπονθα δεινὰ τῷδ' ὑπ' ἀνδρὸς ἀρτίως.

ΘΗ. Τὰ ποῖα ταῦτα; τίς δ' ὁ πημήνας; λέγε.

ΟΙ. Κρέων ὃδ', ὃν δέδορκας, οἷχε') τέκνων
 Αποσάσας με τὴν μόνην ξυνωρίδα.

ΘΗ. Πῶς εἶπας;

ΟΙ. Οἷάπερ πέπονθ' ἀκήκοας.

ΘΗ. Οὐκἔν τις ὡς τάχις ἀπαπόλων μοι
 Πρὸς τέσδε βωμῆς, πάντ' ἀναγκάσει λεών,

950

Αἰπὸν ἱππότην τε θυμάτων ἄπο,

Σπᾶδεν ἀπαῖ ρυτῆρος, ἔνθα δίσομοι

Μάστιγα συμβάλλουσιν ἐμπόρων ὁδοί,

Ὡς μὴ παρέλθωσ' αἱ κόραι· γέλως δ' ἐμῷ

Ξένω γῆρωμαί τῷδε χειρωθεῖς βία.

Ἦ ὡς ἀνωγα σὺν τάχ'· τῷτον δ' ἐγώ,

Εἰ μὲν δι' ὀργῆς ἦκον ἥς ὃδ' ἄξιος,

Ατρώϊον ἔμεθ' ἂν ἐξ ἐμῆς χειρός.

Νῦν ὡς περ αὐτὸς τὰς νόμους εἰσῆλθ' ἔχων,

960

Τέτοισιν ἔκ' ἄλλοισιν ἀρμοδύσῃ).

Οὐ γὰρ ποτ' ἔξει τῇσδε τῆς χώρας, πρὶν ἂν

Κείνας ἐναργεῖς δεῦρό μοι εἴσης ἄγων.

Επεὶ δέδορκας ἔτ' ἐμὲ κατὰξίως,

VOL. II.

Υ

Οὔτ'

Οὐθ' ὦν πέφυκας αὐτὸς, ἔτε σῆς χθονός,
 Οἷς δίκαι' ἀσκήσαν εἰσελθὼν πόλιν,
 Κἄνδ νόμῳ κράνυσαν ἔδεν, εἴτ' ἀφείς
 Τὰ τῆσδε τῆς γῆς κύρι', ὧδ' ἐπειπεςῶν,
 Ἀγεις τὰ χρήσεις, ἢ περιέσασαι βία.
 Καί μοι πόλιν κένανδρον ἢ δῆλιν τινά.
 Εἰδοξας εἶναι, καί μ' ἴσον τῷ μηδενί.
 Κάττοι (εἰ Θῆβαι γ' ἐκ ἐπαύδασαν κακόν.
 Οὐ γὰρ φιλοῦσιν ἄνδρας ἐκδίκους τρέφειν.
 Οὐδ' ἂν σ' ἐπαγνέσειαν, εἰ πυθοίαιε
 Συλῶνλα τὰμά, ἢ τὰ τῶν θεῶν βία,
 Αἰονία φωτῶν ἀθλίων ἐκλήρια.
 Οὐκ ἐγὼ γ' ἂν σῆς ἐπεμβαίνων χθονός,
 Οὐδ' εἰ τὰ πάντων εἶχον ἐνδικώτατα,
 Ἀνάγε τῷ κράνονίης (ὅσις ἦν) χθονός,
 Οὐθ' εἴλικον, ἔτ' ἂν ἦγον· ἀλλ' ἠπιστάμην
 Ξῆνον παρ' ἀσπίς ὡς διαβλάσσαι χρεῶν.
 Σὺ δ' ἀξίαν ἐκ ἔσαν ἀγχύνεις πόλιν
 Τὴν αὐτὸς αὐτῷ· ἢ σ' ὁ πληθύνων χρόνος
 Γέρονθ' ὁμῶς τίθησι ἢ τῷ νῦν κενόν.
 Εἶπον μὲν ἔν κ' παρῶν, ἐννέπω δὲ νῦν,
 Τὰς παῖδας ὡς τάχιστα δεῦρ' ἄγειν τινά,
 Εἰ μὴ μέτοικος τῆσδε τῆς χώρας θέλεις
 Εἶναι βία τε κῆχ' ἐκόν· ἢ ταῦτά σοι
 Τῷ νῶ δ' ὁμοίως καὶ πὸ τῆς γλώσσης λέγω.

ΧΟ. Ορᾶς ἵν' ἦκεις ὧ ξέν', ὡς ἀφ' ὧν μὲν εἶ,
 Φαίνη δίκαιος, δρῶν δ' ἐφάρσκη κακά.

ΚΡ. Εγὼ ἔτ' ἄνδρον τήνδε τὴν πόλιν λέγων,
 Ω τέκνον Αἰγέως, ἔτ' ἄβελον, ὡς σὺ φῆς,
 Τέρπον τόδ' ἐξέπραξα· γιγνώσκων δ' ὅτι

Neque majoribus tuis, nec patria tua,
 Qui in urbem jure constitutam ingressus,
 Et absque lege gerentem nihil, omisso
 Jure loci, per vim irruens
 Aufers quod vis, et violenter agis,
 Mihique urbem vacuum viris, aut servam
 Esse censuisti, meque hominem nihili.

970

Neque vero te hanc disciplinam Thebae docuerunt,
 Non enim solent viros injustos alere,
 Neque probabunt, si audient
 Te deprædari mea, et violare sacra per vim,
 Et abducere miseros supplices.

Ego sane, si tuam terram ingressus essem,
 Esi causam haberem justissimam,
 Non tamen absque regis, quicumque esset, autoritate
 Traherem, vel ducerem quidquam; sed memor essem, 980
 Ut hospitem apud cives se gerere conveniret.

Tu vero patriam indigne deformas tuam
 Ipse, et te ingravescens aetas
 Senem simul efficit, et mente deerrantem.

Sicut igitur ante edixi, ita et nunc edico,
 Ut aliquis quam primum puellas huc reducat mihi,
 Nisi incola hujus terrae voles
 Vel invitus esse: Et haec tibi
 Ex animo pariter, ac ore dico.

CH. Quo loco res tibi sit, vides hospes? nam quod ad
 majores tuos attinet, 990

Justus videris, ea vero quae agis injusta sunt.

CR. Non ego sine viris hanc urbem existimans,
 Neque sine consilio, quemadmodum tu dicis,
 Opus hoc feci, sed cum scirem,

Quod nemo civium propter meos cognatos
 Aemulatione ad hoc moveretur, ut eos me invito aleret :
 Et nossem quod virum parricidam
 Ac pollutum non recepturi essetis : neque qui ex connubio
 Incesto liberos suscepisset.

Talem ego Senatum civibus in Areopago 1000
 Recte consulentem et generosum esse noram, qui non conce-
 deret

Ut homines ita temere errantes, in hac urbe simul confiderent,
 Quibus rebus confisus hanc aggressus sum praedam.
 Et quidem haec non perpetrassem, nisi mihi sibiue tristes
 Diras imprecatus esset, et meo generi.

Quare injuria affectus volui haec contra facere :
 Iram enim nil aliud extinguit nisi mors.

Mortuos vero nullus dolor exercet amplius.

Ob haec facere poteris, quod voles.

Nam solitudo me, etsi causam justam dico, 1010
 Tamen humilem facit. Ut ut vero res erit,
 Etsi hac aetate sum, tamen resistere conabor.

O E. O ingenium impudens, cui te conviciari existimas?
 Mihine seni, an tibi ipsi ?

Qui mihi caedes, et connubia, et calamitates
 Impudenter commemoras, quae mihi infoelici
 Invito acciderunt. Deo enim forte ita visum est,
 Succensenti generi nostro fortasse ob vetus aliquid delictum.
 Re ipsa enim non invenies in me
 Aliquod probro dignum facinus, quod vel contra me, 1020
 Vel contra meos commiserim.

Nam dic mihi, si oraculo responsum erat patri,
 Fore ut a filio occideretur,

Quo jure hoc mihi exprobrare potes?
 Qui necdum adhuc ex semine patris

Οὐδείς ποτ' αὐτὲς τῆς ἐμῆς ἂν ἐμπέσοι
 Ζῆλος ξυνάμων, ὥς ἐμὲ τρέφειν βία.
 Ἦδεν δ' ὅθ' ἕνεκ' ἄνδρα καὶ παλροκλόνον
 Κῆρυγλον ἔδεξαίμην, ἔδ' ὅτῳ γάμοι
 Ξυγόντες ἀρέθισαν ἀνόσιοι τέκνων.

Τοῖστον αὐτοῖς Ἀρεὸς εὖβελον πάγον

1000

Εγὼ ξυνήδην χθόνιον ὄνθ', ὃς ἐκ ἐᾶ

Τοῖσδ' ἀλήτας τῇδ' ὁμῶς νάειν πόλιν.

Ω, πῶςιν ἴχων, τήνδ' ἐχειρέμην ἄγραν.

Καὶ ταῦτ' ἂν ἐκ ἐπραστον, εἰ μὴ μοι σικρὰς

Αὐτῷ τ' ἀρὰς ἦράτο καὶ τῷ μῶ γῆραι.

Αἰθ' ὦν σκεπονθῶς, ἠξίεν τὰδ' ἀνιδρᾶν.

Θυμῷ γ' ἔδεν γῆρας εἶναι ἄλλο πλὴν

Θανεῖν· θανόντων δ' ἔδεν ἄλγος ἅπλῃ.

Πρὸς ταῦτα πράξεις οἷον ἂν δέλης· ἐπεὶ

Ερημία με, καὶ δίκαι' ὅμως λέγω,

1010

Σικρὸν τίθωσι· πρὸς δὲ τὰς πράξεις ὅμως

Καὶ τηλικῶςδ' ὦν ἀνιδρᾶν πειράσομαι.

ΟΙ. Ω λῆμ' ἀναδῆς, τῷ καθυβρίζειν δοκῆς;

Πότερον ἐμὲ γέροντος ἢ (αὐτῷ τόδε;

Οἷς φόνος μοι καὶ γάμος καὶ ξυμφορὰς

Τῷ σὺ δεικνὰς στόματος, ἃς ἐγὼ τάλας

ἠέλικον ἄκων· θεοῖς γ' ἦν ἔτω φίλον,

Τάχ' ἂν τι μινίσσιν εἰς γῆρος πάλας.

Ἐπεὶ καθ' αὐτόν γ' ἐκ ἂν ἐξέδροις ἐμοὶ

Ἀμαρτίας ὀνειδὸς ἔδεν, ἂνθ' ὅτε

1020

Τὰδ' εἰς ἐμαυτὸν τὸς ἐμὰς δ' ἠμάρτανον.

Ἐπεὶ δίδαξον, εἴ τι δέσφαλον παρὶ

Χρημοῖσιν ἰκνεῖθ', ὥς πρὸς πάντων θανεῖν,

Πῶς ἂν δικαίως τῷτ' ὀνειδίζοις ἐμοί;

Ὅς ἔτε βλάσας πω γῆελίης παρὸς,

Οὐ

Οὐ μῆρὸς ἔχον, ἀλλ' ἀγῆνηλος τότε ἦν.
 Εἰ δ' αὖ φανείς δύσηνος ὡς ἐγὼ φάνην
 Εἰς χεῖρας ἦλθον πατρὶ, καὶ κατέκτανον,
 Μηδὲν ξυνεῖς ὦν ἔδρων, εἰς ὅς τ' ἔδρων,
 Πῶς γ' ἂν τό γ' ἄκον παρὰ μ' ἂν εἰκότως ψέγοις; 1030
 Μῆρὸς δέ, τλημον, ἔκ ἐπαυχύνῃ γάμους
 Οὔσης ὀμαίμην σῆς μ' ἀναγκάζων λέγειν;
 Οἷος ἐρῶ τάχ', ἔρ' ἔν σιγήσομαι,
 Σὺ γ' εἰς τόδ' ἐξεληθόντος ἀνόσιον εἶμα.
 Ἐτίκτε γ' μ', ἔτικτεν, ὦ μοι μοι κακῶν,
 Οὐκ εἰδότες ἔκ εἰδῶ· καὶ τεκῶσά με,
 Αὐτῆς ὄνειδος παῖδας ἐξέφυτέ μοι.
 Ἀλλ' ἐν γ' ἔν ἐξοῖδα, σὲ μὲν ἐκόντ' ἐμὲ
 Κεῖνην τε ταῦτα δισομεῖν· ἐγὼ δὲ νιν
 Ἀκων ἔγνημα, φθέγγομαι τ' ἄκων τάδε. 1040
 Ἀλλ' ἔρ' ἔτ' ἐν τοῖσδ' ἀκῶσομαι κακὸς
 Γάμοισιν, ἔθ' ὅς ἀν ἐμφέρεις σύ μοι
 Φόνους πατρῴους ἐξονειδίζων πικρῶς.
 Ἐν γ' μ' ἀμειψαί μῦνον ὦν σ' ἀνισορῶ.
 Εἴ τις (εἰ τὸν δίκαιον αὐτίκ' ἐνθάδε
 Κτεῖνοι παρὰ σῆς, πόττερα πυνθάνοι ἂν εἰ
 Πατήρ σ' ὁ καίων, ἢ τίνοι ἂν ἀθέως;
 Δοκῶ μὲν, εἴπερ ζῆν φιλεῖς, τὸν αἴτιον
 Τίνοι ἂν, ἔδὲ τῶνδ' ἰκὸν περιβλέποις. 1050
 Τοιαῦτα μῦθοι καὶ τὸς εἰπέβην κακὰ,
 Θεῶν ἀγόνων· οἷς ἐγὼ ἔδὲ τὴν πατρὸς
 Ψυχὴν ἂν οἶμα ζῶσαν ἀνίστασθαι ἐμοί.
 Σὺ δ', εἰ γ' ἔρ' δίκαιος, ἀλλ' ἅπαν καλὸν
 Λέγειν νομίζων, ῥητὸν ἀρρητὸν τ' ἔπος,
 Τοιαῦτ' ὀνειδίζεις με τῶνδ' ἐναντίον.

Καί

Aut matris conceptus natufve eram.

Si vero infoelici fato natus, sicut natus sum,

Incidī in manus patris, et ipsum interfeci,

Ignarus et quid facerem, et contra quem,

Quo pacto factum involuntarium merito damnare potes?

De nuptiis vero matris, O infoelix, non te pudet 1031

Me cogere ut dicam, cum ea soror tua fuerit?

De quibus statim dicam, neque tacebo,

Quando tu impia voce tua eo provectus es.

Peperit enim, peperit (heu infelicitatem!)

Ignarum me ipsa ignara: et deinde mihi nato

Liberos peperit probrum suum.

Atque unum hoc scio, te volentem haec probra

In me atque illam jacere, ego vero eam

Invitus duxi, et haec invitus loquor; 1040

Etsi ne quidem ob hoc connubium

Merito male audio, neque ob eam ipsam, quam toties

Objicis mihi patris caedem exprobrans acerbe.

Unum enim responde mihi, quod te interrogo.

Si quis te virum justum statim hic

Opprimens occidere vellet, quaereresne,

Utrum pater is esset, qui te occideret, an vero statim ulcif-
cereris?

Existimo, siquidem vitam amares, autorem caedis

Ulciscereris, neque quid justum circumspiceres.

In tanta mala et ego incidi

1050

Diis impellentibus, de quibus ne quidem patris

Anima, si reviviscat, mihi contradictura esset.

Tu vero injustus cum sis, omnia tamen

Fanda et infanda te juste dicere existimas,

Et talibus probris me oneras coram his.

Et

Et nomini Thesei blande palparis,
Urbique Atticae, quod pulchre sit habitata.
Atque has laudes dum commemoras, hoc longe praeteris,
Quod si qua terra est, quae Deos novit
Honore colere, in hoc haec Thesei terra excellit, 1060
Unde tu supplicem ac senem furaris,
Meque captivum abducis : et puellas eripuisti mihi.
Quapropter ego has Deas nunc
Invoco et precibus deprecor,
Ut ferant mihi auxilium, ut tu cognoscas
A qualibus viris haec civitas defenditur.

CH. Hospes hic bonus videtur, sed calamitas
Ejus magna est, et digna defensione.

TH. Satis est verborum, Qui enim abrepti sunt,
Hi festinant, nos vero injuria affecti hic stamus. 1070

CR. Quid igitur seni et imbecillo ut faciat imperas?

TH. Tu praecede, ego vero comes
Sequar, ut sicubi in his locis habes
Puellas nostras, ipse ostendas mihi.
Si vero in manibus aliorum fugiunt, non est quod laboremus :
Alii enim sunt festinantes, e quorum manibus
Ex hac terra non effugient, tuis ut Diis supplicare possint.
Sed praeci, et cogita, quo loco res tuae sint.
Nam te *aliis* insidiantem oppressit fortuna : Dolo enim
Malo parta non servantur. 1080

Neque alium me habebis in hac re, quoniam te scio
Non nudum neque imparatum ad tantam injuriam
Ac vim faciendam accessisse :
Sed est aliquid quo fretus haec fecisti :
Hoc me exquirere oportet : neque hanc urbem

Καί σοι τὸ Θησέως ὄνομα θωπεύσαι καλόν,
 Καί τας Αθήνας, ὡς καλῶκην) καλῶς·
 Καὶ ὧδ' ἐπαγῶν, πολλὰ τῷδ' ἐκλανθάνη,
 Ὅθ' ἔνεκ' εἴτις γῆ Θεὸς ἐπίστα)

Τιμᾶς (εβίζειν, ἥδε τῷδ' ὑπερφέρει.

1060

Ἀφ' ἧς σὺ κλέψας τὸν ἰκέτην γέροντ' ἐμέ
 Αὐτόν τε χειρῶ, τὰς κόρας τ' οἴχη λαβών.
 Ἀνθ' ὧν ἐγὼ νῦν τάσδε τὰς Θεὰς ἐμοὶ
 Καλῶν ἱκεῖμαι, καὶ καλασκήπῳ λιταῖς
 Ἐλθεῖν ἀρωγὰς συμμάχους· ἵν' ἐκμάθῃς
 Οἶον ὑπ' ἀνδρῶν ἥδε φερεῖται πόλις.

ΧΟ. Ο ξένος ὧ' ναῖ, χρῆσός· αἱ δὲ συμφοραὶ
 Αὐτῶ πανώλεις, ἄξιαι δ' ἀμυνάσθαι.

ΟΗ. Αἷς λόγων· ὡς οἱ μὲν ἐξηρπασμένοι
 Σπᾶνδουσιν· ἡμεῖς δ' οἱ παθόντες, ἔσαμψ.

1070

ΚΡ. Τί δῆτ' ἀμαυρῶ φωτὶ περσάσσεις ποιεῖν;

ΟΗ. Οδὴ καλάρχειν τῆς ἐκεῖ, πομπὴν δέ με
 Χωρεῖν· ἵν' εἰ μὲν ἐν τόποισι τοῖσδ' ἔχεις

Τὰς παῖδας ἡμῶν, αὐτὸς ἐκδείξῃς ἐμοί.

Εἶδ' ἐκκρατεῖς φάγυσιν, ἔδεν δέῃ πονεῖν.

Ἄλλοι γὰρ οἱ σπᾶνδόντες, ἔς τ' ἐμῇ πόλει

Χώρας φυγόντες τῆσδ' ἐπ' ἀχῶν) Θεοῖς.

Ἀλλ' ἐξυπηγῶ· γινῶθι δ' ὡς ἔχων ἔχη,

Καί σ' εἴλε θνητῶν ἡ τύχη· τὰ γὰρ δόλω

Τῷ μὴ δικαίῳ κλήματ' ἔχῃ (ῶζε).

1080

Καὶ ἄλλον ἔξεις εἰς τόδ'· ὡς ἔξοιδά (ε

Οὐ φίλον ἔδ' ἄσκαλον ἐς τοσὴνδ' ὕβριν

Ἡκοῖα τόλμης τῆς παρὰ νόμου τανῦν.

Ἀλλ' ἔδ' ὅτῳ σὺ πεισὸς ὦν ἔδρας τάδε·

Α δέῃ μ' ἀθρήσαι, μηδὲ τήνδε τὴν πόλιν

VOL. II.

Z

Ενδ:

V. 1071 al. ἀφαιρῶ.

Ενός ποιῆσαι φωτὸς ἀδενεσέραν.

Νοῆς τι τῶτων, ἢ μάτην ταυῦν τέλοι
Δοκεῖ λελέχθαι, χῶτε ταῦτ' ἐμηχανῶ;

ΚΡ. Οὐδὲν σὺ μεμπλὸν ἐνθάδ' ὧν ἐρεῖς ἐμοί,
Οἴκοι δὲ χημεῖς εἰσόμεοδ' ἅχρη ποιεῖν.

1090

ΘΗ. Χωρῶν ἀπέλει νῦν· σὺ δ' ἡμῖν Οἰδίπεις,
Εκηλος αὐτῷ μίμνε, πισωθείς ὅτι

Ἦν μὴ θάνω γὰρ πρῶτον, ἐχὶ παύσομαι
Πρὶν ἂν εἴπω σὺν κύριον γήσω τέκνων.

ΟΙ. Οἶσθε Θεσῦ τέ τε θνητὰς χάριν
Καὶ τῆς πρὸς ἡμᾶς ἐνδίκης περμιθείας.

Ἀντιστροφικά. Στροφὴ α'.

ΧΟ. Εἶην ὅθι δαΐων

Ἀνδρῶν τάχ' ἐπιστροφῇ

Τὸν χαλκοδόαν ἄρη

Μίξεσιν· ἢ πρὸς Πυθίαις

1100

Ἡ λαμπάσιν ἀκλῆας,

Οὗ πότνια (εἰμναὶ τιθη-
νῶν) τέλη

Θναλοῖσιν, ὧν καὶ χρυσέα

Κληῖς ἐπὶ γλώσσα βέβακεν

Προσώλων Εὐμολπιδᾶν·

Ενθ' οἶμαι τὸν ἐγρεμάχαν

Θησέα καὶ τὰς διόλους

Ἀδμήτας ἀδελφάς

Αὐτάρκη τάχ' ἐμμίξιν βοᾷ

1110

Τέσδ' ἀνὰ χώρας.

Ἀντιστροφὴ α'.

Ἡ πρὸς τὸν ἐφέσπερον

Πέτρας νιφάδος πελῶ-

6' Οἰ-

V. 1107 al. ὁρεῖβάταν.

Ab uno viro vinci patiemur.

Intellexistine haec, an frustra nunc tibi
Dicta videntur, et quando ista struebas?

CR. Nihil eorum quae dixisti reprehendo :
Domi vero sciemus quid nos facere oporteat.

1090

TH. Jam vade, deinde minare. Tu vero
Quietus hic mane, confidens
Me, nisi moriar, prius non desitutum esse,
Quam filiarum te rursus compotem faciam.

OE. Bene sit tibi, ob istam virtutem,
Et ob hanc erga nos justam benignitatem.

ANTISTROPHICA. *Strophe 1.*

CH. Utinam essem, ubi hostium

Congregationes statim

Feristrepum Martem

Miscebunt, vel in Pythio,

Vel Eleusinio littore,

Ubi venerandae sacerdotes

Fovent sacra Cereris

Hominibus : et quorum aurea

Sera linguam claudit

Ministri Eumolpidae.

Ibi puto bellicosum

Thesea et geminas

Innuptas sorores,

Magno cum tumultu concursuros esse

In his regionibus.

1100

1110

ANTISTROPHE 1.

An vero in locis occiduis

Ubi nivosa petra est, occurrent,

Z 2

In

In terra Oeatide pascua ?
 Ibine equestribus aut curulibus
 Fugientes proeliis
 Capiuntur ? Acer est impetus
 Martis incolarum,
 Et acris Theseidarum virtus.
 Ubique enim lucent frena,
 Ubique festinant
 Phaleris ornatos
 Conscendere equos, qui equestrem
 Colunt Minervam,
 Et qui mari praeest Neptunum,
 Rheae filium.

1120

STROPHE 2.

Jamne rem gerunt, an cunctantur ?
 Quam mihi mens praefagit,
 Creontem statim redditurum esse
 Puellam : quae graves sustinuit
 Aerumnas propter sanguine junctos.
 Deus quotidie aliquid conficit.
 Vates sum foelicium proeliorum.
 Utinam velox celeri
 Impetu columba sim,
 Aethereis in nubibus volans,
 Ut in ipsis pugnis
 Mentis meae praefagium videam.

1130

ANTISTROPHE 2.

O Jupiter Deorum Rex,
 Omnia qui cernis, facias
 Ut hujus terrae gubernatores

1140

Victici

σ' Οιάτιδος ἐκ νομῆ
 Πώλοισιν ἢ ῥιμφαρμάτοις
 Φάγοντες ἀμίλλας;
 Αλώσε'). δεινὸς γ' ὁ προσ-
 χάρων Ἀρης,
 Δεινὰ δὲ Θησεῖδαν ἀκμά.
 Πᾶς γ' ἀσράπλει χαλινός,
 Πᾶσα δ' ὀρμᾶται κατ' ἀμ-
 πυκλήρια φάλαρα πώλων
 Ἀμβασίς, οἳ τὰν ἱππίαν
 Τιμῶσιν Αθάναν,
 Καὶ τὸν πόντιον Γαμάοχον
 Ρέας φίλον υἱόν.

Στροφὴ β'.

Ερδυσιν ἢ μέλλουσιν· ὥς
 Προμῆνται τί μοι
 Γνώμα τάχ' ἂν δώσειν
 Τὰν δεινὰ τλᾶσαν, δεινὰ δ' ἄ-
 ρυσαν πρὸς αὐθομαίμων πᾶθῃ.
 Τελεῖ, τελεῖ Ζεὺς τι κατ' ἡμαρ.
 Μάντις εἴμ' ἐδλῶν ἀγώνων.
 Εἴθ' αἰλλαῖα ταχυρ-
 ῥωτος πελειᾶς
 Αἰθερίας νεφέλας
 Κύρσασκε, αὐτῶν δ' ἀγώνων
 Θεωρήσασα τέρμον ὄμμα.

Ἀντιστροφὴ β'.

Ω Ζεῦ γε παντάρχα θεῶν,
 Παντόπτα, πόροισ
 Γᾶς τᾶσδε δαμέχοις

1120

1130

1140

Επι-

Επινικίῳ δένει τὸν εὖ-
 αγρον τελειῶσαι δὴ λόχον·
 Σεμνά τε παῖς Παλλὰς Αθάνα.
 Καὶ τὸν ἀγρὰτὰν Απόλλω,
 Καὶ κασιγνήταν πυκνω-
 σίκλων ὀπαδὸν
 Ωκυπόδων ἐλάφω,
 Στέρβω διπλᾶς ἀρωγᾶς
 Μολεῖν γὰρ τᾶδε ἢ πολίτας.

1150

Ιαμβοί.

ΧΟ. Ω ξεῖν ἀλῆτα, τῷ κοπῶ μὲν ἐκ ἐρεῖς
 Ως ψαδόμανις· τὰς κόρας γὰρ εἰσορῶ
 Τάσδ' ἄσπον αὐθις ὧδε προσωλεμμένας.

ΟΙ. Πῦ, πῦ; τί φῆς; πῶς εἶπας;

ΑΝ. Ω πάτερ, πάτερ,
 Τίς ἂν Θεῶν σοι τόνδ' ἄριστον ἀνδρ' ἰδεῖν
 Δοίῃ τὸν ἡμᾶς δεῦρο προσέμψαντά σοι;

ΟΙ. Ω τέκνον, ἦ πάρεςον;

ΑΝ. Αἶδε γὰρ χέρες

Θησέως ἔσωσαν, φιλήατων τ' ὀπαόνων.

1160

ΟΙ. Προσέλθετ' ὦ παῖ παλῖρ, καὶ τὸ μηδαμᾶ
 Ἐλπιδὲν ἤξειν σῶμα βασιάσαι δότε.

ΑΝ. Αἰτεῖς ἂν τᾶξῃ· σὺν πόθῳ γὰρ ἡ χάρις.

ΟΙ. Πῦ δῆτα, πῦ· σον;

ΑΝ. Αἶδ' ὁμῦ πελάζομαι.

ΟΙ. Ω φίλῃατ' ἔρνη.

ΑΝ. Τῷ τεκόνῃ πάν φίλον.

ΟΙ. Ω κῆπῖρα φωτός.

ΑΝ. Δυσμῶρε τε δύσμορα.

ΟΙ. Ἐχω τὰ φίλῃατ'· εἴδ' ἔτ' ἂν πανάθλιος

1170
Θανών

V· 1162 forte μ' ἀπάσαι.

Victrici virtute

Conficiant hanc cohortem, quae facile capi potest.

Inclyta filia Jovis Minerva,

Teque venator Apollo invoco,

Et sororem Dianam,

Maculorum sectatricem

Velocium cervorum,

Obsecro vos, ut gemino auxilio

Huic terrae adfatis, et civibus.

1150

I A M B I.

CH. Non me dices esse speculatorem

Falsum, puellas enim video

Prope huc rursus accedere.

OE. Ubi, ubi, quid ais?

AN. O pater, pater,

Quis Deus tibi, ut optimum virum videas

Concedat, qui nos huc remisit tibi?

OE. O filia anne adestis?

AN. Nos quidem manus

Thefei servarunt, et optimorum comitum.

1160

OE. Accedite, O filia, ad patrem, et corpus meum

Præter spem erigite.

AN. Quod petis consequeris, nam cupide præstamus hoc

OE. Ubi igitur, ubinam estis?

[beneficium.]

AN. Ecce una accedimus.

OE. O dulcissimæ plantæ.

AN. Patri quidvis gratum est.

OE. O fulcra viri.

AN. Infelicia fulcra.

OE. Teneo ducissima pignora, neque tamen omnino in-

foelix ero

1170

Si

Si moriar, cum vos aderitis mihi.

Fulcite, O filiae, dextrum latus meum,
Adhaerete genitori, et componite ad quietem
Me qui desertus eram prius, infoelicem exulem,
Et mihi quomodo res acta est paucis narrate :
Nam vobis id aetatis sufficit brevis oratio.

A N. Hic est qui nos fervavit, ex eo audies, pater,
Et sic oratio mea brevis erit.

O E. O hospes, ne mireris, si prae gaudio 1180
Propter filiarum insperatum reditum dilato sermonem.
Scio enim hanc voluptatem a nemine alio
Quam a te mihi oblatam esse.
Tu enim ipsas servasti, et alius nemo,
Et tibi Dii tribuant, quemadmodum ego opto,
Tibi ipsi, ac terrae huic : nam pietatem
Apud vos solos inter homines inveni,
Et aequitatem ac veritatem.
Expertus igitur, sermone hoc testificor,
Nam per te habeo quae habeo, et non per alium. 1190
Porridge mihi O Rex dexteram,
Ut tangam, et exosculer, si fas est, tuum caput.
Sed quid loquar, quomodo ego infelix
Attingere postulem virum, qui non est
Aliqua labe contaminatus ? Non ego te
Non sane relinquam : Nam qui ipsi misérias experti sunt,
Hi soli ex afflictionibus aliorum dolorem capiunt.
Tu vero istinc mihi salve, et in posterum me
Iuste cura, quemadmodum haecenus fecisti.

T H. Non admiror quod oratione longiori usus es, 1200
Laetitia affectus ob receptas filias,

Neque

Θανὼν ἂν εἶην, σφῶϊν παρεσώσαμ' ἐμοί.
 Ερεΐσατ' ὦ παῖ παλῶν ἀμφὶ δεξιὸν,
 Εμφῦτε τῷ φύσαντι, κἀναπαύσασιν
 Τῷ πατρὶ ἐρήμῳ τῷ τε δυσήνῳ πλάνῳ.
 Καὶ μοι τὰ παρχθέντ' εἶπαθ' ὡς βράχισ', ἐπεὶ
 Τῆς τηλικαῦσδε σμικρὸς ἐξαρκεῖ λόγος.

ΑΝ. Οὐδ' ἔωδ' ὁ ζῶσας· τῷδε χρὴ κλύειν πάτερ.
 Καὶ σοί γε τέρπον τέρμον ἔσται δὴ βραχύ.

ΟΙ. Ω ξῆνε, μὴ θαύμαζε πρὸς τὸ λιπαρὲς, 1180
 Τέκν' ἐμφανέντ' ἄελλῃα, μηκύνω λόγον.

Επίσταμαι γὰρ τήνδε σὴν ἐς τάσδε μοι
 Τέρψιν παρ' ἄλλῃ μηδενὸς πεφασμένην.
 Σὺ γὰρ νῦν ἐξέσωσας, ἐκ ἄλλος βροτῶν.

Καὶ σοὶ Θεοὶ πόροισιν, ὡς ἐγὼ θέλω,
 Αὐτῷ τε καὶ γῇ τῇδ'· ἐπεὶ τόγ' ἄσεβες
 Μόνοις παρ' ὑμῖν εὖρον ἀνθρώπων ἐγώ,
 Καὶ τέπιαικῆς, καὶ τὸ μὴ ψάδοσομεῖν.
 Εἰδὼς δ', ἀμύνω τοῖσδε τοῖς λόγοις τάδε.

Εἶχω γὰρ ἅ"χω διὰ σέ, καὶ ἄλλον βροτῶν. 1190

Καὶ μοι χερ' ὦ τὰξ δεξιὰν ὄρεξον, ὡς
 Ψάωσω φιλήσω τ', εἰ θέμις, τὸ σὸν κάρα.

Καί τοι τί φωνῶ; πῶς δ' ἂν ἄθλιος γεγώς,

Θιγεῖν θελήσαιμ' ἀνδρὸς, ὃ τις ἐκ' ἐνὶ

Κηλὶς κακῶν ζύνοικος; ἐκ' ἐγωγέ (ε,

Οὐδ' ἐν ἰάσω· τοῖς γὰρ ἐμπείροις βροτῶν

Μόνοις οἶόν τε συνλαλαπῶρεν τάδε.

Σὺ δ' αὐτόθεν μοι χαῖρε· καὶ τὰ λοιπὰ μὲν

Μέλα δικαίως, ὥσπερ ἐς τὸδ' ἡμέρας.

ΟΗ. Οὐτ' εἴτι μῆκος τῶν λόγων ἔθι πλέον, 1200

Τέκνοισι τερφθεὶς τοῖσδε θαυμάσας ἔχω.

VOL. II.

A a

Οὐδ'

V. 1191 al. εἰ φανέντ'.

Οὐδ' εἰ πρὸ τέμνε πρῆλαβες τὰ τῶνδ' ἔπη.
 Βάρος γ' ἡμᾶς ὑδὲν ἐκ τέτων ἔχει.
 Οὐ γ' λόγοισι τὸν βίον παυδάζομεν
 Λαμπρὸν ποιῆσθαι μάλλον, ἢ τοῖς δρωμένοις.
 Δείκνυμι δ' ὧν γ' ὥμοσ' ἐκ ἐψάσαμην
 Οὐδέν (εἰ πρέσβυ· τάσδε γ' πάρειμ' ἄγων
 Ζώσας, ἀκραφνεῖς τῷ καλῇ πειλημένων.
 Χῶπως ἀγὼν μὲν ἔτος ἠρέθη, τί δέ
 Κομπεῖν, ἃ γ' εἴη καὶ τὸς ἐκ ταύτων ζυνών;
 Λόγον δ' ὃς ἐμπέπλωκεν ἀρτίως ἐμοὶ
 Στείχοντι δεῦρο, (υμβαλῆ γνώμην· ἐπεὶ
 Σμικρὸς μὲν εἶπῃν, ἄξιος δὲ θαυμάσαι.
 Πρᾶγος δ' ἀτίζειν ὑδὲν ἀνθρώπων χρεών.

1210

ΟΙ. Τί δ' ἐσι, τέκνον Αἰγέως; δίδασκέ με
 Ως μὴ εἰδὸτ' αὐτὸν μηδὲν ὧν σὺ συνθάνῃ.
 ΟΗ. Φασὶν τιν' ἡμῖν ἄνδρα, (οἱ μὲν ἔμπολον
 Οὐκ ὄντα, (υγενῇ δέ, παραπεσόντά πως
 Βωμῷ καθῆσθαι τῷ Ποσειδῶνος, παρ' ᾧ
 Θύων ἔκυρον ἡνίχ' ὠρμώνην ἐγώ.

1220

ΟΙ. Ποδαπὸν; τί προχρήζοντα τῷ θαλήματι;
 ΟΗ. Οὐκ οἶδα, πλὴν ἐν· σὲ γ', ὡς λέγασί μοι,
 Βραχύν τιν' αἰτεῖ μῦθον, ἐκ ὅγε πλέον.

ΟΙ. Ποῖόν τιν'; ἐγὼ ἢδ' ἔδρα σμικρῷ λόγῳ.
 ΟΗ. Σοὶ φασὶν αὐτὸν ἐς λόγους ἐλθεῖν, μολόν-
 τ' αἰτεῖν ἀπελθεῖν ἀσφαλῶς τῆς δεῦρ' ὁδῆς.

ΟΙ. Τίς δῆτ' ἂν εἴη τήνδ' ὁ προδακὼν ἔδραν;
 ΟΗ. Ορα κατ' Ἀρβος εἴτις ὑμῖν ἐγενῆς
 Εὐδ', ὅσις ἂν (εἰ τῷτο προχρήζοι τυχεῖν.

ΟΙ. Ω φίλτατ', ἐπίχεσ' ἔπερ εἰ.

1230

ΟΗ.

V. 1211 al. λόγος. Sed potius λόγῳ subaud. περὶ.

V. 1216 forte delendum μὴ. V. 1230 forte ἴχες.

Neque quod ante me harum sermonem occupasti.

Nihil enim horum nobis grave est :

Non enim sermonibus studemus

Inclarescere magis quam factis.

Id re ipsa ostendo; nam quae juravi, ea praesto

Omnia tibi senex, et has adduco tibi

Salvas, atque a minis Creontis liberatas.

Quomodo vero certamen hoc peractum sit, quid attinet

Frustra gloriari, cum hae tibi commemorare possint. 1210

Sed sermonem, qui mihi jam renunciatus est

Huc advenienti, animo expende, qui etsi

Levis videtur, admiratione tamen dignus est.

Rem vero nullam negligere homines decet.

O E. Quid vero est? O Theseu, doce me.

Non enim quicquam eorum scio quae interrogas.

Th. Dicunt nobis quendam, non quidem popularem tuum,

Sed tamen cognatum supplicem,

Ad aram sedere Neptuni, ubi

Forte sacrificabam, cum inde excitarer. 1220

O E. Quisnam est? aut quid petit ad aram sedens?

Th. Non scio, nisi quod audio eum.

Aliquid exiguum a te petere, non fastuose.

O E. Quidnam? non enim de nihilo est, quod ad aram
sedet.

Th. Dicunt eum petere, ut ipse coram tecum colloqui
possit,

Tutoque huc ire ut liceat, atque hinc abire.

O E. Quisnam igitur est, qui in loco sacro assedit?

Th. Vide, num quis cognatorum vobis sit in urbe Ar-
givorum,

Qui te convenire postulet.

O E. O charissime, mane ubi es. 1230

TH. Quid tibi est ?

OE. Ne me obsecra.

TH. Quare ? dic mihi.

OE. Scio, audiui enim ex his, qui sit iste supplex.

TH. Quis tandem est quem ego sane reprehenderim ?

OE. Filius, O Rex, meus odiosus, cujus sermonem ego
Non absque maximo dolore audire possim.

TH. Quid vero ? Annon tibi audire, et tamen non facere
Quod nolis licet ? Quid audire molestum est ?

OE. Tristissima ejus vox est patri.

1240

Ne me quaeso coge ut concedam.

TH. Sed habitus supplicis me subigit : considera
An non reverentia erga Deum mihi observanda sit :

AN. Pater obtempera mihi, etsi adolescens te admonebo.
Hunc virum sine animo suo

Et Deo obsequi, sicut cupit,

Et nobis hoc tribue, ut fratrem huc adire sinas.

Non enim est ut metuas, ne te per vim deducat

A tua sententia, si quae non expediunt, dicet :

Sermonem enim audire quid nocet ? Nam praeclare 1250
Cogitata sermone indicantur.

Ex te natus est, ut etiamsi adversus te faciat

Sceleratissime ac impientissime, pater,

Non tamen te deceat illi contra malefacere.

Admitte ergo ipsum : sunt et aliis liberi pravi,

Atque ira vehemens est : sed admoniti

Amicorum blando sermone mitigantur tamen.

Tu vero non jam illa specta

Paterna et materna piacula, quae sustinuisti,

Quae si sepones, tum sat scio cognosces,

1260

Quam

ΘΗ. Τί δ' ἐσί σοι;

ΟΙ. Μή μὲ δεηθῆς.

ΘΗ. Πράγματός ποίῃ; λέγε.

ΟΙ. Εξοιδ' ἀκύνων τῶνδ', ὅς ἐσθ' ὁ προσάτης.

ΘΗ. Καὶ τίς πότε ἐστὶν ὃν γ' ἐγὼ φέξαμ' ἰμοι;

ΟΙ. Πᾶς οὐμὸς ὧ' ἵναξ συλῆος, ἢ λόγων ἐγὼ

Ἀλγίς' ἂν ἀνδρῶν ἐξαναχοίμην κλύων.

ΘΗ. Τίδ', ἔκ ἀκύνειν ἐστὶ, καὶ μὴ δρᾶν ἂ μὴ
Χρήσεις; τί σοι τῆς ἐστὶ λυπηρὸν κλύειν;

ΟΙ. Εχθίσον ὧ' ἵναξ φθέγμα τῆς ἥκ' παλρί. 1240

Καὶ μή μ' ἀνάγκη προσβάλλης τὰδ' εἰκάθειν.

ΘΗ. Ἀλλ' εἰ τὸ δάκημ' ἐξαναγκάζει, (κόπη)
Μή μοι πρόνοι' ἦ τῷ Θεῷ φυλακίᾳ.

ΑΝ. Πάτερ πῶς μοι, καὶ νέα παραγνέσω.

Τὸν ἀνδρ' ἔασον τόνδε τῆς αὐτῷ φρενὶ

Χάριν παραχῆιν, τῷ Θεῷ δ' ἂ βέλε'.

Καὶ τῶν ὑπείκει τὸν κασίγνητον μολεῖν.

Οὐ γὰρ (εἰ, δάρσθ', πρὸς βίαν παραπάσθ'

Γνώμης, ἂ μὴ σοι (συμφέροντα λέξῃ).

Λόγων δ' ἀκῦσαι τίς βλάβη; τὰ τοι καλῶς 1250

Εὐρημέν' ἔρβω, τῷ λόγῳ μινύει).

Ερυσας αὐτόν· ὥς μὴτε δρῶντά (εἰ

Τὰ τῆς κακίστων δυσσεβειῶν, πάτερ,

Θέμις σέ γ' εἶναι κείνον ἀνιδρᾶν κακῶς,

Ἀλλ' αὐτόν· εἰσὶ χεῖτεροις γοναὶ κακαί,

Καὶ θυμὸς ὀξύς· ἀλλὰ νεθετέμενοι

Φίλων ἐπαδάς, ἐξεπάδον) φύσιν.

Σὺ δ' εἰς ἐκείνα μὴ τανῦν ἀποσκοπῇ

Παλῶα καὶ μὴρῶα πῆμαθ', ἂ' παθες.

Καὶ κῆρα λύσης, οἶδ' ἐγὼ, γνώσῃ κακῷ

1260

Θυμῷ

Θυμῷ τελευτὴν, ὥς κακὴ προσγίνε').
 Εχεις γὰρ ἔβιασα τάνθυμήμαλα,
 Τῶν σῶν ἀδέρκων ὀμμάτων τητώμενος.
 Ἀλλ' ἡμῖν εἴκε· λιπαρεῖν γὰρ ἔκαλόν.
 Δίκαια προχρήζουσιν, ἔδ' αὐτὸν μὲν εὖ
 Πάχυν, παθόντα δ' ἐκ ἐπίσασθαι τίνειν.

ΟΙ. Τέκνον, βαρεῖαν ἡδονὴν νικᾷτέ με
 Λέγοντες· ἔσω δ' ἔν' ὅπως ὑμῖν φίλον.
 Μόνον ξέν', εἴπερ κείνος ᾧδ' ἐλδ' σέ'),
 Μηδεὶς κρατεῖτω τῆς ἐμῆς ψυχῆς ποτέ.

1270

ΘΗ. Ἀπαξ τὰ τοιαῦτ', ἐχὶ δις χρήζω κλύειν,
 Ω πρέσβυ· κομπεῖν δ' ἐχὶ βέλομαι· σὺ δὲ
 Σῶν ἴδ', εἴνπερ καὶ μέ τις ὦζή θεῶν.

Επωδिका. Στροφή.

Οσις τῷ πλέονος μέγας
 Χρήζει τῷ μερίει παρεῖς
 Ζῶειν, (καοσύναν αἰεὶ φυλάσων
 Ἐν ἐμοὶ καλᾷδῆλος ἔσαι.
 Ἐπεὶ πολλὰ μὲν αἰ μακρὰ
 Ἀμέραι κατέθεντο δὴ
 Λύπας ἐγγυτέρω· τὰ τέρπον-
 τα δ' ἐκ ἂν ἴδοις, ὁπό-
 τ' ἂν τις ἐς πλέον πείσῃ
 Τῷ Δείλοντος· ἔδ' ἐπὶ κόρος
 Ἰσοτέλετος αἴδος,
 Οτε μοῖρ' ἀνυμνάμος
 Ἀλυρος, ἄχορος ἀναπέφηνε
 Θάνατος ἐς τελευτάν.

1280

Αἰ.

Quam sit irae tristis exitus.

Habes enim ejus rei indicia non per vim oblata,

Quod oculis captus et occaecatus es :

Sed nobis concede ; blande enim supplicare non decet

Eos qui justa petunt ; neque te decet

Beneficio affectum, nolle rependere gratiam.

O E. Vincitis me voluptate ingrata
Dicendo, fiat sicut vobis placet,

Tantum, hospes, cum ille advenerit,

Ne quis me invitum cogat.

1270

T H. Semel hoc dixisse satis sit,

O senex, non libet gloriari : tu vero scito

Te salvum fore, si quidem ego salvus ero.

EPODICA. *Strophe.*

C H. Quisquis immodicum

Petit, omissa mediocritate,

In vita, stultitiae obnoxius

Me iudice censebitur.

Multa enim longa

Dies offert

Adversa : Sed laeta

1280

Non est videre, praesertim si quis

Cupiditate ardet

Immoderata : Neque adest satietas,

Quae simul expletur

Cum morte, quando innupta Parca

Sine cantu, sineque choro apparuit,

Et vitae exitus.

ANTI-

ANTISTROPHE.

Non nasci omnia vincit
 Argumenta, aut ubi natus sis
 Redire eodem, unde veneris
 Quam celerrime, id secundum est.
 Nam cum quis juvenilem aetatem attigit,
 Afferentem stultas cupiditates,
 Quis effugere potuit multiplices labores?
 Quis non in miseriis haesit?
 Hinc caedes, feditio, certamina, pugnae,
 Et invidia. Ac tandem odiosa
 Opprimit, extrema,
 Infirma, difficilis,
 Senectus, amicis invisa, cui universa
 Mala super mala cohabitant.

1290

1300

EPODOS.

In qua infelix non ego solus jactor,
 Undique ceu Boreale littus
 Fluctibus expositum quatitur :
 Sic et hunc funditus
 Procellae tempestuosae
 Et aerumnae assiduae exercent,
 Quarum aliae ab occasu solis,
 Aliae vero ab ortu,
 Aliae a meridie,
 Aliae ab umbrosis Riphaeis montibus cumulantur.

1310

ANTI-

Αντίστροφῃ.

Μὴ φῶναι τὸν ἅπαντα νι-
 κᾶ λόγον· τὸ δ' ἐπεὶ φαῖνῃ,
 Βῆται κῆθεν ὅθεν περ ἦκε,
 Πολὺ δάτερον, ὡς τάχιστα.
 Ὡς εὖτ' ἂν τὸ νέον παρῇ
 Κέφας ἀφροσύνας φέρον,
 Τίς πλάγχθη πολύμοχθος ἔξω;
 Τίς ὕκαμάτων ἐνι;
 Φόνος, εἴσεις, ἔρις, μάχαι,
 Καὶ φθόνος· τό, τε καλᾶμεμπτον
 Επιέλοσχε πύμαλον
 Ἀκράτες, ἀπροσόμιλον
 Γῆρας ἄφιλον, ἵνα πρόπαντα
 Κακὰ κακῶν ξυνοικῇ.

1290

1300

Επωδός.

Εἰ ὦ τλάμων ὅδ', ἔκ ἐγὼ μόνος
 Πάνοθεν βόρειος ὥς τις ἀκλᾶ
 Κυματοπλῆξ χειμερία κλονεῖται.
 Ὡς ἢ τόνδε καλᾶκρας
 Δαναὶ κυματοαγῆς
 Ἀται κλονέουσιν αἰεὶ ξυνῶσαι.
 Αἱ μὲν ἀπ' αἰλίσ
 Δυσμᾶν, αἰδ' ἀναέλ-
 λουτος, αἰδ' ἀνὰ μέσσαν
 Ἀκλῖν, αἰ δὲ νυχιάν ἀπὸ ριπᾶν.

1310

ΑΝΤΙΓΟΝΗ, ΟΙΔΙΠΟΥΣ, ΠΟΛΥΝΕΙ-
ΚΗΣ, ΧΟΡΟΣ, ΘΗΣΕΥΣ.

Ιαμβοί.

ΑΝ.

ΚΑΙ μὴν ὃδ' ἡμῖν, ὡς ἔοικεν, ὁ ξένος
 Ἀνδρῶν γε μῦθος, ὃ πάτερ, δι' ὀμμαλὸς
 Ἀσκληῖ λείβων δάκρυον ὥδ' ὁδοιορεῖ.

ΟΙ. Τίς ἔστος;

ΑΝ. Οὐπερ καὶ πάλα καλεῖχομαι
 Γνώμη, πάρεσι δέῃρο Πολυνείκης ὅδε.

ΠΟ. Οἶμοι τί δράσω; πότερά τ' αὐμαυτὲ κακὰ
 Πρόθεν δακρύσω, παῖδες, ἢ τὰ τῶδ' ὄρων
 Πάτρὸς γέροντος, ὃν ξένης ἐπὶ χθονός
 Ξὺν σφῶϊν ἐφάρηκ' ἐνθάδ' ἐκβεβλημῆρον,
 Εὐδῆτι σὺν τοιᾷδε· τῆς ὁ δυσφιλῆς
 Γέρον γέροντι συγκαλώπηκεν πόνος
 Πλάραν μαράνων· κρατὶ δ' ὀμμαλὸς ἐρεῖ
 Κόμη δι' αὔρας ἀκλίνιστος αἶσσε).

1320

Ἀδελφὰ δ', ὡς ἔοικε, τέτοισιν φορεῖ
 Τὰ τῆς ταλαίνης νηδύος θρεπλήρια·
 Ἀ γὼ πανώλης ὅψ' ἄγαν ἐκμανθάνω·
 Καὶ μαρτυρῶ κάκιστος ἀνθρώπων τροφῆς
 Τᾷς σῆσιν ἤκειν, τ' ἄλλα μὴ ἔξ ἄλλων πύθη.

1330

Ἀλλ' ἔσι γ' καὶ Ζηνὶ σύνθακος θρόνων
 Αἰδῶς ἐπ' ἔρσοις πᾶσι, καὶ πρὸς τοῖ πάτερ
 Παρασταθήτω· τῶ γ' ἡμαρτημῶν
 Ἀκὴ μὲν ἔσι, πρὸς πορὰ δ' ἐκ' ἐς' ἔτι.

Τί (ιγᾶς;

Φώγητον ὃ πάτερ τι· μή μ' ἀποσραφῆς·

Οὐδ'

ANTIGONE, OEDIPUS, POLYNICES,
CHORUS, THESEUS.

I AMBI.

AN.

SED hic ad nos, ut videtur, hospes

Solus, O pater, ex oculis

Lachrymas stillans, accedit.

OE. Quisnam is est?

AN. Quem jampridem praefagebamus

Animo, adest nobis Polynices.

PO. Hei mihi, quid faciam? utrum mea mala

Prius deplorabo, puellae, an hujus miseras intuens

Patris senis, quem in peregrina terra

1320

Una vobiscum hic invenio abjectum,

Tali habitu, in quo tristis

Ac senilis haeret squalor,

Latus conficiens. In capite vero oculis orbato

Impexi capilli a vento moventur.

Consimilis porro, ut habitus est,

Ita et victus esse videtur :

Quae infelix ego nimis fero rescisco.

Et confiteor me pessimum hominem

Propter tua alimenta advenire, ne alia ab aliis audias. 1330

Verum adstat throno Jovis

Reverentia in omnibus factis, ea et coram te, pater,

Assistat : nam peccatorum

Est quidem remedium, defensio vero non est.

Quid taces?

Loquere aliquid, O pater, ne me averseris.

B b 2

Annon

Annon respondes mihi quidquam, et ita contemptum
Dimittis, non alloquens, nec cur iratus sis dicens?

O filiae hujus, meaeque sorores,

Saltem vos date operam, ut moveatis

Difficilem ac durum patrem.

1340

Ne contemptum me Neptuni supplicem

Sic absque responso dimittat.

AN. Dic ipse, quamobrem huc advenisti.

Nam longa oratio vel delectans,

Vel offendens, vel ad misericordiam flectens,

Etiam mutis vocem aliquam exprefferit.

PO. Dicam, recte enim me admones.

Principio hunc ipsum Deum precor

Ut mihi sit auxilio, a cujus ara me excitavit

1350

Rex hujus terrae, qui mihi concessit

Tuto commeatu dicere hic et audire.

Atque utinam haec a vobis, hospites,

Et sororibus et patre consequar.

Nunc vero tibi pater, quare advenerim dicam.

Ex patria pulsus sum in auxilium,

Propterea quod in tuo throno regio

Ut filius natu major federe volebam,

Ob id me Eteocles minor natu

E regno pepulit, cum neque causa me vicisset,

1360

Neque manu nec factis superior esset,

Sed urbi persuasit : Atque horum malorum ego

Tuam Erinny'n praecipue causam esse existimo.

Nam et postea eadem a vatibus audiui.

Cum enim ad Argos Doricum venissem,

Adraști filia ducta conjuratos socios

Adjunxi

Οὐδ' ἀνταμείβῃ μ' ἔδεν, ἀλλ' ἀτιμάσας
 Πέμφεις ἀναυδος, ὅδ' ἅ μινίεις φράσας ;
 Ω πέρματ' ἀνδρὸς τῷδ', ἐμαὶ δ' ὀμαῖμονες,
 Πειράσατ' ἀλλ' ὑμεῖς γε κινήσαι πάρος
 Τὸ δυσπρόσοισον ἀπρόσηγορον εἶμα,
 Ως μὴ μ' ἀτιμον τῷ Θεῷ γε πρῶτάτην
 Οὕτως ἀφῇ γε μηδὲν ἀνλείπων ἔπος.

1340

ΑΝ. Λέγ' ὦ ταλαίπωρ αὐτὸς ὧν χρεῖα πάρος.
 Τὰ πολλὰ γ' οἱ ῥήματ', ἢ τέρψαντά τι,
 Ἡ δυσχεράναντ', ἢ καλοικίσταντά πως,
 Παρέχε φωνὴν τοῖς ἀφωνήτοις τινά.

ΠΟ. Ἀλλ' ἐξερῶ· καλῶς γ' ἐξηγῇ σύ μοι.
 Πρῶτον μὲν αὐτὸν τὸν Θεὸν ποιούμενος
 Ἀρωγόν, ἔνθεν μ' ὧδ' ἀνέστησεν μολεῖν
 Ο τῆσδε τῆς γῆς κοίρανος, διδὼς ἐμοὶ
 Λέξαι τ' ἀκῦσαι τ' ἀσφαλεῖζὺν ἐξόδω.

1350

Καὶ ταῦτ' ἀφ' ὑμῶν ὦ ξένοι, βυλῆσομαι,
 Καὶ ταῖνδ' ἀδελφῶν κ' πατρὸς κυρεῖν ἐμοί.
 Α δ' ἦλθον, ἥδη σοὶ θέλω λέξαι πάτερ.
 Γῆς ἐκ πατρώας ἐξελέηλαμαι φυγὰς,
 Τοῖς σοῖς πανάρχοις ἔνεκ' ἐνθακεῖν θρόνοις
 Γοῇ πεφυκὼς ἠξίεν γεραγτέρα.

Αὐτ' ὧν μ' Ετεοκλῆς ὧν φύσι νεώτερος
 Γῆς ἐξέωσεν, ἔτε νικήσας λόγῳ,
 Οὐτ' εἰς ἑλεγχον χειρὸς ἔτ' ἔρβη μολῶν,
 Πόλιν δὲ πείσας· ὧν ἐγὼ μάλισα μὲν
 Τὴν σὴν ἐριννῶν αἰτίαν εἶναι λέγω
 Ἐπεὶ καπὸ μάντεων ταύτῃ κλύω.
 Ἐπεὶ γ' ἦλθον Ἀρσος ἐς τὸ Δωρικὸν
 Λαβὼν Ἀδρασον πεινερὸν, ξυνωμότας

1360

Εστῆσ'

Εσησ' ἑμαυτῷ γῆς ὅσοι περ' Αἰτίας
 Πρῶτοι καλῶν, καὶ τετίμην' δορί.
 Ὅπως τὸν ἐπ' ἄλοχον εἰς Θήβας σόλον
 Ζὺν τοῖσδ' ἀγείρας ἢ θάνοιμι πανδίκως,
 Ἡ τὰς τὰδ' ἐκπράξαντας ἐκβάλοιμι γῆς.
 Εἶεν· τί δῆτα νῦν ἀφισμῆος κυρῶ;
 Σοὶ περσροπαῖες ὦ πάτερ λιτάς ἔχων,
 Αὐτός γ' ἑμαυτῷ ξυμμάχων τε τῆς ἐμῆς,
 Οἱ νῦν ζὺν ἐπ' ἅ τάξεσι ζὺν ἐπ' ἅ τε
 Λόλχαε, τὸ Θήβης πεδίον ἀμφεῖσι πᾶν.
 Οἷος δορύσσης Ἀμφιάρεως, ταπρῶτα μὲν
 Δορὶ κραλύνων, πρῶτα δ' οἰωνῶν ὁδοῖς.
 Ο δ' ἄτερος δ' Αἰτωλὸς Οἰνέως τόκος
 Τυδῆς· τρίτος δ' Εἰέοκλος Ἀργεῖος γεγώς.
 Τέταρτον Ἰππομέδοντ' ἀπέσειλιν πατὴρ
 Ταλαός· ὁ πέμπλος δ' εὐχέ' καλῶσκαφῇ
 Καπανδὲς τὸ Θήβης ἄστυ δηώσεν τάχα·
 Ἐκλὸς δὲ Παρθενοπαῖος Ἀρκὰς ὄρνυ',
 Επώνυμος τῆς περὶθεν ἀδμήτης χρόνω
 Μιήρὸς λοχᾶθεις πεισὸς Ἀταλάνης γόνος.
 Εγὼ δὲ σὸς, καὶ μὴ σὸς, ἀλλὰ τῷ κακῷ
 Πότμῳ φυλάθεις, σὸς γέ τοι καλὲς μῆρος,
 Ἀγῶ τὸν Ἀργεὺς ἄφοβον εἰς Θήβας στρατόν.
 Οἷ σ' ἀντὶ παλῶν τῶνδε καὶ ψυχῆς πάτερ,
 Ἰκελδομῶν ξύμπασιες ἐξαγνέμενοι,
 Μῆνιν βαρεῖαν εἰκάθειν ὀρμωμῶν
 Τῷδ' ἀνδρὶ τῆμῃ περὶ κασιγνήτε τίσιν,
 Ὅς μ' ἐξέωσε, καὶ πεσὺλῃσεν πάτρας.
 Εἰ γὰρ τι πεισὸν ἐσιν ἐκ χρησιρίων,
 Οἷς ἂν σὺ περὶθῇ, τοῖσδ' ἔφασκ' εἶναι κράτος.
 Πρὸς νῦν (εἰ κρινῶν, περὶ Θεῶν ὁμογνήων

1370

1380

1390

Αἰτῶ

Adjunxi mihi, quicumque terrae Argivae
Principes vocantur, et ob virtutem bellicam in honore sunt,
Ut exercitu cum septem ducibus adversus Thebas

Coacto, vel interirem iuste,

1370

Vel autores horum factorum ex patria pellerem.

Sed his omissis dicam, quare huc advenerim,

Afferens ad te, pater, preces supplices,

A me atque a meis fociis,

Qui nunc septem legionibus, septemque

Ordinibus hastatis regionem Thebanam circumstant.

Dux primus est Amphiaraus bellicosus,

Primas virtute ferens, et primas arte vaticinandi.

Secundus Aetolus Oenei filius

Tydeus. Tertius Eteoclus genere Argivus.

1380

Quartum Hippomedontem misit pater

Talaus. Quintus Capaneus qui gloriatur

Thebarum urbem se excisurum statim.

Sextus Parthenopaeus Arcas proficiscitur,

Cui nomen a matre, quae prius virgo erat,

Inditum est, filius ab Atalanta partu editus.

Egoque tuus, etsi quidem non tuus, sed adversae

Fortunae filius, attamen tuus dictus

Filius, duco ab Argis intrepidum exercitum.

Nos igitur te pro filiis, et pro salute, pater,

1390

Obsecramus omnes supplicantes

Ut iram saevam missam facias contra me, qui

Proficiscor ad ultiscendum fratrem,

Qui me pepulit et ex patria extorrem fecit.

Nam, si qua fides oraculo est,

Quibus tu adjunctus esses, penes eos victoriam fore aiebat.

Quapropter nunc te per fontes et Deos cognatos

Obsecro,

Obscuro, ut mihi obsequaris et iram remittas.
 Nam et nos mendici ac exules fumus, et tu exul es,
 Aliosque colere cogimur, nos et tu, 1400
 Eodem infortunio utique oppressi.
 Ille vero domi tyrannide potitus, hei mihi,
 Nobis communiter insultans delicate vivit.
 Quem, si tu mihi assensus fueris,
 Modico fastu et labore dissipabo,
 Teque domi tuae collocabo rursus,
 Meque adeo, ubi illum per vim ejecero.
 Et haec, si tua voluntas accesserit, gloriari
 Mihi licebit : sine te vero nulla spes salutis est.

CH. Responde huic viro Thesei gratia, qui eum adduxit,
 Quod utile videbitur, ac deinde ipsum dimitte. 1411

OE. Verum nisi Rex hujus terrae
 Hunc ad me huc adduxisset,
 Petens ut ipsum audirem,
 Non ille unquam vocem meam audisset.
 Nunc vero dignus habitus abibit audito ex me
 Sermone, qui illi nequaquam laetitiam afferet.
 Nam tu sceleratissime, cum Sceptra et Thronum teneres
 Quae nunc frater tuus Thebis obtinet,
 Ipse me patrem tuum inde pepulisti 1420
 In exilium, ubi tali veste utor,
 Quam tu nunc deploras aspiciens, quando
 In easdem miseras coniectus es.
 Haec vero deploranda mihi non sunt, sed ferenda
 Donec vivo tui ut parricidae memoriam retinens.
 Nam tu me in hos labores coniecisti.
 Tu me ex patria exegisti. Per te eo redactus sum,

Αἰτῷ σιθέσθαι ἢ παρειαίνειν· ἐπεὶ
 Πτωχοὶ μὲν ἡμεῖς, ἢ ξένοι, ξένος δὲ σύ·
 Ἄλλος δὲ θωπείοντες οἰκῶμεν, σύ τε
 Κἀγὼ, τὸν αὐτὸν δαίμον' ἐξεληφότες.
 Ὅδ' ἐν δόμοις τύραννος, ὃ τάλας ἐγὼ,
 Κοινῇ καθ' ἡμῶν ἐγχελῶν ἀβρύνε).

1400

Οἱ, εἰ σύ τῇ' μὴ ζυμπαρασήσεις φρενί,
 Βραχεὶ σὺν ὄγκῳ ἢ πόνῳ διασκεδῶ·
 Ὡς ἐν δόμοισι τοῖσι λῃς σῆσω σ' ἄγων,
 Στήτω δ' ἐμῶν τὸν, κείνον ἐκβαλὼν βίᾳ.
 Καὶ ταῦτα, σὺ μὲν ζυμβέλοντος ἐσὶ μοι
 Κομπῆν· ἄνδρ' σὺ δ' ἔδδ' ἑλθῆναι δένω.

ΧΟ. Τὸν ἄνδρα, τῷ πέμψαντος ἕνεκ', Οἰδίπῳ, 1410
 Εἰπὼν ὅποια ζύμφορ', ἐκπεμφαὶ πάλιν.

ΟΙ. Ἀλλ' εἰ μὲν, ἄνδρες, τῆσδε δημῆχος χθονὸς
 Μὴ τυγχάν' αὐτὸν δεῦρο παρὰ πέμψας ἐμοὶ
 Θησῆς, δικαίων ὥς' ἐμὲ κλύειν λόγους,
 Οὐτ' ἂν ποτ' ὁμφῆς τῆς ἐμῆς ἐπήδετο.
 Νῦν δ' ἀξιώθεις εἶσι· κἀκῆσας γ' ἐμὲ
 Τοιαῦτ' ἂν τὸν τῷδ' ἔποτ' ἀφρανεῖ βίον.

Ὅς γ' ὃ κἀκίσε, Κρήνηρα ἢ θρόνους ἔχων
 Ἀνὴρ ὁ σὸς ζύναμος ἐν Θήβαις ἔχῃ,
 Τὸν αὐτὸς αὐτῷ πατέρα τόνδ' ἀπήλασας,
 Κἀθηκας ἄπολιν, ἢ σολὰς ταύτας φορεῖν,
 Ἀς νῦν δακρύεις εἰσορῶν, ὅτ' ἐν πόνῳ
 Ταῦτ' ὀβριμῶς τυγχάνεις κακῶν ἐμοί.
 Οὐ κλαυτὰ δ' εἶναι, ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οἰσέα
 Τὰδ', ὥσπερ ἂν ζῶ σὺ φονέως μεμνημένος.

1420

Σὺ δ' με μόχθῳ τῷ δ' ἔθηκας ἐντροφον,
 Σὺ μ' ἐξέωσας· ἐκ σέθεν δ' ἀλώμενος,

VOL. II.

C C

Ἄλλος

V. 1405 al. χρόνῳ.

Ἄλλης ἐπαυτῷ τὸν καθ' ἡμέραν βίον.
 Εἰ δ' ἐξέφυσα τάσδε μὴ μ' αὐτῷ τροφῆς
 Τὰς παῖδας, ἧτ' ἂν ἐκ ἂν ἦν, τὸ σὸν μέρος·
 1430 Νῦν δ' αἰδέ μ' ἐκσώζουσιν, αἰδ' ἐμαὶ τροφοί,
 Αἰδ' ἄνδρες, ἔ γυναικες, εἰς τὸ ζυμπονεῖν.
 Ὑμεῖς δ' ἀπ' ἄλλης κῆκ ἐμῆ πεφύκαλον.
 Τοιγάρ σ' ὁ δαίμων νῦν ὄρα μὲν ἔτι πω
 Ὡς αὐτίκ', εἴπερ οἶδε κινῆν) λόχοι
 Πρὸς ἄστυ Θήβης· ἔ γ' ἐὼδ' ὅπως πόλιν
 Κεῖνιν εἰρείφεις· ἀλλὰ πρῶθεν αἵματι
 Πιεσῇ μιναιθεῖς, χῶ ζύναμμος ἐξίσχ.
 Τοιαῦδ' Ἀρὰς σφῶϊν πρῶδέ τ' ἐξανῆκ' ἐγώ,
 1440 Νῦν τ' ἀνακαλῆμαι ζυμμάχους ἐλθεῖν ἐμοί,
 Ἴν' ἀζιῶτον τὸς φυτὰς αἰας σέβειν,
 Καὶ μὴ ἔξαλιμάζηλον, εἰ τυφλῆ πατρὸς
 Τοιῶδ' ἔφυλον· αἰδέ γ' ἐὼδ' ἐκ ἔδρων.
 Τοιγάρ τὸ σὸν θάκημα καὶ τὸς σὲς θρόνους
 Κρατῶσιν, εἴπερ ἐσιν ἡ παλαμάφαλος
 Δίκη ζύνεδρος Ζηνὸς, ἀρχαίοις νόμοις·
 Σὺ δ' ἔρρ' ἀπόπλυσός τε, καπάτωρ ἐμῆ,
 Κακῶν κάκιστε, τάσδε συλλαβὼν ἀράς,
 Ἀς σοι καλῆμα, μήτε γῆς ἐμφυλίας
 1450 Δορὶ κρατῆσα, μήτε νοσησάμ ποιε
 Τὸ κοῖλον Ἀρτος, ἀλλὰ συγενεὶ χερὶ
 Θανεῖν, κτανεῖν θ' ὑφ' ἔπερ ἐξελέλασα.
 Τοιαῦτ' ἀρῶμα, καὶ καλῶ τῆ Ταρλάρη
 Στυλὸν παλῶν ἔρεβος, ὥς σ' ἀποικίσῃ·
 Καλῶ δ' ἐτάσδε δαίμονας· καλῶ δ' Ἀρη,
 Τὸν σφῶϊν τὸ δεινὸν μῖσος ἐμβεληκότα.
 Καὶ ταῦτ' ἀκῆσας εἶχε· καζάγγελ' ἰὼν
 Καὶ πᾶσι Καδμείοισι, τοῖς αὐτῆ θ' ἅμα

1430

1440

1450

Ut nunc ab aliis quotidianum victum mendicare cogar.

Et nisi genuissem mihi nutricias

Hasce filias, non sane, quod ad te attinet, amplius essem.

Nunc vero hae me foveant, hae nutriunt, 1431

Hae ad sustinendum laborem non muliebri, sed virili robore
praeditae sunt.

Vos vere ex alio non ex me geniti estis.

Te igitur etsi nondum Deus adortus est,

Attamen id statim fiet, si quidem exercitus proficiscitur

Contra urbem Thebanam, quam non est ut quis

Se capturum esse jactet, sed prius sanguine

Cades foedatus fraterque tuus simul.

Talibus diris vos et ante persecutus sum,

Et nunc earum contra vos auxilium imploro, 1440

Ut discatis parentes colere,

Et non propterea me contumelia afficiatis, quod ex patre cae-
Nati estis : nam hae filiae talia non fecerunt. [co

Itaque tuam sedem et thronos tuos

Obtinebunt, si quidem apud antiquos celebrata

Vindicta affidet Jovi, juxta veterem legem.

Tu vero abi execrabilis, et a me patre destitute,

At sceleratorum pessime : Hasque diras tecum feras,

Quas tibi imprecor, neque terra patria

Bello potiaris, nec revertaris unquam 1450

Ad Argos, sed fraterna manu

Cadas, eumque a quo pulsus es, interficias.

Haec tibi imprecor, et invoco contra te Tartari

Tristes tenebras, ut tibi sedem praebeant.

Invoco et hasce Deas, et Martem,

Qui haec saeva odia inter vos incendit,

His auditis abi, atque nuncia

Omnibus Thebanis, et tuis simul

Fidelibus fociis, qualia Oedipus
Distribuit filiis suis premia.

1460

CH. O Polynices, non gratulor tibi,
Quod huc venisti, proinde quam primum abi.

PO. Hei mihi, quam infeliciter huc profectus sum.
Vae fociis meis, quam infausto auspicio
Ab Argis movimus ! O me infelicem !
De quo neque dicere cuiquam
Sociorum licet, neque reverti rursus,
Sed tacitum ita perire oportet.

O sorores filiae hujus, saltem vos, postquam
Diras patris imprecationes audistis,
Ne me per Deum (nam et ad vos istae imprecationes
Patris pertinent, qui enim vobis in patriam
Reditus erit ?) ne me destituatis,
Sed sepelite me, atque exequiis prosequimini.
Et vobis ad istam laudem, quam habetis
Propter pietatem erga patrem, alia non minor
Accedet ab officio, quod mihi praeſtabitis.

1470

AN. Obsecro te frater, ut mihi auscultes.

PO. O charissima Antigone, dic quid est ?

AN. Reduc exercitum ad Argos quam primum,
Neque teipsum et urbem perdas.

1480

PO. Sed non potest fieri : quomodo enim iterum
Exercitum eundem cogere possem, si semel fugerem ?

AN. Quid vero attinet te denuo irasci ? aut quid
Si patriam evertes, lucri capies ?

PO. Turpe erit fugere, et major natu cum sum,
Sic irrideri a fratre.

AN. Audis hunc, quam manifeste vobis
Vaticinatur, et mortem utrique praenunciat ?

PO.

Πισοῖσι Συμμάχοισιν, ἔνεκ' Οἰδίπῳ
Τοιαῦτ' ἐνέιμε πασὶ τοῖς αὐτῷ γέρα.

1460

ΧΟ. Πολύνεικες, ἔτε τὰς παρελθούσας ὁδοὺς
Ξυήδομά σοι, νῦν τ' ἴθ' ὡς τάχος πάλιν.

ΠΟ. Οἶμοι κελεύθῃ, τῆς τ' ἐμῆς δυσπραξίας,
Οἶμοι δ' ἐταίρων· οἷον ἄρ' ὁδῷ τέλος
Ἀρβυς ἀφωρμήθημεν· ὦ τάλας ἐγὼ
Τοῖσιν, οἷον ἔδὲ φωνῆσαι τινα

Ἐξέειπ' ἐταίρων, ἔδ' ἀποσρέψαι πάλιν,
Ἀλλ' ὄντ' ἀναυδον τῇδε συκύρσαι τύχη.

Ω τῷδ' ὅμαμοι πάϊδες, ἀλλ' ὑμεῖς ἐπεὶ
Τὰ κληρὰ πατρὸς κλύετε τῷδ' ἀρωμύν,
Μὴ τοι με πρὸς θεῶν, σφῶϊν ἂν γ' αἰ τῷδ' ἀραῖ
Πατρὸς τελῶν), καί τις ὑμῖν ἐς δόμους

1470

Νόσος ἤμῃ); μὴ μ' ἀτιμάσῃτε γε,
Ἀλλ' ἐν τάφοισι θεῶδε καὶ κτερίσμασι.
Καὶ σφῶϊν ὁ νῦν ἔπαμνος, ὃν κομίζετον
Τῷδ' ἀνδρὸς οἷς πονεῖτον, ἔκ ἐλάσσονα
Ἐτ' ἄλλον οἷσθ' τῆς ἐμῆς ὑπεργίας.

ΑΝ. Πολύνεικες, ἱκετεύω (εἰ πεισθῆναι τί μοι.

ΠΟ. Ω φιλότι τὸ ποῖον Ἀντιγόνη; λέγε.

ΑΝ. Στρέψαι στρατὸν ἐς Ἀρβυς ὡς τάχιστα γε, 1480
Καὶ μὴ (εἰ γ' αὐτὸν καὶ πόλιν διεργάσῃ.

ΠΟ. Ἀλλ' ἔχ' οἶόντε· πῶς γὰρ αὐθις αὖ πάλιν
Στρατὸν ἄγοιμι ταυτὸν εἰσάπαξ τρέσας;

ΑΝ. Τίδ' αὐθις ὦ παῖ δεῖ (εἰ θυμῷ; τί σοι
Πάτρην καλῶς ἀφάνῃ κέρδος ἔρχε);

ΠΟ. Αἰχρὸν τὸ φάγειν, καὶ τὸ πρεσβέοντ' ἐμὲ
Οὕτω γελάσαι τῷ κασιγνήτῃ πάρα.

ΑΝ. Οἷός τ' αὖτ' ἐν, ὡς ἐς ὄρθον ἐκφέρει
Μαλ' ἀμὰ, ὅς σφῶϊν θάνατον ἐξ ἀμφοῖν θροεῖ;

ΠΟ.

ΠΟ. Χρήζει γῶ· ἡμῖν δ' ἔχι (υ)χωρήϊα.

1490

ΑΝ. Οἴμοι τάλανα· τίς δὲ τολμήσει κλύων
Τὰ τῷδ' ἔπεισας τάνδρὸς οἷ' ἐθέασισεν;

ΠΟ. Οὐδ' ἀγγελῶ μιν φλαῦρ· ἐπεὶ τραηιάτῃ
Χρηστῷ, πὰ κρείσσῳ μηδὲ τάνδεᾶ λέγειν.

ΑΝ. Οὕτως ἄρ' ὦ παῖ ταῦτά σοι δεδομμένα;

ΠΟ. Καί μὴ μ' ἐπίχῃς γ'· ἀλλ' ἐμοὶ μὲν ἦδ' ὁδὸς
Ἐσα μέλυστα δύσπολμός τε καὶ κακὴ
Πρὸς τῷδε παῖρος, τῷ τε τῷδ' Εριννύων.
Σφῶϊν δ' ἄδοσθ' Ἰθάκας, τὰδ' εἰ τελεῖτέ μοι
Θανόντ'· ἐπεὶ ἔμοι ζῶντί γ' αὖθις ἔξεστον.
Μέθεσθε δ' ἦδη, χαίρετόν τ'· ἔ γῶ μ' ἔτι
Βλέποντ' ἐσόψεσθ' αὖθις.

1500

ΑΝ. Ω τάλαν' ἐγώ.

ΠΟ. Μὴ τοι μ' ὀδύρε.

ΑΝ. Καί τις ἂν σ' ὀρμώμενον
Εἰς πρῆπτον ἄδην ἔκασασένοι, κάσι;

ΠΟ. Εἰ χρὴ, θανῶμαι.

ΑΝ. Μὴ σύγ', ἀλλ' ἐμοὶ πιθεῖ.

ΠΟ. Μὴ πῆθ' ἂ μὴ δεῖ.

ΑΝ. Δυσάλαγά τ' ἄρ' ἐγώ,

1510

Εἴ γε σερηθῶ.

ΠΟ. Ταῦτα δ' ἐν τῷ δαίμονι
Καὶ τῇδε φῦνα χατέρα· σφῶϊν δ' ἔν ἐγώ
Θεοῖς ἀρώμα μὴ ποτ' ἀντῆσαι κακῶν.
Ανάξια γῶ πᾶσιν ἐσε δυσυχεῖν.

Περικομμάσια. Στροφή α'.

ΧΟ. Νέα τάδε νεόθεν ἦλθέ μοι
Βαρύποσμα κακὰ
Παρά γ' ἀλαῦ ξένου,

Εἴτι

V. 1497 forte δύσπολμός γε.

Po. Postulat enim frater ea, quae a nobis concedi non possunt. 1490

AN. Hei mihi, quis vero audebit
Te sequi, auditis hujusce vaticiniis?

Po. Non renuntiabo malum. Est enim Ducis boni
Laeta, et non adversa dicere.

AN. Siccine tibi decretum est?

Po. Ne me retine, nam haec expeditio mihi
Curae est, etsi infelix et adversa,
Propter patrem hunc, hujusque Diras.

Vobis vero Deus benefaciat, si haec mihi efficietis
Mortuo, quoniam viventi non amplius poteritis. 1500

Jamque me dimittite, ac valete, non enim me amplius
Viventem aspicietis posthac.

AN. O me miseram!

Po. Ne me luge.

AN. Quis vero te tendentem

Ad manifestum interitum non lugeat, frater?

Po. Moriar, siquidem oportet.

AN. Non ita, sed mihi obtempera.

Po. Ne suade, quae non decet.

AN. Infoelix ego,

1510

Si te fratre privata fuero.

Po. Hoc penes Deum est

Vel hoc vel illo fato ut quis nascatur. Vobis vero

Ego precor, ut nunquam incidatis in mala.

Indignae enim estis, quibus aliquid adversi accadat.

PERICOMMATA. *Strophe I.*

CH. Nova haec jam recens advenerunt mihi

Atrocia mala,

Ab hospite caeco,

Nisi

Nisi divinitus corriguntur.
 Nullum enim consilium Deorum
 Temerarium esse dicam.
 Omnia enim tempus
 Videt ac dispensat : Nam alia
 Mala jam rursus cumulat
 Aether tonans, O Jupiter.

1520

SYSTEMA I.

O E. O filiae, quid si quis incolarum
 Optimum Thesea mihi huc accersat?
 A N. Quid rei est pater, quamobrem vocari vis?
 O E. Jovis hoc subitum tonitru statim
 Ad inferos me ducet : sed mittite quam primum.

1530

ANTISTROPHE I.

CH. Ecce iterum ingens editur
 Sonitus et infandus
 A Jove : mihiq; in summo
 Vertice prae timore comae eriguntur.
 Cohorruī animo : nam coeleste fulgur
 Exarsit rursus.
 Quidnam hoc significat,
 Metuo, non enim irritum
 Venit unquam, aut absque adverso casu.
 O coelum magnum, O Jupiter !

1540

ANTISYSTEMA I.

O E. O filiae, adest mihi fatalis
 Vitae exitus, nec amplius est effugium.
 CH. Qui scis ? aut unde hoc ratiocinaris ?
 O E. Certo scio, sed quam primum aliquis eat,
 Regemque mihi huc adducat.

STROPHE

Εἴ τι μοῖρα μὴ κιχάνῃ.

Μάτην γ' ὕδεν ἀξίωμα δαμόνων

Εχω φράσαι.

Ορᾶ ὁρᾶ ταῦτ' αἰεὶ

Χρόνος· ἐπεὶ μὲν ἕτερα,

Τὰ δὲ πῆματ' αὐθις αὖξων ἄνω,

Εκλυπεν ἀθῆρ ὦ Ζεῦ.

Σύστημα α'.

ΟΙ. Ω τέκνα τέκνα, πῶς ἂν ἔτις ἐνιοπος

Τὸν πάντ' ἄριστον δεῦρο Θισέ' ἂν πόροι;

ΑΝ. Πάτερ, τί δ' ἐστὶ τάξιωμ' ἐφ' ᾧ καλεῖς;

ΟΙ. Διὸς πλερωτὸς ἦδε μ' αὐτίκ' ἄξει)

Βροντῇ πρὸς ἄδην· ἀλλὰ πέμψαθ' ὡς τάχος.

Αντιστροφή α'.

ΚΟ. Ἰδε μάλα μέγας ἐρείπει)

Κτύπος ἄφαλος ὁδε

Διόβολος· ἐς δ' ἄκραν

Δεῖμ' ὑπῆλθε κρατὸς φόβαν.

Επληξά θυμόν· ὑρανία γ' ἀτραπὴ

Φλέγῃ πάλιν.

Τί μὲν ἀφήσῃ τέλος,

Δείδια τόδ'· ἔ γ' ἄλιον

Αφορμᾷ ποτ', ἐν ἄνδ' ξυμφορᾶς.

Ω μέγας ἀθῆρ, ὦ Ζεῦ.

Αντισυῆμα α'.

ΟΙ. Ω παῖδες, ἦκῃ τῶδ' ἐπ' ἀνδρὶ Δέσφαλος

Βίη τελευτῇ, κακὴ γ' ἐστ' ἀποστροφή.

ΧΟ. Πῶς οἶδα τῆτο; τῶ δὲ συμβαλὼν ἔχεις;

ΟΙ. Καλῶς κάτοιδ'· ἀλλ' ὡς τάχιστα μοι μολῶν

Ανακλῆα χώρας τῆσδε τις πορδασάτω.

VOL. II.

D d

Στροφή

V. 1523 ἐκεῖ, et v. seq. παρ' ἡμᾶρ. G. Canterus.

Στροφή β'.

ΧΟ. Εα, ἔα.

Ἰδὲ μάλ' αὖθις ἀμφίστα)

Διαπρύσιος ὄτλοβος.

Ἰλαος δαῖμον, ἴλαος, εἴτι γὰ

Μαλῆρι τυλχάνεις ἀφεγγὲς φέρων.

Ενασίει δὲ συντύχοιμι.

Μηδ' ἄλασον ἀνδρ' ἰδὼν,

Ακερδῇ χάριν μέλαχομί πως.

Ζεῦ ἄνα, τοὶ φονῶ.

Σύστημα β'.

ΟΙ. Ἀρ' ἐγγὺς ἀνὴρ; ἄρ' ἔτ' ἐμψύχε τέκνα

Κιχίσελά μὲ καλορθένλος φρένα;

ΧΟ. Τίδ' ἂν θέλοις τὸ πιεῖν ἐμψῦνα φρενί;

ΟΙ. Ἀνθ' ὧν ἔπαχον εὔ, τελεσφόρον χάριν

Δῖναί σφιν, ἥνπερ τυλχάνων ὑπεχόμην.

Ἀντιστροφή β'.

ΧΟ. Ἰὲ, ἰὲ.

Ἰὼ παῖ βᾶθι, βᾶθ'· εἴτ' ἄκραν

Ἐπὶ γύαλον ἐναλίω

Ποσειδαωνίω Θεῷ τυλχάνεις

Βέθυλον ἐσίαν ἀγίζων, ἴκκ.

Ο ῥ' ξένος σε καὶ πόλισμα

Καὶ φίλος ἐπαξιοῖ

Δικαίαν χάριν παραχεῖν παθῶν.

Σπεῦσον, αἴϊος ὦ νᾶξ.

Ἀντισυστήμα β'.

ΘΗ. Τίς αὖ παρ' ὑμῶν κοινὸς ἠχῆται κλύπος,

Σαφὴς μὲν αὐτῶν, ἐμφανὴς δὲ τῷ ξένῳ;

Μήτις Διὸς κεραυνὸς, ἢ τις ὀμβρία

Χάλα?

V. 1550 al. ἀφθεγγὲς.

V. 1551 al. ἐνασίω.

1550

1560

1570

STROPHE 2.

CH. Heu, heu,

Ecce jam iterum nos circumdat

Immensus fonitus,

Propitius sis O Deus, si quid terrae

Huic adversi nuncias,

Foeliciter mihi eveniat,

Neque, quod hunc virum calamitosum aspexi,

Damnum pro gratia reportem.

O Jupiter Rex, te invoco.

1550

SYSTEMA 2.

OE. Numnam prope adest Theseus? numnam viventem
Me inveniet, et mentis compotem?

CH. Quidnam arcani ei committere cupis?

OE. Pro beneficio accepto plenam gratiam
Reddere illi volo: quemadmodum pollicitus sum.

ANTISTROPHE 2.

CH. Eho! eho!

O fili, adfis, propere, sive in extremo

Colle marini

Neptuni forte

Sacrificam aram veneraris, veni.

Nam hospes tibi et urbi

Et amicis vult

Pro beneficio justam gratiam rependere.

Propera O Rex.

1560

ANTISYSTEMA 2.

TH. Quid rursus apud vos publici clamoris exoritur?
Agnosco vocem vestram, et apparet propter hospitem fieri.

Anne Jovis fulmen, aut pluvialis

1571

D d 2

Grando

Grando erupit? Omnia enim, cum Deus ita
Tempestates ciet, metuenda sunt.

I A M B I.

OE. O Rex, optato advenis, et te Deus
Auspicato huc adduxit.

TH. Quid autem novi rursus accidit?

OE. Adeſt mihi finis vitae, et quemadmodum promiſi,
Te ac urbem fallere nolo.

TH. Quam vero de morte tua cepiſti conjecturam?

OE. Dii ipſi hoc mihi denunciant
Propoſitis ſignis, qui neutiſquam fallunt. 1580

TH. Quomodo dicis haec denunciari?

OE. Multa et continua tonitrua, et multa
Contorta fulmina de manu invicta hoc ſignificant.

TH. Perſuades mihi: nam multa te vaticinantem video
Et non falſa: quid igitur faciendum ſit doce.

OE. Ego dicam ea quae tibi
Et huic urbi perpetuo rata erunt.
Ad locum quidem ipſe ſtatim praeibo,
Abſque duce, ubi me oportet mori: 1590
Illum vero ne cui hominum indicaveris,
Neque ubi meum corpus conditum eſt, aut jacet.
Nam hic locus tibi prae multis ſcutis munimento
Erit adverſus Thebanos bello hanc terram petentes.
Quae vero ſacra ſunt, nec efferenda ſermone,
Ea cognosces, cum ſolus illuc ibis.
Non enim civium cuiquam ea dixerim,
Neque filiabus meis, etſi eas amo.
Sed tu haec ſerva, et cum tibi finis vitae
Advenerit, tantum uni praeſtantiſſimo viro aperies, 1600
Iſque deinceps ſuccedenti indicabit,

Et

Χάλαζ' ἐπιρράξασα; πάντα γ' Οἰῷ
Τοιαῦτα χερμάζοντος εἰκάσαι πάρα.

Ἰαμβοί.

ΟΙ. Ἀναξ, ποθεν γιγνώσκεις· καὶ σοὶ θεῶν
τύχην τις ἐοδὴν δῆκε τῆσδε τῆς ὁδῆς.

ΟΗ. Τί δ' εἶναι, ὦ παῖ Λαίῳ, νέεσθαι αὖ;

ΟΙ. Ροπή βίβ μοι· καὶ σ', ἅπερ ξυγνήεσα,
ὦλκ' ὅλιν τε τήνδε μὴ ψάσας, θανεῖν.

ΟΗ. Ἐν τῷ δὲ κεῖσαι τῷ μόρῳ τεκμηριῶ;

ΟΙ. Αὐτοὶ θεοὶ κήρυκες ἀγγέλλουσίν μοι
ψάδοντες ὕδεν, (χημάτων περικειμένων.

ΟΗ. Πῶς εἶπας ὦ γεραγὲ δηλωθῆναι τάδε;

ΟΙ. Τὰ πολλὰ βροντῇ διαλελῆς, τὰ πολλὰ τε
στρέφαντα χερὸς τῆς ἀνικητῆς βέλη.

ΟΗ. Πείθεις με· πολλὰ γ' (εἰ θεασίζονθ' ὁρῶ,
κ' ψάδοφμα· χῶ, τι χρὴ ποιεῖν, λέγε.

ΟΙ. Ἐγὼ διδάξω, τέκνον Αἰγέως, ἃ σοὶ
Γῆρας ἄλυπα τῇδε κείσεται ὅλη.

Χῶρον μὲν αὐτὸς αὐτίκ' ἐξηγήσομαι,

Ἀθικὸς ἡγητῆρος, ἔ με χρὴ θανεῖν.

Τῆτον δὲ φράζε μή ποτ' ἀνθρώπων τινὶ,

Μὴδ' ἔ κέκλεθε, μήτ' ἐν οἷς κεῖται τόποις.

Ὡς σοὶ πρὸ πολλῶν ἀσπίδων ἀλκὴν ὁδε

Δορός τ' ἐπακτῆς γειτόνων αἰεὶ τιθῇ.

Ἀ δ' ἐξάγισα, μηδὲ κινεῖται λόγῳ,

Αὐτὸς μαθήσῃ, κείσ' ὅταν μόλῃς μόνος.

Ὡς ἔτ' ἂν ἀσῶν τῶνδ' ἂν ἐξείποιμί τω,

Οὐτ' ἂν τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς, σέρβων ὅμως.

Ἀλλ' αὐτὸς ἀεὶ σῶζε, χῶταν εἰς τέλος

Τῇ ζῆν ἀρίκῃ, τῷ περφερίᾳ τῷ μόνῳ

Σῆμα· ὁ δ' ἀεὶ τῷ πτόνι δεικνύτω.

1600

X' 8-

Χ' ἔτως ἀδήϊον τήνδ' ἐνοικήσεις πόλιν
 Σπαρτῶν ἀπ' ἀνδρῶν· αἳ δὲ μυρίαὶ πόλεις,
 Κἂν εὖ τις οἰκῇ, ῥαδίως καθύβρισαν.
 Θεοὶ γ' εὖ μὲν, ὅψ' ἐδ' εἰσορῶσ', ὅταν
 Τὰ θεῖ' ἀφείς τις εἰς τὸ μᾶνεσθαι τραπῇ.
 Ο μὴ σὺ, τέκνον Αἰγέως, βέλεσθαι παθεῖν.
 Τὰ μὲν τοιαῦτ' ἔν' εἶδ' ἐκδιδάσκοντο.
 Χῶρον δ' (ἐπεὶ γὰρ με τὸν Θεῶ παρὸν)
 Στείχωμαι ἤδη, μηδὲ γ' ἐνλεπώμεθα.
 Ω παῖδες ὧδ' ἔπεδ'· ἐγὼ γ' ἡγεμῶν
 Σφῶϊν αὖ πένεσθαι καὶ νῶς, ὥσπερ σφῶ πατρί.
 Χωρεῖτε, καὶ μὴ ψάυετ', ἀλλ' ἐατέ με
 Αὐτὸν τὸν ἱερὸν τύμβον ἐξάρεϊν, ἵνα
 Μοῖρ' ἀνδρὶ τῷδε τῇδε κρυφθῆναι χθονί.
 Τῇδ' ὧδε τῇδε βᾶτε· τῇδε γ' μ' ἄγ'·
 Ερμῆς ὁ πομπὸς, ἢ τε νερίερα Θεός.
 Ω φῶς ἀφελγὲς πένεσθαι πᾶσι ποτ' ἦδ' ἐμὸν;
 Νῦν δ' ἔχαιον (καὶ τὸν ἀπ' ἐμῶ) δέμας·
 Ἦδη γ' ἔρπω τὸν τελευτᾶν βίον
 Κρύψων παρ' ἄδην· ἀλλὰ φίλιστα ξένων,
 Αὐτὸς τε, χώρα δ' ἦδε, πένεσθαι τοὶ σοὶ,
 Εὐδαίμονες ἡρόοιδε· καὶ π' ἀπραξία
 Μέμνησθαι με θανόντος, ἀτυχεῖς αἶε.

1610

1620

Ἀντιστροφικά. Στροφή.

ΧΟ. Εἰ θέμις ἐσὶ μοι τὰν ἀφανῆ Θεὸν
 Καὶ σὲ λιταῖς (ἐβίβειν
 Εὐνυχίων ἀναξ
 Αἰδωνεῦ Αἰδωνεῦ,
 Λίσσομαι μή ποτ' ἐπιπόνῳ,
 Μήτ' ἐπὶ βαρυαχῇ
 Ξένον ἐκλανύσαι

1630

Μόρμ.

Et sic invictam hanc tenebis urbem

A civibus Thebanis : Multae enim civitates

Etiā bene institutae ad injurias saepe versae sunt.

Dii vero aspiciunt quidem, sed fero, quando aliquis

Pietate omīssa furere coepit :

Hoc ne tibi O Theseu accidat.

Sed haec tibi jam ante scienti dico.

Ad locum vero (nam me praesens a Deo fatum urget)

Eamus, nec revereamur.

1610

O filiae sequimini huc : Ego enim Dux vobis

Jam recens factus sum, ut vos prius mihi eratis.

Itē, ne attingite, sed finite me

Ipsum sacrum tumulum invenire, ubi

Fatum est huic viro sub terra occultari.

Hac, huc, hac ite. Hac enim me ducit

Mercurius deductor, et inferorum Dea.

O lumen meum tenebrosū, ubi tandem fuisti?

Nunc vero te meum corpus postremum attingit :

Nunc enim eo, ut extremum vitae tempus

1620

Condam apud inferos. Sed charissime hospes

Et tu, et terra haec, et ministri tui

Fœlices sitis, et cum vobis bene erit,

Memores mei estote beati semper.

ANTISTROPHICA. *Strophe.*

CH. Si fas est mihi caliginosam Deam,

Et te precibus venerari,

Inferorum Rex,

Pluto, Pluto,

Precor ut non laboriosa

Nec valde difficili

Morte defunctus hospes

1630

Subeat

Subeat communes latebras
 Mortuorum terram, et Stygiam
 Domum. Nam cum multis
 Immerito aerumnis oppressus fueris,
 Vicissim te Deus justus beet.

ANTISTROPHE.

O subterraneae Deae, tuque invicte
 Cerbere, quem in vestibulo munito
 Cubare dicunt,
 Et ex antro latratus edere,
 Indomitum custodem inferorum,
 Sic enim fermone proditum est,

1640

* * * *

Te Terrae et Tartari filium
 Oro, ut placide
 Occurras tendenti
 Hospiti ad inferos,
 Te inquam invoco, semper insomnem Cerberum.

NUNCIUS, CHORUS, ANTIGONE, ISMENE,
 THESEUS.

IAMBI.

NUN.

O Cives, breviter vobis
 Renuncio Oedipum esse mortuum.
 Quae vero facta sunt, non facile quis brevibus
 Dixerit, neque ut res illic acta est.

CH. Num interiit ille infoelix !

NU. Scias

Eum reliquisse vitam perpetuo.

1650

CH.

Μόρῳ, τὰν παλκοῦθῃ κάτω
 Νεκρῶν πλάκα, ἢ Στύγιον
 Δόμον· πολλῶν γ' ἂν
 Καὶ μάταν πημάτων ἰκνεμύων,
 Πάλιν σὲ δαίμων δίκαιος ἄξει.

Ἀντιστροφή.

Ω χθόνια Θεᾷ, σῶμά τ' ἀνικήτη
 Θνητός, ὃν ἐν πύλαισι
 Φασὶ πολυξέσοις
 Εὐνάοιαι κλυεῖσθαι τ' ἐξ ἄνθρωπων
 Ἀδάμασον φύλακά παρ' Αἴδα,
 Ως λόγος αἶν' ἔχει.

1640

* * * * *
 Ον, ὦ Γᾷς παῖ γ' Ταρτάρου,
 Κατ' ἄχομαι ἐν καθαρῷ
 Βῆναι ὀρμωμύῳ
 Νερφέας τῷ ξένῳ νεκρῶν πλάκας.
 Σὲ τοι κικλήσκω τὸν ἀένυπνον.

ΑΓΓΕΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ, ΑΝΤΙΓΟΝΗ, ΙΣ-
 ΜΗΝΗ, ΘΗΣΕΥΣ.

Ιαμβοί.

ΑΓ.

Ἄνδρες πολῖται, ξυνομωιάτως μὲν ἂν
 Τύχοιμι λέξας Οἰδίπην ὀλωλότα.
 Ἀ δ' ἦν τὰ πρᾶχθέντ', ἔθ' ὁ μῦθος ἐν βραχεῖ
 Φράσαι πάρεσιν, ἔτε τ' ἄργ' ὅσ' ἦν ἐκεῖ.

ΧΟ. Ολωλε γ' δ' ὕσῃνος;

ΑΓ. Ως λελοιπότα

Κεῖνον τὸν αἰεὶ βίοτον ἐξεπίσατο.

1650

VOL. II.

Ε ε

ΧΟ.

ΧΟ. Πῶς; ἄρα θεία καὶ πόνῳ τάλας τύχη;

ΑΓ. Ταῦτ' ἐστὶν ἤδη καὶ ποθαυμάσαι ὠρέπον.

Ὡς μὲν γὰρ ἐνθένδ' εἶπε, καὶ σύ πα παρῶν
 Εἰσοῖαθ', ὑφ' ἡγητῆρος ὑδένος φίλων,
 Ἀλλ' αὐτὸς ἡμῖν παῖσιν ἐξηγέμενος.
 Ἐπεὶ δ' ἀφῆκτο τὸν καλαρῥάκην ὁδὸν
 Χαλκοῖς βάθροισι γῆθεν ἐρρίζωμενον.
 Ἐση κελεύθων ἐν πολυχίτῳ μιᾷ
 Κοίλῃ πέλας κρατῆρος· καὶ τὰ Θησέως
 Περίθῃ τε κείται πρὸς αἰὲς ξυνημαῖα.
 Ἐφ' οὗ μέσῃ σάς, τῷ τε Θορικήν πείτρῃ,
 Κοίλῃς τ' ἀχέρει, καὶ πὸ λαῖνυ τάφῃ,
 Καθέζετ'· εἴτ' ἔλυσε δυαπινεῖς σολάς.
 Καῖπειτ' αὔσας παῖδας, ἡνώγῃ ρυτῶν
 Ὑδάτων ἐνεσκεῖν λῆτρα καὶ χοάς πόθεν.
 Τῶδ' ἀχλὺς Διμήτηρος εἰς ἐπόψιον
 Πάγον μόλῃσα, τάσδ' ἐπισολὰς παλρὶ
 Ταχέϊ πόρῃσαν ζῦν χρόνῳ, λυτροῖς τέ νιν
 Εὐδοίῃ τ' ἐξήσκησαν, ἣ νομίζε'.
 Ἐπεὶ δὲ παντὸς εἶχε δρωῖλος ἡδονήν,
 Κῆκ' ἦν ἔτ' ἀργὸν ὑδὲν ὧν ἐφίετο,
 Κτύπησε μὲν Ζεὺς χθόνιος, αἳ δὲ παρθένοι
 Ρίγησαν ὡς ἥκυσαν, ἐς δὲ γένεα
 Πατρὸς πεισῶσα, κλαῖον, ὑδ' ἀνίσταν
 Στέρνων ἀραγμύς, ὑδὲ παμμήκεις γόους.
 Ο δ', ὡς ἀκύνει φθόγῳ ἐξαίφνης πικρὸν
 Πτύξας ἐπ' αὐταῖς χεῖρας, εἶπεν, ὦ τέκνα
 Οὐκ ἔς' ἔθ' ὑμῖν τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ παλῆς.
 Ολωλε γὰρ δὴ πάντα τὰ μὰ, καὶκέτι
 Τὴν δυαπόνῃλον ἔξετ' ἀμφ' ἐμοὶ τροφήν.

1660

1670

1680

Σκληραῖν

CH. Quomodo? numnam et divina et facili fortuna?

NU. Hoc vero jam admiratione dignum est,

Nam ut hinc abierit, tu qui aderas

Nosti. A nullo enim ex amicis ducebatur,

Sed ipse noster omnium Dux erat.

Ut vero venit ad praeruptam viam,

Aereis inferne fundatam gradibus,

Constitit in loco, ubi multae concurrunt viae,

Prope concavam voraginem, quo loco Thesei

Et Perithoi fida sunt condita foedera.

1660

Inter quem locum et Thoridium saxum consistens,

Et inter cavam Acherdum, ibi in tumulto saepe

Confedit: Deinde exuit vestes squalidas:

Postea vocatis filiabus jussit vivae

Aquae lavacra sibi alicunde afferri,

Quae in eminentem frugiferae Cereris

Tumulum progressae, mandata patris

Propere exequentur, et lavatione ipsum

Ac vestitu componunt, quemadmodum fieri assolet.

Cum vero jam omnia quae fiebant, ei placerent,

1670

Et non erat omissum quidquam quod cuperet,

Tonuit Jupiter terrestris: puellae vero

Cohorrerunt, audito sonitu, et genibus patris

Circumsusae lugebant, neque intermiserunt

Pectorum planctus, et longas complorationes.

Ille vero, ut repente tristem exaudivit sonum,

Manibus eas amplexus ait: O filiae,

Hoc die vobis non amplius est pater:

Periit enim vita mea, neque amplius

Mea causa gravem sustinebitis curam,

1680

E e 2

Quam

Quam vobis difficilem fuisse scio. Sed unum
Verbum laxat omnes istas molestias.

Nam nemo fuit, qui perinde vos amarit,

Sicut ego : quo orbatae

Reliquum vitae tempus exigetis.

Sic inter se circumfusi

Clara voce lugebant omnes. Ut vero finem

Lugendi fecerunt, neque amplius vociferatio fiebat,

Silentium secutum est. Vox autem repente quaedam

Vocabat ipsum, ut omnibus recti

1690

Prae metu erigerentur capilli.

Multoties enim ipsum vocabat Deus.

Heus, inquit, Oedipe, quid adhuc cunctamur

Ire? jam pridem mora est in te.

Ille vero ut divinitus se vocari sensit,

Iussit adire ad se regem Thesea.

Qui ubi accessit : O charum, inquit, caput,

Da manum antiquae fidei testem filiabus meis,

Et vos filiae huic date : ac promitte,

Quod volens has non sis deserturus, sed facturus

1700

Amanter, quae illis utilia fore cognoveris.

Ille vero, ut vir generosus, non miseratione motus,

Promisit hospiti juratus se facturum esse.

Deinde statim Oedipus

Manibus infirmis filias amplexus ait,

O filiae, magno ac generoso animo vos ferre oportet,

Et ex his locis secedere, neque ea, quae non fas est,

Videre postuletis, aut non audienda audire.

Abite igitur quam primum. Sed Dominus

Theseus adsit : ut cognoscat quae agenda sint.

1710

Haec loquentem audivimus

Uni-

Σκληρὰν μὲν οἶδα παῖδες· ἀλλ' ἐν γὰρ μόρον
 Τὰ πάντα λύει ταῦτ' ἔπος μοχθήματά.
 Τὸ γὰρ φιλεῖν ἔκ' ἐστὶν ἐξ ὅτε πλεόν
 Ἡ τῷδε τ' ἀνδρὸς ἔχεθ'· ὃ τῆλώμεναι,
 Τὸν λοιπὸν ἦδη βίολον αὖ διάξειλον.
 Τοιαῦτ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἀμφικείμενοι,
 Λύγδην ἔκλαμον πάντες. ὡς δὲ πρὸς τέλος
 Γῶν ἀφίκοντ', ἔδ' ἔτ' ὠρώρε βοή,
 Ἡ μὲν Γιωπὴ· φθέγμα δ' ἐξαίφνης τινὸς
 Θωύξεν αὐτὸν, ὥς τε πάντας ὀρθίας
 Στήσας φόβῳ δέισαντας ἐξαίφνης τρίχας·
 Καλεῖ γὰρ αὐτὸν πολλὰ πολλαχῇ Θεός.
 Ω ἕτος ἕτος Οιδίπυς, τί μέλλομεν
 Χωρεῖν; πάλα δὴ τὰπὸ σὺ βραδύνεται.
 Ο δ', ὡς ἐπήσθητ' ἐκ Θεῶ καλέμενος,
 Αὐτὰ μολεῖν οἱ γῆς ἀνακλῖα Θησέα.
 Καπεῖ πρὸς ἡλθεν, εἶπεν, ὦ φίλον κάρα,
 Δὸς μοι χερὸς σῆς πῖσιν ἀρχαίαν τέκνοισ,
 Τμῆς τε παῖδες τῷδε· καὶ καλαίνεσον
 Μήποτε πρὸς δώσειν τάσδ' ἐκὼν, τελεῖν δ' ὅσ' ἂν
 Μέλλεις φρονῶν εὖ ζυμφέρωντ' αὐταῖς αἰεὶ.
 Ο δ' ὡς ἀνὴρ θῆναϊος, ἔκ' οἴκῳ μέτα
 Καλίνεσεν τὰδ' ὅρκιος δράσειν ξένῳ.
 Οπῶς δὲ ταῦτ' ἔδρασεν, ἄθυς Οιδίπυς
 Ψάσας ἀμαυραῖς χερσὶν ὦν παύδων, λέγει.
 Ω παῖδε, τλάσας χρὴ τὸ θῆναϊον φρενὶ
 Χωρεῖν τόπων ἐκ τῶνδε· μὴδ' ἄ μὴ δέμις
 Δάσσειν δικαῖον, μὴδὲ φωνήων κλύειν.
 Ἀλλ' ἔρπεθ' ὡς τάχις· πλὴν ὁ κύριος
 Θεὸς παρὲς μανθάνων τὰ δρώμενα.
 Τοιαῦτα φωνήσαντος εἰσηκέσαμεν

Ξυμπαντες·

1690

1700

1710

Ζύμπαντες· ἀσπίδι δὲ σὺν ταῖς παρθένοις
 Στενόντες ὠμαρτέμεν. ὥς δ' ἀπήλομεν
 Χρόνῳ βραχὺ σφαμέντες, ἐξαπείδομεν
 Τὸν ἄνδρα, τὸν μὲν, ἔδαμ' ἐπαρόντ' ἔτι,
 Ἀνακίᾳ δ' αὐτὸν ὀμμάτων ἐπίσκιον
 Χεῖρ' ἀνέχοντα κρατὸς, ὥς δεινὸς τινὸς
 Φόβῳ φανέντος, ἔδ' ἀναχετὺ βλέπειν.
 Ἐπεὶ ἄρα μὲν τοι βαῖον ἔδ' ἐσὺν χρόνῳ
 Οἰῶμεν αὐτὸν γῆνι προσκυνῆνθ' ἅμα,
 Καὶ τὸν Θεῶν Ὀλυμπον ἐν ταυτῷ λόγῳ.
 Μόρῳ δ' ὁποῖω κῆνος ὤλετ', ἔδ' ἂν εἰς
 Θνητῶν φράσσει, πλὴν τὸ Θεσέως κάρα·
 Οὐ γὰρ τις αὐτὸν ἔτε πυρφόρος Θεῶ
 Κεραυνὸς ἐξέπραξεν, ἔτε πονηρία
 Θύελλα κινήσεια τῷ τότε ἐν χρόνῳ·
 Ἀλλ' εἴ τις ἐκ Θεῶν πομπὸς, ἢ τὸ νερίερον
 Εὖνεν διασὰν γῆς ἀλύπητον βάθρον.
 Ἀνὴρ γὰρ ἔσεν ακλὸς, ἔδ' ἐσὺν νόσοις
 Ἀλγεινὸς ἐξεπέμπετ', ἀλλ' εἴ τις βροτῶν
 Θαυμαστός. εἰ δὲ μὴ δοκῶ φρονῶν λέγειν,
 Οὐκ ἂν παρείμην οἷσι μὴ δοκῶ φρονεῖν.

1729

1730

ΧΟ. Πῦ δ' αἴτε παῖδες, χ' οἱ προπέμψαντες φίλων;
 ΑΓ. Αἶδ' ἔχ' ἐκάς· γόων γὰρ ἔκ' ἀσήμενες
 Φθόγοι σφε ζημάνεσι δεῦρ' ὀρμωμένας.

Περικομμάτα. Στροφή α'.

ΑΝ. Αἶ, αἶ· ἔσιν ἔσιν νῶϊν δὴ
 Οὐ τὸ μὲν, ἄλλο δὲ μὴ, πάρος ἔμφυτον
 Ἀλαστον αἶμα δυσμόροις σενάζειν.
 Ω, τινι τὸν πολὺν
 Ἀλλοίε μὲν νόνον ἔμπεδον εἴχομεν,

1740

Εν

V. 1728 al. ἀλάμπητον.

Univerſi, effuſis lachrymis puellas
 Cum gemitu ſequentes. Poſtquam vero diſceſſimus,
 Paulo poſt converſi, vidimus
 Nuſquam amplius virum ;
 Regem vero vidimus oculos tegentem
 Manu ad caput admota, quaſi ingenti aliquo
 Terrore orto, quem ſuſtinere oculis non poſſet.
 Deinde breviter tempore interpoſito,
 Vidimus ipſum terram adorantem ſimul
 Et Deorum ſedem coelum iſdem precibus.
 Quali vero interitu ille perierit, nemo
 Mortalium dixerit, excepto Theſeo.
 Non enim aliquod ipſum ignitum Jovis
 Fulmen occidit, neque fluctus
 Maris, qui eodem tempore concitabatur.
 Sed aut aliquis a Diis nuncius venit, aut inferorum
 Benevolentia terra placido hiatu eum ſuſcepit.
 Abſque gemitu enim morboque
 Dolenti ſublatus eſt. Verum ſi quis alius hominum, 1730
 Admirandus. Si cui vero non videor rem certam dicere,
 Non ſane conceſſerim illis, quibus incerta dicere videor.
 CH. Ubi vero ſunt filiae, et amici, qui comitati ſunt ?
 NU. Illae non procul abſunt : nam clara vox lugentium
 Indicat eas prope aſſeſſe.

PERICOMMATA. *Strophe 1.*

AN. Heu, heu, nunc eſt tempus, ut
 Non quidem ſanguinem illum nativum
 Et intolerabilem, infelices deploremus,
 Cujus cauſa ingentem
 Antea laborem perpetuum capiebamus ;

1740
 Nunc

Nunc vero infanda sustinemus,
Quae vidimus, quaeque passae sumus.

SYSTEMA I.

CH. Quid vero est?

AN. Non haec concipi possunt.

CH. Obiitne?

AN. Ita quidem, ut quis desideret.

Utpote quem neque bellum,

Nec mare sustulit,

Sed terra dehiscens

Rapuit obscuro

Genere mortis.

Me miseram! exitiales enim

Tenebrae oculos nostros oppresserunt.

Nam utrum in peregrina terra exules,

An per mare errantes,

Tristem vitam habiturae sumus?

STROPHE 2.

Is. Nescio. Utinam me crudelis

Pluto rapiat ut moriar misera

Una cum sene patre.

Nam mihi nihil est,

Cur vivere amplius optem.

SYSTEMA 2.

CH. O geminae filiae, optimae,

Quod a Deo constitutum est,

Id recte decet ferre, neque ita nimium

Incendimini luctu: neque enim

Fortuna vestra valde reprehendenda est.

1750

1760

ANTI-

Εν πυμάτῳ δ' ἀλόγιστα παροίσομαι
 Ἰδόντ' ἢ παθεῖσα.

Σύστημα α'.

ΧΟ. Τίδ' ἐσίν;

ΑΝ. Οὐκ ἔστιν μὲν εἰκάσαι φίλοι.

ΧΟ. Βέβηκεν;

ΑΝ. Ως μάλιν' ἂν εἰ πόθῳ λάβοις.

Τί γ', ὅτῳ μὴτ' Ἀρης

Μήτε πόντος ἀντέκυσεν,

Ἀσκοποι δὲ πλάκες

Εμαρψαν ἐν ἀφανεί

Τινὶ μόρῳ φαινόμεναι;

Τάλαμνα· νῶϊν δ' ὀλεθρία

Νυξ ἐπ' ὄμμασι βέβηκε.

Πῶς γ', ἢ τιν' ἀπίαν γᾶν, ἢ

Πόντιον κλύδων' ἀλώμεναι, βίη

Δύσοισιν ἔξομν τροφάν;

Στροφή β'.

ΙΣ. Οὐ κάτοιδά· καλὰ με φόνιος

Αἶδας ἔλοι παλρὶ

Ξυθανεῖν γεραῶν

Τάλαμνα· ὥς ἐμοὶ γ' ὁ μέλλων

Βίος ἔβιωτός.

Σύστημα β'.

ΧΟ. Ω δίδυμα τέκνων ἄριστα,

Τὸ φέρον ἐκ Θεῶν καλῶς

Χρὴ φέρειν, μηδ' ἄγαν ὕτω

Φλέγεωδον· ὕ-

τοι καλὰ μεμπτ' ἔβηλον.

VOL. II.

F f

Αἰγ.

V. 1746 ἐν πόθῳ vel εἰς πόθον G. Canterus.

Αντιστροφὴ α΄.

ΑΝ. Πόθος ἢ κακῶν ἄρ' ἦν τις.
Καὶ γὰρ ὃ μηδαμῇ δὴ τὸ φίλον, φίλον,
Ὅποτε γε ἢ τὸν ἐν χεροῖν καλεῖχον.
Ω πάτερ, ὦ φίλος,
Ω τὸν αἰὶ καλὰ γᾶς (νότον εἰμῆρος.
Οὐδὲ γέρων ἀφίλητος ἐμοί ποτε.
Καὶ τάδε μὴ κυρήσης.

1770

Ανίσυσημα α΄.

ΧΟ. Επραξεν ἔν.

ΑΝ. Επραξεν οἷον ἠέλεε.

ΧΟ. Τὸ ποῖον;

ΑΝ. Ἀς ἔχρηζε γᾶς ἐπὶ ξένας
Εθανε· κοίτανδ' ἔχθ
Νέρθεν ἀσκίασον αἶν,
Οὐδὲ πένθος ἔλι-
π' ἄκλαυτον· αἰὶ γὰρ ὅμ-
μά (ε τόδ' ὦ πάτερ ἐμὸν
Στένθ δακρύρροον· ἔδ' ἔχω
Πῶς με χρὴ τὸ σὸν τάλαγαν
Αφανίσαι τοσόνδ' ἄχος· ἰὼ. μὴ
Γᾶς ἐπὶ ξένας θανεῖν ἔχρηζες, ἀλλ'
Ερημος ἔθανες ὧδε μοι.

1780

Αντιστροφὴ β΄.

ΙΣ. Ω τάλαγνα, τίς ἄρα με πότμος
Αὔθις ὧδ' ἐρημος, ἄπορος,
Επιμῶναι, σέ τ' ὦ φίλα,
Πατρὸς ὧδ'· ἐρήμας; —

1790

Αντι-

V. 1773 rectius τᾶδε subaud. γᾶ.

V. 1785 dele ἰὼ quia turbat versum.

ANTISTROPHE I.

AN. Est aliquod etiam desiderium malorum :

Nam quod neutiquam jucundum est, id jucundum erat,
Cum illo praesente frueremur.

O chare pater,

1770

Oppresse perpetuis tenebris sub terra.

Qui senex cum esses, mihi tamen charus eras,

Et nunc eris.

ANTISYSTEMA I.

CH. Finiit vitam.

AN. Finiit, sicut voluit.

CH. Quomodo?

AN. Obiit in terra peregrina,

Quemadmodum optavit, in eaque sepulchrum habet

Sub terra umbrosum semper.

Neque indefletus interiit ;

1780

Nam te oculi mei, O pater,

Cum gemitu semper lugebunt.

Neque ullum tempus

Desiderium tui

Mihi eximere poterit. Hei mihi !

Non in terra peregrina mori debuisses,

Sed desertus ita interiisti.

ANTISTROPHE 2.

Is. Me miseram ! quae me fortuna,

Sic omnino desertam ac perditam,

Manet, teque chara foror,

1790

Patre sic orbatas ?

ANTISYTEMA 2.

CH. Sed quando feliciter clausit
 Postremum vitae diem,
 Dolere desinite:
 Nam a malis
 Nemo immunis est.

MONOSTROPHICA.

AN. Rursus hinc abeamus.

IS. Quid facturae!

AN. Desiderium tenet me.

IS. Quale?

1800

AN. Videndi domicilium sub terra.

IS. Cujusnam?

AN. Patris. Heu me miseram!

IS. Quomodo fas est? Annon vides?

AN. Quid ita increpas?

IS. Et nunc fane

AN. Jam iterum?

IS. Occubuit insepultus, et absque omni.

AN. Duc me, et tunc vel interfice.

IS. Hei mihi infoelici! Ubinam

1810

Posthac deserta, perditam,

Vitam misera exigam?

CH. Ne quid, amicae, metuatis.

AN. Sed quonam fugiam?

CH. Jam ante effugistis,

Ne quid vobis adversi accidat.

AN. Cogito.

CH. Quid ergo adhuc cogitas?

AN. Quomodo domum perveniamus, nescio.

CH.

Αντισύστημα β'.

ΧΟ. Ἀλλ' ἐπεὶ ὀβλίως γ' ἔλυσε
τὸ τέλος (ὦ φίλα) βίη,
ἀγγέλον τῷδ' ἄχως.
Κακῶν γ' ὅ-
τοι δυσάλωτος ὕδεις.

Μονοστροφικά.

ΑΝ. Πάλιν, φίλα, Κυθῶμην.

ΙΣ. Ως τί ῥέζωμην;

ΑΝ. Ἰμερος ἔχει μέ.

ΙΣ. Τίς;

1800

ΑΝ. Τὰν χθονίαν ἐσίαν ἰδεῖν.

ΙΣ. Τίνος;

ΑΝ. Πατρὸς, τάλαν' ἔγωγε.

ΙΣ. Θέμις δὲ πῶς τὰδ' ἐσί; μῦθ' δῆτ' ἔχ' ὀρᾶς;

ΑΝ. Τί τόδ' ἐπέπληξας;

ΙΣ. Καί τόδ' ὡς

ΑΝ. Τί τόδε μαλ' αὔθις;

ΙΣ. Αταφος ἐπίβη, δίχα τε παντός.

ΑΝ. Ἀγε με, καὶ τότε ἐνάριζον.

ΙΣ. Αἱ αἱ δυσάλαμνα· ποῖ δῆ-
τ' αὔθις ὧδ' ἔρημος, ἄπορος,
αἰῶνα τλάμων ἔζω;

1810

ΧΟ. Φίλα, τρέσῃς μὴδέν.

ΑΝ. Ἀλλὰ ποῖ φύγω;

ΧΟ. Καὶ πάρος ἀπεφάγγελον
Σφῶϊν τὸ μὴ πίνειν κακῶς.

ΑΝ. Φρονῶ.

ΧΟ. Τί δῆθ' ὑπερνοεῖς;

ΑΝ. Ὅπως μολύμεθ' ἐς δόμους ἔκ' ἔχω.

ΧΟ.

ΧΟ. Μηδέ γε μάτ' αὖ μοῖος ἔχ' 1820

ΑΝ. Καὶ πάρος· ἐπεὶ

Τοτὲ μὲν πάρα, τοτὲ δ' ὑπερθεύ.

ΧΟ. Μὲγ' ἄρα πάρατος ἐλάχ' ἐτόν τι.

ΑΝ. Ναί, ναί.

ΧΟ. Ζυμψήμι καὶ τὸς.

ΑΝ. Φεῦ, φεῦ· ποῖ μόλωμ' αὖ, ὦ Ζεῦ;

Ελπίδων γ' ἐς τί με

Δαίμων ταῦν γ' ἐλαύνει.

Αναπαύσοι.

ΧΟ. Παύειε θρήνων παῖδες· ἐν οἷς γ'

Χάρις ἢ χθονία ξυναπόκει,

Πενθεῖν ἔχρη· νέμεσις γ'.

ΑΝ. Τέκνον Αἰγέως, παρρησιῶν μοῖ.

ΘΗ. Τίνος ὦ παῖδες χρεῖας ἀνύσαι;

ΑΝ. Τύμβον θέλωμ' αὖ

Προσιδεῖν αὐτὰ παρὸς ἡμεῖρας.

ΘΗ. Ἀλλ' ἔθ' ἐμιτόν μοι κῆσε μολεῖν.

ΑΝ. Πῶς εἶπας, ἀναξ κοῖραν Ἀθηνῶν;

ΘΗ. ὦ παῖδες, ἀπεῖπεν ἐμοὶ κείνος

Μῆτε πελάζειν ἐς τ' ἐσθ' ἐτόν τι,

Μήτ' ἐπιφανεῖν μηδένα θνητῶν

Θήκην ἱερὰν ἣν κείνος ἔχ' 1840

Καὶ ταῦτά μ' ἔφη πρᾶσσοντα, καλῶς

Χώραν ἔξεν αἶν' ἄλυτον·

Ταῦτ' ἐν ἔκλυε δαίμων ἡμῶν,

Χῶ πάντ' αἶων Διὸς ὄρκος.

ΑΝ. Ἀλλ' εἰ τὰδ' ἔχ' καλὰ νῦν κείνῳ,

Ταῦτ' ἂν ἀπαρκοῖ· Οἴβας δ' ἡμᾶς

Τὰς Ωγυγίους πέμψον, εἴαν πως

Δια-

CH. Ne sis sollicita de hoc. Nam afflictio habet. 1820

AN. Immo et antea : quippe

Nunc quidem ultra, aliquando vero supra modum.

CH. In magno enim mari iactamini.

AN. Certe magno.

CH. Idem affirmo.

AN. Heu, heu, quo ibimus, O Jupiter ?

Ad quam enim spem

Me Deus nunc inapellit ?

ANAPAESTI.

CH. Definite lugere filiae : Nam quibus
Mors exoptata contigit,

1830

Eos deplorare non decet, neque fas est.

AN. O fili Aegei, tibi supplicamus.

TH. Quid a me vobis fieri vultis ?

AN. Tumulum cupimus

Aspicere patris nostri.

TH. Sed non fas est illuc ire.

AN. Quid ais, Rex Athenarum ?

TH. O filiae, interdixit ille

Ne quis accedat ad eum locum,

Neve appellet quisquam mortalium

1840

Tumulum sacrum, quem ipse tenet.

Et hoc si curarem, dicebat me pulchre

Hanc terram incolumem semper habiturum.

Haec a nobis Deus audivit,

Et iusjurandum Jovis, quod audit omnia.

AN. Haec igitur, si ita illi placent,

Eadem sufficiant et nobis. Ad Thebas vero nos

Ogygias mitte, si quo modo

Caedem

Caedem imminentem fratribus
Prohibere possimus.

1850

TH. Faciam et haec, et omnia
Quae debeo, quaeque vobis utilia sunt,
Ut huic, qui sub terra est, et jam primum interiit,
Gratificer : non enim decet me defatigari.

CR. Sed jam quiescite, neque praeterea majorem
Luctum excitate :
Omnino enim haec rata sunt.

TRACHI-

1850 Διακωλύσω μὲν ἰόντα φόνον

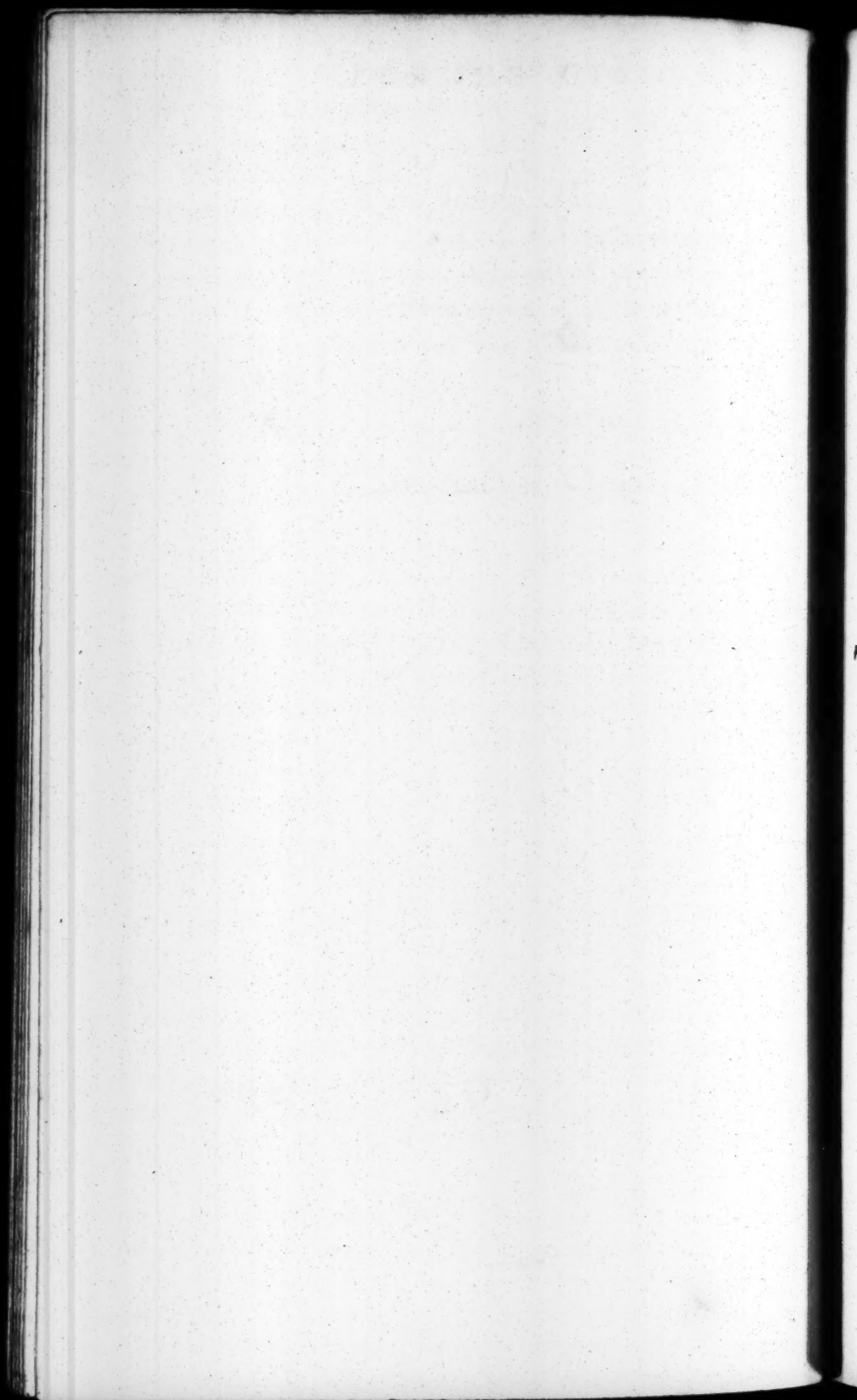
Τοῖσιν ὁμαίμοις.

1850

ΘΗ. Δράσω ἢ τάδε, ἢ πάνθ' ὅσα ἂν
Μέλλω πράσσειν πρὸς φορὰ δ' ὑμῖν
Καὶ τῷ κατὰ γῆς, ὃς νέον ἔρρει,
Πρὸς χάριν· ἔγὼ δὲ μ' ἀποκάμνειν.

ΧΟ. Ἀλλ' ἀποπαύειε, μήτ' ἐπὶ πλείω
Θρήνον ἐγείρειε.
Πάντως γὰρ ἔχει τάδε κῦρος.

V. 1846 lege ὅσα γ' ἂν euphoniae causa.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ
ΤΡΑΧΙΝΙΑΙ.

Υ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ

Εκ τῆς Απολλοδώρου βιβλιοθήκης.

ΗΡακλῆς παραγμόμενος εἰς Καλυδῶνα, τὴν Οἰνέως θυγατέρα Δηϊάνειραν ἐμνησάσατο. καὶ διαπαλάσας ὑπὲρ τῆς γάμων αὐτῆς πρὸς τὸν Ἀχελῶον ἀπεικαδένειν ταύρω, περιέκλασε τὸ ἀριστερὸν τῆς κεράτων αὐτοῦ. καὶ τὴν μὲν Δηϊάνειραν γαμῆι, τὸ δὲ κέρας Ἀχελῶος λαμβάνει, δὲς ἀντὶ τούτου τῆς Ἀμαλθείας. Ἀμαλθεία δὲ ἦν Αἰμονίης θυγάτηρ, ἣ κέρας εἶχε ταύρου. τούτο δὲ (ὡς Φερεκύδης φησὶ) δύναμιν εἶχε τοιαύτην, ὥστε βρωτὸν, ἢ ποτὸν ὅπερ ἂν εὖ-ξαίῃ τις, παρέχειν ἀφθονόν τε καὶ ἄπονον. στρατῶν δὲ Ἡρακλῆς μετὰ Καλυδονίων ἐπὶ Θεσπρωτῆς· καὶ πόλιν ἐλὼν Εφύραν ἧς ἐβασίλεια Φύλας, Ἀσυόχῃ τῇ τέτῃ θυγατρὶ (ὤνελθων, πατὴρ Τληπολέμῳ γινέσθαι). γυμνῶν δὲ τέτων, ἀωχέμενος παρὰ Οἰνεῖ, κονδύλῳ πάσας ἀνείλεν Εὐνομον τὸν Ἀρχιτέλῃς παῖδα κατὰ χειρῶν δίδόντα· (ὕστερθε δὲ ἔτος ἦν Οἰνέως. ἀλλ' ὁ μὲν πατὴρ τῷ παίδος, ἀκυσίῳ γενομένῳ τῷ Συμβεσηκότος, (ὕνεγνωμόντι· Ἡρακλῆς δὲ κατὰ τὸν νόμον φυγὴν ὑπομῆναι ἔθελε, καὶ διέγνω πρὸς Κήϋκα εἰς

Hercules Calydonem profectus, Regis Oenei filiam Deianiram despondit, et pro consequendis ejus nuptiis adversus Acheloum cum Tauro comparatum luctatus, sinistrum ipsius cornu fregit. Ac Deianiram ducit uxorem. Achelous vero cornu accepit, dato ejus loco cornu Amaltheae Haemonii filiae, quae tauri cornu habebat. Hoc autem (teste Pherecyde) ejusmodi vim habebat, ut potum et cibum quem quis optaret, copiosum et sine labore suppeditaret. Hercules cum Calydoniis Thesprotis bellum infert, captique urbe Ephyra, cujus Rex erat Phylas, cum Astyoche hujus filia congressus, ex ea Tlepolemmum suscipit. Celebrato apud Oeneam convivio, ictu digiti percussum Architelis filium Eunomum ejus manibus aquam infundentem interfecit, qui Oenei cognatus erat. Sed quamvis pater filii casum iniquo animo ferret, ei tamen ignovit. Hercules ex lege seipsum exilio multans, ad Ceyca Trachinon

Τραχίνα ἀπιέναι. ἄγων δὲ Δηϊάνειραν, ἐπὶ ποταμὸν Εὐ-
νον ἦλθεν· ἐν ᾧ καθεζόμενος Νέσος ὁ Κένταυρος, τὸς πα-
ριόντας διεπόρθηδε, μισθὸν λέγων παρὰ Θεῶν ταύτην τὴν
πορείαν εἰληφέναι διὰ τὸ δίκαιος εἶναι. καὶ αὐτὸς μὲν ὁ Η-
ρακλῆς τὸν ποταμὸν διέβη· Δηϊάνειραν δὲ μισθὸν ἀντιθεῖς,
ἐπέτρεψε Νέσῳ διακομίζειν. ὁ δὲ, διαπορθηδὼν αὐτὴν,
ἐπεχείρη βιάζεσθαι. τῆς δὲ ἀνακραζούσης ἀγρόμενος Ηρα-
κλῆς, ἐξεληθόνα Νέσον ἐτόξεν εἰς τὴν καρδίαν. ὁ δὲ μέλλων
τελῶν, πρὸς καλεσάμενος Δηϊάνειραν, εἶπε τηρεῖν λαβῶ-
σαν ἐν κόχῳ, εἰ δέλοι φίλτρον πρὸς Ηρακλέα ἔχειν· τὸν
τε ἰὼν ἀφῆκε κατὰ τῆς κόχης, καὶ τὸ ρυὲν ἐκ τοῦ τραύ-
ματος τῆς ἀκίδος αἷμα συμμίξας, δέδωκεν· ἡ δὲ, λαβῶ-
σα ἐφύλαττε παρ' ἑαυτῇ. διεξιὼν δὲ Ηρακλῆς τὴν Δρύο-
πων χώραν, καὶ προφῆς ἀπορῶν, ὑπαντήσαντος Θεοδά-
μαντος βοηλατῆρος, τὸν ἕτερον τῶν ταύρων σφάζας ὤ-
χισατο. ὡς δὲ ἦκεν εἰς Τραχίνα πρὸς Κήυκα ὑποδεχ-
θεὶς ὑπ' αὐτοῦ, Δρύοπας κατεπολέμησεν. αὐτὸς ἐκείθεν, ὀρ-
μηθεὶς Αἰγυμῖω βασιλεῖ Δωριέων συνεμάχησε. Λαπίθα γὰρ
περὶ γῆς ὄρων πρὸς αὐτὸν ἐπολέμην, Κορώνη στρατηγὸς.
ὁ δὲ πολιορκούμενος ἐπεκαλέσατο Ηρακλέα βοηθὸν ἐπὶ μέρτι

nem se contulit. Duſta Deianira, ad fluvium Evenum pervenit,
ad quem confidens Neſſus Centaurus praetereuntes trajiciebat, qui
hanc trajectionem mercedis loco, quod juſtus eſſet, Diis acceptam
ferebat. Ipſe quidem Hercules fluvium trajecit. Cum Deianiram
in mercedem poſtularet, eam Neſſo trajiciendam conceſſit, qui ei
vim inferre conatus eſt: qua exclamante Neſſus ab Hercule ſagitta
confixus eſt. Ille autem moribundus, advocata Deianira, juſſit ut
cruorem Hydrae veneno infectum ex vulnere defluentem, ac teſta
exceptum penes ſe aſſervaret, ſi Herculis erga ſe amorem retinere
vellet. Hercules vero peragrata Dryopum regione, inopia laborans,
quum offendiſſet Theodamantem boves abigentem, altero e tauris
jugulato, convivatus eſt. Trachinem ad Ceyca profeſtus, ab eo
ſuſceptus eſt debellatis Dryopibus. Ruſus inde digreſſus cum Ae-
gimio Doriensium rege bellum geſſit. Corono enim Duce Lapithae
de regionis limitibus adverſus eum bello contendebant. Qui ob-
ſeſſus Herculis opem imploravit, ut in mediam regionis partem ve-
niret.

τῆς γῆς. βοηθήσας δὲ ὁ Ἡρακλῆς ἀπέκλεινε Κόρωνον μετὰ
 καὶ ἄλλων, καὶ τὴν γῆν ἅπασαν ἐλευθέραν ἐποίησεν. ἀπέκλεινε
 δὲ καὶ Ἀλλαγόραν μετὰ τῶν τέκνων αὐτοῦ, βασιλέα Δρυόπων,
 ἐν Ἀπόλλωνος τεμένει δαγύμῃον, ὑβριστὴν ὄντα καὶ Λαπίθων
 εὐμμάχον· παριόντα δὲ Ἰτωνα, εἰς μονομαχίαν προκαλεῖ-
 ται αὐτὸν Κύκνος ὁ Ἀρεος καὶ Πελοπίας. Κυτὰς δὲ, καὶ τῷ-
 τον ἀπέκλεινεν· ὥς δὲ εἰς Ὀρχομένον ἦκεν, Ἀμύντωρ αὐτὸν
 ἰβασίλῃς μετ' ὅπλων ἐκ εἵασε διέρχεσθαι· κωλυόμενος δὲ
 παρελθεῖν, καὶ τῷτον ἀπέκλεινεν. ἀφικόμενος δὲ εἰς Τραχί-
 να, στρατείαν ἐπ' Οἰχαλίαν συνήθροισεν, Εὐρύστον τιμωρή-
 σαταί Τέλων. Συμμαχόντων δ' Ἀρκάδων αὐτῷ, καὶ Μηλίων
 τῶν ἐκ Τραχίνος, καὶ Λοκρῶν τῶν Ἐπικνημιδίων, κλείνας με-
 τὰ τῶν παίδων Εὐρύστον, αἶρεῖ τὴν πόλιν· καὶ θάψας τῶν
 ἐν αὐτῷ στραδσαμένων τὰς ἀποθανόντας, Ἰππασόν τε τὸν
 Κήκυος, καὶ Ἀργεῖον καὶ Μέλανα τὰς Λυκυμνίης παῖδας, καὶ
 λαφυραγωγήσας τὴν πόλιν, ἦλθ' Ἰόλῃν αἰχμάλωτον· καὶ
 πρὸς τοὺς Κινάω τῆς Εὐβοίας ἀκρωτηρίῳ, Διὸς Κη-
 ραῖης ἱερὸν ἰδρύσασθαι. μέλλων δὲ ἱερουργεῖν, εἰς Τραχίνα τὸν
 Λίχαν ἐπεμψε λαμπράν ἐσθῆτα οἶσοντα. παρὰ δὲ τότε

niret. Corono itaque cum aliis interempto, tota regio Herculis au-
 xilio in libertatem vindicata est. Allagoram etiam Dryopum regem
 cum ipsius liberis, in delubro Apollinis epulantem interfecit, ut
 qui esset contumeliosus, bellique societatem cum Lapithis inivisset.
 Itone vero Cygnus Martis et Pelopiae filius eum ad singulare cer-
 tamen provocans ab eodem etiam interficitur. Orchomenum dela-
 tus, regem Amyntorem, quod itinera interclusisset, bello superatum
 occidit. Trachinem profectus exercitum adversus Oechaliam coe-
 git, Eurytum ulturus. Inita belli societate cum Arcadibus, Meli-
 ensibus Trachiniis, et Locris Epicnemidiis, interfecto cum liberis
 Euryto, urbem expugnat. Ac sepultis mortuis qui cum eo bellum
 gesserant, nimirum Hippaso Ceycis filio, Argivo et Melane Ly-
 cymnii liberis, urbe direpta, Iolen captivam duxit. Quum ad Ce-
 neum Euboeae promontorium appulisset, Jovis Cenaei templum ibi
 aedificavit. Rem sacram facturus Hercules, Licham misit Trachi-
 nem qui vestem splendidam esset allaturus. Ab hoc percontata
 Dei-

τὰ περὶ τὴν Ἰόλην Δηϊάνειρα πυθομένη, καὶ δέισατα μὴ ἐκείνην μάλλον ἀγαπήσῃ, νομίσασα τῇ ἀληθείᾳ φίληρον εἶναι τὸ ρυὲν αἷμα Νέσσυ, τὸν χιτῶνα ἔχρισεν· ἐνδύς δὲ Ἡρακλῆς ἔθυσεν. ὥς δὲ θερμανθέντος τῷ χιτῶνος ὁ τῆς Ὑδρας ἰὸς τὸν χρωτὰ ἔσηπε τὸν μὲν Λίχαν ὥς ποδῶν ἀράμμος, κατήκόντισεν ἀπὸ τῆς Βοιωτίας. τὸν δὲ χιτῶνα ἀπέσπα προπεφυκότα τῷ σώματι. Συναπασπῶντο δὲ καὶ αἱ σάρκες αὐτῷ. τοιαύτη δὲ συμφορὰ καλαχέθεις εἰς Τραχίνα ἐπὶ νεὼς κομίζετο. Δηϊάνειρα δὲ ἀδορμένη τὸ γεγονός, ἑαυτὴν ἀνῆρτησεν. Ἡρακλῆς δὲ ἐνλειπόμενος Ὑλῳ, ὃς αὐτῷ ἐκ Δηϊανείρας ἦν παῖς πρεσβύτερος, τὴν Ἰόλην ἀνδροδέηλα γῆμα, παραγενόμενος εἰς Οἶτην, ὃ ἐστὶν ὄρος Τραχίνος, ἐκεῖ πυρὰν ποιήσας, ἐκέλευεν ἐπιβὰς ὑφάπτειν. μηδενὸς δὲ τῷτο πρᾶττεν ἐθέλοντος, Ποίας παριὼν κατὰ ζήτησιν ποιμνίων, ὑφάψας ἔλαβε τὰ τόξα παρ' αὐτῷ δωρεάν. κακομήνης δὲ τῆς πυρᾶς λέγει) νέφος ὑποσὰν μέλα βροντῆς αὐτὸν εἰς ἕρανὸν ἀναπέμφαι. ἔνθα τυχὼν ἀθανασίας, καὶ διαλλαγείς Ἡρᾷ, τὴν ἐκείνης θυγατέρα Ἥβην ἔγημεν, ἐξ ἧς αὐτῷ παῖδες Ἀλεξιάρης καὶ Ἀνικηλὸς ἐγένοντο.

Deianira quomodo se Hercules erga Iolen gereret, ac verita, ne is suum in Iolen amorem transferret, rata Nessi cruorem Hydrae veneno infectum esse poculum amatorium, eo tunicam perunxit, qua induta sacrificavit Hercules. Eaque incalcescente, hydrae veneno cutis ejus corrosa est, Licham pedibus sublimem raptum, tanquam jaculum ex Boeotia contorsit: veste vero corpori adhaerente avulsa, corporis carnes simul avellebantur. Hercules exitiali veneno infectus Trachinem navi defertur. Deianira re cognita sibi manus intulit: is dato mandato majori natu Hyllō, ut Iolen uxorem duceret, in Trachinis montem Oetam delatus, pyram ibi excitatam, cui ipse impositus erat, incendi jussit. Cui quum nemo vellet ignem immittere, Poean armenta deerrantia perquirens, pyram, dono acceptis ab eo sagittis, incendit. Qua incensa dicitur nubes subiecta cum tonitru cum in coelum evexisse. Ibiq̃ immortalitatem consecutus, et cum Junone reconciliatus, filiam ejus Heben duxit uxorem, ex qua liberos Alexiarem et Anicetum suscepit.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

DEIANIRA.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

FAMULA.

ΤΑΛΛΟΣ.

HYLLUS.

ΧΟΡΟΣ, γυναῖκων Τρα-
χινίων.

CHORUS Mulierum Tra-
chiniarum.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

NUNCIUS.

ΛΙΧΑΣ.

LICHAS.

ΤΡΟΦΟΣ.

NUTRIX.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

SENE X.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

HERCULES.

Προλογίζει δὲ ἡ Δηϊάνειρα.

Proloquitur Deianira.

VOL. II.

H h

TRA-

Τ Ρ Α Χ Ι Ν Ι Α Ι.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ, ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ, ΥΑΛΟΣ,
ΑΓΓΕΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

Ιαμβοί.

ΔΗ.

ΛΟΓΟΣ μὲν ἔς' ἀρχαῖος ἀνθρώπων φανείς,
Ὡς ἔκ' ἂν αἰῶν' ἐκμάθοι βροτῶν πρὶν ἂν
Θάνοι τις, ἔτ' εἰ χρεὶς, ἔτ' εἰ τῷ κακός.

Εγὼ δὲ τὸν ἐμὸν, καὶ πρὶν εἰς ἄδ' ἐμολῆν,

Εξοιδ' ἔχουσα δυσυχῇ τε καὶ βαρύν.

Ἦτις παλρὸς μὲν ἐν δόμοισιν Οἰνέως

Νάυσ' ἐνὶ Πλατῶνι, νυμφείων ὄκνον

Αλγιστον ἔχον, εἴτις Αἰτωλὶς γυνή.

Μνηστὴρ γὰρ ἦν μοι πόσαμος, (Ἀχελῶον λέγω)

Ὃς μ' ἐν τρισὶν μορφαῖσιν ἐξήτη' παλρὸς,

Φοιτῶν ἐναργὲς ταῦρος, ἄλλοτ' ἀόλος

Δράκων ἐλικτός· ἄλλοτ' ἀνδρείω τύπῳ

Βέκρανος· ἐκ δὲ δασκίᾳ γρηιάδος

Κρηνοὶ διερράϊνοντο κρηναῖς ποτὲ.

Τοιόνδ' ἐγὼ μνηστῆρα περσέδεε' ἔμυνη

Δύσηνος, αἶε' καλθανεῖν ἐπ' ἀχόμην

Πρὶν τῆσδε κοίτης ἐμπελαδῆναί ποτε.

Χρόνῳ δ' ἐν ὑτέρῳ μὲν, ἀσμφύῃ δέ μοι,

Ὁ κλεινὸς ἦλθε Ζηνὸς Αλκμήνης τε παῖς·

Ὃς εἰς ἀγῶνα τῷδε (ὑμπεσὼν μάχης,

Εκκύελαί με. καὶ τρόπον μὲν ἂν πόνων

Ὅκ' ἂν διείπομ', (καὶ γὰρ οἶδ') ἀλλ' ὅσις ἦν

10

20

Θακῶν

V. 7 al. ὅτλον.

V. 18 al. ἀσμφύα.

I.
02,
T R A C H I N I A E.DEIANIRA, FAMULA, HYLLUS, NUNCIUS,
CHORUS.

I A M B I.

D E.

SERMO sane vetus est inter homines passim,
Neminem vitam *posse* perdiscere mortalium, prius
Quam moriatur, bonane an mala sit cuiquam :

Ego vero meam, etiam priusquam ad Orcum venio,
Pernovi esse infelicemque et gravem ;

Quae quidem patris in aedibus Oenei

Habitans Pleurone, nuptiarum metum

Pertuli gravissimum, si qua mulier Aetolica.

Procus enim erat mihi fluvius (Acheloum dico)

Qui me sub triplici forma petebat ex patre, 10

Ambiens taurus manifestus ; modo varius

Draco sinuosus ; modo virili figura

Bovino capite ; ex umbroso autem mento

Torrentes defluebant fontani laticis.

Talem ego exceptura sponsum

Misera, semper mori exoptabam

Priusquam hunc thalamum adirem unquam.

Tempore autem sero quidem, grato autem mihi,

Inclytus venit Jovis Alcmenesque filius ;

Qui acri cum eo commissus pugna 20

Liberat me. At quale quidem fuit illud praelium

Non possum enarrare, (neque enim novi) at quicunque

H h 2

Affedit

Affedit metu vacuus spectaculo, is narret.

Ego enim sedebam percussa metu,

Ne pulchritudo mihi dolorem pariat aliquando :

Tandem vero Jupiter Agonius dedit bonum exitum,

Si modo bonus *dici possit*. thalamum enim Herculis prae-
latum

Adepta, usque *novum* aliquem ex metu metum foveo

Illius causa sollicita. nox enim reducit

Et nox abducit *a domo* excipiens laborem.

30

Et procreavimus liberos, quos ille forte,

Sicut Agricola arvom longinquum nactus,

Sementis tempore solum aspexit et messis semel.

Tale *genus* vitae domumque et e domo

Usque virum ducit, servientem nescio cui.

Nunc autem quando certamina haec victor confecit,

Tum fane maxime corripior metu.

Ex quo enim peremit ille Iphiti robur,

Nos quidem hic in Trachine extorres

Hospitem apud virum habitamus. Ille vero quo

40

Abiit nemo novit; at mihi acerbos

Dolores de se infligens abit.

Jamque propemodum scio mali aliquid evenisse illi;

Tempus non enim breve, sed jam decem

Menses, praeter quinque alios, nullum huc remisit nuncium.

Est autem aliquod grave infortunium : tali mecum

Tabella relicta abiit, quam ego saepe

Deos apprecor me accepisse sine noxa.

F A. Domina Deianira, multis quidem ego te

Vidi jamdudum lachrymosis ploratus

50

Herculis abitum lugentem :

Nunc autem si fas est liberos moneri

Servorum

Θακῶν ἀταρβῆς τῆς Δέας, ὃδ' ἂν λέγοι.

Εγὼ γ' ἤμιν ἐκπεπληγμένη φόβῳ

Μὴ μοι τὸ κάλλος ἄλγος ἐξείροι ποτέ.

Τέλος δ' ἔθηκε Ζεὺς Ἀγώνιος καλῶς,

Εἰ δὴ καλῶς· λέχος γ' Ἡρακλεῖ κριτὸν

ἔστασ', αἰετὶν' ἐκ φόβου φόβον τρέφω

Κεῖνε προκηράγνυσσα· νύξ γ' εἰσάγει

καὶ νύξ ἀπωθεῖ διαδεδεγμένη πόνον.

Καφύσταμιν δὴ παῖδας, ἔς κενός ποτε

Γίτης ὅπως ἄρυσαν ἔκτοπον λαβὼν,

Σπείρων μόνον προσεῖδε καῖσαμνῷ ἅπαξ.

Τοῖστος αἶψα εἰς δόμους τε καὶ δόμων

αἰετὸν ἄνδρ' ἔπεμπε λαίρδειν ἅ τω.

Νῦν δ' ἡνίκ' ἄθλων τῶνδ' ὑπερβελῆς ἔφυ,

Εἰσῆλθα δὴ μάλισα ταρβήσας ἔχω.

Εξ ὧ γ' ἔκλεα κείνος Ἰφίτη βίαν,

Ἡμεῖς μὲν ἐν Τραχίνι τῇδ' ἀνάσταλοι

ἔσσω παρ' ἀνδρὶ ναίοντι· κείνος δ' ὅπῃ

βέβηκεν, ὑδεῖς οἶδε. πλὴν ἐμοὶ πικρὰς

ὀδύνας αὐτῷ προσβαλὼν ἀποίχεται).

Σχεδὸν δ' ἐπίσταμαί τι πῆμ' ἔχοντά νιν.

Χρόνον γ' ἔχι βαθὸν ἀλλ' ἤδη δέκα

Μῆνας, πρὸς ἄλλοις πέντε, ἀκήρυκτος μένει.

Κἄτιν τι δεινὸν πῆμα· τοιαύτην ἐμοὶ

Δίῃσιν λιπὼν ἔσειχε, τὴν ἐγὼ θαμὰ

Θεοῖς ἀρώμασιν πημονῆς ἄτερ λαβεῖν.

ΘΕ. Δέσποινά Διανείρα, πολλὰ μὲν σ' ἐγὼ

κατὰδὸν ἤδη πανδάκρυτ' ὀδύρματα

τὴν Ἡράκλειον ἐξοδὸν γοωμένην.

Νῦν δ' εἰ δίκαιον τὸς ἐλθέμενος φρενῶν

Γνώμασι

v. 31 al. Καφύστα μὲν.

Γνώμασι δ' ἔλας, καμὲ χρὴ φράσαι τόσον,
Πῶς πασι μὲν τοσοῖσδε πλεθύνεις, ἀτὰρ
Ἀνδρὸς κατὰ ζήτησιν ἔμειπεις τινά.

Μάλισα δ' ὄνπερ εἰκὸς Ὑλλον, εἰ πατρὸς
Νέμοι τίν' ὦραν τῷ καλῶς πράσσειν δοκεῖν.

Εἰγὺς δ' ὅδ' αὐτὸς ἀρτίπυς θρώσκει δόμους.

Ὡς' εἴτι σοὶ πρὸς καμρὸν ἐννέπειν δοκῶ,

Πάρεσι χρῆσθαι τάνδρ' ἰ τοῖς τ' ἐμοῖς λόγοις.

60

ΔΗ. ὦ τέκνον, ὦ παῖ, καὶ ἄλ' ἀγνῆτων ἄρα
Μῦθοι καλῶς πίπλυσιν· ἦδε γὰρ γυνή,

Δέλη μὲν, εἴρηκεν δ' ἐλδ' ἕτερον λόγον.

ΥΛ. Ποῖον; δίδαζον μῆτερ, εἰ διδασκίᾳ μοι.

ΔΗ. Σὲ, πατρὸς ἔτω δαρὸν ἐξενωμῆς,

Τὸ μὴ πυνθέσθαι πᾶσι, ἀγχύνῃν φέρει.

ΥΛ. Ἀλλ' οἶδα, μῦθοις εἴτι πισδεῖν χρεῶν.

ΔΗ. Καὶ πῶς κλύεις νιν τέκνον ἰδρύσθαι χθονός;

ΥΛ. Τὸν μὲν παρελθόντ' ἄρολον ἐν μήκει χρόνῳ,

Λυδῇ γυναικὶ φασὶν νιν λατρίν ποιεῖν.

70

ΔΗ. Πᾶν τοῖνον, εἰ καὶ τῷτ' ἔτλη, κλύοι τις ἄν.

ΥΛ. Ἀλλ' ἐξαφείτα τῷδέ γ', ὡς ἐγὼ κλύω.

ΔΗ. Πῶς δῆτα νῦν ζῶν ἢ θανὼν ἀλγέλλει;

ΥΛ. Εὐβοῖδα χώραν φασὶν Εὐρύτου πόλιν

Ἐπιστρατδεῖν αὐτὸν, ἢ μέλλειν ἔτι.

ΔΗ. Ἀρ' οἶδα δῆτ' ὦ τέκνον ὡς ἔλειπέ μοι
Μανίῃα πιστὰ τῆσδε τῆς χώρας πέρι;

ΥΛ. Τὰ ποῖα, μῆτερ; τὸν λόγον γὰρ ἀγνοῶ.

ΔΗ. Ὡς ἢ τελευτῇ τῷ βίῃ μέλλει τελεῖν,

Ἢ τῷτον ἄρας ἄθλον, εἰς τὸν ὕπερον

80

Τὸν λοιπὸν ἤδη βίοντον δαίμων ἔχειν.

Ἐν ἔν' ῥοπῇ τοιαῦδε κειμένῳ τέκνον

Οὐκ εἰ ξυνέρξων, ἡνίκ' ἢ λῃσώσμεθα,

H πί-

Servorum consiliis, et me oportet loqui huc usque :

Cur liberis quidem tot abundas, sed

Requisitum virum mittis neminem ?

Maxime vero, quem par est, Hyllum, si patris

Curam gerit aliquam ut ei res cedant bene.

Prope autem idem ipse tempestive redit domum.

Quare si quid tibi opportunum dicere videor,

Potes ejus opera uti meisque suavisibus.

60

DE. O Nate, O *Chare* fili, vel ignobilium ex ore

Sermones bene prodeunt. Haec enim foemina

Serva quidem, tamen liberale elocuta est dictum.

HY. Quale? fac sciam, Mater, si mihi fas scire.

DE. Patre tamdiu peregre absente,

Tibi turpe esse, ait non inquirere ubi sit.

HY. At novi, rumoribus si qua fides habenda est.

DE. Et ubi *quaeſo* terrarum audis eum, fili, commorari?

HY. Anno quidem praeterito diutius

Lydae mulieri eum dicunt servilia fecisse officia.

70

DE. Nihil non turpe de eo audiat aliquis, si et hoc sustinuit.

HY. At emissus est hac *servitute*, ut ego audio.

DE. Ubi nunc ergo vivus aut mortuus annuntiatur *esse*?

HY. Euboicam in terram dicunt, Eurytique urbem

Ipsum exercitum ducere, aut mox ducturum.

DE. Nostine autem, Nate, quam fida reliquit mihi

Oracula de hac regione?

HY. Quanam, Mater? rem enim non intelligo.

DE. Quod ibi vel finem vitae facturus sit,

Vel hoc defunctus certamine in posterum

80

Quod superfuit vitae feliciter victurus.

Patrem igitur *dubio* sic pendentem statu, Nate,

Non is adjutum? quando vel incolumes sumus,

Eo

Eo incolumi, vel perimus simul,
Et prosterminur tuo patre perduto.

HY. At abeo, Mater, siquidem oraculi
Rumusculem hujus nossem *antea*, jampridem adesset.
Nunc autem consueta patris felicitas non finit
Nos praemetuere *de eo* nec formidare nimium.
Nunc vero cum intelligo rem, nihil omittam, quin 90
Omnem hac in re veritatem scisciter.

DE. Vade jam, O fili: etenim fero *siquis* bene
Fecerit monitus, lucrum aufert.

EPODICA. *Strophe I.*

CH. Quem nigra nox confecta
Profert, componitque toro flammantem
Solem, solem invoco
Hoc, ut indicet, Alcmenae filium,
Ubi mihi, ubi filius ille
Moratur denique, O lucido
Fulgure ardens. 100
An maritima incolat loca,
Vel continente in duplici recumbat,
Dic qui radianti superas omnes oculo.

ANTISTROPHE I.

Desiderante enim animo audio
Duobus ambitam procis Deianiram
(Velut miseram quandam alitem)
Nullo unquam tempore sopire lugendi libidinem,
Lachrimis a palpebris amotis:
Sed memorem semper ob viri vias absentis
Ferentem metum, 110
Solli-

Ἡ πίπλομ' ἄν, σὺ παῖρ' ἐξολωλός,
Κεῖν' βίον ζώσαντος, ἢ οἰχόμεν' ἄμα;

ΥΛ. Ἀλ' εἶμι μῆτερ. εἰ δὲ θεσφάτων ἐγὼ
Βάξιν καλῆδεν τῶνδε, καὶ πάλαι παρῆν·
Νῦν δ' ὁ ξυνήθης πότης ἐκ ἐᾶ παῖρ' ἔσθ'
Ἡμᾶς προλαβῆν' ἔδ' ἐμπαίνειν ἄγαν.
Νῦν δ' ὡς ξυνήμ', ἔδ' ἐλλείψω τὸ μὴ
Πᾶσαν πυθέσθαι τῶνδ' ἀλήθειαν πέρι.

ΔΗ. Χώρα νυν ὦ παῖ. καὶ γὰρ ὑτέρῳ τόγ' εὖ
Πράσσειν, ἐπεὶ πύθοιτο, κέρδος ἐμπολᾶ.

Επωδὶκα. Στροφὴ α΄,

ΧΟ. Οὐ γὰρ νῦν ἐναριζομένη
Τίχλει, καλᾶνάξει τε φλογιζόμενον
Ἄλιον ἄλιον αἰτῶ

Τῆτο καρύξαι τὸν Αἰκμή-
ιας, πόθι μοι πόθι παῖς

Ναίει ποτ' ὦ λαμ-

πρᾶ σερπᾶ φλεγέθων·

Ἡ πονίης αὐλῶνας, ἢ

Διαπᾶς ἀπείροις κλιθεῖς,

Εἰπ' ὦ κραυγῶν κατ' ὄμμα.

Ἀντιστροφὴ α΄,

Ποθυμένη γὰρ φρενὶ πυνθάνομαι

Τὰν ἀμφινεικῇ Διϊάνειραν αἰεῖ,

Οἷά τιν' ἄθλιον ὄρνιν

Οὐ ποτ' ἀνάξειν ἀδακρύ-

των βλεφάρων πόθον, ἀλ-

λ' εὐμναστον ἀνδρὸς

Δαίμα φέρεσαν ὄδῳ,

VOL. II.

I i

Εἰθυ-

V. 84 Hic versus sequenti postponendus, et legendum, καὶ πί-
πλομ', G. Canterus. V. 106 al. ἄλιον i. e. marinam.

Ενθυμίους ἄναῖς τ' ἀναν-
δρώτοις τρύχεσθαι, κακὰν
Δύσανον ἐλπίζουσιν αἶσαν.

Στροφή β'.

Πολλὰ γ' ὥς ἀκάμαντος
Ἡ Νότος ἢ Βορέα τις
Κύμαλα ἄρει' πόνῳ
Βάντ' ἐπιόντα τ' ἴδοι,
Οὕτω δὲ τὸν Καδμοῦ γῆ
Τρέφει· τὸ δ' αὔξει βίοντα
Πολύπονον, ὥς πέλαιος
Κρήσιον. ἀλλὰ τις θεῶν
Αἰὲν ἀμπλάκηλον αἶσα
Σφε δόμων ἐρύκει.

120

Ἀντιστροφή β'.

Ὦν ἐπιμεμορμύρα σ', ἀ-
δεῖα μὲν, ἀντία δ' οἶσω.
Φαμί γ' ἐκ ἀπολύειν
Ελπίδα τὰν ἀγαθὰν
Χρῆναί σ'. ἀνάληψα γ' ἐ-
δ' ὁ πάντων κραίων βασιλῆς
Ἐπέβαλε θνατοῖς Κρονίδας.
Ἀλλ' ἐπὶ πῆμα καὶ χαρὰ
Πᾶσι κυκλῶσ', οἷον ἄρκυ
Στροφάδες κέλῃθαι.

120

Ἐπώδος.

Μένει γ' ἔτ' ἀόλα νύξ
Βροῖσιν, ἔτε κῆρες,
Οὔτε πλῆτος, ἀλλ' ἄφαρ
Βέβηκε. τῷ δ' ἐπέρχει).

Χαίρειν

V. 120 lege ὥσπερ metri causa. V. 129 lege πάντα metri causa.

Sollicito viduoque toro
 Confici, malam
 Miseram timentem fortem.

STROPHE 2.

Multos enim ut indefessi
 Vel Noti vel Boreae
 Fluctus lato in ponto
 Euntes et supervenientes quivis videat ;
 Ita et in Cadmigenam Herculem
 Crescit et in majus augetur vitae
 Labor multiplex, ut
 Creticum mare : sed Deorum aliquis
 Semper recto insistentem tramite
 Ipsum ab Orci sedibus arcet.

120

ANTISTROPHE 2.

Quorum gratia te reprehendens,
 Jucunda quidem auditu, sed luctui adversa afferam.
 Dico enim, non abjicere
 Spem bonam
 Debere te : nam sine dolore nihil
 Omnium Gubernator Rex Saturnius
 Intulit mortalibus.
 Sed ad omnes malum et laetitia
 Redeunt acta in orbem, ut Urfae
 Volubiles viae.

130

EPODOS.

Neque enim nox nigra permanet
 Mortalibus, nec fata,
 Nec opes, sed illico
 Abeunt : et cuique mox supervenit.

I i 2

Et

Et Gaudium et privatio.

Quae te quoque Reginam

Spes inter

Animo tenere velim, quoniam

Quis ita liberis

Jovem improvidum vidit ?

149

I A M B I.

DE. Audito quidem, ut conjicio, ades

Meo malo, sed quantum ego animo macerer

Ne praesens quidem potes ediscere, nunc enim ignara es mali.

Juventus enim in hujusmodi pascitur

Locis sibi propriis : nec eam aestus Phoebi

Nec imber, nec ullius venti flatus turbat.

Sed inter voluptates dolore liberam exigit vitam

150

Eousque, donec aliqua pro virgine uxor

Vocetur, accipiatque de nocte suam curarum partem,

Vel propter conjugem vel natos territa.

Tunc vestrum quaevis videat, suum intuens

Statum, quibus ego malis gravor.

Acerba quidem jam olim multa egomet deflevi,

Unum vero, quale nunquam antea, modo eloquar.

Iter enim quando novissimum Rex

Ingressus est Hercules ex aedibus, tunc domi

Reliquit veterem tabulam inscripta continentem

160

Conventa, quae mihi prius non unquam voluit

Ad multa exiens certamina, indicare.

Sed ut quid magnum gesturus ibat, non autem moriturus.

Nunc vero, tanquam non ultra victurus, dixit,

Quae me ob nuptias capere oportet bona, dixitque quae
liberis

Pars paternae terrae divisa cedere voluit,

Tempus

Χάριεν τε καὶ σέρεαθαι.

Α καὶ (ε τὰν ἀνασσαν

Ελπίσιν λέγω

Τὰδ' αἶν' ἴχειν· εἶπε

Τίς ὦδε τέκνοισι

Ζῆν' ἄβυλον εἶδεν;

Ἰαμβοί.

ΔΗ. Πεπυσμένη μὲν, ὡς ἀπεικάσαι, πάρε,

Πάθημα τῷμόν· ὡς δ' ἐγὼ θυμοφθορῶ,

Μὴτ' ἐκμάθοις παθῶσα· νῦν δ' ἄπειρος εἶ.

Τὸ γ' νεάζον ἐν τοιοῖσδε βόσκε)

Χάροισιν αὐτῷ· καὶ νιν ἔθάλπος Θεῷ,

Οὐδ' ὄμβρος, ἔδδ' ἀγλάματων ἔδδ' κλονεῖ,

Ἀλλ' ἡδονᾶς ἄμοχθον ἐξαίρετ' βίον

Ες τῷθ', ἕως τίς ἀντὶ παρθένε γυνῇ

Κληθῇ, λάβῃ τ' ἐν νυκτὶ φροντίδων μέρος,

Ἦτοι πρὸς ἀνδρὸς ἢ τέκνων φοβεμένη.

Τὶτ' ἂν τις εἰσίδοιτο τὴν αὐτῷ (κοπῶν

Πράξιν κακοῖσιν οἷς ἐγὼ βαρύνομαι.

Πάθη μὲν ἔν δὴ πόλλ' ἐγὼγ' ἐκλαυσάμην,

Εν δ', οἷον ἔπω πρῶθεν, αὐτίκ' ἐξεῶ.

Οὐδὲν γ' ἡμὸς ἰτὴν τελευταίαν ἀναξ

Ἠρμάτ' ἀπ' οἴκων Ηρακλῆς, τότε ἐν δόμοις

Λείπει παλαμὰν δέλῃον ἐγχεγραμμένην

Ξυθήμαθ', ἃ μοι πρῶθεν ἔκ' ἔτλη ποτὲ

Πολλὰς ἀγῶνας ἐξιὼν, ἔπω φράσαι.

Ἀλλ' ὡς τί δράσων εἶρπε, καὶ θανάμφορος.

Νῦν δ' ὡς ἔτ' ἔκ' ὦν, εἶπε μὲν λέχης ὅτι

Χρεῖ' ἢ μ' ἐλέσθαι κλῆσιν· εἶπε δ' ἦν τέκνοισι

Μοῖραν παρρώας γῆς διαγρετὸν νέμοι,

Χρόνον

V. 143 al. οἶδεν.

V. 146 al. παρῶσα.

Χρόνον προῖάξας ὡς τρίμηνον, ἥνικ' ἂν
 Χώρας ἀπὴν· καὶ ναιῦσιος βεβῶς,
 Τότ' ἢ θανεῖν χρεῖ' ἢ σφε τῷδε τῷ χρόνῳ,
 Ἡ τῷδ' ὑπεκδραμόνῃα τῷ χρόνῳ τέλος,
 Τολοιπὸν ἤδη ζῆν ἀλυπτήτῳ βίῳ.

170

Τοιαῦτ' ἔφραζε πρὸς Θεῶν εἰμαρμύα
 Τῶν Ηρακλείων ἐκλελδταῶσαι πόνων,
 Ὡς τὴν παλαμὴν φηγὸν αὐδῆσαι ποιε
 Δωδωνι δισσῶν ἐκ πελειάδων ἔφη.
 Καὶ τῶνδε ναμέρεια συμβαίνει χρόνῳ
 Τῷ νῦν παρόντος, ὡς τελεοθῆναι χρεῶν.
 Ὡδ' ἠδέως εὐδυσαν ἐκπηδᾶν ἐμὲ
 Φόβῳ φίλας ταρβῦσαν, εἰ με χρεὶ μῦθον
 Πάντων ἀρίστη φωτὸς ἐς ἐρημύην.

180

ΧΟ. Εὐφημίαν νῦν ἴχ'· ἐπεὶ καλασεφῇ
 Στείχονθ' ὁρῶ τιν' ἄνδρα πρὸς χαρὰν λόγων.

ΑΓ. Δέσποινα Διιάνειρα, πρῶτος ἀγγέλων
 Οκνε σὲ λύσω· τὸν γὰρ Ἀλκμήνης τόκον
 Καὶ ζῶντ' ἐπίσω, καὶ κρατῦντα, καὶ μάχης
 Ἀγόντ' ἀπαρχὰς Θεῶσι τοῖς ἐλχωρίοις.

ΔΗ. Τίν' εἶπας ὃ γεγαμὲν τόνδε μοι λόγον;

ΑΓ. Τάχ' ἐς δόμους σὺς τὸν πολυζήλον πόσιν
 ἤξεν φανέντα σὺν κράτῃ νικηφόρῳ.

ΔΗ. Καὶ τῷτό δ' ἀσῶν, ἢ ξένων μαθὼν λέγεις;

190

ΑΓ. Ἐν βεθερεῖ λειμῶνι πρόσωπος θροεῖ
 Λίχας ὃ κήρυξ ταῦτα· τῷδ' ἐγὼ κλύων,
 Ἀπῆξ', ὅπως τοι πρῶτος ἀγγείλας τάδε,
 Πρὸς σὺ τι κερδάναιμι καὶ κλέων χάριν.

ΔΗ. Αὐτὸς δὲ πῶς ἄπειν, εἴπερ ἀτυχῆι;

ΑΓ. Οὐκ ἄμαρείᾳ χρώμενος πολλῇ, γύναι.
 Κύκλω γὰρ αὐτὸν Μηλιάς ἅπας λεῶς

Κρίν

Tempus praefiniens, nempe, cum tres menses profectus
 Hac a terra abesset et annum integrum,
 Tunc se vel illo moriturum esse tempore;
 Vel, si hunc temporis effugisset terminum, 170
 In posterum tum victurum doloris vacuum vitam.
 Haec a diis decreta dixit

De Herculeis definita esse laboribus,
 Quemadmodum veterem sagum respondisse oïim
 Dodone geminis ex columbis dixit.
 Et horum certitudo competit in tempus
 Quod jam adest, ut evenire oporteat.
 Quare suaviter dormientem exsilire me
 Metu, Amicae, percussam cogunt, ne me superesse oporteat
 Omnium optimo viro orbatam. 180

CH. Bona verba jam loquere : nam coronatum
 Accedere video quendam, ut laetum afferat nuncium.

NU. Domina Deianira, primus ego nuncius
 Metu te liberabo : Alcmenes enim gnatum
 Et vivere scito, et esse victorem, et e pugna
 Afferre primitias Diis indigenis.

DE. Quis iste sermo est, Senex, quem mihi nuncias?

NU. Confestim tuas in aedes amabilem maritum
 Venturum esse cum victricibus copiis.

DE. Num hoc a civibus, an peregrinis auditum refers?

NU. In herbofo prato famulus ista narrat

Lichas Praeco; ex quo ego audiens

Avolavi, ut tibi primus haec nuncians

A te aliquid lucrarer, et inirem gratiam.

DE. Ipse vero Lichas cur abest, siquidem Hercules felicitate agit?

NU. Non copiam nactus veniendi facilem abest, mulier :
 Circumstans enim eum Meliensis omnis populus

Percun.

Percunctatur, neque potest ulterius progredi.
 Optatum enim nuncium quisque audire volens,
 Non prius dimittit eum quam audiendo sit satur.
 Sic ille nolens volentibus quidem

200

Intereſt : videbis autem ipſum mox manifeſtum.

DE. O Jupiter, qui Oetae inſum habitas pratum,
 Dedifti nobis (ſero licet) gaudium.

Exclamate *ergo* mulieres, quaeque intra teſta
 Quaeque extra *eſtis* : nam inſperatum lumen mihi
 Famae exortum eſt, quo nuñc fruimur *omnes*.

EPODICA. *Strophe.*

CH. Exululate aedibus
 In intimis feſtis clamoribus
 Vos futuri ſponſi : inter quos
 Et junctus virorum eat
 Clangor, *ululate* pharetra decorum
 Apollinem Praeſidem
 Simulque Paean, Paean.

210

ANTISTROPHE.

Celebrate, Virgines,
 Clamate eodem genitam partu
 Dianam Ortygiam,
 Cervorum jaculatricem, ambabus
 Faces ferentem, ſocialque Nymphas.
 Feror in ſublime, neque repellam
 Tibiae *cantum*, O meum quae regis animum.

220

EPODOS.

Ecce me perturbat
 Evae, me *thyrsus* hedera *teſtus*, jam Bacchicum
 Convertens ad certamen.
 Io, Io, Paean.

Sec

Κρίνῃ παρασάς, ὅδ' ἔχει βῆναυ πρῶτω.
 Τὸ δ' ὀρθῶν ἕκαστος ἐκμαθεῖν θέλων,
 Οὐκ ἂν μεθεῖτο πρὶν καθ' ἡδονὴν κλύειν.
 Οὕτως ἐκείνος ἔχ' ἐκῶν, ἐκῶσι δέ,
 Ζύνεσιν· ὅψι δ' αὐτὸν αὐτίκ' ἐμφανῇ.

200

ΔΗ. Ω Ζῆς τὸν Οἴτης ἄτομον ὅς λειμῶν' ἔχεις,
 Εἰδωκάς ἡμῖν (ἀλλὰ σὺν χρόνῳ) χαράν.
 Φωνήσατ' ὦ γυναῖκες, αἵ τ' εἶσω σέγης
 Αἴτ' ἐκτὸς αὐλῆς· ὥς ἄελπτον ὅμμ' ἐμοὶ
 Φήμης ἀναχὸν τῆσδε νῦν καρπέμεθα.

Επόδικα. Στροφή.

ΧΟ. Ανολόλυξον δόμοις

Ερεσίοις ἀλαλαγαῖς

Ο μελλόνυμφος· ἐν δέ

Κοινὸς ἀρσένων ἴτω

Κλαγγά· τὸν ἄφαρέτραν

Απόλλωνα πρῶτάταν,

Ομῶ δέ κ' Παῖνα, Παῖνα.

Ἀντιστροφή.

Ἀνάγετ' ὦ παρθένοι,

Βοᾶτε τὰν ὁμόπορον

Ἀρξέμιν Ορλυγίαν,

Ελαφιβόλον, ἀμφίπυ-

ρον, γείτονάς τε νύμφας·

Λαίρομ', ὅδ' ἀπώσομαι

Τὸν αὐλὸν, ὃ τύραν' ἐμᾶς φρενός.

Επόδος.

Ἰδὲ μ' ἀναλαράσσει

Εὐεῖ μ' ὁ κισσὸς, ἄρξιν βακχείαν

Ἵππερέφων ἀμιλλαν.

Ἰὼ ἰὼ παγάν.

VOL. II.

K k

I δε

Ἴδε ἴδ' ὦ φίλα γύναι·
 Τάδ' ἀντίπρωρα δὴ σοί
 Βλέπειν πάρες ἐναργῆ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ, ΛΙΚΑΣ, ΧΟΡΟΣ, ΑΓΓΕΛΟΣ.

Ἰαμβοί.

ΔΗ.

ΟΡΩ φίλας γυναῖκες, ἔδε μ' ὄμμαλος
 Φρυγὰ παρῆλθ' ἐς τόνδε μὴ λῶσιν σόλον. 230

Χαίρειν δὲ τὸν κήρυκα πρηνέπω χρόνῳ
 Πολλῷ φανέντα, χαρὸν εἶτι καὶ φέρει.

ΛΙ. Ἀλλ' εὖ μὲν ἵγμεθ', εὖ δὲ προσφωνέμεθα
 Γύναι κατ' ἔρξαι κλῆσιν· ἄνδρα γὰρ καλῶς
 Πράσσοντ' ἀνάγκη χρυσὰ κερδαίνειν ἔπει.

ΔΗ. Ω φίλιστα ἄνδρῶν, πρῶθ', ἃ πρῶτα βέλομαι,
 Δίδαξον, εἰ ζωνθ' Ἡρακλῆα προσδέξομαι.

ΛΙ. Εγώ γε τοι σφ' ἔλειπον ἰχθυονία τε,
 Καὶ ζῶντα καὶ θάλλοντα, καὶ νόσω βαρύν.

ΔΗ. Πῆ; γῆς παλῶας, εἴτε βαρβαράς, λέγε. 240

ΛΙ. Ἀκλή τις ἔς' Εὐβοίης, ἐνθ' ὀρίζετο
 Βωμῆς τέλη τ' ἐγκαρπα Κηναίῳ Διί.

ΔΗ. Εὐκλῆα φαίνων, ἢ πὸ μανλείας τινός;

ΛΙ. Εὐκλῆα, ὅθ' ἤρ' τῶνδ' ἀνάστατον δορεῖ
 Χώραν γυναῖκων ὧν ὄρεας ἐν ὄμμασιν.

ΔΗ. Αὐτὰς δὲ πρὸς Θεῶν, τῆ ποτ' εἰσι, καὶ τίνες;
 Οἰκίρα γὰρ γὰρ, εἰ μὴ ξυμφορὰ κλέπτεσσί με.

ΛΙ. Ταύτας ἐκείνος, Εὐρύτης πέρσας πόλιν,
 Εξείλεθ' αὐτῷ κλῆμα καὶ Θεοῖς κριτόν.

ΔΗ. Ἡ καὶ τῶν τῇ τῇ πόλιν τὸν ἄσκοπον 250
 Χρόνον βεβῶς ἦν ἡμερῶν ἀνῆριθμαν;

ΛΙ.

sed ecce, chara domina :

Nunc tibi haec *gaudia* metui tuo contraria

Videre licet clare.

DEIANIRA, LICHAS, CHORUS, NUNCIUS.

I AMBI.

DE.

Vide, charae mulieres, neque me oculorum *ita*

Vigor destituit, ut non hoc agmen cernam : 230

Salvere autem praeconem jubeo post longum
Tempus licet *mihi* visum, si quid affert boni.

LI. Imo et bene adveniemus, et bona annunciamus,
Mulier, ut res ipsa postulat : viro enim, qui pulchre
Se gessit, verba debentur bona.

DE. O hominum charissime, prima, quae prima scire volo,
Edoce, vivumne Herculem sim receptura.

LI. Ego quidem ipsum reliqui valentemque
Et vivum et florentem, nec morbo *quovis* gravem.

DE. Ubi, patriane terra an barbara? ede. 240

LI. Est littus quoddam Euboicum, ubi statuit
Aras, et de frugibus sacrificia *offert* Cenaeo Jovi.

DE. Votane offerens? an *jussa* quodam ex oraculo?

LI. Vota omnino, quando harum vastavit bello
Terram mulierum, quas oculis vides.

DE. Ipsae vero per Deos, cujus hae sunt? et quae?
Miserabiles enim sunt, nisi me fallant earum calamitates.

LI. Has ille, Euryti deleta urbe,
Exemit sibi peculiares et selectas Deis.

DE. Profectus hinc, num propter hoc oppidum 250
Tam longum absuit tempus et dies innumeros?

K k 2

LI.

LI. Non : plurimum sed inter Lydos temporis
 Detentus est, ut ipse ait, non liber,
 Sed venditus : at eam rem non convenit,
 Mulier, reprehendere, Jupiter quam confectam dedit.
 Ille vero emptus ab Omphala illa barbara
Servitio complevit annum, ut ipse dicit.
 Adeoque acceptum hoc dedecus momordit *animum*,
 Ut *juramentum* sibi a se oblatum juraverit
 Pro certo eum, qui auctor hujus mali exitit, 260
 Cum liberis et uxore etiam in servitutem redacturum.
 Nec irritus fuit is sermo. Sed, ubi a *caede Iphiti* expiatus est,
 Collectas undique sumens copias adit urbem.
 Euryti : illum enim auctorem
 Solum mortalium hujus esse mali affirmavit.
 Qui ipsum, ubi in aedes venisset suas
 Hospes ut vetus multis quidem probrosis dictis
 Irritavit, et multa dixit atroci animo,
 Dicens, quod manibus inevitabiles gestans sagittas,
 Suis *tamen* filiis impar esset jaculandi peritia. 270
 Quodque ut servus ab homine libero
 Affligeretur. tandemque cum potus esset
 Ejecit eum *convivio* : quibus commotus *injuriiis*,
 Ubi venit deinde Iphitus Tirynthiam
 In colle equos ad pascua missos vestigans,
 Tunc eum alibi oculos, alibique mentem
 Habentem a summo dejecit montis vertice.
 Ob hoc autem facinus iratus rex
 Jupiter omnium pater Olympius
 Divenditum eum relegavit, neque sustinuit 280
Gaedem, propterea quod hunc ex omnibus solum dolo
 Interfecisset ; si enim aperto *Marte* ultus fuisset,

Jupiter

ΑΙ. Οὐκ. ἀλλὰ τὸν μὲν πλεῖστον ἐν Λυδοῖς χρόνον
 Κάλειχέθ', ὡς φησ' αὐτὸς, ἐκ ἐλδ' ἑυρος,
 Ἀλλ' ἐμποληθεῖς· τῷ λόγῳ δ' ἔχρη φθόνον
 Γυναῖ αἰσείναι Ζῆς ὅτε πρᾶκλῳ φανῇ.
 Κῆπος δὲ πρᾶθεῖς Ομφάλῃ τῇ βαρβάρῳ
 Εὐπυτὸν ἐξέπλησεν, ὡς αὐτὸς λέγει.
 Χ' ἔτις ἐδῆχθη τῷτο τῆνιδος λαβῶν,
 Ως δ' ὄρκον αὐτῷ προσβαλὼν διώμοσεν,
 Ἡ μὲν τὸν ἀλχισηῖρα τῷδε τῷ πάθους
 Ζὺν πασι καὶ γυναικὶ δαλώσειν ἔτι.
 Κῆχ' ἠλίωσε τῆπος· ἀλλ' ὅθ' ἀγνὸς ἦν,
 Στράβον λαβὼν ἐπακλὸν, ἔρχετο πόλιν
 Τὴν Εὐρυλείαν· τόνδε γὰρ μελαίτιον
 Μόνον βροτῶν ἔφασκε τῷδ' εἶναι πάθους.
 Ος αὐτὸν ἐλθόντ' ἐς δόμους ἐφέσιον,
 Ζῶον παλαμὸν ὄντα, πολλὰ μὲν λόγοις
 Επερρώθησε, πολλὰ δ' ἀτηρᾷ φρενὶ,
 Λέγων, χεροῖν μὲν ὡς ἄφυκ' ἔχων βέλη,
 Τῶν ὧν τέκνων λείποιο πρὸς τόξε κρίσιν.
 Φῶς δὲ δῦλος ἀνδρὸς ὡς ἐλδ' ἑυρος
 Ράμοιτο· δείπνοις δ' ἡνίκ' ἦν οἴνωμλός,
 Ἐρρίψεν ἐκλὸς αὐτόν· ὧν ἔχων χόλον,
 Ως ἔκετ' αὐθις Ἰφίτος Τυρινθίαν
 Πρὸς κλιτὺν, ἵππας νομάδας ἐξιχνοσκοπῶν,
 Τότ' ἄλλοσ' αὐτὸν ὄμμα, πατέρα δὲ νῦν
 ἔχοντ' ἀπ' ἄκρας ἦκε πυργώδους πλακός.
 Ἔργα δ' ἔκασι τῷδε μηνίσας ἀναξ
 Οὐδ' ἀπάντων Ζῆς πατήρ ἔλ' ὑμπίος,
 Πρατὸν νιν ἐξέπεμψεν, ἔδ' ἠνέχετο,
 Ὅθ' ἔνεκ' αὐτὸν μῆνον ἀνθρώπων δόλῳ
 Ἐλθόντα· εἰ γὰρ ἐμφανῶς ἡμύνατο,

260

270

280

Ζῆς

Ζῆς τ' ἂν Συνέγνω ξὺν δίκη χεῖρα μῦθῳ.
 Ὑβριν γὰρ ἔργουσιν ἔδὲ δαίμονες.
 Κεῖνοι δ' ὑπερχλιδῶντες ἐκ γλώσσης κακῆς,
 Αὐτοὶ μὲν ἄδ' πάντες εἰς οἰκήτορες,
 Πόλις δὲ δόλη· τάσδε δ' ἄσπερ εἰσορᾷς,
 Γεῖ ὀλβίων ἄζηλον ἄρῃσσι βίον,
 Χωρεῖσι πρὸς θεῶν ταῦτα γὰρ πόσις τε σὸς
 Εφαίτ'· ἐγὼ δὲ πῖσος ὦν κείνῳ, τελῶ.
 Αὐτὸν δ' ἐκείνον, εὐτ' ἂν ἀγνὰ θυμάλα
 Ρέξῃ παλῶν Ζηνὶ τῆς ἀλώσεως,
 Φρόνι νιν ὡς ἤξοντα· τῷτο γὰρ λόγῳ
 Πολλὴ καλῶς λεχθέντος ἠδίσον κλύειν.

ΧΟ. Ανασσα, νῦν σοὶ τέρψις ἐμφανὲς κυρεῖ,
 Τῶν μὲν παρόντων, ἧς δὲ πεπυσμένη λόγῳ.

ΔΗ. Πῶς δ' ἔκ ἐγὼ χαίρομ' ἂν ἀνδρὸς ἀτυχῆ
 Κλύουσα πρᾶξιν τήνδε πάνδινω φρενὶ;
 Πολλὴ δ' ἀνάγκη τῇδε τῷτο Συνίρχειν.
 Ομως δ' ἔνεσι τοῖσιν εὖ Σκοπευμένοις,
 Ταρβέειν τὸν εὖ πράσσοντα μὴ σφαλῇ ποτέ.
 Εμοὶ γὰρ οἶκλος δεινὸς εἰσέβη, φίλας,
 Ταύτας ὁρώσῃ δυσπότημας ἐπὶ ξένης
 Χώρας αἰοίκας ἀπάτορας τ' ἀλωμένας·
 Αἱ πρὶν μὲν ἦσαν ἐξ ἐλθεύρων ἴσως
 Ἀνδρῶν, τανῦν δὲ δόλον ἴχουσιν βίον.
 Ω Ζεῦ τροπαῖε, μή ποτ' εἰσίδοιμί σε
 Πρὸς τὸ μὲν ἔτω σπέρμα χωρήσαντά σοι,
 Μηδ' εἴ τι δράσεις, τῇσδε γε ζώσης ἔτι.
 Οὕτως ἐγὼ δέδοικα τάσδ' ὀρωμένη.
 Ω δυσάλαμα, τίς ποτ' εἰ νεανίδων,
 Ἀνανδρος, ἢ τεκῆστα; πρὸς μὲν γὰρ φύσιν,
 Πάλλων ἀπειρος τῶνδε, γῆναμά δέ τις.

290

300

310

Δίχης

Jupiter ignoscet ei jure manus inferenti :
 Injuriam enim non amant ne Dii quidem.
 Qui vero superbe illi insultarunt petulanti lingua,
 Ipsi omnes Orci nunc sunt incolae,
 Civitasque in servitutem redacta. Istaе autem quas coram
 vides

Ex felicibus inamabilem adeptae vitam
 Veniunt ad te : hoc enim tuus et maritus.
 Jussit, et ego, ut qui sim fidelis illi, exequor. 290
 Ipsum vero, simul casta sacrificia
 Fecerit paterno Jovi *ob urbis* captionem,
 Crede affuturum : hoc enim post plurima
 Dicta bene verba jucundissimum est audire.

CH. Regina, nunc tibi voluptas adest manifesta,
 Tum ex his, quae adsunt, tum quod haec audiveris.

DE. Quidni ego gauderem hanc a viro feliciter
 Rem gestam audiens jure optimo?
 Necessе est admodum, ut *mea* huic rei concurrat *laetitia*.

Tamen inest *haec* rite expendentibus 300
Nescio quis metus, ne felix ille labatur olim.

Mihi enim miseratio vehemens incessit, amicae,
 Has intuenti infaustas peregrina in
 Terra et aedibus, et patribus carentes errare :
 Quae antea quidem ab ingenuis fortasse editae sunt
 Viris, nunc autem servilem sustinent vitam.

O Jupiter *malorum* depulsor, utinam ego te nunquam videam
 Meam contra prolem ita grassantem,
 Aut, si quid acturus es, ne hac saltem jam vivente *agas*.

Tam *misere* ego metuo hasce intuens. 310

O Tu miserrima, quatenam es ex adolescentulis,
 Virine expers, an mater ? at ex vultu quidem
 Horum *videris* inexperta omnium, generosa tamen quae piam.
 Licha,

Licha, dic cujus *demum* hominis *filia* haec hospes sit,
 Quaenam illi mater, quisve qui genuit pater;
 Quoniam miseret me hujus prae caeteris magis,
 Cernens quanto prae caeteris sola sapere novit.

LI. Quid ego sciam? quid et me interrogas? forsan
 Inter suos non infimo nata loco.

DE. Num regia de sobole Euryti germen quoddam erat?

LI. Non novi: neque enim exquisivi prolixius. 321

DE. Neque nomen *illius* tenes ab aliqua *malorum* con-
 sorte auditum?

LI. Minime: silentio meum absolvi opus.

DE. Quin dic, O misera, nobis tua sponte: quoniam
 Quaedam et haec calamitas nos nescire te, quae sis.

LI. *Si dixerit* non sane priori ut tempore aequaliter
 Lingua utetur, quae quidem neutiquam
 Indicavit, neque quicquam magni neque parvi:
 Sed usque deplorans calamitatis onus
 Lachrymas fundit misera, ex quo patriam 330
 Celsam reliquit. Haec quidem fortuna (*silendi sc. libido*)
 Damnosa sane *est* ei, sed veniam meretur.

DE. Faciat ergo illa ut lubet, et eat intro
 Sic placidissime: neque mala
 Ad praesentia a me quoque dolore afficietur novo:
 Satis enim quae adest *aegritudo*: nunc autem domum
 Eamus omnes: ut et tu quo velis
 Properes, et ego quae intus *curanda sunt* curem.

NU. *I.* sed hic prius parumper morata, ut
 Scias hisce remotis quosnam ducas intro, 340
 Quorumque nihil inaudisti ut discas quae *scire* oportet.
 Horum enim perfectam habeo scientiam ego.

DE. Quid est quamobrem meum sistis gradum?

Λίχα, τίνος ποτ' ἐσὶν ἡ ξένη βροτῶν,
 Τίς δ' ἡ τεκῆσα, τίς δ' ὁ φυτύσας πατήρ,
 Ἐξέπ'· ἐπεὶ νιν τῶνδε πλεῖστον ὤκλισα
 Βλέπυσ' ὅσω περ καὶ φρονεῖν οἶδεν μόνη.

ΛΙ. Τί δ' οἶδ' ἐγώ; τί δ' ἂν με καὶ κρίνοις; ἴσως
 Γέννημα τοῦ ἐκείθεν ἐκ ἐν ὑσάτοις.

ΔΗ. Μὴ τοῦ τυράννων Εὐρύτου πορὰ τις ἦν; 320

ΛΙ. Οὐκ οἶδα. καὶ γὰρ ἔδ' ἀνισόρην μακράν.

ΔΗ. Οὐδ' ὄνομα ποῶς τε τοῦ συνεμπόρων ἔχεις;

ΛΙ. Ηκισα· σιγῇ τὸ μὲν ἔρπον ἠνύλον.

ΔΗ. Εἴπ' ὦ τάλαρ' ἀλλ' ἡμῖν ἐκ (αὐτῆς. ἐπεὶ
 Καὶ συμφορὰ τις μὴ εἶδεναι σέγ' ἥτις εἶ.

ΛΙ. Οὐτ' ἄρα τῷ γε πρόωθεν ἔδεν ἐξίστα

Χρόνῳ διοίσαι γλώσσαν, ἥτις ὑδαμᾶ

Πρὸ φηγεν ἔτε μείζον', ἔτ' ἐλάσσονα·

Ἀλλ' αἶεν ὠδίνεσσα (υμφορᾶς βάρος,

Δακρυρρόει δύσηνος, ἐξότῃ πάτραν

Δίνεμον λέλοιπεν· ἡ δέ τοι τύχη

Κακὴ μὲν αὐτῇ γ', ἀλλὰ (υγνώμην ἔχει.

ΔΗ. Ἡδ' ἐν ἰάδῳ, καὶ πορδέωδω εἴγας

Οὕτως ὅπως ἦδισα· μηδὲ πρὸς κακοῖς

Ταῖς ἔσι λύπην πρὸς γ' ἐμὴ λύπης λάβοι·

Ἀλλ' ὅτ' ἡ παρῆσα· πρὸς δὲ δώματι

Χωρῶμεν ἥδη πάντες· ὥς σὺθ' οἱ θέλεις

Σπᾶδης, ἐγὼ τε τᾶνδον ἐξαρκῇ τιθῶ.

ΑΓ. Αὐτὴ γε πρῶτον βαλὼν ἀμμένασ', ὅπως

Μάθης ἀνὰ τῶνδ', ἔς τινάς γ' ἄγεις ἔσω,

Ὡν τ' ἔδεν εἰσῆκσας, ἐκμάθης ἂν δεῖ.

Τῶν ἔχω γὰρ πάντ' ἐπιστήμην ἐγώ.

ΔΗ. Τί δ' ἐστὶ τῷ με τὴν δ' ἐφίσασαι βάσιν;

VOL. II.

L 1

ΑΓ.

V. 320 al. τῷ.

ΑΓ. Σταθείς ἄκυσον· καὶ γὰρ ἔδεν τὸν πάρος
Μῦθον μάτην ἤκυσας, ἔδεν νῦν δοκῶ.

ΔΗ. Πότερον ἐκείνης δῆτα δεῦρ' αὖθις πάλιν
Καλῶμαι, ἢ μοι ταῦσδ' ἔξειπ' ἔλεος;

ΑΓ. Σοὶ ταῦσδ' ἔδ' ἔδ' ἐργεῖ· τέττις δ' ἔα.

ΔΗ. Καὶ δὴ βεβᾶσι, καὶ λόγος σιμαγνέτω.

ΑΓ. Ἀνὴρ ὃδ' ἔδ' ὦν ἔλεξεν ἀρτίως,
Φῶν δίκης ἐς ὀρθόν· ἀλλ' ἢ νῦν κακός,
Ἡ πόρρωθεν ἐδίκας ἀγγελος παρῆν.

ΔΗ. Τί φῆς; (αὖθις μοι φράζε πᾶν ὅσον νοεῖς.
Α μὲν γὰρ ἐξείρηκας, ἀγνοιά μ' ἔχει·

ΑΓ. Τέττις λέγοντος τὰνδρος εἰσήκυσ' ἐγὼ,
Πολλῶν παρόντων μαρτύρων, ὡς τῆς κόρης
Ταύτης ἑκατὶ κῆνος Εὐρυτόν θ' ἔλοι,
Τὴν θ' ὑψίπυρρον Οἰχαλίαν. Εἰς δὲ νῦν
Μόνος Θεῶν δέλξειεν ἀχμάσαι τάδε·
Οὐ τὰπὶ Λυδοῖς, ἔδ' ἐπ' Ομφάλῃ πόνων
Λαβρὰ ματ', ἔδ' ὁ ῥιπλὸς Ἰφίτης μόρος,
Ὀν νῦν παρώσας ἔτος, ἔμπαλιν λέγει·
Ἀλλ' ἡνίκ' ἐκ ἔπειθε τὸν φύλοσφόρον
Τὴν παῖδα δύναι, κρύφιον ὡς ἔχοι λέχος,
Εἰκλήμα μικρὸν ἀτίαν θ' ἐτοιμάσας,
Επιστραλᾶει παλρίδα τὴν ταύτης· ἐν ἣ
Τὸν Εὐρύλον τῶνδ' εἶπε δεσπόζειν θρόνων.
Κτείνε' ἄνακτα πατέρα τῆσδε, καὶ πόλιν
Επερσε· καὶ νῦν (ὡς ὄρεας) ἤκει δόμους
Ὡς τέσδε πέμπων, ἐκ ἀφροντίσως, γύναι,
Οὐδ' ὥς ἐλπὴν· μηδὲ παροδοκα τάδε.
Οὐδ' εἰκός, εἴπερ ἐνλεθέρμαν' ὥσθω.
Εδοξεν ἔν μοι πρὸς (εὖ δηλώσαι τὸ πᾶν
Δείσασιν, ὃ τῶδε τυγχάνω μαθὼν πάρα.

350

360

370

Καὶ

NU. Siste et audi : etenim neque priorem
Sermonem frustra audisti, neque puto nunc *audis*.

DE. Utrum illos jam huc denuo
Vis revocemus? an mihi et his solis enarrare libet?

NU. Tibi et his nihil prohibet dicere : sed illos *abire* sine.

DE. Quin jam abiere, nunc sermo proferatur.

NU. Ille vir nihil, modo quae locutus est, 350
Secundum veri normam dixit : sed vel nunc malus
Vel antea nuncius mendax fuit.

DE. Quid dicis? liquido mihi ede omne quod cogitas.
Quae enim *huc usque* narrasti, nihil intelligo.

NU. Hunc virum ego audiivi dicentem
Multis coram testibus, quod (*Hercules*) ille puellam
Ob hanc Eurytumque cepit,
Et altis turribus *nobilem* Oechaliam. Amor vero ipsum
Solut Deorum induxit bellum hoc suscipere ;
(Non illa apud Lydos, neque apud Omphalen laboriosa 360
Servitus, neque in praeceps dati Iphiti letum)

Quo nunc *amore* suppresso contraria dicit :
Sed ubi non potuit persuadere patrem
Sic filiam dare ut furtivo potiretur concubitu,
Crimen exiguum causamque commentus,
Patriam hujus puellae invadit copiis, in qua
Eurytum dixit obtinere regnum,
Interficitque Regem patrem hujus, et urbem
Devastat. Et nunc, ut vides, redit domum,
Sic hisce praemissis non sine singulari cura, mulier, 370
Neque ut servam *misit*, ne id expectes,
Neque veri simile est cum sit incensus amore.
Visum est igitur mihi tibi notum facere totum hoc,
Domina, quod ab eo didici.

Et haec multi medio in foro Trachiniorum

Una mecum audivere,

Unde queat redargui : si vero ingrata dico

Non laetor equidem, vera tamen patefeci.

DE. Hei mihi miserae, quid jam ago negotii?

Quod nocumentum admisi sub tecta

380

Occultum? O Misera, num nomine prorsus

Caret, ut jurabat adductor *mihi*?

Certe admodum splendida et vultu et indole.

NU. Patre quidem genita Euryto olim

Iole vocabatur, illius ille nullo modo

Parentes narrabat, nihil scilicet inquirens.

CH. Pereant nolim omnes improbi, sed

Qui occultis se exercet cum quae non decent malis.

DE. Quid *me* facere oportet, mulieres? quippe ego sermonibus

Praesentibus stupefacta sum.

390

CH. I, *rem ex ipso* homine exquire : nam illico vera

Dicet, si illum vi admota examinare voles.

DE. Quin *jam* eo : etenim non aliena *meae* sententiae dicis.

CH. Nosne hic maneamus? aut quid facere convenit?

DE. Mane, hic enim vir non meis a nunciis *accitus*

Sed sponte sua ex aedibus graditur.

LI. Quid me profectum, mulier, oportet Herculi dicere

Doce : nam me profecturum vides.

DE. Quam ex Trachine, tarde huc profectus

Abire properas, priusquam dicta renovemus *denuo*? 400

LI. At siquid *ultra* vis quaerere, en ego adsum.

DE. An et ipsam fideliter veritatem communicabis?

LI.

Καὶ ταῦτα πολλοὶ πρὸς μέσῃ Τραχινίῳ

Αγορᾷ συνεζήκον ὡσαύτως ἐμοί,

ὣς ἐξελέλχην· εἰ δὲ μὴ λέγω φίλα,

οὐχ ἥδομαι, τὸ δ' ὀρθὸν ἐξείρηχ' ὅμως.

ΔΗ. Οἷμοι τάλανα, πῶς ποτ' εἰμι πρᾶγματις;

Τὴν εἰσδέδελμα πημονὴν ὑπόσεγον,

Λαθραῖον; ὦ δύστηνος, ἄρ' ἀνώνυμος

Πέφυκεν, ὥσπερ ἐ' πάγων διώμνυτο;

Ἡ καὶ τὰ λαμπρὰ καὶ κατ' ὄμμα καὶ φύσιν;

ΑΓ. Πάρος μὲν ἔσα γῆρεσιν Εὐρύτῃ ποτὲ,

Ἰὼν καλεῖτο· τῆς ἐκείνος ἑδαμᾶ

Βλάσας ἐφώνη δῆθεν ἑδὲν ἰσορῶν.

ΧΟ. Ολοῖτο μή τοι πάντες οἱ κακοὶ, τὰ δὲ

Λαθραῖ' ὅς ἀσχεῖ μὴ πρέπονθ' αὐτῷ κακά.

ΔΗ. Τί χρὴ ποιεῖν, γυναῖκες; ὡς ἐγὼ λόγοις

Τῆς νῦν παρῆσιν ἐκπεπληγμένη κυρῶ.

ΧΟ. Πάθε μοῦσα τάνδρος· ὡς τάχ' ἂν (αφῆ

ἔλκεν, εἰ μιν πρὸς βίαν κρίνειν θέλοις.

ΔΗ. Αλλ' εἰμι· καὶ γὰρ ἐκ ἀπο γνώμης λέγεις.

ΧΟ. Ἡμεῖς δὲ παρορμήμεν; ἢ τί χρὴ ποιεῖν;

ΔΗ. Μίμν', ὡς ὅδ' ἀνὴρ ἐκ ἐμῶν ὑπ' ἀγέλων

Ἀλλ' αὐτόκλητος ἐκ δόμων πορδέει).

ΛΙ. Τί χρὴ γύναϊ μολόντα μ' Ἡρακλεῖ λέγειν,

Δίδαζον· ὡς ἔρποντος εἰσορᾶς ἐμῆ.

ΔΗ. Ὡς ἐκ τραχείας σὺν χρόνῳ βραδεῖ μολῶν

Ἰσσεῖς, πρὶν ἡμᾶς καὶ νεώσαοθαι λόγους;

ΛΙ. Αλλ' εἰ τι χρήσεις ἰσορεῖν, πάρεμ' ἐγώ.

ΔΗ. Ἡ καὶ τὸ πεισὼν τῆς ἀληθείας νέμεις;

ΛΙ.

V. 383 κάρφα G. Canterus. Hic versus aptius Choro assignandus sine nota interrog. V. 399 al. ταχεῖας. V. 400 ἀνα- νεώσαοθαι G. Canterus.

ΛΙ. Ἴσω μέγας Ζεὺς, ὦν γ' ἂν ἐξειδῶς κυρῶ.

ΔΗ. Τίς ἢ γυνὴ δῆτ' ἐστὶν ἣν ἤκεις ἄγων;

ΛΙ. Εὐβοίης, ὦν δ' ἔβλασεν, ἐκ ἔχω λέγειν;

ΔΗ. Οὗτος βλέφ' ὦδε. πρὸς τίν' ἐννέπειν δοκεῖς;

ΛΙ. Σὺ δ' εἰς τί δή με τῆτ' ἐρωλήσας ἔχεις;

ΔΗ. Τόλμησον εἰπεῖν, εἰ φρονεῖς ἅ σ' ἰσορῶ.

ΛΙ. Πρὸς τὴν κρατῦσαν Δηϊάνειραν Οἰνέως
Κόριν, δάμαρτ' Ἰφρακλέες, (εἰ μὴ κυρῶ

410

Λάσων μάταμα) δεσπότιν τε τὴν ἐμὴν.

ΔΗ. Τῆτ' αὐτ' ἔχρηζον τῆτό (εἰ μαθεῖν· λέγεις
Δέσποιναν εἶναι τήνδε σὴν;

ΛΙ. Δίκαια γάρ.

ΔΗ. Τί δῆτα; ποίαν ἀξιοῖς δῆναι δίκην,

Ἦν Ἀρεθῆς ἐς τήνδε μὴ δίκαιος ὦν;

ΛΙ. Πῶς μὴ δίκαιος; τί ποτε ποικίλας ἔχεις;

ΔΗ. Οὐδέν. σὺ μύθοι κάρλα τῆτο δρῶν κυρεῖς.

ΛΙ. Απειμι. μῶρος δ' ἦν πάλα κλύων σέθεν.

ΔΗ. Οὔ. πρὶν γ' ἂν εἴπης ἰσορέμμος βραχύ. 420

ΛΙ. Λέγ' εἰ τι χρήσεις. καὶ γὰρ εἰσιγνηλὸς εἰ.

ΔΗ. Τὴν αἰχμάλωτον, ἣν ἔπεμψας ἐς δόμους,
Κάτοιαθα δῆπν;

ΛΙ. Φημί. πρὸς τί δ' ἰσορεῖς;

ΔΗ. Οὐκῆν σὺ ταύτην, ἣν ὑπ' ἀγνοίας ὄρας,

Ἰόλην ἔφασκες Εὐρύτη παρὰν ἄγειν;

ΛΙ. Ποίοις ἐν ἀνθρώποισι; τίς πόθεν μολῶν

Σοὶ μαρτυρήσῃ ταῦτ' ἐμὲ κλύειν παρῶν;

ΔΗ. Πολλοῖσιν ἀσῶν· ἐν μέσῃ Τραχινίῳν
Ἀγορᾷ πολὺς (εἰ ταῦτά γ' εἰσήκουσ' ὄχλος. 430

ΛΙ. Ναί,

Κλύειν γ' ἔφασκον· ταυτὸ δ' ἐχὶ γίνε'

Δόκησιν εἰπεῖν, κατὰκριβῶσαι λόγον.

ΔΗ.

LI. Testis mihi sit Jupiter, quicquid mihi cognitum erit.

DE. Quanam ergo haec est femina, quam adducis *huc*?

LI. Euboica : sed quibus orta est, dicere nequeo.

DE. Heus tu, huc respice : quacum loqui te existimas?

LI. Tu vero cur tandem me haec interrogas?

DE. Audacter fare, si curas quae ex te sciscitor.

LI. Cum Regina Deianira Oenei

Filia, uxoreque Herculis (nisi

Perperam video) dominaque mea.

DE. Hoc hoc volebam ex te discere. Aisne

Me dominam esse tuam?

LI. Jure enim *dico*.

DE. Quid deinde? quas putas te meruisse poenas,

Si deprehendaris in hanc injustus?

LI. Quonam modo injustus? quid jam vafre moliris?

DE. Nihil *ego*. Tu quidem strenue id agis.

LI. Abeo : stultus enim fui, qui te olim audierim.

DE. Non *abibis*, ni prius breve quid rogatus dixeris.

LI. Dic, siquid vis. etenim non taciturna es.

DE. Captivamne, quam modo adduxti domum,

Novisti ergo?

LI. Imo *novi* : sed cur id quaeris?

DE. Nonne tu hanc, quam ut ignarus cernis,

Iolen professus es Euryti prolem esse?

LI. Quos inter homines? quis huc profectus

Tibi testis erit haec ex me audiisse coram?

DE. Civium inter plurimos. Medio Trachiniorum

In *foro multa* ex te haec audivit turba.

LI. Imo,

Audiisse se dicunt : idem vero non est

Opinionem dicere, et rem ut certam affirmare.

DE.

410

410

420

421

430

430

ΔH.

DE. Quam *narras* opinionem? Nonne *tu* juratus
Dixisti *te* hanc Herculi uxorem adducere?

LI. Ego uxorem? per Deos dic chara
Domina, quis tandem est hic hospes.

DE. Qui praesens ex te audiit, quod hujus ob ardo-
rem

Urbs domita sit tota, neque Lydia *mulier*
Illam vastarit, sed hujus (*Ioles*) manifestus amor. 440

LI. Homo facessat hinc, Domina: quippe
Cum aegroto nugari viri non est sapientis.

DE. Ne tu, per in summo Oetae nemore
Jovem fulgurantem, hanc rem me celes.
Non enim feminae verba dices malae,
Neque *ei*, quae non noverit humana, quod
Gaudere iisdem semper natura non conceditur.
Amorem enim quicumque contra tollit
Manus velut pugil, non recte sapit.

Ille enim etiam Diis imperat, prout vult, 450
Et mihi quoque: quidni et alteri *imperet*, qualis ego sum?

Quare si quicquam meum maritum hoc morbo
Accuso correptum, profecto insaniam;
Aut hanc adeo feminam, quae causa
Nullius mihi turpitudinis, neque mali ullius fuit.
Non ita se res habet: sed si quidem ex illo edoctus
Mentiris, disciplinam non bonam ediscis:

Sin ipse temet ita erudis, cum
Velis esse bonus, deprehenderis malus.
At loquere, quicquid veri est. Nam libero, 460
Mendacis nomen qui paret, fors cohabitat non bona.

ΔΗ. Ποίαν δόκησιν; ἔκ ἐπώμοτος λέγων
Δάμαρτ' ἔφασκες Ηρακλεῖ ταύτην ἄγειν;

ΛΙ. Εγὼ δάμαρτα; πρὸς Θεῶν φράσον φίλη
Δέσποινα τόνδε, τίς ποτ' ἐστὶν ὁ ξένος.

ΔΗ. Ος (ἔ παρὼν ἤκυσεν ὡς ταύτης πόθος)
Πόλις δαμείη πᾶσα, κῦχ ἡ Λυδία
Πέρσειεν αὐτήν, ἀλλ' ὁ τῆσδ' ἔρωσ φανείς.

ΛΙ. Ανθρωπος ὃ δέσποιν' ἐπισήτω· τὸ γ'
Νοσῶντι ληρεῖν, ἀνδρὸς ἔχι (ῶφρονος).

ΔΗ. Μὴ πρὸς σὺ τῷ κατ' ἄκρον Οἰτάμον γάπος
Διὸς καλαστράπλοντος ἐκκλέψης λόγον.
Οὐ γ' γυναικὶ τὰς λόγους ἐρεῖς κακῇ,
Οὐδ' ἦτις ἔ κάτοιδε τάνθρώπων, ὅτι
Χάριεν πέφυκεν ἔχι τοῖς αὐτοῖς αἰεί.
Ερῶ μὲν νυν ὅσις ἀντανίσσῃ)

Πύκνης ὅπως ἐς χεῖρας, ἔ καλῶς φρονεῖ.
Οὗτος γ' ἄρχι ἢ Θεῶν ὅπως δέλη,
Καὶ μὲν γε· πῶς δ' ἔ χατέρας οἷας γ' ἐμῷ;

Ὡς εἴτι τῷ μῶ τάνδρι τῆδε τῇ νόσω
Ληθέντι μεμπτός εἰμι, κάρτα μάνομαι·

Ἡ τῆδε τῇ γυναικὶ τῇ μελατρία
Τῷ μηδὲν αἰχρῶ, μηδ' ἐμοὶ κακῷ τινός.

Οὐκ ἐστὶ ταῦτ'· ἀλλ' εἰ μὲν ἐκ κείνων μαθὼν
Ψάδῃ, μάθησιν ἔ καλὴν ἐκμανθάνεις·

Εἰ δ' αὐτὸς αὐτὸν ὥδε παρδάεις, ὅταν
Θέλης ἡμέδαα χρυσὸς, ὀφθήσῃ κακός.

Ἀλλ' εἰπέ πᾶν τάλιθές· ὡς ἐλδθέρω,
Ψάδῃ καλεῖσθαι, κῆρ πρόσσεσιν ἔ καλή.

VOL. II.

M m

Ὅπως

V. 441 al. ἀποσήτω et πρῶσήτω et παρσήτω. Ultimam
rectius, ut sit δέσποινα παρσήτω. V. 442 lege disjunctim

ἢ τίς τι mendax quidpiam. V. 448 al. μὲν ἔγ.

Ὅπως δὲ λήσεις, ἔδὲ τῆτο γίνε).

Πολλοὶ γὰρ οἷς εἴρηκας, οἱ φράσσ' ἐμοί.

Κεῖ μὲν δέδοικας, ἔ καλῶς ταρβῆς· ἐπεὶ

Τὸ μὴ πυθέσθαι, τῆτό μ' ἀλγύνειεν ἄν.

Τὸ δ' εἶδεναι, τί δεινόν; ἔχι χατέρας

Πλείσας ἀνὴρ εἰς Ἡρακλῆς ἔγηνε δῆ;

Κ' ἔγω τίς αὐτῶν ἐκ γ' ἐμῷ λόγον κακὸν

Ἡνέγκατ'· ἔδ' ὄνειδος ἦδ' ἔ, ἔδ' ἄν εἰ

Κάρτ' ἐνλακίῃ τῷ φιλεῖν· ἐπεὶ σφ' ἐγὼ

Ὡκλήσθαι δὴ μάλιστα προσβλέψας, ὅτι

Τὸ κάλλος αὐτῆς τὸν βίον διώλεσε,

Καὶ γῆν παρῶσαν ἐκ ἐκῆστα δύσμορος

Ἐπερσε καδ' ἐλῶσεν· ἀλλὰ ταῦτα μὲν

Ρεῖτω κατ' ἔρον· σοὶ δ' ἐγὼ φράζω κακὸν

Πρὸς ἄλλον εἶναι, πρὸς δ' ἐμ' ἀφ' ἑδ' αἰεὶ.

ΧΟ. Πείθω λεγέσθαι χρησά (κὲ μέμψῃ χρόνῳ)

Γυναικὶ τῇδε· κατ' ἐμῷ κήσῃ χάριν.

ΛΙ. Ἀλλ' ὦ φίλη δέσποιν', ἐπεὶ σε μανθάνω

Θνητὴν φρονέσαν θνητὰ, κὲκ ἀγνώμονα,

Πᾶν σοὶ φράσω τάληθες, ἔδὲ κρύφομα.

Ἔσιν γὰρ ἔτως, ὥπερ ἔτος ἐννέπῃ.

Ταύτης ὁ δεινὸς ἡμέρος ποθ' Ἡρακλῆ

Διῆλθε, καὶ τῇσδ' ἔνεχ' ἡ πολύφθορος

Καθηρέθη παρῶσος Οἰχαλία δορί.

Καὶ ταῦτα (δεῖ γὰρ καὶ τὸ πρὸς κείνῃς λέγειν)

Οὗτ' εἶπε κρύπτειν, ἔτ' ἀπηνήθη ποτέ·

Ἀλλ' αὐτὸς ὦ δέσποινα δειμαίνων τὸ σὸν

Μὴ σέρον ἀλγύνοιμι τοῖσδε τοῖς λόγοις,

Ἡμαρτον, εἴ τι τήνδ' ἀμαρτίαν νέμεις.

Ἐπεὶ γε μὲν δὴ πάντ' ἐπίσασαί λόγον,

Κείνῃς τε καὶ σὴν ἐξίστα κοινὴν χάριν,

470

480

490

Καὶ

Ut lateas vero, ne hoc quidem fieri potest.

Multi enim *sunt*, quibus dixisti, qui *deinde* narrabunt mihi.

Et siquidem metuis, non *est cur* jure metuas : quoniam

Nescire *hoc*, id me doleat sane.

Scire autem quid habet acerbum? nonne et alias

Plurimas maritus unus duxit Hercules *prius*?

Nec unquam quaevis earum ex me verbum malum

Acceptit : neque probrum haec *audiet*, ne quidem si

Valde contabescat illius amore : quando illam ego 470

Miserata sum *prae caeteris* maxime, videns, quod

Venusta forma illi vitam perdiderit,

Et terram patriam invita misera

Vastarit, et in servitutem redegerit. Sed haec quidem

Ventus ferat : tibi autem edico ego, mendax

Apud *quemcunque* alterum ut sis, mihi vero semper verus.

CH. Pare huic recte monenti (nec dein accusabis

Hanc mulierem *ut ingratam*) et a me inibis gratiam.

LI. At, O chara Domina, quoniam te video

Mortalem, et intelligentem mortalia, nec ingratam, 480

Omnia tibi eloquar vere, neque celabo *quicquam*.

Est enim ita, quemadmodum ille *nuncius* dixit.

Hujus (*Ioles*) acris amor Herculem

Occupavit, et propter eam *solam* aerumnosa

Diruta est patria Oechalia bello.

Et haec (aequum est enim ut, quod ad illum attinet, dicam)

Neque jussit celare *Hercules*, neque abnuvit unquam :

Sed ipse, O Domina, pertimescens tuum

Ne pectus angerem hisce sermonibus,

Erravi, si quem *in hoc* errorem *inesse* judicas. 490

Quia vero jam saltem rem omnem nosti,

Illiusque et tua pariter gratia

Et ama mulierem, et velis dicta,
 Quae de ea dixisti, non esse irrita.
 Nam caetera ille omnia qui vincit forti manu,
 Hujus amoris prorsus cessit *victus*.

DE. Et illius quidem animi sum, ut ita faciam.
 Neque morbum insuper afferemus ultro,
 Superis pugnantes : sed aedes intro
 Eamus, ut verbis mandata capias, 500
 Quaeque pro donis dona, uti decet, congrua parem,
Ut et haec feras : vacuum enim non aequum est
 Te abire, qui huc advenieris plurimo cum comitatu.

EPODICA. *Strophe.*

CH. Ingens quoddam robur
 Victoriae Venus ostentat semper.
 Atque quae Deos quidem *attinent*
 Praetermitto : quoque pacto
 Saturnium decepit, non dico ;
 Neque *quo pacto* tenebrosam Plutonium,
 Vel Neptunum quassatorem terrae. 510
 Sed propter hancce uxorem
 Robusti descenderunt ante nuptias quidam :
 Plagosa pulverulentaque
 Decertarunt praelia.

ANTISTROPHE.

Alter quidem erat fluvii
 Robur, elatis cornibus quadrupedis
 Figura Tauri
 Achelous ab Oe-
 niadis : alter vero Baccho sacris
 Venit a Thebis, retentos 520
 Arcus, et hastas, clavemque quatiens,

Καὶ εἶρτε τὴν γυναικα, καὶ βύλα λόγῳ
 Οὐς εἶπας ἐς τήνδ', ἐμπέδῳς εἰρηκέναι.
 Ως τὰλλ' ἐκείνος πάντ' ἀριστῶν χερσὶν,
 Τὴ τῆσδ' ἐρώσας εἰς ἅπανθ' ἦσων ἔφυ.

ΔΗ. Ἀλλ' ὦδε καὶ φρονέμεν, ὥς ταῦτα δρᾶν.

Κῆτοι νόσον γ' ἐπακλὸν ἐξαγρέμεθα,
 Θεῶσι δυσμαχῆντες· ἀλλ' εἴσω σέγης
 Χωρῶμεν, ὡς λόγων ἐπισολὰς φέρης,
 Α, τ' ἀντὶ δῶρων δῶρα χρὴ προσαρμόσαι,
 Καὶ ταῦτ' ἄγης· κενὸν γὰρ ἔδίκαιά (ε
 Χωρεῖν προσελθόνθ' ὦδε σὺν πολλῶ σόλῳ.

Επωδία. Στροφή.

ΧΟ. Μέγα τί δένος αἰ
 Κύπρις ἐκφέρει) νίκας αἰεί.
 Καὶ τὰ μὲν Θεῶν
 Παρέβαν· καὶ ὅπως
 Κρονίδαν ἀπάτασεν, ἔ λέγω·
 Οὐδὲ τὸν ἔννυχον Αἶδαν,
 Ἡ Ποσειδάωνα τινάκτορα γαίας.
 Ἀλλ' ἐπὶ τάνδ' ἄρ' ἄκοιτιν
 Ἀμφίγυοι κατέβαν παρὰ γάμων τινές·
 Πάμπληκτα παλκόνιτάτ' ἐξ-
 ἦλθον αἰθλ' ἀγώνων.

Ἀντιστροφή.

Ο μὲν ἦν ποταμῷ
 Σθένης, ὑψίκερῳ τέτραόρῳ
 Φάσμα ταύρῳ
 Ἀχελῷος ἀπ' Οἰ-
 κιδαν· ὁ δὲ Βακχίας ἄπο
 Ἠλθε παλίντονα Θήβας
 Τόξα καὶ λόγχας ρόπαλόν τε τινάσων

Παῖς

Παῖς Δίος· οἱ τότε ἄλλεῖς ἴ-
σαν ἐς μέσον ἱέμενοι λεχέων· μόνα
Δ' εὐλεκίρος ἐν μέσῳ Κύπρις
Ραβδονόμῃ ξυνῆσα.

Επωδός.

Τότε ἦν χερὸς, ἣν δὲ
Τόξων πάταγος, ταυρείων
τ' ἀνάμιγδα κεράτων·
Ἦν δὲ ἀμφίπλεκτοι
Κλίμακες· ἦν δὲ μελώπων ὀλόεντα
Πλήγμῃα, ἣ γόνος ἀμφοῖν.
Α δ' ἄωπις ἄβρα
Τηλαυγῇ παρ' ὄχθῳ
Ἦτο, τὸν ὃν προσμύσσει ἀκοίταν.
Εγὼ δὲ μάτηρ μὲν οἶα φράζω,
Τὸ δ' ἀμφινείκηλον ὄμμα νύμφας
Ελεεινὸν ἀμυδρεῖ.
Καὶ πό μάλ' ὅς ἄφαρ
Βέβακεν, ὡς πόρρις ἐρήμα.

530

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ, ΧΟΡΟΣ, ΛΙΧΑΣ, ΥΛΛΟΣ.

Ιαμβοί.

ΔΗ.

ἮΜΟΣ φίλα κατ' οἶκον ὁ ξένος θροεῖ
Ταῖς ἀχμαλώτοις παυσὶν ὡς ἐπ' ἐξόδῳ,
Τῆμος θυράϊος ἦλθον ὡς ὑμᾶς λάθρα,
Τὰ μὲν φράσσεται, χερσὶν ἅ' τεχνισάμην.
Τὰ δ' οἶα πάχω (ὕψαλοικλινμήνη.

540

Κόρη

V. 522—3 sic versus digerendi :

Παῖς Δίος· οἱ τότε ἄλλεῖς
Ἰεσαν ἱέμενοι λεχέων· μόνα

Jovis filius (*Hercules.*) Qui tum cominus ibant
In medium cupientes thalamis potiri. Sola autem
Conjugii Praeses in medio Venus
Certamen virga moderabatur praesens.

E P O D O S.

Tunc erat manuum, erat et
Arcuum stridor, taurinorumque
Commistim *sonus* cornuum.
Erant et utrinque amplectentes
Luctationes, erantque frontium pernitiosi
Ictus, et gemitus amborum.
Illa vero formosa tenera *puella*
Splendentem ad ripam
Sedebat, expectans *utrum habitura foret* maritum.
Ego vero, mater uti *comiserans*, dico,
Quod ille oculus puellae, de qua certabatur,
Miserabiliter expectat,
Et a matre statim
Discessit, vitula velut deserta.

530

DEIANIRA, CHORUS, LICHAS, HYLLUS.

I A M B I.

DEI.

DUM, Amicae, in aedibus hospes ille alloquitur 540
Captivas puellas, ut qui abitum paret,
Interea foras prodii ad vos furtim,
Partim dictura, quas manibus confeci machinas;
Partimque, quae patior *mala*, vobiscum ploratura.
Virginem

Virginem enim, ut puto, non amplius, sed conjugem
 Ad me recepi, onus velut nauta,
 Damnosam *sic* mercem animo meo.
 Et nunc *nos* duae manemus una sub
 Stragula *unius* amplexus : talem Hercules
 Ille fidus nobis et bonus dictus 550
 Diurnae domus custodiae mercedem remisit.
 Ego vero succensere quidem nescio
 Illi laboranti toties hoc ipso morbo :
 Rursus autem cohabitare cum hac una, quae mulier
 Sustineat, si modo sit particeps ejusdem connubii ?
 Video enim *illius* aetatem eam *esse* ut indies crescat,
 Meam vero, ut decrescat : harum decerpere amat
 Oculus *virorum* florem, ab his clam avertere pedem.
 Haec igitur misere metuo, ne maritus quidem Hercules
 Meus vocetur, hujus vero adolescentulae vir. 560
 Sed *desino* : non enim, ut dixi, irasci decet
 Mulierem prudentem : qua vero ratione judico
 Medicabilem *hanc* molestiam, eam tibi dicam.
 Est mihi antiquum donum vetusti olim
 Centauri, lebeae aereo conditum :
 Quod, puella adhuc cum essem, hirsuto ab
 Nesso moriente post funestum vulnus accepi ;
 Qui *per* profundum flumen Evenum homines
 Mercede *certa* manibus portabat, neque mobilibus
 Remis remigans, nec *utens* velis navis. 570
 Qui et me, (paterna procul familia
 Cum Herculem primum uxor sequeretur)
 Gestans in humeris, in medio jam transitu,

Caepit

Κόρην γὰρ οἶμα δ' ἐκέτ', ἀλλ' ἐξελθὺν
 Πάριον δέδωκα, φόρον ὥς ναυτίλος,
 Λαβήτων ἐμπόλημα τῆς ἐμῆς φρενός.
 Καὶ νῦν δὴ ἔσται μίμνομεν μιᾶς ὑπο
 Χλαίης ὑπαγκάλισμα. τοιαῦδ' Ἡρακλῆς
 Οὔσις ἡμῖν καγαθὸς τελέμενος
 Οἰκὲρ ἀντέπεμψε τῷ μακρῷ χρόνῳ.
 Εγὼ δὲ θυμῷ δαίμην ἐκ ἐπίσταμαι
 Νόστῳ κείνῳ πολλὰ τῇδε τῇ νόσῳ.
 Τὸ δ' αὖ ξυνοικεῖν τῇδ' ὁμῶς, τίς ἂν γυνή
 Δύνατο, κοινῶν αὖτ' αὐτῶν γάμων;
 Ορῶ γὰρ ἦθ' ἡν, τὴν μὲν ἔρπυσαν παύσῃ,
 Τὴν δὲ φθίνουσιν· ὧν ἀφαρπάξιν φιλεῖ
 Οφθαλμὸς ἄνθος, τῶνδ' ὑπεκρίπτειν πόδα·
 Ταῦτ' ἔνθ' ἐμῶν, μὴ πόσις μὲν Ἡρακλῆς
 Ἐμὸς καλῆται, τῆς νεωτέρας δ' ἀνὴρ.
 Ἀλλ' ἔγὼ (ὥσπερ εἶπον) ὀργάνειν καλὸν
 Γυνῆκα νῦν ἔχουσιν· ἢ δ' ἔχω φίλα
 Λυτήριον λυπημα, τῇδ' ὑμῖν φράσω.
 Ἦν μοι παλαδὸν δῶρον ἀρχαῖον ποτὲ
 Θηρὸς, λέβητι χαλκῷ κεκρυμμένον·
 Οὐκ ἔτ' ἔσται, τῷ δαυσεύοντι πάρα
 Νίσσῃ φθιόντος ἐκ φόνων ἀνελόμην·
 Ὃς τὸν βαθύρρην ποταμὸν Εὐφρόνην βροτὴς
 Μιδῶ πόρθε χερσὶν, ἔτε πομπίμοις
 Κώπας ἐρέσων, ἔτε λαίφεσιν νεώς.
 Ὃς καμὲ, τῷ παλῶν ἡνίκα σόλων
 ἔνθ' Ἡρακλῆι τοπρῶτον εὖνις ἐσώμην,
 Φέρον ἐπ' ὧμοις, ἡνίκα ἦν μέσῳ πόρῳ,

VOL. II.

N n

Ψαύει

V. 550 al. καλέμενος.

V. 571 τὸν παλῶν ἡνίκα

σὺλον G. Canterus.

Ψάει μαλαίῃς χερσίν· ἐκ δ' ἧς' ἐγώ.
 Χῶ Ζηνὸς ἄλυσ παῖς ἐπιστρέψας χερσίν,
 Ηκεν κομήτην ἰόν· ἐς δὲ πνέμονας
 Στέρνων διέρροίησεν· ἐκθνήσκων δ' ὁ Δῖος
 Τόσῳτον εἶπε, παῖ γέροντος Οἰνέως,
 Τόσόνδ' ὀνήσῃ τῷ ἐμῷ (εἰάν τίθῃ)
 Πορθμῷ, ὅθ' ἔνεχ' ὑσάτην σ' ἐπεμψ' ἐγώ.
 Εἰάν γ' ἀμφίθρεπτον αἶμα τῷ ἐμῷ
 Σφαγῶν ἐνέγκῃ χερσὶν ἢ μελαγχόλῃς
 Εἴβῃεν ἰὺς θρέμμα Λερναίας ὕδρας,
 Εἰσαί φρενός (οἱ τῷτο κηληήριον
 Τῆς Ηρακλείας, ὥς μὴ τιν' εἰσίδῶν
 Στέρξῃ γυναῖκα κείνος ἀντὶ σὺ πλέον.
 Τῷτ' ἐννοήσας, ὦ φίλα, δόμοις γ' ἦν
 Κεῖνος θανόντος ἐσκεκλεισμένον καλῶς·
 Χιτῶνα τόνδ' εἴβῃα, πρὸς βαλῆς ὅσα
 Ζῶν κείνος εἶπε· καὶ πεπείραντ' αὐτῷ.
 Κακὰς δὲ τόλμας μήτ' ἐπιστάμην ἐγώ,
 Μήτ' ἐκμάθοιμι, τὰς τε τολμώσας συγῶ.
 Φίλοις δ' εἰάν πως τήνδ' ὑπερβαλώμεθα
 Τὴν παῖδα, καὶ δέκλαιοις τοῖσδ' ἐφ' Ηρακλεῖ,
 Μεμηχανῇ τέρπον, εἴ τι μὴ δοκῶ
 Πράσσειν μάταρον· εἰ δὲ μὴ, πεπαύσομαι.

ΧΟ. Αλλ' εἴτις ἐστὶ πῖσις ἐν τοῖς δρωμένοις,
 Δοκεῖς παρ' ἡμῖν εἰς βεβηλευῖσθαι κακῶς.

ΔΗ. Οὗτος ἔχει γ' ἡ πῖσις· ὡς τὸ μὲν δοκεῖν
 Ενεσι, πείρα δ' εἰς προσωμίλησά πε.

ΧΟ. Αλλ' εἰδέναι χρὴ δρῶσαν, ὡς εἰδοῖς
 Εχειν, ἔχουσ' ἂν γνῶμα μὴ περὶ μῆν.

ΔΗ. Αλλ' αὐτίκ' εἰσόμειθα· τόνδ' ἐγὼ βλέπω
 Θυράων ἤδη· διὰ τάχους δ' ἐλθ' ἔτι.

580

590

600

Μέναν

Cœpit attractare improbis manibus ! exclamavi autem ego,
Et Jovis protinus filius conversus, manibus
Emisit alatham sagittam, perque pulmonem
Et pectus cum stridore trajecta est : Emoriens autem ferus
Talia locutus est ; filia senis Oenei

Hoc lucri facies mea (si parueris)

Ex traiectione, quando novissimam te transvexi ego : 580

Si enim concretum sanguinem mea

De caede acceperis manibus, hic ubi lividas

Imbuit sagittas Lernaëa Hydra,

Erit tibi mentis hoc mulcimentum

Herculeæ, eo ut nullam intuitus

Diligat feminam ille, quam te, magis.

Hoc cum in animum incidisset, amicae, (domi enim erat

Post mortem illius inclusum probe)

Tunicam hanc eo tinxi, adhibitis omnibus, quæ

Is, dum viveret, dixit : et hæc jam confecta sunt. 590

Malas autem *veneficarum* artes neque sciam ego,

Neque addiscam, *taliaque* audentes perosa sum.

Philtris autem *hiscæ* si forte hanc superare valeam

Puellam, et delinimentis *hiscæ* Herculem *attrahere*,

Confecta *rite* res est, nisi tibi quid videor

Moliri frustra ; sin vero, quiescam.

CH. Certe, siqua *tibi* inest fiducia in factis,

Videris nobis non statuisse male.

DE. Fides quidem sic se habet, ut opinio aliqua

Insit, sed nullum *hujus rei* unquam periculum feci. 600

CH. Sed factis scire oportet : nam, neque si putes

Te *rem* tenere, teneas *tamen* certam, nisi experta.

DE. At mox sciemus : illum enim video

Foras egressum jam, et celerrime aderit :

Tantum a vobis *istud* occultetur probe : nam in tenebris
Turpia licet facias, non in probrum incides.

LI. Quid oportet facere, indica, Filia Oenei :
Nam longum jam tempus mansimus tardi.

DE. At haec ipsa tibi ago sedulo, Licha,
Dum tu cum *feminis* intus loqueris peregrinis, 610
Ut feras mihi hanc pulchre textam tunicam
Donum illi viro dexteræ meae.
Cumque hanc dabis, mone, nullus ut mortalium,
Prior illo, induat *hanc* corpori.
Neque aspiciat hanc ne solis quidem splendor,
Neque fanum sacrum, nec focj domestici jubar,
Priusquam ipse conspicuus in publicum consistens
Ostenderit illam Deis, qua die taurum mactare statuit.
Sic enim vovi, siquando illum domum
Cernerem salvum, vel audirem reversum, rite 620
Quod ornarem hac veste, *eumque* exhiberem Deis
Sacrificum novum nova in veste.
Horumque perferes signum, quod illico cognoscet,
Sigillo huic si oculos admoverit.
At vade *jam*, et serva imprimis legem
Non affectandi, nuncius cum sis, quicquam ultra mandata
agere :

Deinde, ut gratia illiusque tibi
Et mea collata ex simplici duplex fiat.

LI. Siquidem Mercurii hoc fungor officio
Constanter, haud unquam peccabo *in tua commoda*, 630
Quin hoc vasculum, ut est *signatum*, offeram,
Et verba, quae dixi mihi, fideliter adjungam.

Μόνον παρ' ἑμῶν εὖ τεγοίμεθ'· ὡς Κρότῳ
Κἄν ἀχρὰ πρᾶσσης, ἔ ποτ' ἀχύνῃ πεσῇ.

ΛΙ. Τί χρὴ ποιεῖν σήμανε τέκνον Οἰνέως·

Ὡς ἐσμὲν ἤδη τῷ μακρῷ χρόνῳ βραδεῖς.

ΔΗ. Ἀλλ' αὐτὰ δὴ σοὶ ταῦτα καὶ πρᾶσσω Λίχα,

Ἐως σὺ ταῖς ἔσωθεν ἡγορῷ ξέναις.

Ὅπως φέρεις μοι τόνδε γ' ἄλυσσιν πέπλον

Δάρμ' ἐκείνῳ τάνδρ' ἰδὲ τῆς ἐμῆς χειρός.

Δίδες δὲ τόνδε, φράζ' ὅπως μηδεὶς βροτῶν

Κεῖν πάροισιν ἀμφιδύσει) χροῖ.

Μηδ' ὀφείλῃ νιν μήτε φέγγος ἡλίου,

Μηδ' ἔρκος ἱερὸν, μήτ' ἐφέσιον σέλας,

Πρὶν κεῖνος αὐτὸν φανερὸς ἐμφανῶς σταθεῖς

Δαΐην Θεοῖσιν ἡμέρα ταυροσφάγῳ.

Οὕτω γ' ἡγυμην· εἰ ποτ' αὐτὸν ἐς δόμους

Ἰδαμι (ωθέντ' ἢ κλύοιμι, πανδίκως

Στελεῖν χιτῶνι τῷδε, καὶ φανεῖν Θεοῖς

Θυῖσρα καμνῷ καμνὸν ἐν πεπλώματι.

Καὶ τῶνδ' ἀποίσεις σῆμ', ὃ κεῖνος ἄμαθες

Σφραγίδος ἔρκ' τῷδ' ἐπ' ὄμμα Διόσει).

Ἀλλ' ἔρπε, καὶ φύλασσε πρῶτα μὲν νόμον

Τὸ μὴ πιθυμεῖν, πομπὸς ὦν, περιεσὰ δρᾶν.

Ἐπειθ', ὅπως ἂν ἡ χάρις κεῖν τε σοὶ

Κεῖν καὶ ξυνελθῶσ', ἐξ ἀπλῆς διπλῇ φανῇ.

ΛΙ. Ἀλλ' εἶπερ Ἑρμῆς τήνδε πομπάω τέχνην

Βέβαιον, ἔτι μὴ σφαλῶ γ' ἐν σοὶ ποιεῖ.

Τὸ μὴ καὶ τὸδ' ἄγλος ὡς ἔχει δεῖξαι φέρων,

Λόγων τε πείσειν ὧν ἔχεις ἐφαρμόσας.

ΔΗ.

V. 623—4 forte sic leg.

——— ὃ κεῖνος εὖ μάθη

Σφραγίδος ἔρκ' τῷδ' ἐπ' ὄμμ' εἰ Διόσει).

ΔΗ. Στείχοις ἂν ἦδη. ἢ γὰρ ἐξεπίσασαι
Τὰ γ' ἐν δόμοισιν ὡς ἔχοντα τυτχάνη.

ΛΙ. Επίσάμαί τε ἢ φράσω (εσωμῶα).

ΔΗ. Αλλ' αἶδα μὲν δὴ ἢ τὰ τῆς ξένης ὁρῶν
Προσδέματ', αὐτήν δ' ὡς ἐδέξάμην φίλως.

ΛΙ. Ως' ἐκπλαγῆναι τὸ μὲν ἠδονῇ κέαρ.

ΔΗ. Τί δῆτ' ἂν ἄλλόγ' ἐννέποις; δέδοικα γὰρ
Μὴ πρὶν λέγοις ἂν τὸν πόθον τὸν ἐξ ἐμῆ,
Πρὶν εἶδεναι τὰ κῆθεν εἰ ποθέμεθα.

Στροφή α'.

ΧΡ. Ω ναύλοχα ἢ πειράσῃα
Θερμὰ λυῖρά, ἢ πάγους
Οἷτας περιναγείαντες,
Οἷτε μέσαν
Μηλίδα παρ' ἑλμναν,
Χρυσάλακατ' τ' ἀκλῆν Κόρας,
Εἰθ' Ἑλλάνων ἀγοραί
Πυλάτιδες καλέοντο).

Αντιστροφή α'.

Ο καλλιβόας τάχ' ὑμῖν
Αὐλὸς ἐκ ἀναρσίαν
Ιάχων καναχὰν ἐπάνεισιν,
Αλλὰ θείας
Ανίλυρον μέσας.
Ο γὰρ Διὸς Αλκμήνας τε κῆρος
Σεῦτα πάσας ἀρεῖας
Λάφυρ' ἔχων ἐπ' οἴκας.

Στροφή β'.

Ον ἀπόπλοιν εἴχομεν
Πάνηα δυοκαδεκάμηνον
Αμμύναςαι χρόνον

DE. Quin vade jam : etenim pernocti,
Res domesticae uti se habeant.

LI. Novique, et dicam esse salvas.

DE. Quin nosti et hoc, hospitis videns amplexus,
Quam amanter illam susceperim.

LI. Ita ut obstupuerit meum gaudio cor.

DE. Quid aliud ergo diceres? metuo enim
Ne nuncios prius meum erga illum desiderium,
Quam sciam illa ex parte num desiderer.

640

STROPHE I.

CH. O qui maritima et saxosa
Calida balnea, et juga
Oetae circum habitatis;
Quique medium
Meliacum ad sinum
Et aurea-pharetra-decorae littus virginis,
Ubi Graecorum fora
Sunt vocata Thermopylae.

ANTISTROPHE I.

Dulcisona jam vobis
Tibia non inamaenum
Edens cantum redibit,
Sed divinae
Aemulum Musae.
Jovis enim et Alcmenae filius
Properat domum omnigenae
Virtutis spolia nactus.

650

STROPHE 2.

Quem urbe procul sua
Totum duodecim mensium
Expectavimus spatium

660

Per

Per mare vehementem, nihildum de eo scientes.
 Illi vero chara uxor misera
 Miserrima cor
 Assiduis luctibus disperdidit.
 Nunc vero Mars oestro concitus
 Finiit laboriosum diem.

ANTISTROPHE 2.

Redeat, redeat *protinus* : nec *usquam* illi
 Consistat multis acta remis
 Ratis, priusquam
 Hanc ad urbem *cursum* confecerit,
 Insulari foco relicto,
 Ubi sacrificum agere dicitur.
 Inde veniat toto properans die
 Suadelaë peruncto
 Implicitus *peplo*, ut ferus *Centaurus* monstraverat.

DEIANIRA, HYLLUS, CHORUS.

IAMBI.

DEI.

Mulieres, quam metuo ne ultra *quam oportuit*
 Confecta sint mihi omnia, quae dudum feci.

CH. Quidnam est, Deianira, filia Oenei?

DE. Non novi : sed anxia sum animi, ne comperiar
 Malum magnum fecisse *incitata* spe bona. 680

CH. Numquid propter illa tua Herculi dona?

DE. Maxime sane, adeo ut nulli unquam auctor sim
 Ut rem incertam propere suscipiat.

CH. Doce, si licet, quid id est quod times.

DE. Talis evenit, qualem dicam,

Πελάγιον ἴδριες ὕδεν.

Α δέ οἱ φίλα δάμαρ τάλανα

Δυσάλανα καρδίαν

Πάγκλαυτος ἀνὲν ὄλλυτο.

Νῦν δ' Ἀρης οἰσρῆθεις

Ἐξέλυσ' ἐπίπονον ἡμέραν.

Ἀντιστροφὴ β'.

Ἀφίκοιτ' ἀφίκοιτο· μὴ

Στάῃ πολύκωπον ὄχημα

Ναὸς αὐτῶ, πρηνὴ

Τάνδε πρὸς πόλιν ἀνύσειε,

Νασιῶτιν ἐσίαν ἀμείψας,

Εἴθα κληζέῃ Δυτήρ.

Οθεν μόλοι πανάμερος

Τὰς πειθῆς παλχρίσω

Συγκραθεῖς ἐπὶ περφάσθ' θηρός.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ, ΥΛΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

Ἰαμβοί.

ΔΗ.

Γυναῖκες, ὡς δέδοικα μὴ περαγτέρω

Πεπραγμέν' ἢ μοι πάνθ' ὅς' ἀρτίως ἔδρων.

ΧΟ. Τί δ' ἐστὶ Δηϊάνειρα, τέκνον Οἰνέως;

ΔΗ. Οὐκ οἶδ'· ἀθυμῶ δ' εἰ φανήσομαι τάχα

Κακὸν μέγ' ἐκπράξας ἀπ' ἐλπίδος καλῆς.

ΧΟ. Οὐδὲν τι τῶ σῶν Ηρακλεῖ δωρημάτων;

ΔΗ. Μάλιστά γ'· ὥς μὴ ποτ' ἂν προθυμίαν

Ἀθλον ἔρβω τῷ παραγνέσαι λαβεῖν.

ΧΟ. Δίδαξον, εἰ διδάκτον ἐξ ὅτε φοβῇ.

ΔΕ. Τοῖσ' τὸν ἐκβέβηκεν οἶον ἂν φράσω

VOL. II.

Ο Ο

Γυναῖκες

Γυναῖκες ὑμῖν θαῦμα' ἀνέλπισον παθεῖν.
 Ω γ' τὸν ἐνδυτῆρα πέπλον ἀρίως
 Εχριον, ἀργῆτ' οἶος δαίρω πόκῳ,
 Τῆτ' ἠφάνισαμ διάβορον πρὸς ὕδενος
 Τῶν ἔνδον, ἀλλ' ἐδέσθον ἐξ αὐτῆ φθίνῃ,
 Καὶ ψῆ κατ' ἄκρας σπιλάδος· ὡς δ' εἶδῃς ἅπαν
 Η τῆτ' ἐπράχθη, μείζον' ἐκλενῶ λόγον.
 Εγὼ γ' ὦν ὁ θῆρ με Κένταυρος, πονῶν
 Πλάρην πικρὰ γλωχῖνι, πρὸς δαίδαλα,
 Παρῆκα δεσμῶν ὕδεν, ἀλλ' ἐσωζόμην
 Χαλκῆς ὅπως δύσνιπτον ἐκ δέλτε γραφὴν.
 Καί μοι τὰδ' ἦν περὶ ῥήϊα, ἢ τοιαῦτ' ἔδρων·
 Τὸ φάρμακον τῆτ' ἄπυρον, ἀκτῖνός τ' αἰεὶ
 Θέρμης ἄθικτον ἐν μυχοῖς (ῶσιν ἐμέ,
 Ἔως ἂν ἀρίχρισον ἀρμόσασμί περ.
 Κἄδρων τοιαῦτα. νῦν δ' ὅτ' ἦν ἐργασέον,
 Εχρισα μὲν κατ' οἶκον ἐν δόμοις κρυφῇ
 Μαλλῶ, πάσασα κλισίαις βοτῆ λαχύνην.
 Κἄθηκα (υμπλῦξας ἀλαμπὲς ἡλίας
 Κοίλῳ ζυγᾶσθω δῶρον, ὥσπερ εἶδελε.
 Εἶσω δ' ἀποσείχυσσα, δέρομαι φάτιν
 Αφρασον, ἄξυμβλητον ἀνθρώπῳ μαθεῖν.
 Τὸ γ' κατάγμα τυγχάνω ρίψασά πως
 Τῆς οἶος, ὧ πρῶχριον, ἐς μέσσην φλόγα,
 Ακτῖν' ἐς ἡλιῶτιν· ὡς δ' ἐθάλλετο,
 Ρεῖ πᾶν ἄδηλον, ἢ κατέψηκ' ἔχθονι,
 Μορφῇ μάλισ' εἰκασὸν, ὥσε πρίονος
 Εκβρώματ' ἂν βλέφεις ἐν τομῇ ξύλῳ.
 Τοιοῦνδε κῆται προπετές· ἐκ δὲ γῆς ὄθεν
 Πρῶκειτ', ἀναζέουσι θρομβώδεις ἀφροί,
 Γλαυκῆς ὁπώρας ὥσε πρίονος ποτῆ

690

700

710

Χυθέρλος

Mulieres, vobis, res admiranda et insperabilis auditu.
 Qua enim lana candida de ove
 Induendam tunicam unxi modo,
 Ea evanuit vorata a nemine
 Qui sunt domi, sed consumpta sponte sua periit, 690
 Et diffluit de summo lapide : ut vero scias omnia
 Sicut acta sunt, prolixiori eloquar sermone.
 Ego enim, quos ille ferus me Centaurus, doleret
 Cum latus acri sagitta, olim docuerat,
 Omisi rituum *eorum* nullum, sed servavi,
 Aerea ut in tabella ineluibile scriptum.
 Et haec mihi erant praemonita, et haec feci.
 Pharmacum *ut* hoc *procul* ab igne, radiisque semper
 Calidis intactum angulis in intimis servarem,
 Donec alicubi recens inungendum foret. 700
 Et haec patravi : nunc autem cum facto opus esset,
 Unxi *tunicam* in intimis aedibus clam
 Lana utens detracta pecudis gregalis :
 Et seposui complicatam a radiis solis
 In cavam cistam, donum *Herculi*, ut *ipsae* scitis.
 Sed intra ingressa, video rem
 Inenarrabilem, nec homini facilem conjectu.
 Lanam enim ovi detractam, qua prius unxeram,
 Abjicio forte in medios ignes
 Fulgentis Solis ; ubi vero fervore correpta fuit, 710
 Diffluit tota nescio quo modo, et in pulverem redacta est
 humi,
 Forma maxime similis scobi, quam ferra
 Erasam cernis, dum lignum scinditur.
 Ita illa humi jacet, at e terra, ubi
 Projecta erat, effervent bullosae spumae,
 Ut flavo in autumno pinguis mulli

Effusae in terram *fervent spumae* a Baccho sacra vite.
 Quapropter non habeo misera, quid cogitem;
 Cerno enim me facinus immane perpetrasse.
 Unde enim quaeso, curve moriens ille ferus 720
 Mihi praestaret benevolentiam, quae necis illi causa eram?
 Non ita est : sed percussorem perdere
 Cupiens mihi blanditus est ; quod ego serius,
 Cum nihil amplius prodest, rescisco :
 Sola enim ipsum, nisi quid fallor
 Sententia, ego infelix penitus perditura sum.
 Emissam enim sagittam novi et Deum
 Chironem laesisse ; et quaecunque tangit,
 Perimit omnia animantia : proinde ex hujus
 Caede hoc venenum, quod sanguinem transiit, 730
 Qui non et hunc perimeret ? videtur igitur mihi,
 Et jam fixum est, ille si lapsus fuerit,
 Hoc in dolore et me commori simul.
 Vivere enim cum infamia non ferendum est *illi*
 Quaecunque nolit ingenii esse mali.

CH. Formidare quidem atrocia facta est necesse,
 Spes vero non est damnanda ante exitum.

DE. Non inest malis in consiliis
 Spes vel minima, quae fiduciam praestet *eventus boni*.

CH. Sed in eos, qui non sponte peccarunt, 740
 Ira lenis est, quam te nancisci decet.

DE. Hoc ille recte utatur sermone, non qui mali
 Particeps *sit*, sed cui nihil domi grave *est*.

CH. Tacere tibi convenit, *nec ultra loqui*,
 Nisi quid *de hac re* filio dixeris tuo : quoniam
 Adest, quaesitum patrem qui nuper abiit.

Χυθένιος εἰς γῆν Βακχίας ἀπ' ἀμπέλου·

Ὡς ἔκ' ἔχω τάλανα ποῖ γνώμης πείσω.

Ὅρῳ δέ μ' ἔρπον δεινὸν ἐξεργασμῶν.

720 Πόθεν γ' ἂν ποτ', ἀντὶ τῷ θνήσκων ὁ θῆρ

720 Ἐμοὶ παρέχ' εὐνοίαν ἧς ἔθνηχ' ὕπερ;

Οὐκ ἔστιν· ἀλλὰ τὸν βαλόντ' ἀποφθίσαι

Χρηζὼν ἔθειλέ μ'· ὦν ἐγὼ μεθύσερον,

Ὅτ' ἔκετ' ἀρκεῖ, τὴν μάθησιν ἄρτυμα.

Μόνη γ' αὐτὸν, εἴ τι μὴ ψευδῆσομαι

Γνώμης, ἐγὼ δ' ὕσθηνος ἐξαποφθερῶ.

Τὸν γ' βαλόντ' ἄτρακτον οἶδα, καὶ Θεὸν

Χείρωνα πημῆναντα· χῶσαπερ ἂν δίγῃ,

730 φθερὰ τὰ πάντα κνώδαλ'. ἐκ δὲ τῷδ' ὅδε

Σφαγῶν διελθὼν ἰὸς αἵματος μέλας,

730

Πῶς ἐκ ὀλεῖ καὶ τόνδε; δόξει γὰρ ἐμοί,

Καίτοι δέδοκ', κῆνος εἰ σφαλήσῃ,

Ταῦτ' ἐν ὀρμῇ καὶ μὲν (ὕνθανεῖν ἅμα·

Ζῆν γ' κακῶς κλύεσαν ἐκ ἀναχετόν,

Ἥτις προσιμᾷ μὴ κακὴ πεφυκέναι.

ΧΟ. Ταρβεῖν μὲν ἔρβα δεῖν ἀναγκάως ἔχ'·

Τὴνδ' ἐλπίδ' ἔχρη τῆς τύχης κρίνειν πάρος.

740 ΔΗ. Οὐκ ἔστιν ἐν τοῖς μὴ καλοῖς βελδύμασι

Οὐδ' ἐλπίς, ἥτις καὶ θράσος τί προξενεῖ.

ΧΟ. Αλλ' ἀμφὶ τοῖς σφαλεῖσι μὴ ἔξ' ἐκυσίας

740

Ὀργὴν πέπειρα, τῆς (εὖ τυγχάνειν πρέπ'.

ΔΗ. Τοιαῦτα δ' ἂν λέξειεν ἔχ' ὁ τῷ κακῷ

Κοινωνός, ἀλλ' ὦ μὴδὲν ἔς' οἴκοις βαρύν.

ΧΟ. Σιγαῖν ἂν ἀρμόζοι σὲ τὸν πλείω χρόνον,

740 Εἰ μὴ τι λέξεις παυδὶ τῷ (αὐτῆς· ἐπεὶ

Πάρεσι, μαστὴρ παλρὸς ὃς πρὶν ὥχελος.

ΥΛ.

ΥΛ. Ω μῆτερ, ὡς ἂν ἐκ τριῶν σ' ἐν εἰλόμην,
 Ἡ μηκέτ' εἶναι ζῶσαν, ἢ (ἔσωσμένην
 Ἀλλ' κεκληῖσθαι μητέρα σ', ἢ λῶες φρένας
 Τῶν νῦν παρυσῶν τῶνδ' ἀμείψασθαι ποθεν.

759

ΔΗ. Τί δ' ἐσὶν ὧ παῖ, πρὸς γ' ἐμῷ συγέμῳ;

ΥΛ. Τὸν ἄνδρα τὸν σὸν ἴαδι (τὸν δ' ἐμὸν λέγω
 Πατέρα) καλακλίσασα τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ.

ΔΗ. Οἵμοι. τίς ἐξήνεγκας ὧ τέκνον λόγον;

ΥΛ. Οὐκ οἶόν τε μὴ τελεσθῆναι. τὸ γ'
 Φανθὲν τίς ἂν δύναιτ' ἀγγυήσῃ ποιεῖν;

ΔΗ. Πῶς εἶπας ὧ παῖ; τῷ παρ' ἀνθρώπων μαθὼν
 Ἀζηλον ἔτως ἔρπον εἰργάσασθαι με φής;

ΥΛ. Αὐτὸς βαρεῖαν, συμφορὰν ἐν ὄμμασι
 Πατρὸς δεδορκώς, καὶ κατὰ γλῶσσαν κλύων.

769

ΔΗ. Πῦ δ' ἐμπελάσεις τάνδρῃ καὶ παρίστας;

ΥΛ. Εἰ χρὴ μαθεῖν (εἰ, πάντα δὴ φανεῖν χρεῶν.

Οὐδ' εἶρπε κλεινὴν Εὐρύτην Πέριπλοον,

Νίκης ἄγων τρόπαμα, κακροθίνια,

Ἀκλὴ τις ἀμφίκλυτος Εὐβοίας ἄκρον

Κεναῖον ἐσιν, ἔνθα παλρῶν Διὶ

Βωμὸς ὀρίζει, τεμνίαν τε φυλλάδα.

Οὐδ' ἔτι τὰ πρῶτ' ἐσείδον ἄσμενος πόθω.

Μέλλοντι δ' αὐτῷ πολυθύττες τὰ χεν σφαγὰς,

Κήρυξ ἀπ' οἴκων ἵκετ' οἰκῆος Λίχας

779

Τὸ σὸν φέρων δῶρημα θανάσιμον πέπλον.

Οὐκ εἶνος ἐνδύς, ὡς σὺ πρῶτ' ἐφίετο,

Ταυροκλονεῖ μὲν δώδεκ' ἐνέλεϊς ἔχων

Λείας ἀπαρχὴν βῆς, ἀτὰρ τὰ πάνθ' ὁμῶ

Ἐκατὸν προσῆγε Συμμιγῇ βοσκήμαϊα.

Καὶ πρῶτα μὲν δέλαμος ἵλεω φρενὶ

Κόσμος

HY. O mater, quam ego ex tribus unum optaverim,
Vel te non amplius vivere, vel vivam

Alterius matrem vocari, *non meam*; vel meliorem mentem,

Quam quae nunc adest tibi, alicunde accipere. 750

DE. Quid est, O nate, a me ortum tanto odio dignum?

HY. Virum tuum scito (meumque adeo inquam
Patrem) te peremisse hac in die.

DE. Hei mihi! quale edidisti, O fili, verbum?

HY. Quod non potest non esse factum; quod enim
Factum est, quisnam queat infectum reddere?

DE. Quid narras, O fili? ex quo mortalium edoctus
Detestandum adeo facinus patrasse me dicis?

HY. Ipse calamitatem patris gravem hisce oculis

Intuitus, et ex *ipsius* ore percipiens *id dico*. 760

DE. Ubi vero, dic, convenisti virum, et cum eo affuisti?

HY. Si oportet te scire, omnia *mihi* dicenda sunt.

Cum proficisceretur inclytam Euryti populatus urbem,

Victoriae reportans tropaea, primitiasque,

Littus quoddam utrinque fluctibus pulsatum Euboeae pro-
montorium

Cenaeum est, ibi Paterno Jovi

Aras dicat, et lucum refertum frondibus:

Illuc eum desideratum primo lubens vidi.

Paranti autem ei frequentes mactare victimas

Praeco domesticus ab aedibus advenit Lichas 770

Tuum adferens donum, lethale scilicet peplum:

Quo ille indutus, ut tu mandaveras *per Licham*,

Mactat quidem duodecim absque labe boves,

Quos praesto habebat, praedae primitias; sed cuncta simul

Centum adduxerat diversi generis pecora.

Et primo quidem miser hilari animo

Ornatuque gaudens et stola precabatur.
 Ubi vero a venerandis victimis accensa est
 Flamma cruenta, et a lignis pinguibus,
 Sudor prorupit e cute, et tenaciter adhaesit
 Lateribus tunica per omnia membra,
 Quasi a fabro modo adglutinata, venit ossium
 Laceratio cum convulsione; tandem ubi cruentum
 Infestae viperae virus vorabat,
 Ibi tum vocabat infaelicem
 Licham, tuo nullatenus culpandum malo,
Quaerens, qualibus attulisset hanc artibus vestem.
 Ille nihil sciens miser, tuum solius
 Donum *attulisse* dixit, ut erat missum.
 Ubi Hercules haec audivit, et per ima penetrans viscera 790
 Dolor corrodens eum corripere,
 Prehensum pede Licham, qua parte junctura necitur,
 Allidit ad prominentem e ponto scopulum:
 Per comam vero album cerebrum effluit medio
 Capite disiecto, idque cum sanguine.
 Univerfus vero exclamavit cum fletu populus
 Propter hunc quidem morbo correptum, et illum confec-
 tum:
 Et nemo audebat viro occurrere.
 Distrahebatur enim *modo* humi *stratus*, et erectus modo
 Clamans, ejulans: circum vero remugiebant scopuli, 800
 Locrorum faxa prominentia, et Euboeae promontoria.
 Ubi vero defessus est, frequenter humi miser
 Sternens seipsum, frequenter et cum lamentis clमितans,
 Infausto thalamo imprecatus est graviter
 Tui miserae et Oenei nuptiis,
 Qualem nactus esset pestem vitae *suae*.

Tandem

Κόσμῳ τε χαίρων ἡ σολῇ καλινύχελο·
 Ὅπως δὲ ζεμνῶν ὀργίων ἐδάμετο
 Φλόξ αἰμαλῆρα, καὶ πὸ πειείρας δρυὸς
 Ἰδρῶς ἀνίει χρωτὶ, ἡ προσπύσσειο
 Πλάραῃσιν ἀρτίκολλος, ὥς τε κέλινος,
 Χιτῶν ἅπαν κατ' ἄρθρον· ἦλθε δ' ὀσέων
 Ὀδαλμὸς ἀντίσπασος· εἶτα φοινίας
 Εχθρᾶς ἐχίδνης ἰὸς ὥς ἐδάμνυτο,
 Εὐλαῦθα δὲ βόησε τὸν δυσδαίμονα
 Λίχαν, τὸν ὕδεν ἄτιον τῷ σὲ κακῷ,
 Πόαις ἐνέσκοι τόνδε μηχαναῖς πέπλον.
 Ὁ δ' ὕδεν εἰδὼς δύσμορος, τὸ σὸν μόνης
 Δωρήμ' ἔλεξεν, ὥσπερ ἦν, ἐσαλμῶν·
 Κακῆϊνος ὥς ἤκασε, ἡ διώδυνος
 Σπαραγμὸς αὐτῷ πνιδμόνων ἀνθήφατο,
 Μάρφας ποδὸς νιν ἄρθρον ἢ λυγίζε'),
 Ριπίει πρὸς ἀμφίκλυτον ἐκ· πόντῃς πέτραι.
 Κόμης δὲ λακὸν μυλεὸν ἐκράνῃ μέσση
 Κραλὸς διασπαρένιος, αἰμαλὸς δ' ὀμῷ.
 Απας δ' ἀνδφώνησεν οἰμωγῇ λεῶς,
 Τῷ μὲν νοσῆντος, τῷ δὲ διαπεπραγμένῳ.
 Κῆδεϊς ἐτόλμα τάνδρὸς ἀντίον μολεῖν.
 Επαῖτο γὰρ πέδονδε, ἡ μελάρσιος
 Βοῶν, ἰύζων· ἀμφὶ δ' ἐκλύπεν πέτραι,
 Λακρῶν ὄρειοι πρῶνες, Εὐβοίας τ' ἄκραι.
 Επεὶ δ' ἀπείπε, πολλὰ μὲν τάλας χθονὶ
 Ρίπιων ἑαυτὸν, πολλὰ δ' οἰμωγῇ βοῶν,
 Τὸ δυσάρδινον λέκτρον ἐνδαλόμενος
 Σὺ τῆς ταλαίνης, ἡ τὸν Οἰνέως γάμον,
 Οἶον καλῶνίσσατο λυμανίην βίη.

VOL. II.

P p

Τότ'

V. 780 al. ἀνήει.

Τότ' ἐκ περσέδρα λιγνύος διάστροφον
 Οφθαλμὸν ἄρας, εἶδε μ' ἐν πολλῷ στρατῷ
 Δακρυρροῦντα· καί με περσέλεψας, καλεῖ,
 Ω παῖ, περσεύεθ'· μὴ φύγῃς τέμνον κακὸν,
 Μηδ' εἴ σε χρὴ θανάτῳ συνθανεῖν ἐμοί.
 Αλλ' ἄρον ἔξω· ἡ μάλισσα μὲν μέθες
 Εἰλαῦθ' ὅπως με μή τις ὄψεται βροτῶν.
 Εἰ δ' οἶκλον ἔχεις, ἀλλὰ μ' ἐκ γε τῆσδε γῆς
 Πόρθμασον ὡς τάχιστα, μηδ' αὐτὴ θάνω.
 Τοσαῦτ' ἐπισκήψαντος, ἐν μέσῳ κράφει
 Θένης σφέ περὶ γῆν τήνδ' ἐκέλευσεν μόλις,
 Βρυχώμενον πασμοῖσι· καί νιν αὐτίκα
 Ἡ ζῶντ' ἐσόψεσθ', ἢ τεθνηκότ' ἀρτίως.
 Τοιαῦτα μήτηρ πατρὶ βεβλάσας ἐμῷ
 Καὶ δρῶσ' ἐλήφθης, ὦν σε ποίνιμος Δίκη
 Τίσσεται, Εριννύς τ', εἰ θέμις δ', ἐπ' ἀχομαι·
 Θέμις δ', ἐπεὶ μοι τὴν θέμιν σὺ πρῶταβες,
 Πάντων ἄριστον ἄνδρα ᾧ ἐπὶ χθονὶ
 Κτείνας, ὅποιον ἄλλον ἐκ ὄψι ποτέ.

ΧΟ. Τί σῖγ' ἀφέρπεις; ἢ κάτοιδ' ὅθ' ἔνεκα
 Ξυνηγορεῖς σιγῶσα τῷ κατηγόρῳ;

ΥΛ. Εἴτ' ἀφέρπεις, ἕρος ὀφθαλμῷ ἐμῷ
 Αὐτῇ ἡύοιτ' ἄπωθεν ἐρπύση καλός.
 Ουκὼν γὰρ ἄλλως ὀνόμαζος τί δαί τρέφειν
 Μηδρῶν, ἥτις μηδὲν ὡς τεκῆσα δρᾷ;
 Αλλ' ἐρπέτω χάρισα. τὴν δὲ τέρψιν ἦν
 Τῷ μῶ δίδωσι πατρὶ, τήνδ' αὐτὴ λάβοι.

Ἀνίσροφικα. Στροφή α'.

ΧΟ. Ἰδ' οἶον ὃ παῖδες προσέμιζεν ἄφαρ
 Τέπος τὸ θεοπρόπον ἡμῖν

Tandem ex praesenti fuligine distortos
 Oculos attollens vidit me in media turba,
 Lachrymis madentem, et me intuens vocat.

810 Fili, accede, ne fugias meum malum,
 Ne quidem si te mecum commori oporteat.
 Sed aufer extra *me*, et potissimum dimitte
 Eo, ubi me nemo viderit mortalium.

810

Sique te miseret mei, saltem me ex hac terra
 Transfer quam celerrime, ne hic moriar.

Cum haec mandasset, scapha in media
 Impositum illum ad hanc terram vix appulimus
 Frementem convulsionibus : et ipsum statim
 Vel vivum aspicietis, vel modo mortuum.

Talia mater patri cogitasse meo

820

820 Et perpetrasse deprehensa es, quorum a te Justitia
 Poenam reposcat, Erinnyisque, si fas modo est, imprecor :
 At fas est, quoniam mihi fas omne tu prius abjeceris,
 Omnium optimum, quam terra sustinet, virum
 Perimendo, qualemque alium non videbis unquam.

CH. Quid tacite discedis? nescisne quod
 Tacendo consentias accusanti?

HY. Sinite abire, ventus ab oculis meis
 Illi contingat procul abeunti secundus.

Tumorem enim vanum quid attinet alere
 830 Materni nominis, quae nihil, ut matrem decet, agit?

830

830 Quin abeat laeta; voluptatemque, quam
 Meo dedit patri, ipsam ipsa capiat.

ANTISTROPHICA. *Strophe* I.

CH. Aspicite puellae, quam subito advenit
 Divinum nobis Oraculum

P p 2

Veteris

Veteris in Dodona praedictionis,
 Quod respondit; quando exacta mensibus praeteriisset
 Duodecimaque aratio, *tum* requiem a laboribus
 Concessam iri germano Jovis filio, et haec recte
 Rata, vento velut flante secundo, eveniunt.
 Quo pacto enim qui non cernit
Lucem amplius, amplius laboriosum sentiat
 Post mortem servitium?

840

ANTISTROPHE I.

Si enim ipsum Centauri pernicioſa nebula
 Linit, dolosa vis,
 Lateri infixo viro,
 Quod peperit mors, peperitque varius Draco (*Hydra*)
 Quo pacto ille solem alium, quam praesentem viderit,
 Horribilissimo quidem Hydrae absumtus
 Monstro? hirsutique
 Simul illum excruciant
 Nefsi dolosi stimuli
 Ferventes,

850

STROPHE 2.

Quorum, illa misera formidandam
 Magnamque cernens domui noxam *impendere*
 Novas ob ingruentes nuptias,
 Haec quidem neutiquam advertit, illa vero peregrina
 Voce profecta, ut exitialem *marito* conciliarent amorem,
 Certe alicubi infauſta gemit,
 Certe alicubi densarum copiosum
 Fundit lachrymarum rorem.
 Adveniens autem
 Fatum praemonſtrat dolosum,
 Et magnum detrimentum.

860

ANTI-

Τᾶς παλαμφάτῃ περνοίας,
 Ο,τ' ἔλακεν ὁπότε τελεόμηνος ἐκφέρει
 Δωδέκαλός τ' ἄρολος, ἀναδοχὰν τελεῖν πόνων
 Τῷ Διὸς αὐτόπαδι· καὶ τὰδ ὀρθῶς
 840 ἔμπεδα κἀντρίζει.
 Πῶς γὰρ ἂν ὁ μὴ λῴσων,
 Ἐτι ποτ' ἔτ' ἐπίπονον ἔχοι
 Θανὼν λάρειαν;

840

Ἀντιστροφὴ α'.

Εἰ γὰρ σφε κενταύρῃ φονία νεφέλα
 Χρίει δολοποιὸς ἀνάγκῃ
 Πλάτῃ προσακένιος ἰῦ,
 Οὐ τέκετο θάνατος, ἔτεκε δ' αἰόλος δράκων,
 Πῶς ὁδ' ἂν αἴλιον ἕτερον ἢ τανῦν ἴδοι,
 850 Δεινολάτῃ μὲν Ὑδρας προσελακῶς
 Φάσμασι; μελαλχάτῃ
 Τ' ἄμμιγὰ νιν ἀγκίζει
 Νέστω γ' ὕπο δολόμυθα κέντρα
 Επιζέσαντα.

850

Στροφὴ β'.

Ὡς ἂν αἱ τλάμων ἄοικνον
 Μεγάλαν προσορῶσα δόμοισιν βλάβαν
 Νέων αἰσόνων γάμων,
 Τὰ μὲν ἔτι προσέβαλε, τὰ δ' ἀπ' ἀλλοθρόν
 Γνώμας μολόντ' ὀλεθρίασι ξυναλλαγαῖς,
 860 Ἡ πῶς ὀλοὰ σένη,
 Ἡ πῶς ἀδινῶν χλωρὰν
 Τέγλει δακρύων ἄχραν.
 Ἀδ' ἐρχομένη
 Μοῖρα προφαίνει δολίαν
 Καὶ μεγάλην ἄταν.

860

Ἀντί-

Αγίσροφῃ β'.

Εἶρωγ' ἢ παγὰ δακρύων.
 Κέχυται νόσος. ὧ πόποι, οἷον ἀναρ-
 σίων ἔπω ἀγακλει-
 τὸν Ηρακλέ' ἐπέμολε πάθος οἰκίσαι.
 Ἰὼ κελαινὰ λόβχα τῷ προμάχε δορὺς,
 Α τότε Δοῶν νύμφαν
 Αγαγες ἀπ' ἀπεινᾶς
 Τάνδ' Οἰχαλίας ἀχμᾶ.
 Α δ' ἀμφίπολος
 Κύπρις ἀναυδος φανερά
 Τῶνδ' ἐφάνη πρᾶκλῳρ.

870

ΧΟΡΟΣ, ΤΡΟΦΟΣ, ΠΡΕΣΒΥΣ, ΥΛΛΟΣ,
 ΗΡΑΚΛΗΣ.

Ἰαμβοί.

ΧΟ.

ΠΟτερον ἐγὼ μάταμος, ἢ κλύω τινός
 Οἷκ' ἐξ δὲ οἴκων ἀρτίως ὀρμωμένους;

Τί φημί;

Ηχέει τις ἐκ ἄσημον ἀλλὰ δυσυχῇ
 Κωκυτὸν εἶσω, καὶ τι καμνίζει σέγη.

880

Ξύνες δὲ

Τήνδ', ὡς αἰήτης ἢ Συνωφρυωμένη
 Χωρεῖ περὶ ἡμᾶς γράφα σημανῶσα τι.

ΤΡ. Ω παῖδες, ὡς ἄρ' ἡμῖν ἐσμικρῶν κακῶν
 Ηρξεν τὸ δῶρον Ηρακλεῖ τὸ πόμπιμον.

ΧΟ. Τί δ' ὧ γεραγὰ καμνοποιηθὲν λέγεις;

ΤΡ. Βέθηκε Δηϊάνειρα τὴν πανυσάτην

Οδῶν

Υ. 868 al. ὧς οἰκίσαι. Υ. 882 forte αἰήδης.

ANTISTROPHE 2.

Erupit lachrymarum fons.'

Diffusus est morbus. O Dii ! quale ab hostibus

Malum nunquam inclytum

Herculem invasit, ut misericordiam moveret.

O funesta Ducis hasta,

Quae tunc velociter sponsam *hanc*

Adduxisti celsa ab

Oechalia belli jure.

Harum autem rerum ministra

Venus *utcumque* tacita manifeste

Apparet esse auctor.

870

CHORUS, NUTRIX, SENEX, HYLLUS, HER-
CULES.

I AMBI.

CHO.

AN ego fallor, an audio quaedam

Lamenta per domum recens concita ?

Quid dicam ?

Edit aliquis non obscurum sed infaustum

Ploratum intus, et novum aliquid parat tectum.

Attende autem

Hanc, quam insolito vultu et contractis superciliis

Tendit ad nos anus annunciatura aliquid.

NU. O natae, quam non parvorum malorum nobis

Causa fuit donum Herculi missum !

CH. Quid, quaeſo, anus novi dicis ?

NU. Abiit Deianira ultimam

Viarum

Viarum omnium, idque immotis pedibus.

CH. Num quaeso ut moreretur?

NU. Cuncta audisti.

890

CH. Mortuane est misera?

NU. Idem exaudis.

MONOSTROPHICA.

CH. O misera perdita! quonam modo periisse eam inquis?

NU. Miserrime quidem, ipsum si spectes actum.

CH. Dic, mulier, cui fato occurrit?

NU. Ipsam se sustulit e vivis.

CH. Quis furor, aut qui morbus *adegit*?

NU. Hanc acies teli mali

Sustulit.

CH. Quo pacto *ausa est* machinari

900

Super caede caedem

Sola conficiens?

NU. Luctuosi vulnere ferri.

CH. Tune vidisti misera hoc audax facinus?

NU. Vidi, ut quae prope astiterim.

CH. Quid erat? quomodo? age dic.

NU. Sua ipsius manu patrata sunt haec.

CH. Quid ais?

NU. Certa.

CH. Peperit, peperit magnam

910

Quae nuper advenit sponsa

Domibus hisce furiam.

I AMBI.

NU. Nimis admodum, magis autem, si prope astans
Vidisses quod fecit, magisque miserata fuisses.

CH.

Οδῶν ἀπασῶν ἐξ ἀκινήτου ποδός.

ΧΟ. Οὐ δὴ ποθ' ὥς θανῶσα;

ΤΡ. Πάντ' ἀκήκοας,

890

ΧΟ. Τέθνηκεν ἡ τάλαμα;

ΤΡ. Δάτερον κλύεις.

Μονοστροφικά.

ΧΟ. Τάλαμ' ὀλεθρία, τίνι τρόπῳ θανεῖν σφε φής;

ΤΡ. Σχελιώταλα πῶς γε πρᾶξιν.

ΧΟ. Εἰπέ τῷ μὲρ γύναξ ξυνίρεχθι.

ΤΡ. Αὐτὴν διηΐτωσε.

ΧΟ. Τίς θυμὸς, ἢ τίνες νόσοι;

ΤΡ. Τάνδ' αἶχμα βέλεος κακῆ

Ξυνεῖλε.

ΧΟ. Πῶς ἐμήσατο

900

Πρὸς θανάτῳ θανάστον

Ανύστασά μόνον;

ΤΡ. Στονόεντος ἐντομᾶ σιδήρου.

ΧΟ. Επεῖδες ὦ μάλα τάνδ' ὕβριν;

ΤΡ. Επεῖδον, ὥς δὴ πλεῖστα παρὰ σάτις.

ΧΟ. Τίς ἦν; πῶς; φέρ' εἰπέ.

ΤΡ. Αὐτὴ πρὸς αὐτῆς χειροποιεῖται τάδε.

ΧΟ. Τί φωνεῖς;

ΤΡ. Σαφηνῇ.

ΧΟ. Ἐτεκεν ἔτεκεν μεγάλην

910

Ανέορος ἄδε νύμφα

Δόμοισι τοῖσδ' Ἐριννύν.

Ἰαμβοί.

ΤΡ. Ἀγαν γέ· μᾶλλον δ' εἰ παρῶσα πλεῖστα
Ἐλάσας οἱ ἔδρασε, κάρτ' ἂν ὠκίσας.

VOL. II.

Q q

ΧΟ.

V. 911 al. Α νέορος i. e. quae nuper advenit.

ΧΟ. Καὶ ταῦτ' ἔτλη χεῖρ γυναῖκεα κλίσαι;

ΤΡ. Δεινῶς γε. πᾶσιν δ' ὥς μαρτυρεῖν ἐμοί.

Επεὶ παρήλθε δωμάτων ἔσω μόνη,
 Καὶ παῖδ' ἐν αὐλαῖς εἶδε κοῖλα δέμνια
 Στρωγνύνθ', ὅπως ἄφορρόν ἀντῶν παλρί,
 Κρύψας' ἑαυτὴν ἔνθα μή τις εἰσίδοι,
 Βρυχᾶτο μὲν βωμοῖσι περσπίπλυσ', ὅτι
 Γένοιτ' ἐρήμη, κλαῖε δ' ὀργάνων ὅτε
 Ψάύσειεν, οἷς ἐχρήτο δειλαία πάρος.
 Ἀλλη δὲ κάλλη δωμάτων σρωφωμένη,
 Εἴ πε φίλων βλέψειεν οἰκετῶν δέμας,
 Εκλαγεν ἢ δύσηνος εἰσορωμένη,
 Αὐτὴ τὸν αὐτῆς δαίμον' ἀνακαλεμένη.
 Καὶ τὰς ἀπαθδας ἐς τολοιπὸν ὑσίας.
 Επεὶ δὲ τῶνδ' ἔληξεν, ἐξαίφνης σφ' ὀρῶ
 Τὸν Ηράκλειον θάλαμον εἰσορωμένην.
 Κἀγὼ λαθραῖον ὄμμι' ἐπεσκιασμένη
 Φρύβην· ὀρῶ δὲ τὴν γυναῖκα δειμνίοις
 Τοῖς Ηρακλείοις σρωτὰ βάλλυσαν φάρι.
 Οπως δ' ἐτέλεσε τῆτ', ἐπενθορῶσ' ἄνω,
 Καθέζετ' ἐν μέσοισιν ἀνασηρίοις·
 Καὶ δακρύων ῥίξασα δερμὰ νάμαλα,
 Ελεξεν, Ω λέχι τε καὶ νυμφεῖ' ἐμέ,
 Τολοιπὸν ἦδη χαίρεθ', ὡς ἐμ' ἔπολε
 Δέξεσθ' ἔτ' ἐν κοίτασι ταῦτ' ἀνήτριά.
 Τοσαῦτα φωνήσασα, συνίσγων χερὶ
 Λύει τὸν αὐτῆς πέπλον, ᾧ χρυσήλατος
 Πρῆκετο μαζῶν περονίς· ἐκ δ' ἐλώπισε
 Πλάτρην ἅπασαν, ὠλένην τ' ἄωνυμον·
 Κἀγὼ δρομαία βάσ', ὅσον περ ἑοθενον,

920

930

940

Τῷ

CH. Et haec sustinuit manus foeminea perpetrare?

NU. Horrende sane, audies vero ut ipse sis mihi testis.

Ubi ingressa est in domum sola,

Et filium vidit in aula *sepulchrales* stragulas

Sternentem, ut rursus obviam iret hinc patri;

Ocultata, ipsum ubi nemo videret,

920

Rugiebat quidem ad aras advoluta, quod

Sic fieret vidua; flebat et utensilium si quod

Tangeret, quibus usa est olim misera.

Quin huc et illuc per domum oberrans,

Sicubi aspexit famulum quempiam charum,

Lugebat infelix *ipsum* intuens,

Ipsa suum ipse fatum incusans,

Et liberis carituris in posterum opes.

Ubi vero ab hisce desit, protinus eam video

In Herculeum thalamum irruentem.

930

Et ego clam oculum tenebris abdita

Vigilem intendebar, cerno autem foeminam lecto

Herculeo injectas sternentem vestes;

Hoc ubi confecit, infiliens supra

Confedit medio in toro,

Et lachrymarum erumpens calida fluentia

Dixit, O lectulique thalamique mei,

In posterum jam valete! nam me non unquam

Capietis amplius hisce in stratis cubantem.

Haec locuta, celeri manu

940

Resolvit suum ipseus peplum, ubi aurea

Coercebat mamillas fibulas denudavitque

Latus totum, humerumque sinistrum.

Et ego currens, quam potui celerrime

Q q 2

Filio

Filio nuncio haec quae molita est *mater*.
 Sed interea dum huc et illuc cursumus,
 Videmus ipsam ancipiti gladio
 In latere sub jecore et praecordiis vulneratam.
 Conspicatus autem id filius ploravit : novit enim miser
 Illam facinus hoc ira impulsam perpetrasse, 950
 Sero edoctus quae domi gererentur, quodque
 Invita per Centauri *dolos* ita fecisset.
 Ibi filius infelix neque lamenta
 Omisit ulla prorsus, apud eum lugens,
 Neque affundere se ori ; sed lateri
 Latus admovens jacebat, multa ingemiscens,
 Quod in eam immerito crimen coniecisset malum.
 Dolens, propterea quod duobus esset simul
 Patreque ea *matreque* orbatus.
 Ita hic se habent res. Proinde si quis duos 960
 Vel etiam plures dies computat sibi,
 Stolidus est. Non enim est castina dies certa,
 Ante quam praesens bene acta sit dies.

SYSTEMA.

CH. Utra, utra nunc gemam ?
 Utra atrocius peracta sunt,
 Dijudicatu difficile est mihi quidem miserae.
 Haec quidem (*Deianirae*) habemus oculis usurpanda domi,
 Illa autem (*Herculis*) spe manemus.
 Idem autem est et habere et *certo* expectare malum.

ANTISTROPHICA. *Strophe.*

Utinam vehemens aliquis 970
 Aspiret secundus nostram ad domum ventus,
 Qui me transferat ex his locis, ut
 Ne prae metu moriar statim

Τῷ πατρὶ φράζω τῆς τεχνωμένης τάδε.
 Κἀν ὧ τὸ κείσε δεῦρό τ' ἐξορμώμεθα,
 Ορῶμεν αὐτὴν ἀμφιπλήγι φασγάνῳ
 Πλάραν ὑφ' ἥπαρ καὶ φρένας πεπληγμένην.
 950 Ἰδὼν δ' ὁ παῖς ὤμωξεν. ἔγνω γὰρ τάλας
 Τῦρτον κατ' ὀργὴν ὡς ἐφάψειεν τόδε,
 ὣς ἐκδιδάχθεις τῶν κατ' οἶκον, ἕνεκα
 Ἀχαιῶν πρὸς τῷ θνητὸς ἔρξειεν τάδε.
 Κἀνταῦθ' ὁ παῖς δύσηνος ἔτ' ὀδυρμάτων
 Ελείπετ' ἔδεν ἀμφὶ νιν γοῶν ἄλγος,
 Οὐτ' ἀμφιπτόμενος σόμασιν, ἀλλὰ πλωρόθεν
 Πλάραν παρῆς, ἐκείῳ πόλλ' ἀνασένων,
 ὣς νιν μαλαίῳς αἰτίαι βάλοι κακῇ.
 Κλαίων ὅθ' ἕνεκ' ἐκ δυοῖν ἔσοιθ' ἅμα
 960 Παῖρός τ' ἐκείνης τ' ὠρφανισμῶς βίη.
 Τοιαῦτα τάνθαδ' ἐστίν· ὥς' εἴ τις δύο
 Ἡ καὶ πλείους τις ἡμέρας λογιζέει,
 Ματαῖός ἐστιν· καὶ γὰρ ἐὼς ἡγ' αὔριον,
 Πρὶν εὖ πάθῃ τις τὴν παρῆσαν ἡμέραν.
 Σύστημα.

ΧΟ. Πότερα πότερ' ἂν ἐπισένω;

Πότερα τέλεα περαυτέρω,
 Δυσκρίτ' ἔμοιγε δυσάνω;
 Τάδε μὲν ἔχομεν ὁρᾶν δόμοις,
 Τάδε δὲ μέλλομεν ἐπ' ἐλπίσι
 Κοινὰ δ' ἔχειν τε καὶ μέλλειν.
 970 Ἀντιστροφικά. Στροφή.

Εἴθ' ἀνεμόεσά τις
 Γένοιτ' ἔπυρος ἐσιῶτις αὔρα,
 Ἡ τις μ' ἀποικίσσειεν ἐκ τόπων, ὅπως
 Τὸν Ζητὸς ἄλκιμον γόνον

970

Μη

Μὴ ταρβαλέα θάνατον
 Μῆνον εἰσιδῶσ' ἄφαρ.
 Ἐπεὶ ἐν δυσάπαλλάκτοις ὀδύνας
 Χωρεῖν πρὸ δόμων λέγουσιν
 Ἀσπετόν τι θαῦμα.

Αντιγραφή.

Αἴχῃ δ' ἄρα καὶ μακρὰν
 Ἐκλαγον, ὀξύφωνος ὡς ἀηδῶν.
 Ξένων γ' ἐξομιλος ἦδ' ἐτις βάσις·
 Πᾶς δ' αὖ φορεῖ νιν, ὡς φίλῃ
 Προσκηδομένην, βαρεῖαν
 Ἀψοφον φέρει βάσιν.
 Αἶ αἶ αἶ αἶ· ὃδ' ἀναυδος φέρε·
 Τί χρῆ, θανόντ' αἶ νιν ἢ κα·
 θ' ὕπνον ὄντα, κρῖνα;

Αναπαύσοι.

ΥΛ. Ω μοι ἐγὼ (εὖ πᾶτερ,
 Ω μοι ἐγὼ (εὖ μέλεος.
 Τί πάθω; τί δὲ μήσομαι; οἶ μοι.

ΠΡ. Σίγα τέκνον, μὴ κινήσης
 Αἰγρίαν ὀδύνην παλρὸς ὠμόφρονος.
 Ζῆ γ' ὀροπετής· ἀλλ' ἔχε δακῶν
 Στόμα σόν.

ΥΛ. Πῶς φῆς ὦ γέρον; ἢ ζῆ;

ΠΡ. Οὐ μὴ ἔξεγείρης τὸν ὕπνω κάτοχον,
 Κακκινήσης, κακναθήσης
 Φοιτάδα δεινὴν νόσον, ὦ τέκνον.

ΥΛ. Ἀλλ' ἐπὶ μοι μελέω
 Βάρος ἄπλετον ἐμμέμονε φρήν.

ΗΡ. Ω Ζεῦ, παῖ γὰρ ἦκω; παρὰ τοῖ-

V. 980 al. Πρῶκλαγον. V. 982 Πᾶ δ' αὖ φορεῖ νιν;

Jovis fortem natum

Solum intulit.

Quia immedicabili dolore *corruptum*

Accedere ad aedes dicunt,

Ingens quoddam miraculum.

ANTISTROPHE.

Prope sane *est*, et non procul :

Plorant enim, canora velut lusciniæ.

Hospitum certe peregrinus hic est gressus.

Qui portat autem illum omnis, illius ut amici

Curam gerentem gravem

Absque strepitu fert gradum.

Hei, Hei, ille mutus bajulatur.

Quid judicare convenit,

Mortuumne illum esse, an dormire?

ANAPÆSTI.

HY. Hei mihi tui *causa* pater !

Hei mihi tui *causa* misero !

Quid de me fiet ? quid consilii capiam ? Hei mihi !

SE. Tace fili, ne excites

Feroces dolores patris efferi.

Vivit enim, *ad inferos licet* cernuus :

Sed inhiibe mordens os tuum.

HY. Quid ais senex ? num vivit ?

SE. *Ab* ne fuscites somno captum,

Ne provoces et irrites

Furiosum gravem morbum, O fili.

HY. At mihi misero mens

Ob magnitudinem mali incitatur acrius.

HE. O Jupiter, ubi terrarum veni ? quos apud

Mortales

Mortales jaceo confectus

Continuis doloribus? Hei! ego miser.

Sceleratus rursus excedit *morbus*. Heu!

SE. An non noras, quantum esset lucri
Silere, neque pellere

Hujus a capite palpebrisque somnum?

HY. Non possum me cohibere
Magnum istud intuens malum.

HE. O Cenaeum solum, arae
Ubi fumant sacrae, qualem jam pro qualibus
Sacris mihi misero gratiam
Rependis? O Jupiter,
Qua me clade conficis?
Quam utinam ego nunquam intuear miser
Oculis, nunquam insanabilem
Hujus vigorem insaniae aspiciam.
Quis enim incantator, quis artifex
Medicinae *tantus*, qui hoc malum
Absque Jovis ope mitigabit?
Miraculum me procul videre putarem.
Ah! ah! finite me infaustum dormire.
Sinite me miserum dormire.
Ubi me attingis? quo reclinās?
Enecas me, enecas.
Excitasti quod aliter dormiret.

HEXAMETRI.

Accensus est mihi morbus. En iterum ingruit. ubi nunc estis
Omnium Achivorum injustissimi viri? quos *ego*
Multoties mari, perque saltus omnes dum purgo,
Perii miser! et nunc mihi laboranti
Neque ignem, neque ensē aliquis *admovebit* salutarem, ne-
que avertet *hoc malum*.

σι βροτῶν κῆμα πεπονημένος ἀ-
λκήλοισι ὀδύνας; οἳ μοι ἐγὼ τλά-
μων. ἦδ' αὖ μισὰ Βρύκη. φεῦ.

ΠΡ. Ἀρ' ἐξήδεις ὅσον ἦν κέρδος
 σιγῇ κ' εἶναι, καὶ μὴ κινεῖσθαι
 τῷ ἀπὸ κρατὸς βλεφάρων σου ὕπνον;

ΤΛ. Οὐ γὰρ ἔχω πῶς ἂν
σπέρξαιμι, κακὸν τόδε λα΄σων.

HP. Ω Κινάα κρηπίς βωμῶν
 ἱερῶν, οἷαν νῦν ἀνθ' οἷων

Θυμάτων ἐπὶ μοι μελέω χάριν ἡ-
γῆσω. ὦ Ζεῦ,

οἶαν μ' ἄρ' ἔθελ' ἰδέναι, οἶαν
 ἦν μή ποτ' ἐγὼ προσιδεῖν ὁ τάλας

Ωφελον ὅσοις, τόδ' ἀκήλητον

Μαρίας ἄνθος καλὰδερχθῆναι.

Τίς γ' αἰδὸς, τίς ὁ χειροτέχνης

λαλορίας, ὅς τήνδ' ἄτην

Χωρίς Ζητὸς καὶ ἀκηλήσι;

Θαυμ' ἂν πόρρωθεν ἰδοίμαν. ἔ, ἔ,

Ἐγὼ τέ με δύσμορον ἄνῳσα.

Ἐγὼ με δύσανον ἄνάσαι.

Πᾶ μὲ φαύεις; ποῖ κλίνεις;

Ἀπολεῖς μ', ἀπολεῖς.

Ἀνέτροφας ὅ, τι καὶ μύση.

Εξάμετροι:

Ἡπιά μ' νόσος. ἡδ' αὖθ' ἔρπη. πῶς πόθεν ἔς' ὧ

Πάντων Ελλάνων ἀδικώτατοι ἄνδρες, ἔς δὴ

Πολλὰ μὲν ἐν πόνῳ, καὶά τε δρία πάντα καθαίρων,

Ωλεκόμεαν ὁ τάλας; ἢ νῦν ἐπὶ τῷδε νοσῶντι

Οὐ πῦρ, ἔκ ἔλχος τις ὀνήσιμον ἔκ ἀποτρέψῃ.

VOL. II.

R 20

E,

Ε, ἐ, ὦδ' ἀπαράξαμ κρᾶτα

Βίη θείη μολῶν

Τῷ συγερῷ. φεῦ, φεῦ.

ΠΡ. Ω παῖ τῷδ' ἀνδρὸς, τῆρ' ἴσον τόδε μείζον ἀνίκη
Ἡ κατ' ἐμὴν ῥώμαν. σὺ δὲ σύλλαβε. Κοί τε ῥ' ὄμμα
Εμπλεον ἢ δὲ ἐμῷ ᾧζεν.

ΥΛ. Ψάω μὲν ἔγωγε.

Λαθίπονον δ' ὀδύναν ἔτ' ἐνδοθεν ἔτε θυράζ' ἐ-
νεσί μοι ἐξανύσαι βιότῃ. τοιαῦτα νέμει Ζεύς.

1040

Αναπαύσοι.

ΗΡ. Ω παῖ παῖ, πῶς πότε εἶ;

Τᾶδέ με τᾶδέ με

Πρόσλαβε κεφίσας· ἐ, ἐ.

Ἰὼ ἰὼ δαῖμον.

Θρώσκῃ δ' αὖ θρώσκῃ

Δειλαῖα διολῶσ' ἡμᾶς

Αποτίβαλος ἀγρία

Νόσος· ἰὼ Παλλὰς

Τόδε μ' αὖ λωβᾶται. ἰὼ παῖ,

Τὸν φύσαντ' οἰκλείρας,

Ανεπίφθονον εἴρυσον ἔλχος,

Πᾶσον ἐμᾶς ὑπὸ κλήιδος.

Ἀκῷ δ' ἄχος ὧ μ' ἐχόλωσε.

Σὰ μάτηρ ἄθεος,

Ἀν ὧδ' ἐπίδοιμι πεισῆσαν

Αὐτως, ὧδ' αὐτως ὥς μ' ὤλεσεν.

Ω Διὸς αὐθαίμων,

Ω γλυκὺς Αἴδας

Εὐνασον, εὐνασον ὠκυπέτῃ μόρῳ

Τὸν μέλεον φθίσας.

1050

1060

Ἰαμβοί.

Ah! ah! neque amputare caput

Vitae sustinet adveniens

Invisae. Heu! heu!

SE. O fili hujus viri, res haec major exurgit

Quam meae sustineant vires. Tu vero adjuva: tibi enim
oculus

Vegetior est quam mihi ad servandum.

HY. Manus ego quidem admoveo.

Sed clam cruciantem dolorem vitae, neque domi, neque foras

Possum expellere, tanta dat Jupiter *malis*.

1040

ANAPAEI.

HE. O nate, nate, ubi tandem es?

Huc me *rogo*, huc me

Porta levatum. Hei! hei!

O fatum *malum*.

Grassatur iterum grassatur

Infelix, qui nos perdit,

Inadibilis, immitis

Morbus: O Pallas

Malum hoc me iterum excruciat. O nate,

Patrem miseratus

1050

Non invidiam creaturum frange enssem,

Feri me sub jugulo.

Et medere dolori, quo me exasperavit

Tua mater impia,

Quam utinam sic intuear jacentem,

Eodem ipso modo, quemadmodum me perdidit.

O Jovis germane frater,

O dulcis Pluto,

Sopi, sopi celeri nece

Me infelicem premissum.

1060

R r 2

I AMBI.

IAMBI.

CH. Cohorruī audiens haec mala, amicae,
Regis nostri, quibus vir eximius affligitur.

HE. O multa jam et calida ego et dictu gravia
Manibus humerisque qui pertuli :

At nondum tale *malum* neque conjux Jovis
Proposuit, neque odiosus Eurystheus mihi,
Quale hoc dolosa Oenei filia

Affixit humeris meis, Furiarum

Manu contextum rete, quo funditus pereō.

Lateribus enim adhaerens, summas quidem

1070

Voravit carnes, pulmonisque arterias

Exsorbet cohabitans : viridem et mihi sanguinem

Ebibit jam, et extabuit corpus

Omne, non explicabili hac vinctum compede.

Et haec, non hasta campestris, neque terrigena

Exercitus Gigantum, neque belluarum vis *immanium*;

Neque Graecia, neque Barbara *gens*, neque quas ego

Terras repurgans undique peragravi, perpetrarunt.

Sed mulier, eaque feminae, non viri ingenio *praedita*,

Sola me jam subegit sine ense.

1080

O nate, sis mihi filius germanus,

Nec matris nomen tibi sit antiquius.

Da mihi matrem *tuam*, tuis ipsius manibus

Ex aedibus raptam, in *meam* manum, ut liquido sciam

Utrum *meam vicem* doleas magis, an illius, videns

Corpus illi afflictum et merito male habitum.

I, nate, aude : et miserere mei,

Cujus plerique miserentur, qui, ut virgo,

Rugii plorans : et hoc ne unus quidem unquam

Hunc virum dixerit antehac se vidisse facere :

1090

Sed

Ιαμβοί.

ΧΟ. Κλύεσ' ἔφριξα τάσδε (συφοράς φίλας
 Αναλίσ, οἷας οἶος ὦν ἐλαύνε').

ΗΡ. Η πολλὰ δὴ καὶ δερμά, καὶ λόγῳ κακὰ,
 Καὶ χερσὶ καὶ νότοισι μοχθήσας ἐγώ.

Κέπῳ τοῖσ' αὖτ' ἀκοιτὶς ἡ Διὸς
 Πρῶθ' ἔκεν, ἔθ' ὁ συγνὸς Εὐρυδάδης ἐμοί,

Οἶον τόδ' ἡ δολῶπις Οἰνέως κόρη
 Καθῆψεν ὅμοις τοῖς ἐμοῖς Εὐρινύων

Υφαντὸν ἀμφίβλητρον, ὃ δίολλυμαι.

Πλάραϊσι καὶ προσμαχθὲν, ἐκ μὲν ἐχάτας

Βέβρωκε (άρκας, πινόμενός τ' ἀρτηρίας

Ροφῆι ξυνοικῶν. ἐκ δὲ χλωρὸν αἷμά με

Πέπωκεν ἥδη, καὶ δέφθαρμαι δέμας

Τὸ πᾶν, ἀφράστῳ τῇδε χειρωθεὶς πῆδη.

Καὶ ταῦτα λόλχη πεδία, ἔθ' ὁ γη-γηῆς

Στράτος γιγάντων, ἔτε θήρειος βία,

Οὐδ' Ἑλλάς, ἔτ' ἀγλωσσος, ἔθ' ὅσῃν ἐγώ

Γᾶν καθαίρων ἰκόμεν, ἔδρασέ πω.

Γυνὴ δὲ, θῆλυς ἔσα, καὶ ἀνδρὸς φύσιν,

Μόνη με δὴ καθεῖλε φασγάνῳ δίχα.

Ω παῖ, γῆρ μοι παῖς ἐτήτυμος γεγώς,

Καὶ μὴ τὸ μῆλρὸς ὄνομα πρεσβύτης πλέον.

Δός μοι χερσὶν (αἶν αὐτὸς ἐξ οἴκου λαβὼν

Εἰς χεῖρα τὴν τεκῆσαν, ὡς εἰδὼ (άφα

Εἰ τέμὼν ἀλγῆς μᾶλλον ἢ κείνης, ὀρῶν.

Λαβητὸν εἶδος ἐν δίκη κακῆμενον.

Ἰθ' ὃ τέκνον, τόλμησον· οἴκλειρόν τέ με

Πολλοῖσιν οἴκλειρόν, ὅσις ὥσε παρθένος

Βέβρυχα κλαίων. καὶ τόδ' ἔθ' ἂν εἰς ποτὲ

Τόνδ' ἀνδρα φαίη φράσθ' ἰδεῖν δεδρακότα·

1070

1080

1090

Αλλ'

Ἀλλ' ἀσένακλος ἀγὲν ἐσθόμην κακοῖς·
 Νῦν δ' ἐκ τοιούτου θῆλυς εὖρημαι τάλας.
 Καὶ νῦν προσελθὼν σῆθι πηλοῖον πάρος·
 Σκέψαι δ' ὁποίας ταῦτα συμφορᾶς ὑπο
 Πέπονθα· δείξω γὰρ τὰδ' ἐκ καλυμμάτων.
 Ἰδὲ, θεῶνδε πάντες ἄθλιον δέμας.
 Ορᾶτε τὸν δύσηνον ὡς οἰκτρῶς ἔχω.
 Αἱ αἱ ὦ τάλας, ἔ, ἔ.
 Εθαλψεν ἄτης πασμός ἀρτίως· ὁ δ' αὖ
 Διῆξε πλερῶν, ὃδ' ἀγύμνασόν μ' ἔαν
 1100 Εοικέν ἢ τάλανα διάβορος νόσος.
 Ω" ναῖ ἀἰδὼ δέξαι μ'· ὦ Διὸς ἀκλῆς παῖσον.
 Ενσεισον ὦ" ναῖ, ἐγκαλᾶσκηφον βέλος
 Πάτερ κεραυνῷ. δαίνυ' γὰρ αὖ πάλιν·
 Ηνθηκεν, ἐξώρμηκεν. ὦ χέρες, χέρες·
 Ω νῶτα, καὶ σέρν'· ὦ φίλοι βραχίονες,
 Ὑμεῖς ἐκεῖνοι δὴ καθέσθ', οἳ ποτε
 Νεμέας ἔνοικον βυκόλων ἀλάστορα
 Λέοντ', ἄππλον θρέμμα καπρὸς ἡγορον,
 Βία κατεργάσαδε, Λερναίαν δ' ὕδραν,
 1110 Διφυῆτ' ἄμικλον ἱπποβάμονα τραλὸν
 Θηρῶν, ὕβρισιν, ἄνομον, ὑπείροχον βίαν·
 Ερυμάνθιον τε θῆρα· τόνθ' ὑπὸ χθονὸς
 Ἄδω τρίκρανον κύλακ', ἀπρόσμαχον τέρας·
 Δεινῆς ἐχίδνης θρέμμα· τόν τε χρυσέων
 Δράκοντα μήλων φύλακ' ἐπ' ἐχάτοις τόποις.
 Ἄλλων τε μόχθων μυρίων ἐγδάμην,
 Κερεῖς τροπαί' ἔστητε καὶ ἐμῷ χερῶν·

V. 1102 Dividit versum Aldina editio hoc modo :

Ω" ναῖ ἀἰδὼ δέξαι μ'.

Ω Διὸς ἀκλῆς παῖσον.

Nῦν

Sed absque gemitu usque ferebam mala :
 Nunc vero hoc a tanto malo effeminatus invenior miser.
 Et nunc accedens consiste propius patrem :
 Consideraque quali haec a calamitate
 Patior mala : monstrabo enim tibi vestibus amotis.
 En, spectate omnes afflictum hoc corpus :
 Cernite miserum, quam miserabilis sum.
 Ah ! ah ! infelix ego, Heu ! heu !
 Incaluit iterum mali vis novo tormine : iterumque
 Penetravit latera : neque inexercitatum me esse sinet, 1100
 Ut videtur, misere crucians voraxque morbus.
 O Rex Pluto, recipe me. O Jovis fulgur feri.
 Incute, O Rex, immitte desuper telum,
 Pater, fulminis mihi : exedit enim rursus :
 Recruduit, erupit. O manus, manus !
 O terga ! et pectora ! O chari lacerti !
 Illine vos tandem estis, qui olim
 Nemees incolam, bubulcorum perniciem
 Leonem, adeundam nemini belluam, aut affabilem
 Vi confecistis ! Lernaeamque Hydram ? 1110
 Bicornemque ac horribilem equestram manum
 Centaurorum, insolentem, legum contemtricem, superbam
 viribus ?
 Erymanthiumque ferum ? quique ab inferis
 Tricipitem Orci canem, invictum monstrum,
 Atroci vipera editum traxistis ? et aureorum
 Custodem pomorum Draconem mactastis in ultimis lo-
 cis ?
 Aliosque insuper labores innumeros expertus sum,
 Nec ullus unquam statuit tropaea manibus de meis :

At

At nunc sic fractis artubus, et pendula cute

A peste caeca vastor miser,

Qui optimae natus parentis dictus sum,

Qui excelsi Jovis vocatus proles.

Sed haec optime sciatis *velim*, licet nihil fuero,

Nihil incedere valeam, tamen, quae haec fecit,

Eam ulciscar: atque hunc accedat utinam modo,

Ut docta possit nunciare omnibus, me

Et vivum malos utique et mortuum punire.

CH. O misera Graecia, luctum qualem conspicio
Eam sensuram fore, hoc viro si privabitur.

HY. Quoniam permittis contra ut loquar, pater, 1130
Silentio praestito, audi me morbo quamvis affectus.

Petam enim a te *ea tantum* quae jure consequar.

Da mihi teipsum, neque adeo mordeas

Animum iracundia; nescis enim quibus

Gaudere velis, vel quibus doleas frustra.

HE. Dicto quid velis, desine. Ego enim morbo affectus
Nihil intelligo, quae tu dudum perplexa loqueris.

HY. De matre adsum dicturus mea, ut nunc
Cum ea agitur, et quomodo peccavit invita.

HE. Omnium pessime, et enim memorare *audes* iterum
Patris peremtricem matrem, ut audire *cogar*?

HY. Sic enim res *illius* se habet, ut neutiquam deceat tegi.

HE. Scilicet propter illa priora *in me* peccata non *tacebis*?

HY. Sed ne quidem propter haec semper *tacendum* dices.

HE. Dic, cave autem ne appareas malus et degener.

HY. Dicam, mortua est *mater* modo recens occisa.

HE. A quonam? portentum sane per haec mala vaticinaris.

HY. Ipsa sibi *manus intulit*, et nullus alius.

HE. Hei mihi! Quam oportuit eam prius mea cecidisse
manu?

HY.

1120 Νῦν δ' ὦδ' ἀναρθρος ἢ κατέρρακωμῆος
 Τυφλῆς ὑπ' αἵτης ἐκπεπόρημαι τάλας,
 Ο τῆς ἀρίστης μῆλ' ὦνομασμένος,
 Ο τῷ κατ' ἄσρα Ζηνὸς αὐδήθεις γόνος.
 Ἀλλ' εὖ γέ τοι τόδ' ἴσε, καὶ τὸ μηδὲν ὦ,
 Καὶ μηδὲν ἔρω, τήν γε δράσασαν τάδε
 Χερῶσμαι. καὶ τῶνδε πρῶτοιοι μάνον,
 Ἰν' ἐκδιδάχθῃ πᾶσιν ἀγγέλλειν, ὅτι
 Καὶ ζῶν κακὸς γε ἢ θανὼν ἐτιστάμην.

ΧΟ. Ω τλήμον Ἑλλάς, πένθος οἷον εἰσορῶ
 Ἐξοσαν, ἀνδρὸς τῷδε γ' εἰ σφαλίσε'.

1130 ΥΛ. Επεὶ παρέχεις ἀνιφανῆσαι, πάτερ,
 Σιγὴν παραχῶν, κλυθί με νοσῶν ὁμῶς.
 Αἰτήσομαι γὰρ σ' ὦν δίκαια τυγχάνειν.
 Δός μοι σεαυτὸν, μὴ τοσούτον ὡς δάκνη.
 Θυμῷ δύστοργος, εἰ γὰρ ἂν γνοίης ἐν οἷς
 Χαίρειν περ θυμῇ, καὶ ὅτοις ἀλγεῖς μάτην.

ΗΡ. Εἰπὼν ὁ χρεῖζεις, λήξον· ὡς ἐγὼ νοσῶν,
 Οὐδὲν ξυνίημι ὦν σὺ ποικίλλεις πάλαμ.

ΥΛ. Τῆς μῆλ' ὦν τῆς ἐμῆς φράσων, ἐν οἷς
 Νῦν ἐσιν, οἷς δ' ἡμαρτέν ἐχέκασία.

ΗΡ. Ω παγκάκις, ἢ παρεμνήσω γὰρ αὖ
 Τῆς παρροφόνῃς μῆλ' ὦν ὡς κλύειν ἐμέ;

ΥΛ. Ἐχθ' γὰρ ἔτῳς ὥς μὴ (γῆαν) πρέπειν.

ΗΡ. Οὐ δῆτα τοῖσγε πρόοθεν ἡμαρτημένοις;

ΥΛ. Ἀλλ' ἔδεν μὲν δὴ τοῖσδ' ἐφ' ἡμέραν ἐρεῖς.

ΗΡ. Λέγ'· ἀλαβῆ δὲ μὴ φανῆς κακὸς γεγώς.

ΥΛ. Λέγω. τέθηκεν ἀρτίως νεσφαγῆς.

ΗΡ. Πρὸς τῷ; τέρας τοι διὰ κακῶν ἐθέσπισας.

ΥΛ. Αὐτὴ πρὸς αὐτῆς, ἔδειξας πρὸς ἐκλόπῃ.

ΗΡ. Οἴμοι· πρὶν ὡς χρεῖν σφ' ἐξ ἐμῆς θανεῖν χερὸς;
 VOL. II. S S ΥΛ.

ΥΛ. Κἄν (ἔσραφείη θυμός, εἰ τὸ πᾶν μάθοις. 1150

ΗΡ. Δεινὸ λόγῳ καλῆρξας, εἰπέ δ' ἡ νοεῖς.

ΥΛ. Απαν τὸ χρῆμ' ἤμαρτε, χρυσὰ μνωμένη.

ΗΡ. Χρῆς ὧ κακίσε πατέρα σὸν κλείνασα δρᾶ;

ΥΛ. Στέργημα γ' δοκῶσα πρῶσβαλῆν σέθεν,
Απήμπλαχ', ὡς προσεῖδε τὸς ἔνδον γάμους.

ΗΡ. Καὶ τίς τοσῶτος φαρμακδὲς Τραχινίων;

ΥΛ. Νέσος πάλα Κένταυρος ἐξέπεισέ νιν
Τοιῶδε φίλτρῳ τὸν σὸν ἐκμήναι πόθον.

ΗΡ. Ἰὲ ἰὲ δύσηνος, οἴχομαι τάλας.

Ολωλ', ὄλωλα, φέγλος ἔκέτ' ἐσὶ μοι.

Οἶμοι, φρονῶ δὴ ξυμφορᾶς ἴν' ἔσαμην.

Ἰθ' ὧ τέκνον. πατὴρ γ' ἔκέτ' ἐσὶ σοι.

Κάλει τὸ πᾶν μοι πᾶρμα σῶν ὀμαμόνων.

Κάλῃ δὲ τὴν τάλαγαν Αλκμήνην, Διὸς

Μάτην ἄκοιτιν, ὡς τελευτάαν ἐμῷ

Φήμην πύθηνδε θρασφάτων ὅς οἱδ' ἐγώ.

ΥΛ. Αλλ' ἔτε μήτηρ ἐνθάδ', ἀλλ' ἐπακλίᾳ

Τίρυνθι συμβήθηκεν, ὥς ἔχειν ἔδραν.

Παίδων δὲ τὸς μὲν ξυλλαβῶσ' αὐτὴ τρέφει,

Τὸς δ' ἂν τὸ Θήβης ἄστρ' αἰόνας μάθοις.

Ἡμεῖς δ' ὅσοι πάρεσμεν, εἴ τι χρὴ πατέρ

Πράττειν, κλύοντες ἐξυπηρελήσομεν.

ΗΡ. Σὺ δ' ἔν' ἄκβε τέρπον. ἐξήκεις δ' ἵνα

Φανῆς ὁποῖος ὢν ἀνὴρ, ἐμὸς καλῇ.

Εμοὶ γ' ἦν πρόφαντον ἐκ πατρὸς πάλα,

Πρὸς τῷ πνεόντων μηδενὸς θανεῖν ὕπο,

Αλλ' ὅσις ἄδ' αὖ φθίμενος οἰκῆτωρ πέλει.

Οδ' ἔν' ὁ θῆρ Κένταυρος, ὡς τὸ θεῖον ἦν

Πρόφαντον, ἔτω ζῶντά μ' ἐκίανεν θανών.

Φανῶ δ' ἐγὼ τέτοισι συμβαίνοντ' ἴσα

HY. Etiam tua remitteret ira, si res omnis tibi nota foret.

HE. Atrocem sermonem exorsus es; dic ergo qua putes ratione?

HY. Toto negotio erravit, bona cum *animo* vellet.

HE. Bono, pessime, facit, quae patrem occidit tuum?

HY. Nam cum putaret philtum admoveere tibi,

Postquam novas intus conspexit nuptias, aberravit.

HE. Et quis tantus est veneficus Trachiniorum?

HY. Nessus olim Centaurus persuasit ei,

Ut tali philtro tuum acriter accenderet amorem.

HE. Heu! heu! infelix, perii miser!

Occidi, occidi, lux est mihi nulla amplius.

1160

Hei mihi! modo intelligo quo redactus sum miseriae.

Abi, nate; (pater enim non amplius tuus est)

Voca omnem mihi fratrum tuorum stirpem,

Voca et miseram Alcmenam, Jovis

Frustra *dictam* conjugem, ut ultimam ex me

Oraculorum famam audiat, quae ego novi.

HY. Sed neque mater hic est, sed ad littoralem

Tiryntha profecta est, uti ibi habitet.

Et liberos partim ipsa secum abductos alit,

Partim urbe Thebana habitantes scias.

1170

Nos vero, qui adsumus, si quid facto opus est, pater

Operam hanc dabimus, ubi audiemus *quid velis*.

HE. Tu rem proinde audi, eo enim *aetatis* venisti, ut

Ostendas qui vir sis, cum meus dicare filius.

Mihi enim erat praedictum a patre olim,

A nemine viventium me esse peritum,

Sed *ab eo* qui mortuus Orci incola sit.

Hic igitur ferus Centaurus, sicut divinum edidit

Oraculum, sic viventem me peremit mortuus.

Dicam autem ego hisce quae eveniunt paria,

1180

Ora-

Oracula *quidem* nova *sed* priscis congruentia,
 Quae, monticolarum et humi cubantium ego
 Sellorum ingressus nemus, conscripsi
 A paterna et multimodis loquaci quercu :
 Quae mihi *si* tempus ad jam vicens praesensque viverem
 Respondit laborum instantium mihi
 Terminum fore : et putabam *deinde* me victurum bene.
 Hoc autem erat profecto nil aliud nisi me moriturum.
 Mortuis enim labor nullus accedit.
 Haec igitur quoniam certe accidunt, nate,
 Oportet te quoque esse huic viro adiutorem,
 Neque expectare meum os ut acrius te excitet,
 Sed sponte cedentem ipsum *jussa* exequi, legem
 Pulcherrimam fancientem, ut *natus* pareat patri.

1190

HY. At O pater, metuo misere, cum is sit *tui* sermonis
 status,

Aggredi ; parebo tamen *in his*, quae tibi videntur.

HE. Admove manum dextram imprimis mihi.

HY. Ad quid fidem hanc tam anxie requiris ?

HE. Non adferes ocyus, neque mihi parebis ?

HY. Ecce porrigo, neque quicquam negabitur. 1200

HE. Jura Jovis nunc, qui me genuit, caput.

HY. Quid uti faciam *dic* ? et hoc jurabitur.

HE. *Jura* ergo, quam rem te jussero executurum.

HY. Juro ergo ego, Jovem adhibens testem.

HE. Si vero transgrederis, poenas imprecare ut des.

HY. Non dabo ; faciam enim *quae jubes*, imprecor tamen.

HE. Nosti igitur illum Oetae Jovi sacrum supremum
 montem ?

HY. Novi, ut qui sacra fecerim saepe in arduo vertice.

HE. Ibi jam nunc oportet te meum sublatum

Corpus

Μανίῃα καὶ τὰ τοῖς πάσαι ξυνήγορα,
 Ἀ γὰρ ὀρείων καὶ χαμακοιτῶν ἐγὼ
 Σιλλῶν ἐσελθὼν ἄλσος εἰσεγραψάμην
 Πρὸς τῆς παλῶας καὶ πολυγλώσσου δρυός·
 Ἡ μοι χρόνῳ τῷ ζῶντι καὶ παρόντι νῦν,
 Ἐφασκε μόχθων γὰρ ἐφεσώτων ἐμοὶ
 Λύσιν τελείομαι· καὶ δόκην πράξειν καλῶς.
 Τὸ δ' ἦν ἄρ' ἔδεν ἄλλο πλὴν θανεῖν ἐμέ.
 Τοῖς γὰρ θανῶσι μόχθος καὶ προσγίνε').
 Ταῦτ' ἔν' ἐπειδὴ λαμπρὰ (ὕμβαίνε, τέκνον,
 Δεῖ σ' αὖ θνέσθαι τῷδε τάνδρ' ἐϋμμάχον,
 Καὶ μὴ πιμῆναι τὸν οἶζυναι τόμα,
 Ἀλλ' αὐτὸν εἰκάθοντα (ὕμπρασεν, νόμον.
 Κάλισον ἐξάρόντα, πειθαρχεῖν πατρί.

ΤΛ. Ἀλλ' ὦ πάτερ, ταρβῶ μὲν εἰς λόγους γάσιν
 Τοιάνδ' ἐπελθόν. πείσομαι δ' ἅ (οἱ δοκεῖ.

ΗΡ. Εμβαλλε χεῖρα δεξιὰν πρῶτισά μοι.

ΤΛ. Ὡς πρὸς τί τίσις τήνδ' ἄγαν ἐπιστρέφεις;

ΗΡ. Οὐ θάσσον οἶσεις, μηδ' ἀπισήσεις ἐμοί;

ΤΛ. Ἰδὲ προλείνω, καὶ δὲν ἀνλεῖρήσε').

ΗΡ. Ομνυ Διὸς νῦν τῷ με φύσαντος πάρα.

ΤΛ. Ἡ μὴν τί δράσειν; καὶ τόδ' ἐξεῖρήσε').

ΗΡ. Ἡ μὴν ἐμοὶ τὸ λεχθὲν ἔρπον ἐκλεῖν.

ΤΛ. Ομνυμ' ἐγώ γε Ζῆν' ἔχων ἐπώμοιον.

ΗΡ. Εἰ δ' ἐκλὸς ἔλθοις, πημονὰς εὖχε λαβεῖν.

ΤΛ. Οὐ μὴ λάβω· δράσω γὰρ. εὐχομαι δ' ὅμως.

ΗΡ. Οἶδ' ἔν' τὸν Οἶτης Ζηνὸς ὕψιστον πάγον;

ΤΛ. Οἶδ', ὡς θυτήρ γε πολλὰ δὴ σταθεὶς ἄνω.

ΗΡ. Εὐλαῶθα νῦν χρὴ τὸν ἐξάρανα (ε

Σῶμ'

V. 1183 al. Ἐλλῶν.

V. 1199 al. μηδὲ προσήσεις adverbare.

Σῶμ' αὐτόχειρα, καὶ ζὺν οἷς χρήσεις φίλων,
 Πολλὴν μὲν ὕλην τῆς βαθυρρίζου δρυὸς
 Κεῖρανα, πολλὸν δ' ἄρσεν' ἐκλεμόνθ' ὁμῶ
 Αἰγριοῦ ἔλαμον, σῶμα τὸ μὲν ἐμβαλεῖν·
 Καὶ παλκίνης λαβόντα λαμπάδος σέλας,
 Πρῆσαι. γόνυ δὲ μηδὲν εἰσίστω δάκρυ,
 Ἀλλ' ἀσένακτος καὶ δάκρυτος, εἴπερ εἶ
 Τυδ' ἀνδρὸς, ἔρξον. εἰ δὲ μὴ, μὲν ὧ σ' ἐγὼ
 Καὶ νέρθεν ὦν, ἀράῃς εἰσαεῖ βαρύν.

ΥΛ. Οἷμοι πάτερ, τί μ' εἶπας; οἳά μ' ἐρβασα;

ΗΡ. Οποῖα δρασέ' ἐσίν. εἰ δὲ μὴ, παῖρὸς
 Ἀλλὰ ἡμεῖς τε, μὴδ' ἐμὸς κληθεῖς ἔτι.

ΥΛ. Οἷμοι μάλ' αὖθις, οἳά μ' ἐκκαλῇ πάτερ,
 Φονέα ἡμέδαται καὶ παλαμνάων σέθεν.

ΗΡ. Οὐδ' ἤτ' ἐγώ γ'· ἀλλ' ὦν ἔχω παρώνιον
 Καὶ μὲνον ἰατῆρα καὶ ἐμὴν κακῶν.

ΥΛ. Καὶ πῶς ὑπάθων σῶμα ἂν ἰώμην τὸ σόν;

ΗΡ. Ἀλλ' εἰ φοβῇ πρὸς τῆτο, τ' ἄλλα μ' ἐρβασα.

ΥΛ. Φορᾶς γέ τοι φθόνησις καὶ ἡμῶν.

ΗΡ. Ἡ καὶ πυρᾶς πλήρωμα τῆς εἰρημνίας;

ΥΛ. Ὅσον γ' ἂν αὐτὸς μήποτε ψαύω χειρῶν·
 Τὰ δ' ἄλλα πράττω, καὶ καμῇ τὸ μὲν μέρος.

ΗΡ. Ἀλλ' ἀρκέσει καὶ ταῦτα· πρόσνειμα δέ μοι
 Χάριν βραχεῖαν πρὸς μακροῖς ἄλλοις διδύς.

ΥΛ. Εἰ καὶ μακρὰ κάρτ' ἐσίν, ἐργαδότης).

ΗΡ. Τὴν Εὐρυτεῖαν οἶδα δῆτα παρθένον;

ΥΛ. Ἰόλην ἔλεξας, ὥς ἐπεικάζειν ἐμέ.

ΗΡ. Εὐγνώ. τοσῶτον δὴ σ' ἐπισκήπῃ τέκνον,
 Ταύτην, ἐμὴ θανόντος, (εἴπερ ἄσεβειν
 Βέλγ) παλῶν ὀρκίων μεμνημένος,

Πρώτη

Corpus tuis ipsius, et amicorum, quos voles, manibus, 1210

Multam quidem materiam profundae radiceis quercus

Cum totonderis, multamque masculam cum excideris simul

Agrestem olivam, *corpus inquam* meum injicere;

Et piceae accepta lampadis face

Incendere: luctuosa vero nulla accedat lachryma,

Sed absque gemitu et absque lachrymis, siquidem es

Hujus viri *filius*, perage. sin minus, manebo tibi ego,

Et apud inferos, imprecator usque gravis.

HY. Hei mihi, Pater, quae locutus es? quae me facere jubes?

HE. Qualia facere oportet: sin minus, patris 1220

Alius esto nescio cujus, neque meus voceris ultra *filius*.

HY. Hei mihi iterum! ad quae me facinora excitas, pater,

Ut parricida fiam, et occisor tuus?

HE. Non sane ego *illud volo*: sed ut meorum, quae fero,
malorum

Sis sanator et unicus medicus.

HY. At qui concremans corpus sanem tuum?

HE. Sed hoc si abhorres, caetera saltem perage.

HY. Gestandi quidem non abnuam *officium*.

HE. An et rogi, quem dixi, struem conficies?

HY. Modo ne ipse manibus attingam *crematurus*; 1230

Alia faciam, nec meae deficient partes.

HE. Sed et haec sat erunt: praesta autem mihi

Beneficium parvum super alia magna conferens.

HY. Sit licet maximum, *tamen* praestabitur.

HE. Euryto genitam nosti ergo virginem?

HY. Iolen, ut opinor, dicis.

HE. Tenes. Hoc ergo tibi *moriens* mando, fili,

Hanc me defuncto (siquidem pie agere

Velis paterni juramenti memor)

Conjugem

Conjugem adjuuge *tibi* : neque repugnes patri :
 Neque alius hominum, hanc, quae meis lateribus una
 Accubuit, praeter te accipiat unquam :

1249

At tu ipse, mi nate, tori illius curam geras.
 Obtempera : te enim in magnis obsecutum mihi
 In parvis nunc non obsequi priorem effundit gratiam.

H Y. Hei mihi ! morbo quidem laboranti irasci grave est,
 Sed ita animum quempiam videre quis ferat ?

H E. *Perinde* loqueris, ut nihil eorum, quae dico, facturum.

H Y. Quis enim eam quaeso, quae meae matri mortis sola
 Causa extitit, tibi que ut affectus sis, quemadmodum es,

Quis eam, qui non Furiis *agitatus* laborat,
 Accipiat ? Satius est et me, O pater, mori,
 Quam cum maximis habitare inimicis simul.

1251

H E. Homo hic, ut apparet, non exhibet mihi
 Morienti debitam officii vicem ; atqui Deorum dira execratio
 Manebit te, meis si non parueris dictis.

H Y. Hei mihi ! videris *ista*, prout te morbus cogit, loqui.

H E. Tu enim sopitum excitas denuo malum.

H Y. O miser *ego*, quanta dubitatio me tenet !

H E. Non ducis aequum etenim parenti auscultare. 1260

H Y. Ediscam igitur impie agere, pater ?

H E. Nulla est impietas, meum si oblectes cor.

H Y. Facerene igitur jubes me haec iuste ?

H E. *Iuste* ego quidem : ad haec testes voco Deos.

H Y. Igitur faciam, neque repudiabo tua,
 Deos testatus, *iussa* ; neque enim unquam
 Malus videbor, si tibi pareo pater.

H E. Pulchre peroras, et his gratiam
 Citam, O nate, *istam* adjuuge, ut, priusquam incidat
 Convulsio, vel furor aliquis, me in pyram ponas. 1270

Agite,

Πρόδ' αἰμαρῖα. μηδ' ἀπισήσης παλρί·

Μηδ' ἄλλος ἀνδρῶν τοῖς ἐμοῖς πλεδροῖς ὁμῶ

Κλιθεῖσαν αὐτὴν, ἀντὶ σὲ λάβοι ποτέ·

Ἀλλ' αὐτὸς ὦ παῖ τῷτο κήδασον λέχος.

Πείθε. τὸ γ' τοι μεγάλα πεισάσαντ' ἐμοί,

Σμικροῖς ἀπισεῖν, τὴν πάρος ὕλχῃ χάριν.

ΥΛ. Οἴμοι. τὸ μὲν νοσῶντι θυμῷδαμ, κακόν.

Τὸ δ' ὦδ' ὄραν φρονέειν τίς ποτ' ἂν φέροι;

ΗΡ. Ὡς ἐργασείων ἔδεν ὦν λέγω θροεῖς.

ΥΛ. Τίς γ' ποθ', ἢ μοι μῆρὶ μὲν θανεῖν μόνῃ

Μεῖλιτιος, σοίτ' αὖθις ὡς ἔχεις ἔχειν,

Τίς ταῦτ' ἂν, ὅσις μὴ ἔξ ἀλαστόρων νοσοῖ,

Ελοίτο; κρείσσον καὶ μέγ' ὦ πάτερ θανεῖν,

Ἡ τοῖσιν ἐχθίοισι στυγέειν ὁμῶ.

ΗΡ. Ἀνὴρ ὄδ', ὡς ἔοικεν, ἔνέμειγ' ἐμοί

Φθίοντι μοῖραν· ἀλλὰ τοι Θεῶν ἀρεὰ

Μεῖν' σ' ἀπισήσαντα τοῖς ἐμοῖς λόγοις.

ΥΛ. Οἴμοι. τάχ' ὡς ἔοικας, ὡς νοσεῖς φράσεις.

ΗΡ. Σὺ γ' μ' ἀπᾶναδένιος ἐκκινεῖς κακῶ.

ΥΛ. Δείλαμος, ὡς ἐς πολλὰ γ' ἐπαπορεῖν ἔχω.

ΗΡ. Οὐ γ' δικαιοῖς τῷ φυτάσαντος κλύειν.

ΥΛ. Ἀλλ' ἐκδιδάχθῳ δῆτα δυσσεβεῖν πάτερ;

ΗΡ. Οὐ δυσέβεια τῷ μὲν εἰ τέρψεις κέαρ.

ΥΛ. Πράσσειν ἄνωγας ἔν με πανδίκως τάδε;

ΗΡ. Εγώ γε. τῶτων μάρτυρας καλῶ Θεός.

ΥΛ. Τοιγὰρ ποιήσω, καὶ ἀπώσομαι, τὸ σὸν

Θεοῖσι δεικνὺς ἔργον. ἔ γ' ἂν ποίε

Κακὸς φανείην (οἶ γε πεισάσας, πάτερ.

ΗΡ. Καλῶς τελευτᾷς, καὶ πὶ τοῖσόςε τὴν χάριν

Ταχέαν ὦ παῖ παρόδες· ὡς πρὶν ἐμπεσεῖν

Σπαραγμὸν, ἢ τιν' οἶστρον, ἐς πυρᾶν με θῆς.

Αγ', ἐγκονεῖτ', ἄρρεθι· παῦλά τοι κακῶν
 Αὕτη τελευτὴ τῷδε τάνδρῳς ὑστάτη.

ΥΛ. Ἀλλ' ὕδεν εἶρσαι (οἱ τελευτῶσαι τάδε,
 Ἐπεὶ κελδεῖς καῖξαναγκαῖς πᾶτερ.

Ἀναπαύσοι.

ΗΡ. Ἀγε νῦν, πρὶν τῇδ' ἀνακινήσαι
 Νόσον, ὃ ψυχὴ Κληρὰ, χάλυβος
 Λιθοκόλλητον σόμιον παρέχε-
 σ', ἀνάπαυε βοήν, ὥς ἐπίχαρτον
 Τελέως ἀεκέσιον ἔρπον.

ΥΛ. Αἶρετ' ὀπαδοί, μεγάλην μὲν ἐμοὶ
 Τύτων δέμφοι (συγγνωμοσύνην,
 Μεγάλην δὲ Θεοῖς ἀγνωμοσύνην,
 Εἰδότες ἔρπον τῆς πρᾶστομῶν·
 Οἱ φύσαντες ἢ κληζόμενοι
 Πατέρες, τοιαῦτ' ἐφορῶσι πάθῃ.
 Τὰ μὲν ἔν μέρλλοντ' ὑδεῖς ἐφορᾷ·
 Τὰ δὲ νῦν ἐσῶτ', οἰκίρᾳ μὲν ἡμῖν,
 Αἰχρὰ δ' ἐκείνοις·

Χαλεπώτατα δ' ἔν ἀνδρῶν πάντων,
 Τῷ τήνδ' ἄτην ὑπέχοντι.

ΧΟ. Λεῖπε μὴδὲ σὺ παρθέν' ἀπ' οἴκων,
 Μεγάλως μὲν ἰδῶσα νέες θανάτους,
 Πολλὰ δὲ πῆμαλα καμνοπαθῇ·
 Κἔδεν τέτων ὅτι μὴ Ζῆς.

V. 1291 al. ἐπ' οἴκων.

V. 1293 al. καμνολαγῇ. Pro quo leg. καμνοπαγῇ.

Agite, incumbite, levate; requies malorum
Haec *est*, finis hujus viri ultimus.

HY. At nihil prohibet tibi haec perficere,
Quando jubes, et nos adigis, Pater.

ANAPAEISTI.

HE. Age nunc, priusquam hic denuo excitetur
Morbus, O anima dura *age*, faxeum
Et ferro fraenatum os praebens
Compefce clamorem, nam nunc grata *est*
Omnino ingrata res.

HY. Tollite comites, magnam quidem mihi
In hoc inituri gratiam,

1280

Magnamque Deorum ingratitude
Agnituri, in his factis inclytis,
Qui cum genuerunt, et vocati sunt
Patres, tanta inspicere sustinent mala.
Futura quidem nemo intuetur,
Praesentia autem, tristitia quidem nobis *sunt*,
Turpia autem illis,
At prae omnibus acerbissima
Hoc sustinenti malum.

1290

CH. Ne tu, Puella, abeas ab aedibus,
Magnorumque quae vides nova funera,
Multaque infortunia nova :
Et nihil horum *est*, quod non *fecit* Jupiter.

THE CHURCH

THE CHURCH

THE CHURCH

THE CHURCH

THE CHURCH

THE CHURCH

THE CHURCH

THE CHURCH

THE CHURCH

THE CHURCH

THE CHURCH

THE CHURCH

THE CHURCH

THE CHURCH

THE CHURCH

THE CHURCH

THE CHURCH

THE CHURCH

THE CHURCH

THE CHURCH

THE CHURCH

THE CHURCH

THE CHURCH

THE CHURCH

THE CHURCH

THE CHURCH

THE CHURCH

THE CHURCH

THE CHURCH

THE CHURCH

THE CHURCH

THE CHURCH

THE CHURCH

THE CHURCH

THE CHURCH

THE CHURCH

THE CHURCH

THE CHURCH

THE CHURCH

THE CHURCH

THE CHURCH

THE CHURCH

THE CHURCH

THE CHURCH

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

Υ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ.

Α Παγωγὴ Φιλοκλήτη ἐκ Λήμνου εἰς Τροίαν ὑπὸ Νεοπτολέμου καὶ Οδυσσεύος καθ' Ἑλένη μανθείαν, ὅς κατὰ μαντείαν Κάλχαντος, ὡς εἰδὼς χρησμούς Συνειληνῆς πρὸς τὴν τῆς Τροίας ἄλωσιν, ὑπὸ Οδυσσεύος νύκτωρ ἐνεδράθεις, δέσμιος ἦχθη τοῖς Ἑλλησιν· ἡ δὲ Κληνή, ἐν Λήμνῳ· ὁ δὲ χεῖρὸς ἐκ γερόντων ἦν τῷ Νεοπτολέμῳ Συμπλεόντων· κείτῃ δὲ καὶ παρ' Αἰχύλῳ ἡ μυθοποιΐα· ἐδιδάχθη ἐπὶ Γλαυκίπῃ· πρῶτος ἦν Σοφοκλῆς.

Philottetes in Lemno expositus a Graecis ejus ulceris foetore et ejulatibus offensis, ex Heleni vaticinio, ad Trojam a Neoptolemo et Ulyssē abducitur: qui ex oraculo Calchantis, responsum, quae ad Trojae excidium spectarent, periti, ab Ulyssē de nocte per insidias vinctus ad Graecos est deductus. Res gesta exponitur in insula Lemno. Chorus est senum, qui socii navales erat Neoptolemi. Haec fabula ab Aeschilo tractatur, atq. Glaukipi temporibus. Primus erat Sophocles.

Υ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ

Εμμέλιος.

ΕΝ Χρῦση Αθηνᾶς βωμὸν ἐπικεχωσμένον,
 Εφ' ἧπερ Ἀχαοῖς χρησθὲν ἦν θυσαί μόνοις,
 Ποίαντος ἦδει πάς ποθ' Ἡρακλεῖ Συνών.
 Ζητῶν δὲ τῶτον ναύατη δειξάμ' ὁλόω,
 Πληγείς ὑπ' ἔχεως, ἐλίπετ' ἐν Λήμνῳ νοσῶν.

Chryses Minervae aram terra quondam obrutam,
 Quam victimarum imbuere sanguine Danaos
 Responsa divum jusserant, Poecantius
 Quam viderat heros festatus pridem Herculem,
 Dum quaerit Argolicis ostendere copiis,
 Serpentis icitur virulentis punctibus.
 Graii relinquunt hunc in Lemno saucium.

Ελενος δ' Αχαοῖς εἶφ' αἰώσεαδ' Ἴλιον
 Τοῖς Ηρακλέως τόξεσσι, παρδί τ' Αχιλλέως.
 Τὰ τόξ' ὑπῆρχε παρὰ Φιλοκλήτη μόνῳ.
 Περμφεῖς δ' Οδυσσεὺς ἀμφοτέρους συνήγαγνυ.

At Helenus Ithaci exceptus in Troia dolis,
 Patriae canit fata : et sagittas Herculis
 Docet futuras cladi et exitio Ilio,
 Si sint Achillis additae illae ad filium,
 Quae tunc erant Philoctetis cunctae in manu.
 Sed missus ambos adducit Laertius.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ULYSSES.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

NEOPTOLEMUS.

ΧΟΡΟΣ.

CHORUS, ex senibus Neoptolemi sociis.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

PHILOCTETES.

ΕΜΠΟΡΟΣ, ἢ ἄγγελος.

MERCATOR, vel Nuntius.

ΗΡΑΚΛΗΣ ἐπιφανόμηνος.

HERCULES.

Προλογίζει δὲ ὁ Οδυσσεὺς.

Praefatur Ulysses.

PHI-

P H I L O C T E T E S.

ULYSSES, NEOPTOLEMUS, CHORUS.

I AMBI.

ULYS.

HOC littus est insulae circumfluae
 Lemni, hominibus invium nec habitatum :
 Ubi, Nate Achillis,
 Neoptoleme, Meliensem
 Pacantis filium exposui,
 Constitutus ad id faciendum a Ducibus :
 Tabescentem pede, ex morbo depascente :
 Quia nec libare, nec sacrificare
 Poteramus tranquilli, sed saevis
 Implebat castra execrationibus,
 Clamans, gemens. sed haec quid attinet
 Dicere ? non enim finit tempus,
 Ne resciscat me advenisse, et corrumpam totum
 Consilium, quo eum videor capturus.
 Sed tuum erit reliqua administrare,
 Et videre, ubi sit biceps rupes,
 Talis ubi in frigore ad solem
 Duplex sedes est, in aestate vero
 Per apertum ostium somnum invitat flatus.
 Paulum infra ad sinistram videbis
 Fontem, si quidem adhuc adest.
 Quae, accedens, tacite mihi significa, utrum ibi

Locum

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ, ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

Ιαμβοί.

ΟΔ.

ΑΚΤΗ μὲν ἦδε τῆς περιρρύτου χθοῖος
 Λήμνι, βροτοῖς ἄσειπλος, ἔδ' οἴκημ' ἔμνη.
 Εὐθ' ὧ κρατίστου πατρὸς Ἑλλήνων τραφεῖς

Ἀχιλλέως παῖ Νεοπτόλεμε, τὸν Μηλιά
 Ποίαντος υἱὸν ἐξέθηκ' ἐγὼ ποίε,
 Ταχθεῖς τόδ' ἔρδειν τῷ ἀνασόντων ὕπο,
 Νόσω καλῶς ἀζονία διαβόρω πόδα.

Οὐτ' ἔτε λοιπῆς ἡμῖν, ἔτε θυμάτων
 Παρῆν ἐκήλοισ προδιγεῖν· ἀλλ' ἀγρία
 Κατεῖχ' αἰεὶ πᾶν στρατόπεδον δυσφημίας
 Βοῶν, σενάων· ἀλλὰ ταῦτα μὲν τί δει
 Λέγειν; ἀκμὴ γὰρ ἔμακρῶν ἡμῖν λόγων·
 Μὴ καὶ μάθῃ μ' ἠκούσας, κακχέω τὸ πᾶν
 Σόφισμα, τῷ νιν αὐτίχ' ἀρήσειν δοκῶ.
 Ἀλλ' ἔρπον ἦδη σὸν, τὰ λοιπὰ ὑπηρεῖν,
 Σκοπεῖν δ' ὅπως ἐνταῦθα δίσομος σέτρεα

Τοιάδ', ἵν' ἐν ψυχῇ μὲν ἡλίας διπλῇ
 Πάρεσιν ἐνθάκῃσις, ἐν θέρῃ δ' ὕπνον
 Δι' ἀμφιτρῆτος αὐλίας πέμπῃ πνοή.
 Βαθὸν δ' ἐνερθεν ἐξ ἀριστερᾶς τάχ' ἂν
 Ἰδοῖς ποτὸν κρηναῖον, εἴπέρ ἐσι ζῶν.

Ἄ μοι προσελθὼν σῖγα σήμαγ', εἴτ' ἔχῃ

VOL. II.

U u

Χῶρον

V. 22 forte ἐκεί.

Χῶρον πρὸς αὐτὸν τόνδε γ', εἴτ' ἄλλη κυρεῖ.
 Ως τὰπίλοιπα τῶν λόγων σὺ μὲν κλύεις,
 Εγὼ δὲ φράζω· κοινὰ δ' ἐξ ἀμφοῖν εἴη.

NE. Αναξ Οδυσσεῦ τέρσον ἔμακράν λέγεις.
 Δοκῶ γ' οἷον εἶπας ἄνθρωπον εἰσορᾶν.

ΟΔ. Ανωθεν, ἢ κάτωθεν; ἔ γ' ἐννοῶ.

NE. Τόδ' ἐξύπερθε, καὶ εἴθε γ' ἔδεις τύπος.

ΟΔ. Ορα καθ' ὕπνον μὴ κατακλιθεὶς κυρεῖ.

NE. Ορῶ κενὴν οἴκησιν ἀνθρώπων δίχα.

ΟΔ. Οὐδ' ἔνδον οἰκοποιός ἐσὶ τις τροφή;

NE. Στεπρὴν γε φυλλὰς ὡς ἐναυλίζοντί τω.

ΟΔ. Τὰ δ' ἄλλ' ἔρημα, καὶ δὲν ἐδ' ὑπόσεγον;

NE. Αὐτόξυλόν γ' ἔκπωμα, φαυλέρβητινὸς
 Τεχνήματ' ἀνδρὸς, καὶ πυρεῖ ὁμῶς τάδε.

ΟΔ. Κεῖνε τὸ θησαύρισμα (ημαῖνεῖς τόδε.

NE. Ἰὲ ἰὲ· καὶ ταῦτά γ' ἄλλα θάλλει)

Ράκη, βαρείας τε νοσηλείας πλέα.

ΟΔ. Αἴηρ καλοῖκεῖ τέσδε τὲς τόπυς (αφῶς,
 Κάτ' ἔχ' ἐκάς πα· πῶς γ' ἂν νοσῶν αἴηρ
 Κῶλον παλαμῶν κηρὶ, προσβάη μακράν;
 Αλλ' ἢ πὶ φορβῆς νόσον ἐξελέλυθεν,
 Ἡ φύλλον εἴ τι νόδυνον κάτοιδέ πα.

Τὸν ἔν παρόντα πέμψον εἰς κατασκοπὴν,
 Μὴ καὶ λάθῃ με προπαισών· ὡς μάλλον ἂν
 Ελοιτό μ' ἢ τὲς πάντας Αργεῖς λαβεῖν.

NE. Αλλ' ἐρχεῖαί τε, καὶ φυλάξέ(ν) εἴθεος.
 Σὺ δ' εἴ τι χρήσεις φράζε δατέρω λόγῳ.

ΟΔ. Αχιλλέως παῖ, δεῖσ' ἐφ' οἷς ἐλέλυθας,
 Γενναῖον εἶναι μὴ μόνον τῷ (ῶμάσι,
 Αλλ' ἢν τι καγνὸν ὦν πρὶν ἐκ ἀκήκοας,
 Κλύης, ὑπεργεῖν, ὡς ὑπηρετὴς πάρι.

Locum tenet, an alibi est,
 Ut reliquum sermonis audias,
 Et ego dicam, communiter autem demus operam.

NE. Rem facilem jubes Ulyffe,

Videor enim jam ipsum antrum videre.

UL. Suprane an infra? non enim intelligo.

NE. Supra, et nullum hic vestigium est.

UL. Vide num cubet ibi dormiens.

30

NE. Video vacuam habitationem.

UL. Nec intus est, ut in domo, victus?

NE. Calcata folia, quasi quis ibi cubet.

UL. Caeterane deserta sunt, nec quidquam adest?

NE. Ligneum poculum, mali cujusdam artificis
 Opus, et ollae simul.

UL. Illius thesaurum commemoras.

NE. Hei mihi, alii quoque siccantur panni
 Pure ac sanie foedati.

UL. Hic habitat vir sine dubio,

40

Nec procul abest: quo enim aeger
 Pedibus, a veteri morbo, eat longius?

Sed aut in pascuorum viam exiit,

Aut animadvertit aliquam herbam salubrem.

Hunc igitur, qui adest, praemitte, ut speculetur,

Ne clam me opprimat: nam me optaret magis

Quam caeteros omnes Graecos venire.

NE. Abit jam ille, et vestigia observabit.

Tu vero jam dic, quod vis,

UL. Nate Achillis, decet te in hac re propter quem venisti
 Animo forti esse, non tantum corpore;

51

At si quid novum atque inauditum audies,

Adjuvare non recusabis: ideo enim ades ut adjutor sis.

U u 2

NE.

NE.

NE. Quid ergo jubes?

UL. Oportet

Te sermone Philocteten fallere.

Cum te interrogabit, quis, et unde venias,

Dices te filium Achillis esse : hoc enim non volo ut mentiaris,

Sed in patriam te redire simulabis, relicto

Graecorum exercitu, odio acerbo commotum,

Qui te vocantes precibus domo venire,

Cum non aliter capere possent Ilium,

Non dederint tibi Achillis arma

Venienti et petenti ea jure,

Sed Ulyssi dederint : et dices

In me quantum voles mali,

Non enim me dolore afficies, si vero non feceris,

Dolore Graecos omnes afficies.

Nisi enim hujus tela capientur,

Non poterit Troja expugnari.

Sed quare mihi non liceat alloqui

Istum, tibi liceat tuto, audi.

Tu navigasti nulli obnoxius,

Neque coactus, neque in prima expeditione :

Ego haec negare non possum.

Si igitur me senferit adesse, cum habeat tela,

Perii, et te qui mecum es perdidero.

Id autem tibi excogitandum est,

Ut dolo vincas arma invicta.

Scio te non esse tali ingenio et natura,

Ut haec dicere ac struere facile possis :

Sed dulce est quidem adipisci victoriam :

Aude, alias iterum erimus justii :

Nunc ad impudentiam, ad exiguum tempus

ΝΕ. Τί δῆτ' ἄνωγας;

ΟΔ. Τὴν Φιλοκλήτην σὲ δεῖ

Ψυχὴν ὅπως λόγουσιν ἐκκλέψης λέγων,

Ὅταν σ' ἐρωῖα τίς τε καὶ πόθεν πάρος,

Λέγειν, Ἀχιλλέως πάρος· τόδ' ἔχι κλεπτήον.

Πλεῖς δ' ὡς πρὸς οἶκον, ἐκλιπὼν τὸ ναυτικὸν

Στρατὰ μ' Ἀχαιῶν, ἔχθος ἐχθήρας μέγα,

Οἷ' ἐν λιταῖς σείλαντες ἐξ οἴκου μολεῖν,

Μόνον δ' ἔχοντες τήνδ' ἄλωσιν Ιλίου,

Οὐκ ἠξίωσαν τῷ Ἀχιλλεῖον ὅπλων

Εὐθεσί δῶναυ κυρίως αἰτημῶν,

Ἀλλ' αὐτ' Οδυσσεὶ παρέδωκαν, λέγων ὅς' ἂν

Θέλης καθ' ἡμῶν ἔχατ' ἐχάτων κακά.

Τύτων γ' ὕδεν μ' ἀλγυνεῖς· εἶδ' ἐργάση

Μὴ ταῦτα, λύπην πάσιν Ἀργείοις βαλεῖς.

Εἰ γ' τὰ τῶδε τόξα μὴ ληθῇσέ),

Οὐκ ἔσι πέρσαι (οἱ τὸ Δαρδάνειον πέδον.

Ὡς δ' ἔς' ἐμοὶ μὲν ἔχι, (οἱ δ' ὁμιλία

Πρὸς τόνδε πεισὴ καὶ βέβαιος, ἔκμαθε.

Σὺ μὲν πέπλυνκας, ἔτ' ἐνορκος ὕδενι,

Οὐτ' ἐξ ἀνάγκης, ἔτε τῷ πρώτῳ σόλῃ.

Ἐμοὶ δὲ τύτων ὕδεν ἐς' ἀρνήσιμον.

Ὡς εἰ με τόξων ἐγκρατὴς ἀμείψεται),

Ὡλαα, καὶ σὲ προσδιαφθερῶ ξυνών.

Ἀλλ' αὐτὸ τῷτο δεῖ (σφιδῆναι, κλοπᾶς

Ὅπως ῥύσῃ τῷ ἀνικίτων ὅπλων.

Ἐξοῖδα καὶ φύσσει μὴ πεφυκότα

Τοιῶτα φωνεῖν, μηδὲ τεχνᾶσθαι κακά.

Ἀλλ' ἡδὺ γ' τοι κλήμα τῆς νίκης λαβεῖν.

Τέλμα· δίκαιοι δ' αὖθις ἐκφανέμεθα.

Ἦν δ' εἰς ἀναγδὲς ἡμέρας μέρος βραχὺ

Δός μοι (εαυτόν· κατὰ τὸν λοιπὸν χρόνον
Κέκλησο πάντων ἀσεβέστατος βροτῶν.

ΝΕ. Εγὼ μὲν ἕς ἂν τῷ λόγων ἀλγῶ κλύων
Λαερτιά παῖ, τὸσδε καὶ πράσσειν συγῶ.
Εφυν γὰρ ὑδὲν ἐκ τέχνης πράσσειν κακῆς,
Οὐτ' αὐτὸς, ἔθ' (ὥς φασιν) ἢ κφύσας ἐμέ.
Ἀλλ' εἰμ' ἔτοιμος πρὸς βίαν τὸν ἄνδρ' ἄγειν,
Καὶ μὴ δόλοισιν· ἢ γὰρ ἐξ ἐνὸς ποδὸς
Ἡμᾶς τοσάσδε πρὸς βίαν χειρώσεται).
Πεμφθείς γε μύθοι (οἱ ξυνεργάτης, ὀκνῶ
Προδότης καλεῖσθαι. Βέλομαι δ' ἀναξ καλῶς
Δρῶν ἐξαμαρτεῖν μᾶλλον ἢ νικᾶν κακῶς.

ΟΔ. Εἰδὼς πάρος παῖ, καὐτὸς ὦν νέος ποτὲ,
Γλῶσσαν μὲν ἄργον, χεῖρα δ' εἶχον ἐργάτιν·
Νῦν δ' εἰς ἑλεῖχον ἐξιών, ὁρῶ βροτοῖς
Τὴν γλῶσσαν, ἔχι τάρβα πάνθ' ἡγεμνῆν.

ΝΕ. Τί ἔν μ' ἀνωγας ἄλλο πλὴν ψαδῇ λέγειν;

ΟΔ. Λέγω σ' ἐγὼ δόλω Φιλοκλήτην λαβεῖν.

ΝΕ. Τίδ' ἐν δόλω δεῖ μᾶλλον ἢ πείσαντ' ἄγειν;

ΟΔ. Οὐ μὴ πείθῃ· πρὸς βίαν δ' ἔκ ἂν λάβοις.

ΝΕ. Οὕτως ἔχει τὸ δεινὸν ἰχὺος θράσος;

ΟΔ. Ἰὺς ἀφύκλις καὶ προπέμποντας φόνον.

ΝΕ. Οὐκ ἄρ' ἐκείνῳ γ' ὑδὲ προσμίσσας θρασύ;

ΟΔ. Οὐ, μὴ δόλω λαβόντα γ', ὡς ἐγὼ λέγω.

ΝΕ. Οὐκ ἀχρὸν ἡγῇ δῆτα τὰ ψαδῇ λέγειν;

ΟΔ. Οὐκ, εἰ τὸ (ωθῆναί γε τὸ ψεύδος φέρει.

ΝΕ. Πῶς ἔν βλέπων τις ταῦτα τολμήσας λαλεῖν;

ΟΔ. Οταν τί δρᾷς ἐς κέρδος, ἔκ ὀκνεῖν πρέπει.

ΝΕ. Κέρδος δέ μοι τί τῦτον ἐς Τροίαν μολεῖν;

ΟΔ. Αἰρεῖ τὰ τόξα ταῦτα τὴν Τροίαν μόνα.

ΝΕ. Οὐκ ἄρ' ὁ πέρσων, ὡς ἐφάσκειτ', εἰμ' ἐγώ;

Te des mihi, postea in reliquum tempus
Voceris sane omnium hominum justissimus.

NE. Ego quidem quae facta invitus audio,

O fili Laertis, ea perpetrare nolim.

Nihil enim fraude possumus facere,

Neque ego, neque (ut fertur) pater meus :

Sed paratus sum vi cogere Philoctetem,

Et non dolis : non enim uno pede

Nos tam multos vi capiet.

Misiss enim tecum, ut adjutor, nolim

Proditor vocari : malo enim recte faciens

Frustrari, quam turpiter vincere.

UL. O boni patris fili, et ego cum essem juvenis,

Linguam otiosam, manum habebam strenuam :

Nunc multa expertus video

Linguam, non manum, omnia gubernare.

NE. Quid enim aliud jubes, quam mentiri ?

UL. Jubeo te dolo Philocteten circumvenire.

NE. Qui magis dolo, quam aperte persuadendo ?

UL. Non obtemperabit, neque vi ceperis.

NE. Tantumne robur habet ?

UL. Tela inevitabilia et letalia.

NE. Itaque ne accedere quidem tutum est ?

UL. Non, nisi dolo circumvenias.

NE. Non ducis turpe mentiri ?

UL. Non, cum mendacium salutem affert.

NE. Qua fronte ausit aliquis dicere ?

UL. Cum lucri spes est, pudere non decet.

NE. Quid vero mihi prodest hunc venire ad Trojam ?

UL. Hujus tela capient Trojam.

NE. Nonne dicebas me expugnaturum esse Trojam ?

UL.

U. L. Neque tu sine illis, neque illa sine te.

N. E. Capienda sunt igitur, siquidem ita se res habet.

U. L. Si feceris, duo habebis praemia.

N. E. Quanam? non enim recusabo, si sciam.

U. L. Et sapiens et fortis vocaberis.

N. E. Age faciam, omnem pudorem omittens.

U. L. Meministi meum consilium?

N. E. Ne dubita, si quidem semel assensi.

U. L. Tu hic mane expectans illum,

Ego abeo, ne conspiciar,

Et speculatorem rursus ad navim mittam:

Et huc, si diu videbimini

Cessare, rursus remittam

Eundem virum Naucleri specie

Formam fingens, ne agnoscatur.

Quem figurate loquentem

Observabis, commode si quid dicat.

Ego ad navim eo, haec tibi relinquens.

Mercurius qui nos misit, versutus adjuvet nos,

Et victrix Pallas, custos urbis, quae me semper tuetur.

ANTISTROPHICA. *Strophe* 1.

CH. Quid, Domine, in externa regione faciam?

Occultabone, an dicam apud suspectos?

Dic mihi, nam consilium

Consilia praestat,

Et sententia illius, apud quem divinum

Jovis Sceptrum regnat.

Ad te autem pervenit

Summa imperii ab avis, ideo dicito,

Quid me facere oporteat.

ΟΔ. Οὐτ' ἂν σὺ κείνων χωρίς, ἔτ' ἐκείνά (β).

ΝΕ. Θηρατέ' ἐν γήροισιτ' ἂν, εἶπερ ὦδ' ἔχῃ.

ΟΔ. Ως τὴν τὸ γ' ἔρξας, δύο φέρη δωρήματα.

ΝΕ. Ποίω; μαθὼν γὰρ, ἔκ' ἂν ἀρνοίμην τὸ δρᾶν.

ΟΔ. Σοφός τ' ἂν αὐτὸς καλὸς ἀγαθὸς κεκλήῃ ἅμα.

ΝΕ. Ἰτω, ποιήσω πάντα ἀχύνῃν ἀφείς.

ΟΔ. Ἡ μνημονεύεις ἐν ᾧ σοὶ παρήνευσα;

ΝΕ. Σάφ' ἰοῦ· ἐπέπερ εἰσάπαξ ξυνήνευσα.

ΟΔ. Σὺ μὲν μύθων νῦν κείνον ἐνθαδ' ἐκδέχεο·

Εγὼ δ' ἄπειμι, μὴ καλοπιδῶ παρών.

Καὶ τὸν (χοπὸν) πρὸς ναῦν ἀποσελῶ πάλιν.

Καὶ δεῦρ', εἰάν μοι τῷ χρόνῳ δοκῇτ' ἔτι

Καταχολάζειν, αὖθις ἐκπέμψω πάλιν

Τῆτον τὸν αὐτὸν ἄνδρα, ναυκλήρην τρόπον

Μορφήν δολώσας, ὥς ἂν ἀγνοίᾳ πρῶσθῃ.

Οὐδ' ἄρ' ἐκείνῳ ποικίλως αὐδωμμένῳ,

Δέχῃ τὰ (συμ)φέροντα τῷ αἰεὶ λόγων.

Εγὼ δὲ πρὸς ναῦν εἶμι, σοὶ παρεῖς τάδε.

Ερμῆς δ' ὁ πῆμα δόλιος ἠγήσατο νῶϊν,

Νίκη τ' Ἀθηναῖα Πολιάς, ἣ (ζῶ)ζει μ' αἰεὶ.

Ἀντιστροφικά. Στροφή α'.

ΧΟ. Τί χρὴ, τί χρὴ με δέσποτ' ἐν ξένα ξένον

Στέγειν, ἢ τί λέγειν πρὸς ἄνδρ' ὑπόπταν;

Φράζε μοι· τέχνα γὰρ

Τέχνας ἐτέρας πρῶχθι,

Καὶ γνώμας, παρ' ὅτῳ τὸ θεῖον

Διὸς (κ)ήπτερον ἀνάσσει).

Σοὶ δὲ τέκνον, τόδ' ἐλήλυθε

Πᾶν κράτος ὠκύγιον· τό μοι ἔννεπε

Τί σοι χρεὼν ὑπερυεῖν.

VOL. II.

X X

Ανα-

V. 126 δοκῇτε τι G. Canterus.

V. 141 leg. τῇδ' hic.

Αναπαύσοι.

ΝΕ. Νῦν μὲν ἴσως ᾧ τόπον ἐχαλῖαις
Προσιδεῖν ἐθέλεις ὄντινα κῆται,
Δέρκε θαρσῶν· ὁπόταν δὲ μόλη
Δεινὸς ὀδίτης τῶνδ' ἐκ μελάρων,
Πρὸς ἐμὴν αἰεὶ χεῖρα περχομένων,
Πειρῶ τὸ παρὸν δεραπάειν.

Ἀντιστροφὴ α'.

ΧΟ. Μέλον πάλα μῆλημά μοι λέγεις ἀναξ,
Φρυγεῖν ὅμμ' ἐπὶ σῶ μάλισα καρρῶ.
Νῦν δέ μοι λέγ' αὐλάς
Ποίας ἔνεδρος νάει,
Καὶ χῶρον τίν' ἔχει· τὸ ᾧ μοι
Μαθεῖν, ἔκ ἀποκάριον,
Μὴ με λάθῃ προπαισῶν ποθεν.
Τίς τόπος; ἢ τίς ἔδρα; τίν' ἔχει σίβον,
Εναυλον, ἢ θυράϊον;

150

Αναπαύσοι.

ΝΕ. Οἶκον μὲν ὄρᾳς τόνδ' ἀμφίθυρον
Περίνης κοίτης.

160

ΧΟ. Πῶ ᾧ ὁ τλήμων αὐτὸς ἄπεισι;

ΝΕ. Δῆλον ἔμοι γ' ὥς φορβῆς χρεῖα
Στίβον ὀγμᾶει τόνδε πέλας πα.
Ταύτην ᾧ ἔχειν βιοτῆς αὐτὸν
Λόγος ἐστὶ φύσιν, θηροβολῆναι
Πτηνοῖς ἰοῖς συγερὸν συγερῶς·
Οὐδέ τιν' αὐτῶ
Παῶνα κακῶν ἐπινομᾶν.

Στροφή β'.

ΧΟ. Οἰκλείρω νιν ἔγωγ', ὅπως
Μὴ τε κηδομένης βροτῶν,

170

Μηδ

ANAPAESTI.

NE. Nunc locum in extremo littore
Videre forte vis, in quo cubat,
Inspice audax, at cum venerit
Metuendus ille viator, ex aula hac
Ad meam manum accedens,
Da operam ut praesentia cures.

ANTISTROPHE I.

CH. Rem dicis mihi jam olim meditatam, rex, 150
Observare oculos tuos maxime cum opus est.
Nunc mihi dicito,
In qua aula latens habitet,
Et quo in loco :
Id enim explanare mihi opus est,
Ne ignorem venientem,
Quis locus? quae sedes? quae via?
Intusne an foris?

ANAPAESTI.

NE. Domum hanc vides, ubi geminae fores,
Et faxeum cubile est. 160

CH. Ubinam ille miser abest?

NE. Ut mihi videtur, cibi quaerendi gratia
In via hic alicubi prope ambulat.
Hanc enim vitam agere
Dicitur venando
Pennatis sagittis tristem,
Nec ullum sibi remedium
Morbi acquirere.

STROPHE 2.

CH. Miseret me ejus, quod ita
Neminem, a quo curetur, habet.

X x 2

170
Neque

Neque oculum hominis noti,
 Sed infelix solus semper
 Crudeli morbo conficitur.
 Moeret autem in omni
 Necessitatis articulo. Quomodo tandem, quomodo
 Miser se sustentat ?
 O labores hominum,
 O miserum genus mortalium,
 Qui vitae mediocritatem non colunt !

ANTISTROPHE 2.

Hic nobilitate avorum
 Nulli forte secundus,
 Omnium egens in vita,
 Jacet solus, procul ab aliis,
 Inter variis notis pictas, vel hirsutas
 Feras, et cruciatus simul,
 Ac fame conficitur miser, gravesque
 Curas sustinet. Atque tristis
 Quae tacere nequit,
 Echo procul resonans,
 Acerbos ipsius luctus iterat.

180

190

ANAPAESTI.

NE. Nihil horum mihi mirum videtur :
 Nam haec mala, si quid ego intelligo,
 Divinitus ipsum oppresserunt,
 In crudeli oppido Chryse.
 Et quod nunc affligitur absque curatoribus,
 Non hoc fit sine consilio Deorum.
 Ne videlicet hic prius contra Trojam
 Dirigat invictas sagittas,
 Quam hoc tempus exactum sit, quo dicitur

Opor-

Μηδ' αὖ σὺν ἱεροφον ὄμ' ἔχων,
 Δύσανος μόνος αἰεὶ
 Νοσεῖ μὲν νόσον ἀγρίαν,
 Ἀλλ' οἷ δ' ἐπὶ παντί τω
 Χρείας ἰσαμύρῳ· πῶς ποιεῖ πῶς
 Δύσμορος ἀντέχει;
 Ω παλάμα θνητῶν,
 Ω δύσανα γῆν βροτῶν,
 Οἷς μὴ μέτριος αἰών.

Ἀντιστροφὴ β'.

Οὗτος πορολογόνων ἴσως
 Οἶκον ὑδενὸς ὕστερος,
 Πανίων ἄμμορος ἐν βίῳ
 Κεῖται μῆνος ἀπ' ἄλλων,
 Στικτῶν ἢ λασίων μέτα
 Θηρῶν· ἐν τ' ὀδύναις ὁμῶ
 Λιμῶ τ' οἰκίρῳ, ἀνήκεστα μερι-
 μνηματ' ἔχων· βαρεῖ-
 α δ' ἀθυρόσομος
 Ἀχὼ τηλεφανῆς πικρᾶς
 Οἰμωγᾶς ὑπόκει).

Ἀναπαῖσις.

ΝΕ. Οὐδὲν τῶτων θαυμαστὸν ἐμοί.
 Θῆα γ' (εἴπερ καὶ γώ τι φρονῶ)
 Καὶ τὰ παθήματ' ἐκείνα πρὸς αὐτὸν
 Τῆς ὁμόφρονος Χρύσης ἐπέβη·
 Καὶ νῦν ἃ πονεῖ δίχα κηδεμόνων
 Οὐκ ἔστιν ὅπως ἔθ' Θεῶν μελέτη,
 Τῷ μὴ πρότερον τόνδ' ἐπὶ Τροίαν
 Τῆναι τὰ Θεῶν ἀμάχηλα βέλη,
 Πρὶν ὅδ' ἐξήκοι χρόνος ὧς λέγει)

Χρῆναί

Χρῆναί σφ' ὑπὸ τῶνδε δαμῆναι.

Αντιστροφικά. Στροφή.

ΧΟ. Εὖτομ' ἔχε παῖ.

ΝΕ. Τί τόδε;

ΧΟ. Πρὸφάνη κλύπος φωτὸς (ὕν-
τροφος ὡς τειρομένη.

ΝΕ. Η πα τῇδ' ἢ τῇδε τόπων;
Βάλλῃ, βάλλῃ μ' ἐτύμα φθογά
Τε, εἶσον κατ' ἀνάγκαν
Ερπονίος· ὕδ' ἐμε λάθει
Βαρεῖα τηλόθεν αὐδὰ τρυσάνωρ.
Διάστημα θροεῖ γῶ.

Αντιστροφή.

ΧΟ. Αλλ' ἔχε τέκνον.

ΝΕ. Λέγ' ὅ, τι.

ΧΟ. Φροντίδας νέας, ὡς ἔκ' ἐξ-
εδρος ἀλλ' ἐνίοπος ἀνὴρ·
Οὐ μολπὰς σύριγος ἔχων,
Ὡς ποιμὴν ἀγροβότας, ἀλλ' ἡ-
πα πλάων ὑπ' ἀνάγκας,
Βοᾷ τηλωπὸν ἰσάν,
Ἡ ναὸς ἄξενον αὐγάζων ὄρμον.
Προβοᾷ γῶ τι δεινόν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ, ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

Ἰαμβοί.

ΦΙ.

ἸΩ ξένοι,

Τίνες ποτ' ἐς γῆν τήνδε ναυτίλω πλάτῃ
Κατέχετ', ἔτ' εὖορμον, ἔτ' οἰκονομήν;

oportere ipsam ab his superari.

200

ANTISTROPHICA. *Strophe.*

CH. Tace fili.

NE. Quid hoc est?

CH. Visus sum audire incessum
Consuetum, viri quasi afflicti.

NE. Ubinam, hic ne, an illic?

CH. Vox ferit me
Hominis quasi difficulter

Incedentis : neque me fallit

Vox gravis procul exaudita tristis ;

Clare enim sonat.

210

ANTISTROPHE.

CH. Sed suscipe fili.

NE. Quidnam ?

CH. Novam curam,

Non enim procul, sed prope adest vir,

Non fistula canens,

Velut pastor agrestis ; sed sicubi

Impegit, propter cruciatum

Vociferatur ingenti ululatu :

Vel navim ad iniquum applicuisse portum

220

Videns, clamat aspera voce.

PHILOCTETES, NEOPTOLEMUS, CHORUS.

IAMBI.

PHI.

HEU hospites,

Quinam estis, qui in hanc terram navi

Accessistis minime portuosam neque habitatam ?

Ex

Ex qua natione, aut gente tandem
 Vos esse dicam? nam habitum Graecum
 Aspicio, mihi longe charissimum.
 Cupio vocem vestram audire: nec vero metu
 Obstupescatis, me ita efferatum aspicientes,
 Sed misereat vos mei, qui solus
 Ac desertus, et omni amicorum ope destitutus sum.
 Loquimini, si quidem ut amici advenistis.
 Respondete, non enim decet vel hoc officium me
 A vobis non consequi, vel vos a me.

NE. Hoc primum scito hospes,
 Nos esse Graecos; hoc enim cupis scire.

PHI. O dulcissimam vocem! vah quam sermo mihi
 A tali homine contigit post longum tempus!
 Quis te, O fili, huc adduxit? quae necessitas
 Ut huc venires adegit? quis impetus, quis ventorum ami-
 cissimus?

Dic mihi, ut sciam qui sis.

NE. Ego ex insula sum
 Scyro, Navigo domum, Dicor vero
 Filius Achillis Neoptolemus: rem totam tenes.

PHI. O charissimi patris nate, O amica terra,
 O alumne Lycomedis senis,
 Qua classe huc appulisti? unde navigas?

NE. Ex Ilio nunc navigo.

PHI. Quomodo? cum non fueris miles
 In prima expeditione?

NE. An et tu particeps fuisti hujus laboris?

PHI. Fili, non nosti me quem nunc intueris?

NE. Unde nossem, cum nunquam viderim?

PHI. Nec nomen, nec mea mala unquam
 Cognovisti, quibus conficior?

240

250

260

NE.

Ποίας πάτρας ἂν ἢ ἦμις ὑμᾶς ποτὲ
 Τύχοιμ' ἂν εἰπών; χῆμα μὲν γὰρ Ελλάδος
 Στολῆς ὑπάρχει προσφιλεστάτης ἐμοί.
 Φωνῆς δ' ἀκῦσαι βέλομαι· καὶ μὴ μ' ὄκνω
 Δείσαντες ἐκπλαγῆτ' ἀπηγριωμένον,
 240 Ἀλλ' οἰκίσαντες ἄνδρα δύσηνον, μόνον,
 Ερημον ὧδε, καὶ φίλον καλὸν ἄνθρωπον,
 Φωνήσατ', εἴπερ ὡς φίλοι προσήκατε.
 Ἀλλ' ἀνλαμείψαθ'· ἔγ' ὡς εἶκος ἔτ' ἐμὲ
 Τμῶν ἀμαρτῆιν τῷτό γ', ἔθ' ὑμᾶς ἐμῷ.

NE. Ἀλλ' ὦ ξέν', ἴσθι τῷτο πρῶτον, ὕνεκα
 Ἕλληνες ἐσμῶν· τῷτο γὰρ βέλτε μαθεῖν.

ΦΙ. Ω φίλῳ φίλον φώνημα· φεῦ τὸ καλὸν
 Πρόσθελμα τοῖσδ' ἀνδρὸς ἐν χρόνῳ μακρῷ.
 250 Τίς σ' ὦ τέκνον προσέχε; τίς προσήγαγε
 Χρεία; τίς ὁρμή; τίς δ' ἀνέμων ὁ φίλῳ;
 Γέγωνέ μοι πᾶν τῶθ', ὅπως εἰδῶ τίς εἶ.

NE. Εγὼ ἦμις μὲν εἰμι τῆς περιρρύτης
 Σκύρης· πλέω δ' ἐς οἶκον· αὐδῶμαι δὲ πᾶς
 Ἀχιλλέως, Νεοπτόλεμος· οἶδ' ἤδη τὸ πᾶν.

ΦΙ. Ω φιλάτε παῖ πατέρος, ὦ φίλης χθονός,
 Ω τῷ γέροντος θρέμμα Λυκομήδους, τίτι
 260 Στόλῳ προσέχε; τίνδε γῆν πλέων; πόθεν;

NE. Εξ Ἰλίου τοι δῆτα νῦν γε ναυσολῶ.

ΦΙ. Πῶς εἶπας; ἔγ' ὡς δὴ σύγ' ἦσθα ναυβάτης
 265 Ἡμῖν κατ' ἀρχὴν τῷ πρὸς Ἴλιον πόλει.

NE. Η γὰρ μετέχε; καὶ σὺ τῶδε τῷ πόντῳ;

ΦΙ. Ω τέκνον, ἔγ' ὡς οἶδά μ', ὄντιν' εἰσοράς;

NE. Πῶς γὰρ κάτοιδ' ὅν' εἶδον ὑδὲ πώπολε;

ΦΙ. Οὐδ' ἔνομ', ὑδὲ πῶς ἐμῶν κακῶν κλέος

Ἦδε ποτ' ὑδὲν οἷς ἐγὼ διωλλύμην;

VOL. II.

Y y

NE.

NE. Ως μηδὲν εἰδὸτ' ἰδοῖ μ' ὦν ἀνισορεῖς.

ΦΙ. Ω πόλλ' ἐγὼ μοχθηρὸς, ὦ πικρὸς Θεοῖς,
 Οὐ μὴδὲ κληδὼν ὥδ' ἔχοντος οἴκαδε,
 Μηθ' Ἑλλάδος γῆς μηδαμὲ διῆλθέ πα.
 Ἀλλ' οἱ μὲν ἐκβαλόντες ἀνοσίως ἐμὲ,
 Γελῶσι σῖγ' ἔχοντες· ἥδ' ἐμὴ νόσος
 270 Αἰεὶ τέθηλε, καὶ πῖ μῆζον ἔρχετο).
 Ω τέκνον, ὦ παῖ πατρὸς ἕξ Ἀχιλλέως,
 Οὐδ' εἰ μ' ἐγὼ σοι κείνος, ὃν κλύεις ἴσως
 Τῶν Ἡρακλείων ὄντα δεσπότην ὅπλων,
 Ο τῷ Ποιάνῳ παῖς Φιλοκλήτης· ὃν οἱ
 Διοσοὶ τραίηγοὶ χῶ Κεφαλλήνων ἀναῖξ
 Εἰρήσαν ἀγχιρῶς ὥδ' ἔρημον, ἀγρία
 Νόσῳ καλαφθίνοντα, τῆσδ' ἀνδροφθόρου
 Πληγέντ' ἐχίδνης ἀγρίῳ χαράγμασι.
 280 Ζὺν ἦ μ' ἐκείνοι, παῖ, προαδένεις ἐνθάδε,
 Ωχοντ', ἔρημον, ἡνίκ' ἐκ τῆς πονείας
 Χρύσης καλέχον δεῦρο ναυβάτῳ σόλῳ,
 Τότ' ἄσμενοι μ' ὡς εἶδον ἐκ ποικλῆς ῥάκῃ
 Εὐδοντ' ἐπ' ἀκλῆς ἐν καλῆρεφῇ πέτρῳ,
 Λιπόντες ὥχονθ', οἷα φωτὶ δυσμόρῳ
 Ράκη προθέντες βαγὰ, καὶ τι ἢ βορᾶς
 Επωφέλημα σμικρόν· οἳ αὐτοῖς τύχοι.
 Σὺ δὲ τέκνον, ποίαν μ' ἀνάσασιν δοκεῖς
 Αὐτῶν βεβώτων ἐξ ὕπνου σῆναι πότε;
 Ποῦτ' ἐκδακρῦσαι; ποῦτ' ἀποιμῶξαι κακὰ;
 290 Ορῶντα μὲν ναῦς ἅς ἔχων ἐναυσόλην,
 Πάσας βεβώσας, ἄνδρα δ' ἕδεν' ἐνίοπον·
 Οὐχ ὅσις ἀρέσειεν, ἕδ' ὅσις νόσῳ
 Κάμνοντι συλλάβοιτο· πάντα δὲ χροπῶν,

Εὐρισκον

NE. Nihil horum scio quae quaeris.

PHI. O me miserum, odiosumque Diis !

De quo sic se habente nec fama domum,

Neque in Graeciam usque pervenit.

Sed hi, qui me impie ejecerunt,

Taciti rident. At morbus meus

270

Crescit semper, serpitque in pejus.

O fili, O nate Achillis,

Sum ille, quem audis forsan

Herculis telorum dominum esse,

Filius Poeantis Philoctetes,

Quem Atridae et Ulysses,

Exposuerunt hic desertum faevo

Morbo languentem, exitialis

Ictum viperae faevo vulnere

Quo morbo me affectum

280

Hoc in loco exponentes abierunt. Quando

Ex Chryse venerunt huc,

Tunc ut viderunt me ex longa navigatione

Dormientem juxta ripam in cavo saxo,

Reliquerunt, et ut misero,

Pannos adhibuerunt, et parum cibi,

Qualia contingant ipsis.

Tu vero fili quomodo putas me

A somno surrexisse post illorum abitum ?

Quomodo lachrymasse ? quae deflesse mala ?

290

Cum viderem naves meas quibus veni,

Omnes abiisse, et neminem adesse,

Qui mihi ministraret, aut qui morbo

Opem ferret, omnia contemplans,

Y y 2

Nihil

Nihil inveni nisi dolorem,
 Et hujus magnas occasiones.
 Ac tempus quidem processit,
 Et oportuit me ipsum sub hoc tuguriolo
 Mihi parare victum,
 Quem arcus hic invenit, alas
 Feriens columbas : et si quid praeterea
 Sagitta tetigerat : ipse miser
 Reptabam miserum pedem trahens
 Ad illud petendum : aut si potum volebam,
 Aut ex glacie, aut hyemis tempore,
 Aliquid ligni frangere, ea mihi
 Peragenda erant : et ignis deerat,
 Sed faxa inter se confricans, vix
 Elicui ignem latentem, qui me servat.
 Habitatio enim, cum igne,
 Omnia suppeditat, praeter integram valetudinem.
 Nunc fili audi et de insula.
 Nemo huc volens applicat :
 Nullus enim hic portus est, nec ubi nauta habeat
 Aut lucrum, aut hospitia.
 Nemo huc navigat, qui sapit :
 Fortasse invitus aliquis huc applicat,
 Ut multa accidunt longo tempore :
 Hi cum veniunt, verbis me consolantur,
 Et forsân aliquid cibi
 Dant ex miseratione aut vestem :
 Hoc autem nemo mihi petenti vult tribuere,
 Ut reducat me in patriam, sed pereo miser
 Annum jam decimum, in fame et

300

310

320

In

Εὕρισκον ἔδεν πλὴν ἀνιᾶσθαι παρόν·
 Τύτῃ δὲ πολλὴν Ἀμάρεϊαν, ὧ τέκνον.
 Ο μὲν χρόνος δὴ διὰ χρόνους πρῆβαινέ μοι,
 Κάδει τὶ βαῖα τῇδ' ὑπὸ σέγῃ μόνον
 Διακονεῖσθαι· γαστρί μὲν τὰ σύμφορα
 Τόξον τόδ' ἐξείρισκε, τὰς ὑποπλέρους
 Βάλλον πελείας· πρὸς δὲ τῷθ', ὃ μοι βάλοι
 Νάρσσασθης ἄτρακτος, αὐτὸς ἂν τάλας
 Εἰλυόμην δύσηνος ἐξέλκων πόδα.
 Πρὸς τῷτ' ἂν, εἴ τ' ἔδει τὶ καὶ ποτὸν λαβεῖν,
 Καὶ πῶς πάγος χυθέντος οἷα χεῖμασι
 Ξύλον τι θραῦσαι, ταῦτ' ἂν ἐξέρπων τάλας
 Εμνηχανώμην· εἴτα πῦρ ἂν ἐπαρῇν,
 Ἀλλ' ἐν πέτροισι πέτρον ἐκλρίβων, μόλις
 Εφην' ἄφαντον φῶς, ὃ καὶ ζῶει μ' αἶε.
 Οἰκνύμην γὰρ ἔν σέγῃ πυρὸς μέτα,
 Πάντ' ἐκπορίζει, πλὴν τὸ μὴ νοσεῖν ἐμέ.
 Φέρ' ὧ τέκνον νῦν καὶ τὸ τῆς νήσος μάθης.
 Ταύτῃ πελάζει ναυβάτης ὑδεὶς ἐκόν.
 Οὐ γὰρ τις ὕρμος ἐστίν, ἔδ' ὅποι πλέων,
 Εξεμπολήσῃ κέρδος, ἢ ξενώσῃ).
 Οὐκ ἐνθάδ' οἱ πλοῖ τοῖσι ζῶφροσι βροτῶν.
 Τάχ' ἔν τις ἄκων ἔχει, πολλὰ γὰρ τάδε
 Ἐν τῷ μακρῷ γήροισι ἂν ἀνθρώπων χρόνω.
 Οὗτοι μ' ὅταν μόλωσιν ὧ τέκνον, λόγοις
 Ελεῖνσι μὲν, καὶ πῶς τὶ καὶ βορᾶς μέρος
 Προσέδωσαν οἰκλείραντες, ἢ τινα σολήν.
 Εκείνο δ' ὑδεὶς ἠνίκ' ἂν μνησθῶ, θέλει
 Σῶσαί μ' ἐς οἶκος· ἀλλ' ἀπόλλυμαι τάλας
 Ἐπὶ τόδ' ἤδη δέκαλον ἐν λιμῷ τε καὶ

300

310

320

Κακοῖσι

Κακοῖσι βόσκων τὴν ἀδηφάγον νόσον.
 Τοιαῦτ' Ἀτρεΐδαί μ', ἥτ' Ὀδυσέως βία
 Ω παῖ, δεδράκασ· οἷς ὀλύμπιοι Θεοὶ
 Δοῖέν ποτ' αὐτοῖς ἀντίποιν' ἐμῷ παθεῖν.

ΧΟ. Εοικα καὶ γὰρ τοῖς ἀφισμύροισ' ἴσα
 Ξένοις ἐποικλιεῖν σὲ Ποίαντος τέκνον.

330

ΝΕ. Εγὼ δὲ καὶ τὸς τοῖσδε μάρτυς ἐν λόγοις,
 Ως εἶσ' ἀληθεῖς οἶδα (ὤνυχων κακῶν
 Ἀνδρῶν Ἀτρειδῶν, τῆς τ' Ὀδυσέως βίας.

ΦΙ. Ἡ γ' τι καὶ σὺ τοῖς πανωλέθροισ' ἔχεις
 Εὐκλημ' Ἀτρεΐδας, ὥς τε θυμῷ δα, παθῶν;

ΝΕ. Θυμῷ ἥρμιτο χεῖρα πληρῶσαί ποτε,
 Ἴν' αἱ Μυκῆναι γνοῖεν ἡ Σπάρτη δ' ὅτι
 Χῆ Σκυῖρος ἀνδρῶν ἀλκίμων μήτηρ ἔφυ.

ΦΙ. Εὐ γ' ὦ τέκνον. τίτος γ' ὦδε τὸν μέγαν
 Χόλον κατ' αὐτῷ ἐγκαλῶν ἐλήλυθας;

340

ΝΕ. Ω παῖ Ποίαντος, ἐξερῶ· μόλις δ' ἐρῶ
 Ἀ" γωγ' ὑπ' αὐτῷ ἐξελωθήην μολῶν.
 Επεὶ γ' ἔχε μοῖρ' Ἀχιλλέα θανεῖν,

ΦΙ. Οἴμοι, φράσης μοι μὴ πέρα, πρὶν ἂν μάθω
 Πρῶτον τὸδ', εἰ τέθνηχ' ὁ Πηλέως γόνος.

ΝΕ. Τέθνηκεν ἀνδρὸς ἑδενός, Θεῶ δ' ὑπο
 Τοξάτορ, ὡς λέγουσιν, ἐκ Φοῖβου δαμείς.

ΦΙ. Ἀλλ' ἀγενὴς μὲν ὁ κλισίων τε χῶ θανῶν·
 Ἀμνηχανῶ δὲ πρότερον ὦ τέκνον, τὸ σὸν
 Πάθῃμ' ἐλέγχω πρότον, ἢ κείνον σένω.

350

ΝΕ. Οἶμαί μιν ἀρκεῖν σοί γε καὶ τὰ σ' ὦ τάλας
 Ἀλγῆμαθ', ὥς τε μὴ τὰ τῷ πέλεις σένειν.

ΦΙ. Ορθῶς ἔλεξας· τοιγαρῶν τὸ σὸν φράσον
 Αὐθις πάλιν μοι πρᾶγμ' ὅτῳ σ' ἐνύβρισαν.

ΝΕ.

In malis alens edacem morbum.

Haec Atridae, et Ulysses

Fecerunt mihi, de quibus Dii

Sumant pro his factis condignam poenam.

CH. Et ego, sicut alii advenientes hospites,

Condoleo tibi, O Poeantis fili.

330

NE. Ego vero et testis sum tuis verbis

Te vera dixisse, usu expertus

Quam improbi sint Atridae, et Ulysses.

PHI. An et tu querelam habes, exitialibus

Injuria affectus ut irascare Atridis?

NE. Utinam manu iram liceat explere,

Ut Mycenae et Sparta norint

Quod etiam Scyrus gignat fortes viros.

PHI. Bene O fili: quare tantopere iratus

Venis huc eos accusatum?

340

NE. O fili Poeantis, dicam, sed vix dicam,

Quantis injuriis affectus sim.

Nam postquam pater Achilles mortuus est,

PHI. Ne dicas plura, priusquam audiam,

An mortuus sit Achilles.

NE. Interfectus est a nullo mortali, sed a Deo,

Telo extinctus Phoebi.

PHI. Generosus uterque, et mortuus et occisor.

Dubito autem tuumne malum

Prius audiam an illum deplorem.

350

NE. Satis est ut arbitror te tua

Mala deplorare, non amicorum.

PHI. Recte dixisti. Dic jam mihi

Quomodo te injuria affecerint.

NE.

NE. Venerunt ad me nave variegata
Divinus Ulysses et Phoenix,
Dicentes, five vere, five falso,
Quod non posset, mortuo patre,
Capi Troja sine me.
Haec, O hospes, dicentes, non diu
Passi sunt me manere, quin navigarem,
Praecipue extincti patris desiderio,
Ut viderem, non enim videram viventem.
Praeterea gloriosa res erat,
Si Trojam ego profectus caperem.
Eratque jam altera dies navigationis meae,
Cum ad Sigaeum acerbum
Secunda navigatione appuli.
Ibi me exercitus circumfusus
Egreffum salutat : et jurabant
Se videre Achillem mortuum, rursus vivum.
Ille jacebat, ego vero infelix
Postquam luxi eum paululum temporis,
Accedens ad Atridas amicos, ut visum est,
Arma repeto patris, et quae ejus erant.
Illi reddunt (hei mihi!) miserabile responsum :
Nate Achillis, caetera accipe
Paterna : sed arma illa alius vir
Habet, nempe Ulysses, Laertis filius.
Ego lachrymans illico efferor
Ira gravi, et indignans dico,
Odiosi, audetis alteri quam mihi
Dare arma, me non interrogato ?
Ulysses inquit, aderat enim :
Immo fili, tradiderunt mihi in iudicio,
Ego enim ea eripueram et Achillem.

360

370

380

Ibi

ΝΕ. Ηλθόν με νηὶ ποικιλοσόλῳ μέτα
 Δῖος τ' Οδυσσεύς, χῶ τροφᾶς τεμὴ πατρὸς,
 Λέγοντες, εἴτ' ἀληθές, εἴτ' ἄρ' ἔν μάτην,
 Ως ἔδεμις ὕμοιτ', ἐπεὶ κατέφθιτο
 Πατὴρ ἐμὸς, τὰ Πέρσαι μ' ἄλλον ἢ μ' ἐλεῖν.
 Ταῦτ' ὦ ξέν' ἔτως ἐννέποντες, ἔ πολὺν
 Χρόνον μ' ἐπέχον μή με ναυτολεῖν ταχύ.
 Μάλισα μὲν δὲ τῷ Θανόνιος ἱμέρῳ,
 Οπως ἴδοιμ' ἄθαρπτον· ἔ γ' εἰδόμην·
 Επεῖτα μύθοι χῶ λόγος καλὸς παρθῆν,
 Εἰ τὰ πὶ Τροίᾳ Πέρσαι μ' ἀρήατοί μ' ἰών.
 Ἦν δ' ἡμαρ ἦδη δάτερον πλεονί μοι·
 Καὶ γὰρ πικρὸν Σίγειον ἔριω πλάτῃ
 Καθηγόμεν· καὶ μ' ἀθὺς ἐν κύκλῳ στρατὸς
 Εὐβάνια πᾶς ἠπαάζετ', ὁμνύντες βλέπειν
 Τὸν ἐκέτ' ὄντα, ζῶντ' Ἀχιλλέα πάλιν.
 Κείνος μὲν ἔν' ἐκεῖτ'· ἐγὼ δ' ὁ δῦσμορος
 Επεὶ δάκρυσα κείνον ἔ μακρῷ χρόνῳ,
 Ελθὼν Ἀτρεΐδας πρὸς φίλους, ὡς εἰκὸς ἦν,
 Τὰθ' ὅπλ' ἀπῆτην τῷ πατρὸς, τὰ τ' ἄλλ' ὅσ' ἦν.
 Οἷδ' εἶπον (οἷμοι) τλημονέεσσι λόγον,
 Ω παῖρ μ' Ἀχιλλέως, τ' ἄλλα μὲν πάρεσί σοι
 Πατρὶ' ἐλέσθαι· τῷ δ' ὅπλων κείνων ἀνὴρ
 Ἄλλος κραλύνῃ νῦν ὁ Λαρτιάς γόνος.
 Καὶ γὰρ δακρύσας, ἀθὺς ἐξανίσταμαι
 Οργῇ βαρεῖα· καὶ καταλήσας, λέγω,
 Ω χέτλι, ἢ τολμήσατ' ἀντ' ἐμῷ τινὶ
 Δύναι τὰ τέχῃ τὰ μὰ πρὶν μαθεῖν ἐμῷ;
 Ο δ' εἰπ' Οδυσσεύς, πηισίον γ' ὦν κύρῃ·
 Ναὶ παῖ, δεδώκας ἐνδίκως ἔτοι τάδε.
 Εγὼ γ' αὐτ' ἔσωσα καὶ κείνον παρών.

Κἀγὼ χολωθείς ἄθυς, ἥρασον κακοῖς
 Τοῖς πᾶσιν, ὕδεν ἐνδείς ποιεῖμνος,
 Εἰ τὰμὰ κῆνος ὅπλ' ἀφαρήσοιτό με.
 Ο δ' ἐνθαδ' ἦκων, κἀπερ ἔδυστορτος ὦν,
 Δηχθεὶς πρὸς ἅ' ἔηκυσεν, ὧδ' ἡμείφαλο,
 Οὐκ ἦδ' ἴν' ἡμῆς, ἀλλ' ἀπῆδ' ἴν' ἔσ' ἔδει.
 Καὶ ταῦτ' ἐπειδὴ καὶ λέγεις θρασυτομῆς,
 Οὐ μὴ ποτ' ἐς τὴν Σκυῖρον ἐκπλάσσης ἔχων.
 Τοιαῦτ' ἀκύντας κᾶζονειδιοθεὶς κακὰ,
 Πλέω πρὸς οἴκους τῆς ἐμῆς τιτώμνος,
 Πρὸς τῷ κακίστῃ καὶ κακῶν Οδυσεύς.
 Κῆκ ἀγτιῶμαι κῆνον ὡς τὸς ἐν τέλει.
 Πόλις γ' ἐστὶ πᾶσα τῆς ἡγεμνῶν,
 Στρατός τε σύμπας· οἱ δ' ἀκοσμήνεις βροτῶν,
 Διδασκάλων λόγοισι γίγνοντ' κακοί.
 Λόγος λέλεκτ' ὡς· ὁ δ' Ἀτρείδας συγῶν,
 Εμοὶθ' ὁμοίως καὶ Θεοῖς εἴη φίλος.

Ἀντιστροφικά. Στροφή.

ΧΟ. Ορεσέρα παμβῶτι γὰ

Μᾶτερ αὐτῷ Διός,
 Ἀ τὸν μέγαν Πακίωλὸν εὐχρυσὸν νέμεις,
 Σὲ καὶ κῆι μᾶτερ πό-
 τνι ἐξηυδῶμαν,
 Οτ' ἐς τόνδ' Ἀτρεῖδαν
 ὕβρις πᾶς ἐχώρη,
 Οτε τὰ πάτρια τᾶ-
 χεα παρεδίδοσαν.
 Ἰὼ μάκαρρα ταυρο-
 κτόνων λεόντων ἔφε-
 δρε, τῷ Λαερτιά
 Σέβας ὑπέρβαλον.

Ἰαμβοί.

Ibi ego iratus imprecabar
 Omnia mala, nihil omittens,
 Si ille mihi arma eriperet.
 Ille autem huc procedens,
 Quanquam non erat iracundus, tamen aegre ferens 390
 Respondit: Non aderas nobiscum, sed aberas ubi non decuit.
 Et nunc quoniam ferociter ista dicis,
 Nunquam ad Scyrum auferes ea tecum.
 Haec audiens et probris affectus
 Navigo domum spoliatus
 Ab improbo et improbis nato Ulysse.
 Neque tam hunc accuso quam Principes,
 Urbs enim tota est Principum,
 Et exercitus omnis: Sed delinquentes
 Fiunt mali exemplis regentum. 400
 Dixi totum negotium; qui vero Atridas odit,
 Mihi et Diis sit amicus.

ANTISTROPHICA. *Strophe.*

CH. O montana omnium nutrix, terra,
 Mater ipsius Jovis,
 Quae magnum Pactolum auriferum colis,
 Te ibi, mater
 Veneranda, invocabam,
 Quando injuria Atridarum
 Procedebat adversus hunc,
 Cum paterna arma
 Ulyssi tradiderunt. 410
 O beata, boves necantium
 Leonum Rectrix,
 Laertis filio
 Summum numen.

I AMBI.

PHI. Clarum signum doloris habentes,
 Huc navigastis hospites :
 Et sentitis mecum, quum arbitramini
 Haec Atridis, et Ulyssi imputanda esse.
 Novi enim ipsum omnes dolos
 Lingua attingere, et fraudes,
 Quibus tantum injusta struit.
 Quare id mihi non videtur mirum, sed hoc,
 An Ajax Major hoc tulerit.

420

NE. Non vivebat amplius : nam illo
 Vivente non ita spoliatus fuisssem.

PHI. Quid ais ? an et ille mortuus est ?

NE. Non vivit inquam amplius.

PHI. Hei mihi ! Sed neque Diomedes,
 Nec Ulysses venalitius a Sisypho ortus,
 Moriuntur : hos enim non vivere decebat.

430

NE. Non moriuntur, sed magnifice
 Jam florent in exercitu Graecorum.

PHI. Quid vero antiquus et fidus amicus meus
 Nestor agit, qui haec omnia
 Ipsorum mala praedixit, et sapienter consuluit ?

NE. Is nunc miser est : nam Antilochus
 Filius ejus unicus interiit.

PHI. Hei mihi, duo simul mala dixisti :
 Perierunt, quos ego minime periisse volebam.
 Heu quid nunc cogitare oportet, quoniam
 Illi occiderunt, Ulysses vero vivit,
 Quem pro his occubuisse satius fuit ?

440

NE. Ille sapienter pugnat : Sed sapiens consilium

Etiam

Ιαμβοί.

ΦΙ. Εχόντες, ὡς ἔοικε, σύμβολον λαφῆς
 Λύπης, πρὸς ἡμᾶς ὧ ξένοι πεπλάκατε.

Καί μοι περσάδεθ' ὡς τε γινώσκην, ὅτι
 Ταῦτ' ἐξ Ατρειδῶν ἔρξα καὶ Οδυσσεύς.

Εἰδα γ' νιν παντὸς ἄν λόγῳ κακῷ
 Γλώσση δίγῳλια, καὶ πανουργίας, ἀφ' ἧς
 Μηδὲν δίκαιον ἐς τέλος μέλλει ποιεῖν.

Ἀλλ' ἔτι τῷτο θαῦμ' ἔμοιγ'· ἀλλ' εἰ παρῶν
 Αἴας ὁ μείζων ταῦθ' ὄρων ἠνείχετο.

ΝΕ. Οὐκ ἦν ἔτι ζῶν ὧ ξέν'. εἰ γ' ἄν ποτε
 Ζῶνός γ' ἐκείνῃ ταῦτ' ἐσυλήθην ἐγώ.

ΦΙ. Πῶς εἶπας; ἀλλ' ἢ χ' ἔτος οἴχεθ' ἑταῶν;

ΝΕ. Ως μηκέτ' ὄντα κείνον ἐν φάει νόει.

ΦΙ. Οἴ μοι τάλας· ἀλλ' ἔχ' ὁ Τυδεΐδης γόνος,
 Οὐδ' εἴ μ' πολητὸς Σισύφῃ Λαερτιάδῃ,

Οὐ μὴ θάνασι· τέσδε γ' μὴ ζῆν ἔδει.

ΝΕ. Οὐδ' ἦτ'· ἐπίσω τῷτό γ'· ἀλλὰ καὶ μέγα
 Θάλλοντες εἰσὶ νῦν ἐν Αργείων στρατῷ.

ΦΙ. Τί δ', ὅς παλαῖος καὶ γαῖος φίλος τ' ἐμὸς,
 Νέστωρ ὁ Πύλιός ἐστιν· ἔτος γ' τά γε
 Κείνων κακ' ἐξήρυκε βελδῶν λαφῶς.

ΝΕ. Κεῖνός γε πρῶτος νῦν κακῶς· ἐπεὶ θανάτῳ
 Αἰλίοχος, αὐτῷ φρεσὶς, ὅσπερ ἦν γόνος.

ΦΙ. Οἴ μοι, δὴ αὐτὸς δειν' ἐλεξας, οἷν ἐγώ
 Ηκιστ' ἂν ἠθέλησ', ὀλωλότοιν κλύειν.

Φεῦ φεῦ, τί δῆτα δεῖ σκοπεῖν, ὅθ' οἶδε μὲν
 Τεθνασ', Οδυσσεύς δ' ἐστὶν αὖ καὶ ἡλῶν ἵνα

Χρῆν ἀντὶ τῶτων αὐτὸν αὐδαδαί νεκρόν;

ΝΕ. Σοφὸς παλαστής κείνος· ἀλλὰ καὶ σοφῶς

Γνώμας

V. 436 al. σοφῶς. V. 439 αὐτίς G. Canterus. al. αὐτως.

Γνώμα φιλοκλήτ' ἐμποδίζον) θαμά.

ΦΙ. Φέρ εἰπὲ πρὸς Θεῶν· πῶ γ' ἦν ἐνλαῦθά σοι
Πάτροκλος, ὅς σοι παῖρὸς ἦν τὰ φίλιστα;

ΝΕ. Χ' ἔτος τεθνηκὼς ἦν· λόγῳ δέ (εὖ βραχεῖ
Τῷτ' ἐκδιδάξω· πόλεμος ἔδεν' ἄνδρ' ἐκὼν
Αἶρ' ὡνήρον, ἀλλὰ τὸς χρηστὸς αἰεί.

450

ΦΙ. Συμμαρτυρῶ σοι· καὶ κατ' αὐτὸ τῷτό γε,
Αναξίην μὲν φῶτος ἐξερήσομαι,

Γλώσῃ δὲ δαινῶ καὶ σοφῶ, τί νῦν κυρεῖ;

ΝΕ. Ποίη τε τέττε, πλὴν γ' Οὐδωσέως ἑρεῖς;

ΦΙ. Οὐ τῷτον εἶπον· ἀλλὰ Θεοσίτης τίς ἦν;

Ὅς ἐκ' ἂν εἴλετ' εἰσάπαξ εἰπεῖν ὅπῃ
Μηδεῖς ἐώη· τῷτον οἶδ' εἰ ζῶν κυρεῖ;

ΝΕ. Οὐκ εἶδον αὐτὸν, ἠαδόμην δ' ἔτ' ὄνιά νιν.

ΦΙ. Εμέλλ'· ἐπεὶ ἔδεπω κακὸν γ' ἀπώλετο.

Ἀλλ' εὖ περιέλλουσιν αὐτὰ δαίμονες.

460

Καί πως τὰ μὲν πανῶρτα καὶ παλινίριβῃ,

Χαίρυσ' ἀνασρέφοντες ἐξ ἄδης, τὰ δὲ

Δίκαια καὶ τὰ χρήσ' ἀποσέλλουσ' αἰεί.

Πῶ χρὴ τίθεσθαι ταῦτα, πῶ δ' ἀνέιν, ὅταν

Τὰ δεῖ ἐπαγνῶν, τὸς Θεὸς εὖρω κακὸς;

ΝΕ. Εγὼ μὲν, ὧ γνέθλον Οἰτάμης παῖρὸς,

Τολοιπὸν ἤδη τηλόθεν τό, τ' Ἴλιον

Καὶ τὸς Ἀτρεΐδας εἰσορῶν φυλάζομαι.

Ὅπῃ γ' ὁ χεῖρων τάγαθῶ μῆζον ἀνείν,

Κάποφθίνῃ τὰ χρυσά, καὶ δεινὸς κρατεῖ,

470

Τέττες ἐγὼ τὸς ἄνδρας ἔσέρξω ποτέ.

Ἀλλ' ἢ πείραϊα Σκυῖρος ἐξαρκῶσά μοι

Ἔσσι τολοιπὸν, ὥς τε τέρπεσθαι δόμῳ.

Νῦν δ' εἴμι πρὸς ναῦν, καὶ σὺ Ποιάνιος τέκνον,

Χαῖρ' ὡς, μέγιστα, χαῖρε· καὶ (εὖ δαίμονες

Νέων

Etiā saepe, O Philoctetes ! impeditur.

PHI. Age dic mihi, ubinam tunc erat
Patroclus, qui patri tuo charissimus fuit ?

NE. Et ille mortuus est : Nam ut paucis
Te edoceam : Bellum neminem nisi casu
Malum interficit, sed optimum quemque semper.

450

PHI. Assentior tibi, et eodem modo
De homine nihili interrogabo, sed qui
Acer est lingua et sapiens, quomodo cum eo agitur ?

NE. Quemnam alium, nisi Ulyssē dicis ?

PHI. Non Ulyssē dico, sed erat quidem Therſites,
Qui non raro concionari solebat,
Cum nemo sineret, scisne an ille adhuc vivat ?

NE. Non vidi hominem, sed adhuc superstitem esse audiui.

PHI. Sic oportebat : Nihil enim mali adhuc periit,
Sed pulchre ea curant Dii :

460

Si quid maliciosum ac fraudulentum est,
Id interire non sinunt,
Iusta vero ac proba abripiunt.

Quid de his iudicemus ? Quomodo laudabimus
Deorum facta, cum ipsos appareat esse malos ?

NE. Ego, fili Poeantis, Oetaei patris,
Posthac procul Ilium,
Et Atridas aspiciens cavebo.

Nam ubi vir malus plus potest quam bonus,
Et probitas opprimitur, et potentia regnat,
Illud ego genus hominum non unquam amabo.

370

Sed aspera Scyro posthac
Contentus vivam, ac domi me oblectabo.

Nunc vero ad navim eo, et tu Poeantis fili
Vale, quam maxime vale, Dii te

Morbo

Morbo liberent, ut optas.

Nos ibimus, ut cum Deus

Ventum nobis concefferit, navim solvamus.

PHI. Jamne abire paratis?

NE. Tempus hortatur,

Ut navigandi occasionem non procul, sed prope arripiamus. 480

PHI. Nunc te, fili, per patrem et matrem,

Per, si quid charum tibi est domi,

Supplex obtestor, ne me hic solum relinquas,

Desertum in his malis, in quibus vides,

Et in quantis me versari audisti,

Saltem neglectum aliquo in loco me pone : etsi scio

Quam molestum et grave onus sim,

Attamen sustine : nam ingenia generosa

Turpitudinem oderunt, bonitatem vero gloriosam ducunt.

Si me relinques, erit hoc tibi dedecori ; 491

Sin vero receperis, summam consequeris gloriam,

Beneficio tuo vivus in patriam si pervenero.

Age, non unius diei integri onus fuero :

Aude, abjice me, quocunque voles, receptum

In sentinam, in proram, in puppim, ubi

Minime caeteris futurus sim molestus :

Annue, fili, per Jovem supplicum praesidem te obtestor,

Sine te exorem, provolvar ad genua, etsi sum

Imbecillis, miser, et claudus, ne me relinquas 500

Ita desertum in loco ubi nulla sunt hominum vestigia,

Sed me vel in patriam tuam una vehas,

Vel in Euboeae Chalcodontis fines,

Unde non longa ad Octam mihi via est,

Et ad jugum Trachinium, atque pulchre fluentem

Sperchium, ut patri me charo reddas,

Qui

Νόνν μελασθήσειαν ὡς αὐτὸς Δέλεις.
 Ημεῖς δ' ἰωμεν· ὡς, ὀπηνίκ' ἂν Θεὸς
 Πλῆν ἡμῖν εἴκη, τηνικαῦθ' ὀρμώμεθα.

ΦΙ. Ἦδη τέκνον σέλλεαδε;

ΝΕ. Καρὸς γ' καλεῖ

480

Πλῆν μὴ ἔξ ἀπόπτε μᾶλλον ἢ γλυθεν σκοπεῖν.

ΦΙ. Πρὸς νῦν σε πατρός, πρὸς τε μητρός, ὦ τέκνον,

Πρὸς τ', εἴ τι σοι κατ' οἰκίῳ ἐσι προσφιλες,

Ἰκέτης ἰκνῆμα, μὴ λίπης μ' ἔτω μόνον

Ερημον ἐν κακοῖσι τοῖσδ' οἷοις ὄρεας,

Οσοῖσι τ' ἐξήκυσας ἐνναμόνιά με,

Ἀλλ' ἐν παρέρῳ θῷ με. δυσχέρεα μὲν

Εξοίδα, πολλὴ τῷδε τῷ φορήματος.

Ομως δὲ τληῖθι· τοῖσι γυμναίοισί τοι

Τό, τ' αἶχρὸν ἐχθρὸν, καὶ τὸ χρηστὸν ἄκλειες.

490

Σοὶ δ' ἐκλιπόντι τῷτ', ὄνειδος ἔ καλόν·

Δράσαντι δ' ὦ παῖ, πλεῖστον ἄκλειας γέρας,

Εάν μόλω γὰρ ζῶν πρὸς Οἰτάαν χθόνα,

Οἷ' ἡμέρας τοι μόχθος ἔχ' ὅλης μιᾶς.

Τόλμησον, ἐμβαλῶ μ' ὅπη Δέλεις ἄγων,

Ες ἀντλίαν, ἐς πῶραν, ἐς πρύμνανθ', ὅποι

Ἡμισα μέλλω τὸς ξυνόντας ἀλγυνεῖν.

Νεῦσον πρὸς αὐτῷ Ζηνὸς ἱκεσίῃ, τέκνον·

Πείσῃσι· προσιπνῶ σε γόνασι, καὶ περ ὦν

Ἀκράτωρ ὁ τλήμων χολός· ἀλλὰ μή μ' ἀφῆς

500

Ερημον ἔτω χωρὶς ἀνθρώπων εἴθε·

Ἀλλ' ἢ πρὸς οἶκον τὸν σὸν ἐκσωσόν μ' ἄγων,

Ἡ πρὸς τὰ Χαλκώδοντος Εὐβοίας σταθμά.

Κακέϊθεν ἔ μοι μακρὸς εἰς Οἶτην δόλος,

Τραχινίαν τε δειράδα, καὶ τὸν εὖροον

Στερχειὸν ἔσα, πατρί μ' ὡς δαίξης φίλῳ.

VOL. II.

A a a

Ον

Οἱ δὲ παλαῶν ἐξότε δέδοικ' ἐγὼ
 Μὴ μοι βεβήκοι· πολλὰ γὰρ τοῖς ἱκμήοις
 Ἐσελλον αὐτὸς ἱκεσίης πέμπων λιτάς,
 Αὐτόσολον πέμψαντά μ' ἐκσῶσαι δόμοις.
 510 Ἀλλ' ἢ τέθνηκεν, ἢ τὰ τῶν διακόνων
 Ὡς εἶκος οἶμαι, τὸ μὲν ἐν σμικρῷ μέρος
 Ποιέμενοι, τὸν οἶκαδ' ἠπειγον σόλον.
 Νῦν δ' (εἰς σὲ γὰρ πομπὸν τε καὶ αὐτὸν ἄγγελον
 Ηκω) σὺ σῶσον· σὺ μ' ἐλέησον, εἰσορῶν
 Ὡς πάντῃ δεινὰ καὶ πικινδύνως βροτοῖς
 Κεῖται, παθεῖν μὲν εὔ, παθεῖν δὲ θάτερα.
 Χρὴ δ' ἐκλὸς ὄντα πημάτων, τὰ δεῖν ὁρᾶν·
 Χῶταν τις εὔ ζῇ, τηνικαῦτα τὸν βίον
 520 Σκοπεῖν μάλιστα μὴ διαφθαρεῖς λάθῃ.

Ἀντιστροφή.

ΧΟ. Οἴκλειρ' ἄναξ· πολλῶν δ' ἔλε-
 ξεν δυσοῖσιν πόνων
 Αθλ', ὅσα μηδεὶς τῶν ἐμῶν τύχοι φίλων·
 Εἰ δὲ πικρὸς ἄναξ
 Εχθεὶς Ἀτρεΐδας,
 Εγὼ μὲν τὸ κείνων
 Κακὸν τῷδε κέρδος
 Μέγα τιθέμενος, ἐν-
 θά περ ἐπιμέμονεν,
 Επ' ἀσόλῃ ταχείας
 530 Νεὸς πορδύσαμ' ἂν ἐς
 Δόμους· τὰν ἐκ Θεῶν
 Νέμεσιν ἐκφυγών.

V. 528 al. μέγισθός μενος.

Qui mihi jampridem timeo

Ne mortuus sit : nam diligenter his, qui huc venerunt

Mandavi, ut eum meis verbis orarent,

Ut missa navi certa me domum reduceret.

510

Sed vel is interiit, vel ministri,

Ut credibile est, me neglecto,

Domum profecti sunt.

Nunc igitur ad te deductorem atque simul nuncium

Confugio, tu me serva, tu mei miserere, recordatus

Quam res humanae fragiles et periculo expositae sunt :

Nunc faeliciter, nunc secus agunt homines.

Decet vero eum, cui res secundae sunt, afflictos respicere :

Et cum quis bene vivit, tunc diligenter

Cavere debet, ne imprudenter eam fortunam corrumpat.

ANTISTROPHE.

CH. Miserere Rex, multarum commemoravit

521

Aerumnarum certamina,

Quae non accidunt meis amicis.

Sed si infensos

Odisti Atridas,

Ego quidem illorum

Injuriam huic lucrum

Magnum apponens,

Hunc, quia vehementer cupit,

In bene instructa, celeri

530

Navi trajicerem

In patriam, Deorum

Vindictam effugiens.

NEOPTOLEMUS, CHORUS, PHILOCTETES, MERCATOR.

I AMBI.

NEO.

VIDE ne nunc sis facilis,
Cum autem pertaesus morbi fueris,
Tunc non sis idem.

CH. Minime haec unquam mihi
Culpa jure exprobrabitur.

NE. Turpe est me minus benignum
Erga hospitem esse quam te. 540
Quare, si videtur, navigemus, veniat statim,
Navis ipsum receptum vehet, nec denegabitur ei,
Modo Dii liberent nos ex hac terra,
Ut navigemus quo volumus.

PHI. O diem laetum, O suavissimum virum,
O chari nautae, quomodo vobis reipsa
Ostendam, quam me vobis amicum feceritis?
Eamus O fili, ac salutemus
Miseram domum; ut videas,
Unde vixerim, quam fuerim tolerans, 550
Nemo oculis solum aspectum
Capiens, praeter me, tulisset haec:
Ego necessitate coactus didici haec boni consulere.

CH. Sistite, videamus, duo viri,
Comes noster et alienus quidam
Procedunt, quibus auditis, postea intrabitis.

ME. Nate Achillis, hunc socium,

Qui

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ, ΧΟΡΟΣ, ΦΙΛΟΚΤΗ-
ΤΗΣ, ΕΜΠΟΡΟΣ.

Ιαμβοί.

ΝΕ.

ΟΡΑ σὺ μὴ νῦν μὲν τις ἄχερὴς παρῆς,
Οταν δὲ πλεῖστης τῆς νόσῃ ξυνεσία,
Τὸτ' ἔκείθ' ὧντὸς τοῖς λόγοις φανῆς.

ΧΟ. Ηκιστα· τῷτ' ἔκ' ἐὼδ' ὅπως πότε εἰς ἐμὲ
Τένειδος ἔξεις ἐνδίκως ὀνειδίσαι.

ΝΕ. Αλλ' ἀχρὰ μύητοι, σὺ γέ μ' ἐνδέεσθαι
Ξένω φανῆσαι πρὸς τὸ καίριον ποιεῖν.

Αλλ' εἰ δοκῇ, πλέω μιν, ὁρμάδω ταχύς.
Χὴ ναῦς γὰρ ἄξει, καὶ ἀπαρηνήσεται.

Μόνον Θεοὶ (ῶζοιεν ἔκ γε τῆσδε γῆς
Ημᾶς, ὅποι τ' ἐνθένδε βελοίμεθα πλεῖν.

ΦΙ. Ω φίλτατον μὲν ἦμαρ, ἡδίστος δ' ἀνὴρ,
Φίλοι δὲ ναῦται, πῶς ἂν ὑμῖν ἐμφανῆς

Ερῶ ἡμοίμην ὥς μ' ἔθεο περσφιλῇ;

Ιω μιν ὦ παῖ, προσκύσαντες τὴν ἔσω

Λοικὸν εἰσοίκησιν, ὥς με καὶ μάθης

Αφ' ὧν διέζων, ὥς τ' ἔφυν ἀκάρδιος.

Οἶμα γὰρ ἔδ' ἂν ὁμμασιν μόνην θέαν

Ἄλλον λαβόντα πλὴν ἐμῶ, τλήναι τάδε.

Εγὼ δ' ἀνάγκη πρῶταθον εἶρξαι τάδε.

ΧΟ. Επὶ χεῖλον, μάθω μιν· ἄνδρε γὰρ δύω,

Ὁ μὲν, νεὼς σῆς ναυβάτης, ὁ δ' ἀλλόθρης,

Χαρῆιτον, ὧν μαθόντες, αὐθις εἴτιτον.

ΕΜ. Αχιλλέως παῖ, τόνδε τὸν ξυνέμπορον,

Ος ἦν νεὸς σῆς σὺν δυοῖν ἄλλοιιν φύλαξ,
 Εκέλδσ' ἐμοί (ε πῶ κυρῶν εἴης φράσαι,
 560 Επεὶ περ ἀνέκυρσα, δοξάζων μὲν ὕ,
 Τύχῃ δέ πως πρὸς ταυτὸν ὀρμιοθεῖς πείδον.
 Πλέων γὰρ ὁ ναύκληρος ἔ πολλῶν σόλω
 Ἀπ' Ἰλίου πρὸς οἶκον ἐς τὴν εὐβοίην
 Πεπάρηθον, ὡς ἤκησα τῆς ναύτας, ὅτι
 Σοὶ πάντες εἶεν οἱ νεναντοληκότες,
 Εδοξέ μοι, μὴ σῖγα, πρὶν φράσαιμί σοι,
 Τὸν πλεῖον ποιῆντα, πρηνυχόντι τῷ ἴσων.
 Οὐθεν σύ πε κάτοισθα τῷ σωτῆρι,
 Α τοῖσιν Ἀργείοισιν ἀμφὶ σ' ἕνεκα
 Βελδ' ματ' ἐσί· καὶ μόνον βελδ' ματα,
 570 Ἀλλ' ἔρβω δρώμεν, ἕκείτ' ἐξαργύμενα.

ΝΕ. Ἀλλ' ἡ χάρις μὲν τῆς προμηθείας ξένη,
 Εἰ μὴ κακὸς σέφευκα, προσφιλεῖς μενεῖ.
 Φράσον δ' ἅπερ γ' ἐλεξας, ὡς μάθω τί μοι
 Νεώτερον βέλδμ' ἀπ' Ἀργείων ἔχεις.

ΕΜ. Φρῆδοι δῶκοντές (ε ναυτικῶ σόλω,
 Φοίνιξ δ' ὁ πρέσβυς, οἱ τε Θησέως κόροι.

ΝΕ. Ὡς ἐκ βίας μ' ἄξοντες, ἢ λόγοις πάλιν;

ΕΜ. Οὐκ οἶδ'· ἀκέσας δ' ἄγγελος πάρεμι σοι.

ΝΕ. Ἡ ταῦτα δὴ Φοίνιξ τε χ' οἱ ξυναυβάται 580
 Οὕτω καθ' ὀρμὴν δρῶσιν Ἀτρεϊδῶν χάριν;

ΕΜ. Ὡς ταῦτ' ἐπίσω δρώμεν, ἔ μέλλοντ' ἔτι.

ΝΕ. Πῶς ἐν Ὀδυσσεὺς πρὸς τὰδ' ἐκ αὐτάγγελος
 Πλεῖν ἦν ἔτοιμος; ἢ φόβος τίς εἰργέειν;

ΕΜ. Κεῖνός γ' ἐπ' ἄλλον ἄνδρ', ὁ Τυδεὺς τε παῖς,
 Εξελλον ἠνίκ' ἐξανηγόμεν ἔσω.

ΝΕ. Πρὸς ποῖον ἂν τόνδ' αὐτὸς ἔδυσσε ἔπλη;

ΕΜ.

Qui fuit custos navis tuae, cum duobus aliis
Jussi mihi de te, ubicunque esses, dicere,
Postquam in te incidi praeter opinionem,
Casu applicans ad eundem locum.

560

Navigans enim non magna cum classe
Ex Ilio domum in vitiferam
Peparethum, postquam audiui
Quod hic essent omnes tui nautae,
Decrevi non tacite, priusquam tibi dicerem,
Navigare, postquam ad amicos veni.

Non scis forsân quae de te

Argivi habeant nova

Consilia, nec consilia tantum,

570

Sed facta non amplius irrita.

NE. Gratia pro admonitione,

Si non malus sum, jucunda tibi reposta erit.

Dic autem quae innuisti, ut sciam

Quid mihi novi consilii a Graecis afferas.

ME. Discefferunt, ut persequantur te classe
Phoenix senex, et Thesei filii.

NE. Ut vi ducturi me an verbis?

ME. Nescio, sed quod audiui id tibi nuntio.

NE. An Phoenix et socii

580

Haec faciunt propter Atridas?

ME. Scito, quae haec faciunt, et non cunctantur.

NE. Quare Ulysses non ipse nuntius

Huc navigat? An metus eum detinet?

ME. Hic et Diomedes ad alium virum

Navigabant, cum ego discederem.

NE. Ad quem vero Ulysses navigabat?

ME.

ME. Est quispiam : sed primum dicito,
Quis iste sit, submissa voce dicito.

NE. Hic est incytus ille Philoctetes.

ME. Ne plura dicas, sed quam primum
Naviga, atque ex hac terra te proripe.

PHI. Quid ait O fili ? Quare clam
Me venditis perplexo sermone ?

NE. Nondum scio quid dicat,
Sed ipse clare dicat coram nobis omnibus.

ME. Ne me prodas exercitui,
Ut dicam, quae non convenit ; multis beneficiis
Ab illis affectus, bona rependo pro tenuitate mea.

NE. Ego Atridis sum hostis, et hic mihi
Summus amicus est, quia odit Atridas :
Non igitur occultes quidquam,
Quod mihi gratum putabis.

ME. Vide quid agas.

NE. Id ipse confidero.

ME. Tu eris in culpa.

NE. Quanam ?

ME. Adversus hunc, ut audis, duo viri
Diomedes et Ulysses,

Conjurati navigant, aut verbis
Persuasuri aut vi coacturi,
Idque omnes Graeci audiverunt
Ulysssem dicere ; hic enim plus
Audaciae habet ad haec facienda.

NE. Quare Graeci ex tanto intervallo
Curam habent hujus Philoctetae,
Quem multo ante ejecerunt ?

ΕΜ. Ἦν δὴ τις. ἀλλὰ τόνδε μοι πρῶτον φράσον,
Τίς ἐσιν· ἂν λέγῃς δέ, μὴ φάνη μέγα.

ΝΕ. Οδ' ἔς' ὁ κλεινός (ροι Φιλοκλήτης ξένη.

590

ΕΜ. Μὴ νῦν μ' ἔρῃ τὰ πλείον', ἀλλ' ὅσον τάχος
Εκπλῆ (εαυτὸν ξυλλαβὼν ἐκ τῆσδε γῆς.

ΦΙ. Τί φησιν ὦ παῖ; τί με καλὰ (κότον ποτὲ
Διμπολᾷ λόγοισι πρὸς σ' ὁ ναυβάτης;

ΝΕ. Οὐκ οἶδά πω τί φησι· δεῖδ' αὐτὸν λέγειν
Εἰς φῶς ὃ λέξει πρὸς (ε καμὲ, τὺς δέ τε.

ΕΜ. Ω παῖρμι Ἀχιλλέως, μὴ με διαβάλλῃς στρατῷ,
Λέγονθ' ἂ μὴ δεῖ. πόλλ' ἐγὼ κείνων ὑπο
Δρῶν ἀντιπάχω χρυσά γ', οἷ' ἀνὴρ πένης.

ΝΕ. Εγὼ εἰμ' Ἀτρείδας δυσμῆς· ἔτος δέ μοι φίλος μέγιστος,
ἔνεκ' Ἀτρείδας συγεῖ.

600

Δεῖ δὴ σ' ἔμοιγ' ἐλθόντα προσφιλεῖ λόγον
Κρυψαὶ πρὸς ἡμᾶς μηδέν' ὦν ἀκήκοας.

ΕΜ. Ορα τί ποιεῖς παῖ.

ΝΕ. Σκοπῶ καὶ γὰρ πάλα.

ΕΜ. Σὲ θήσομαι τῶνδ' αἵτιον.

ΝΕ. Ποῖν λέγων;

ΕΜ. Λέγω, πὶ τῦτον ἄνδρε τῷδ' ὥπερ κλύεις,
Ὁ Τυδέως παῖς, ἦτ' Οδυσσεὺς βία,

Διῶμοι πολέεσιν, ἦ μὴν ἢ λόγῳ
Πείσαντες ἄξιν ἢ πρὸς ἰχύος κράτος.

610

Καὶ ταῦτ' Ἀχαιοὶ πάντες ἤκνον (αφῶς
Οδυσσεὺς λέγοντος· ἔτος γὰρ πλέον

Τὸ θάρσος εἶχε θατέρη, δράσειν τάδε.

ΝΕ. Τίνος δ' Ἀτρείδας τῶδ' ἄγαν ἔτω χρόνῳ

Τοσῶδ' ἐπεσρέφοντο πράγματιος χάριν,

Ὅν τ' εἶχον ἤδη χρόνιον ἐκβεβληκότες;

VOL. II.

B b b

Τίς

V. 608 al. ὥπερ.

Τίς ὁ πόθος αὐτὸς ἵκετ', ἢ Θεῶν βία,
Καὶ νέμεσις, οἳ περ ἔργ' ἀμύνουσιν κακά;

ΕΜ. Εγὼ (εἰ τῆτ' (ἴσως γὰρ ἐκ ἀκήκοας)

620

Πᾶν ἐκδιδάξω· μάντις ἦν τις Ἀγενῆς,
Πριάμῃ μὲν υἱὸς, ὄνομα δ' ὠνομάζετο
Ελενος, ὃν ἔτος νυκτὸς ἐξελθὼν μόνος
Ὁ πᾶντ' ἀκῶν ἀγχαρὰ καὶ λωβήτ' ἐπι
Δόλιος Οδυσσεὺς εἶλε· δέσμιόν τ' ἄγων,
Εδεῖξ' Ἀχαιοῖς ἐς μέσον θῆραν καλὴν.
Ὅς δὴ τὰ τ' ἄλλ' αὐτοῖσι πᾶντ' ἐθέτισσε,
Καὶ τὰπὶ Τροίᾳ Πέρσῃ μὲν ὡς ἔμηνε ποιεῖν
Πέρσοιεν, εἰ μὴ τόνδε πείσαντες λόγῳ
Αγοινίῳ νῆσιν τῆσδ' ἐφ' ἧς ναεῖται ταῦν.

630

Καὶ ταῦθ' ὅπως ἤκυσεν ὁ Λαερτιάδης τόκος
Τὸν μάντιν εἰπόντ' ἀθέως ὑπέχετο
Τὸν ἄνδρ' Ἀχαιοῖς τόνδε δηλώσειν ἄγων.
Οἴοιτο μὲν μάστιγι ἐκείσιν λαβὼν·
Εἰ μὴ θέλοι δ', ἄκοντα καὶ τέτων, κάρα
Τέμνειν ἐφείτο τῷ Δελόνι, μὴ τυχόν.
Ἦκυσας ὦ πᾶσι πᾶντα· τὸ πᾶν δὲν δέ τοι
Καὐτῷ παραγνῶ, κεί τινος κήδη πέρι.

ΦΙ. Οἴμοι τάλας· ἢ κῆνος ἢ πᾶσα βλάβη
Εμὲ εἰς Ἀχαιὸς ὥμοσεν πείσας τελεῖν;
Πεισθήσομαι γὰρ ὥδε καὶ ἄλλοι θανόν
Πρὸς φῶς ἀνελθεῖν, ὥσπερ ἔκινε πάλιν.

640

ΕΜ. Οὐκ οἶδ' ἐγὼ ταῦτ'· ἀλλ' ἐγὼ μὲν εἴμ' ἐπὶ
Ναῦν, σφῶϊν δ' ὅπως ἄριστα (υμφεροί Θεός.

ΦΙ. Οὐκῆν τὰδ' ὦ πᾶσι δεινά, τὸν Λαερτιάδην
Εμὲ ἐλπίσαι ποτ' ἂν λόγοισι μαλθακοῖς
Δεῖξαι νεὸς ἄγοντ' ἐν Ἀργείοις μέσοις;

Οὐ.

Unde oritur hoc desiderium? an a Diis
Vel a Nemese qui puniunt malefacta?

ME. Ego narrabo tibi, qui forte non audieris:

620

Vates quidam erat eximius

Priami filius, nominabatur

Helenus, quem noctu egressus

(Hic cui omnes maledicunt,)

Dolosus Ulysses, cepit, victumque

Adduxit ad Graecos pulchram praedam:

Qui et alia vaticinatus est,

Et quod Pergama non essent

Expugnaturi, nisi hunc persuasum

Educerent ex hac insula, ubi nunc habitat.

630

Haec postquam audivit Ulysses

Ex vate, statim promisit,

Se hunc adducturum esse ad Graecos:

Sperabat quidem se volentem esse adducturum,

Sed, si nolet, vi coacturum: et pactus est, ut sibi caput

Praecidatur, si hoc non efficiat.

Audisti omnia, ut properetis moneo,

Tu, et si quis praeterea tibi curae est,

PHI. Hei mihi, an scelus illud

Juravit, se mihi persuasurum esse?

640

Sic persuadebor ex morte in vitam ut redeam,

Sicut illius pater Sisyphus.

ME. Nescio, sed ego ad navim eo,

Vobis det Deus quod optimum est.

PHI. Nonne hoc injustissimum est,

Quod Ulysses sperat verbis flexurum me esse,

Et ad Graecos adducturum? non fiet:

B b b 2

Citius

Citius viperam malim audire,

Quae me claudum fecit.

Sed dicit, et audet omnia.

650

Et nunc scio, quod sit adventurus.

Quare, O fili, cedamus, ut mare

Dirimat nos a navi Ulyssis.

Eamus, festinatio tempestitiva

Post laborem, somnum et quietem affert.

NE. Tunc cum ventus secundus erit,

Navigabimus, nunc enim adversus spirat.

PHI. Semper bona est navigatio fugienti mala.

NE. Non, nam et Ulyssi adversantur venti.

PHI. Non sunt praedonibus venti contrarii,

660

Cum fallere et praedari licet.

NE. Si videtur ergo, cedamus, fume tecum

Ea, quae vis, atque ea quibus opus habes.

PHI. Sunt quaedam quibus opus habeo, etiamsi pauca.

NE. Quid est quod mea navis non suppedabit?

PHI. Folia quaedam sunt, quibus semper
Sopire vulnus et mitigare soleo.

NE. Cape, et si quid aliud libet.

PHI. Si quid mihi de arcu hoc
Relictum est, ne quis alius auferat.

670

NE. An hos nobiles arcus habes?

PHI. Hos, nec enim alios gesto.

NE. Licetne prope contemplari,
Et gestare et osculari tanquam aliquod Numen?

PHI. Tibi et hoc, et mea alia,
Quae tibi commoda sunt, contingent.

NE. Amo certe, sed sic tamen,

Ut

Οὐ· θάσσον ἂν τῆς πλεῖστον ἐχθίστης ἐμοὶ
Κλύοιμ' ἐχίδνης, ἢ μ' ἔθηκεν ὧδ' ἅπεν.

Αλλ' ἐς' ἐκείνῳ πάντῃα λεκτὰ, πάντα δὲ
Τολμηά· ἢ νῦν οἶδ' ὅθ' ἔνεχ' ἵξε).

Αλλ' ὦ τέκνον, χωρῶμεν· ὥς ἡμᾶς πολὺ
Πέλαγος ὀρίζει τῆς Οδυσσεύος νεώς.

Ἰωμεν· ἦτοι κάρσιος πωγδῆ, πόντος

Λίξαντος, ὕπνον κἀνάπαυλαν ἦγαγν.

NE. Οὐκὲν ἐπεὶ δὲ πνεῦμα τὸν πρῶτος ἀγῆ,

Τότε σελεύμεν· νῦν γὰρ ἀνίστασθαι.

ΦΙ. Αἰεὶ καλὸς πλεῖς ἐὼδ' ὅταν φάγῃς κακά.

NE. Οὐκ· ἀλλὰ καὶ κείνοισι ταῦτ' ἐναντία.

ΦΙ. Οὐκ ἔστι λησῆς πνεῦμ' ἐναντιέμενον,

Ὅταν παρῇ κλέψαι τε καὶ ἀρπάσαι βία.

NE. Αλλ' εἰ δοκεῖ, χωρῶμεν, ἐνδοθεν λαβὼν

Ὅτε σὲ χρεῖα καὶ πόθος μάστις ἔχῃ.

ΦΙ. Αλλ' ἔστιν ὧν δεῖ, καὶ περὶ ἃ πολλῶν ἄπο.

NE. Τί τῶθ' ὃ μὴ νεὸς γε τῆς ἐμῆς ἐνι;

ΦΙ. Φύλλον τί μοι πάρεςιν, ὃ μάστις αἰεὶ

Κοιμῶ τόδ' ἔλκος, ὥς πρᾶννεν πάνυ.

NE. Αλλ' ἔκφερ' αὐτό· τί γὰρ ἔτ' ἄλλ' ἐρεῖς λαβεῖν;

ΦΙ. Οἶμοι, τί τόξων τῶνδ' ἀπημελημέρον

Παρερρύηκεν; ὥς λίπω μήτῳ λαβεῖν.

NE. Ἡ ταῦτα γὰρ τὰ κλεινὰ τόξ' ἅνῃν ἔχεις;

ΦΙ. Ταῦτ'· ἢ γὰρ ἄλλα γ' ἐὼδ' ἃ βασιάζω χεροῖν.

NE. Ἀρ' ἔστιν ὥς κἀγγύθεν θείαν λαβεῖν,

Καὶ βασάσαι με, προσκύσαι δ' ὡς περ Θεόν;

ΦΙ. Σοὶ γ' ὦ τέκνον καὶ τῷτο, καλλοτέρῳ ἐμῷ

Ὅποιον ἂν (οἱ ξυμφέρῃ γῆρύσει).

NE. Καὶ μὴν ἐρῶ γε· τὸν δ' ἐρωθ' ἔτις ἔχω·

E'

V. 656 al. ἄη.

V. 669 Εἰ μοί τι Jo. Auratus.

Εἴ μοι δέμις, δέλοιμ' ἄν· εἰ δὲ μὴ, πάρες·

ΦΙ. Οσιαῖ τε φωνεῖς, ἐσί τ' ὦ τέκνον δέμις,
 Ος γ' ἤλιν τόδ' εἰσορᾶν ἐμοὶ φάος
 Μόνος δέδωκας, ὃς χθόν' Οἰταίαν ἰδεῖν,
 Ος πατέρα πρέσβυν, ὃς φίλος, ὃς τῷ ἐμῷ
 Εχθρῶν μ' ἐνερθεν ὄντ' ἀνέστησας πέρα.
 Θάρσ'· παρέσται ταῦτά σοι καὶ διγγάνειν,
 Καὶ δόνη δῶνα. καὶ ξεπείξαο βροτῶν
 Αρετῆς ἑκάλε τῶνδ' ἐπιφαῦσαι μόνον.
 Εὐεργετῶν γὰρ καὶ αὐτὸς αὐτ' ἐκλήσάμην.
 Οὐκ ἄχθομαι σ' ἰδώντε καὶ λαβὼν φίλον,
 Οσὶς γὰρ εὖ δρᾶν εὖ παθὼν ἐπίστα),
 Παντὸς ἡρώϊτ' ἄν κλήμαλος κρείστων φίλος.

ΝΕ. Χωροῖς ἄν εἴσω.

ΦΙ. Καὶ σέ γ' εἰσάξω· τὸ γὰρ
 Νοσὺν ποθεῖ (εὖ συμπαράστατον λαβεῖν.

Αἰλιςροφίκα. Στροφή α'.

ΧΟ. Λόγῳ μὲν ἐξήκησ', ὅπως δ' ἐ μάλα,
 Τὸν πελάταν λέκλῳ
 Ποτὲ τῷ Διὸς Ἰξίονα κατ' ἄμπυκα
 Δρομάδα δέσμιον, ὥς
 Ελαβ' ὁ παγκρατῆς Κρόνος.
 Ἄλλον δ' ἔτιν' ἐγώ-
 γ' οἶδα κλύων, ἔδ' ἐσίδον μοῖρα
 Τῷδ' ἐχθίονι (υνίυχόντ' αἰνατῶν.
 Ος ἔτ' ἔρξας τίν', ἔτε νοσφίσας,
 Ἄλλ' ἴσος ἐν ἴσοις ἀνὴρ,
 Ὡλλυθ' ὦδ' ἀναξίως.
 Τόδε θαῦμα ἔχει με,
 Πῶς ποιεῖ, πῶς ποτ' ἀμφιπλήκλῳ

Ut si fas est cupiam, sin minus, omittas.

PHI. Pie dicis, licet autem, O fili,

Cum aspectum solis mihi

Solus reddideris, et patriam,

Et patrem senem, et amicos, meque

Cum subter hostes essem, erexisti,

Confide, licet haec tibi contrectare,

Et danti reddere, et gloriari,

Virtutis causa, quod solus contrectaveris :

Nam ego benefactis comparavi,

Non gravatim te video expertus amicum.

Qui enim beneficio affectus, vicissim benefacere novit,

Omni thesauro preciosior amicus fuerit.

NE. Abi intro.

PHI. Et te introducarn :

Nam propter morbum opus est mihi ministro.

ANTISTROPHICA. *Strophe 1.*

CH. Audivi, non vidi

Eum, qui insidiatus est thoro

Jovis, Ixionem, ut ad rotam

Ligatus agigaretur captivus,

Captum esse a Jove omnipotente.

Alium vero neminem

Audivi, nec vidi,

Qui in tristius fatum inciderit,

Quam hic, qui neminem laesit,

Sed vir justus in justis

Perit adeo indigne.

Hoc miror, Quomodo

Cum undique agitatis

Fluctibus

Fluctibus mergeretur,
Ita lachrymabilem vitam sustinere potuerit.

ANTISTROPHE 1.

Ventis expositus et pedibus captus,
Nullum cohabitorem,
Vicinum malum habens, apud quem gemitum mutuum
Gravemque ac cruentum
Ederet : vel qui
Vehementissimum fluxum
Sanie ferventem ulcerum,
Saucii pedis, leni remedio
Sopiret : si quis adsit,
Qui folium capiat ex terra altrice.
Reptat ipse passim,
Volutans se,
Sicut puer sine chara nutrice,
Ubi ut incedere possit,
Via plana est : si quando remittit saeva pestis.

STROPHE 2.

Non ex sacra terra cibum,
Nec ullum semen capit,
Quibus victitare solent
Homines qui ratione valent.
Praeterquam cum arcu et sagittis
Volucrem aliquam tetigit, qua vescatur.
O miseram animam,
Qui vini potu non gavisus est
Toto decennio, spectans vero
Sicubi sit aqua stagnans, ad eam arreptat.

Ροθίων μόνος κλύζων, πῶς
 Αρα πανδάκρυτον ἔτω βιωτὰν κατέχεν.

Αντίστροφὴ α΄.

Ἰν' αὐτὸς ἦν πρῶτος, ἔκ' ἔχων βάσιν,

Οὐδὲ τιν' ἐλχάρων,

Κακογείτονα παρ' ᾧ σόνον ἀντίτυπον

Βαρυβρῶτ' ἀποκλαύ-

σειν αἰμαληρόν· ὅ-

δ' ὅς ταν' θερμοσίαν

Αἰμάδα κηκιομῆραν ἐλκέων

Ενθήρη ποδὸς ἠπίοισι φύλλοις

Καίδανάσειεν, ἔτις ἐμπεσοι

Φορβάδος ἐκ γε γὰς ἐλεῖν.

Ερπὶ ἄλλοτ' ἄλλα γῶ

Τότ' ἂν εἰλυόμενος

Πᾶς ἄτερ ὡς φίλας τιθήνας,

Θθεν δ' μάρει ὑπάρχει

Πόρων, ἀνίκ' ἐξανή δακέθυμος ἄτα.

Στροφή β΄.

Οὐ φορβὰν ἱεράς

Γᾶς, πόρον ἐκ ἄλλων

Αἶρων, ᾧ νεμόμε-

ν' ἄνδρες ἀλφειῆς.

Πλὴν ἐξ ὠκυβόλων εἰ ποῖε τόξων

Πταῶν, πτανοῖς ἀνύσειε γαστρί φορβάν.

Ω μελέα ψυχὰ,

Ος μὴδ' οἰνοχύτε πώμαλος ἦ-

δη δεκέτη χρόνον· λάσων δ' ὅπρ

Γνοίη σατὸν εἰς ὕδωρ αἰεὶ πρηνέωμα.

VOL. II.

C c c

Αντί-

Αντιστροφή β'.

Νῦν δ' ἀνδρῶν ἀγαθῶν
 Παῖδός ὑπ' ἀνήϊσας,
 Εὐδαίμων ἀνύσῃ,
 Καὶ μέγας ἐκ κείνων.
 Ος νιν πονηρόν τ' ἄρασι, πλήθει
 Πολλῶν μηνῶν παύσας ἀγέ φρεσὶ αὐλᾶν
 Μηλιάδων Νυμφᾶν,
 Σπερχεῖς τε παρ' ὄχθας, ἢ ὃ χάλ-
 κασις ἀνὴρ Θεοῖς πλάθει πᾶσι
 Θείῳ πυρὶ παμφαῆς, Οἷτας ὑπὲρ ὄχθων.

Ιαμβοί.

NE. Ερπ' εἰ θέλεις, τί δή ποθ' ὦδ' ἐξ ἑδενός
 Λόγος (ῥωπᾶς, καποπλήκῃως ὦδ' ἔχη;

ΦΙ. Α ᾠ ᾠ ᾠ.

NE. Τί ἐσιν;

ΦΙ. Οὐδὲν δεινόν· ἀλλ' ἴθ' ὦ τέκνον.

NE. Μῶν ἄλλος ἔχεις τῆς παριεύσεως νόσος;

ΦΙ. Οὐδ' ἦτ' ἐγώ· ἀλλ' ἄρ' ἔτι κεφίζειν δοκῶ.

Ιὼ Θεοί.

NE. Τί τὸς Θεὸς ἔτως ἀνασένων καλεῖς;

ΦΙ. Σωτῆρας αὐτὸς ἡπίους δ' ἡμῖν μολεῖν.

Α ᾠ ᾠ ᾠ.

NE. Τί ποτε πέπονθας; ἔκ ἐρεῖς, ἀλλ' ὦδ' ἔστι
 Σιγηλός; ἐν κακῷ δέ τ' ἄρα φάνη κυρῶν.

ΦΙ. Ολωλα τέκνον, καὶ δυνήσομαι κακὸν

Κρύψαι παρ' ὑμῖν· ἀτρίαιά· διέρχεται,

Διέρχεται δύσηνος· ὦ τάλας ἐγώ.

Απόλωλα τέκνον, βρύχομαι τέκνον. παπαί.

Παπᾶ, παπᾶ, παπᾶ, παπᾶ, παπᾶ, παπᾶ.

Πρὸς Θεῶν πρῶτον εἴ τι (οἱ τέκνον πάρα

730

740

750

Εἶφος

ANTISTROPHE 2.

730 Nunc viri praeſtantis
 Filium fortitus,
 Foelix tandem finem faciet,
 Et magnus ex illis erit,
 Qui ipſum impoſitum navi,
 Poſt multos meſes in patriam vehet,
 Ad Melienſes Nymphas,
 Et ad fluenta Sperchii, ubi
 Hercules bellicoſus Diis miſcetur omnibus
 Rogo divino lucens Oetae vertice.

730

I AMBI.

NE. Perge ſi vis : quid ita nulla
 De cauſa taces, et quaſi attonitus ſtupes?

740

PHI. Heu, heu.

NE Quidnam eſt?

PHI. Nihil mali eſt, ſed perge.

NE. An cohibes dolorem iſtantis morbi?

PHI. Non, ſed jam videor levius habere.

O Superi!

NE. Quidnam gemens invocas Deos?

PHI. Ut adſint nobis placidi ſervatores.

Ah, ah.

750

NE. Quid tibi accidit? non dices? cur ita es
 Taciturnus? nam aliquid mali habere videris.

PHI. Perii, fili, nec potero hoc malum

Vos celare: heu! tranſadigor,

Tranſadigor infelix, O me miſerum!

Perii fili, conficior, hei mihi,

Heu, heu me miſerum!

Per Deum, ſi tibi in promptu eſt

C c c 2

Gladius,

Gladius, ferito pedem meum.

Praecide quamprimum, ne parcas vitae,

760

Age, O fili.

NE. Quidnam tibi ita subito accidit, quamobrem
Tantos clamores ac gemitus cies?

PHI. Nosti fili.

NE. Quid est?

PHI. Nosti fili.

NE. Quid tibi est?

PHI. Nescio.

NE. Quomodo nescis?

PHI. Heu heu.

770

NE. Quam faeva est accessio hujus morbi?

PHI. Saevior, quam ut dici queat, sed misereat te mei.

NE. Quid faciam ergo?

PHI. Ne propter metum me deferas.

Accedit enim per intervalla sicut erroneas solent,

Ubi expletus est—heu!

NE. Heu miserum te,

Qui infoelix multiplici dolore confici videris.

Visne ut te apprehendam, ac gestem?

PHI. Nequaquam, sed arcum cape,
Quemadmodum me prius rogasti, donec
Remiserit saevitia morbi:

780

Serva ac custodi ipsum. Nam me somnus

Occupat, cum morbus desaevit,

Nec prius desinere possum, sed opus est ut me finatis

Tranquillum quiescere. Si vero interea

Venerint illi, per Deos te obtestor,

Ne volens, aut nolens, aut ullo artificio

Victus, illis tela concedas, ne te ipsum

Et

Ξίφος χερσίν, πάταξον εἰς ἄκρον πόδα·
 Απάμειπον ὡς τάχιστα· μὴ φείσῃ βίη.
 Ἰὺ ὦ παῖ.

760

ΝΕ. Τίδ' ἐσιν ἔτω νεοχμὸν ἐξαίφνης, ὅτε
 Τσάνδ' ἰὺγὴν καὶ σόνον (αὐτὲ ποιεῖς;

ΦΙ. Οἶδ' ὦ τέκνον;

ΝΕ. Τί ἐσιν;

ΦΙ. Οἶδ' ὦ παῖ;

ΝΕ. Τί (οἱ;

ΦΙ. Οὐκ οἶδα.

ΝΕ. Πῶς ἐκ οἶδα;

ΦΙ. Παππὰ, παππὰ, παῖ.

770

ΝΕ. Δεινὸν γε τέπισταλμα τῷ νοσήματι.

ΦΙ. Δεινὸν γὰρ, ἔδὲ ρητόν· ἀλλ' οἴκλειρέ με.

ΝΕ. Τί δῆτα δράσω;

ΦΙ. Μὴ με ταρβήσας προδῶς.

Νῆς γὰρ αὕτη διὰ χρόνον πλάνοις ἴσως
 Ως ἐξεπλήσθη, φεῦ.

ΝΕ. Ἰὼ δύσθηκε σύ.

Δύσθηκε δῆτα διὰ πόνων πάντων φανείς·

Βέλε λάβωμαι δῆτα καὶ θίγω τί (εἰ;

ΦΙ. Μὴ δῆτα τῷτόγ'· ἀλλὰ μοι τὰ τόξ' ἐλὼν

780

Τὰδ' ὥσπερ ἤτῃ μ' ἀρτίως, ἕως ἀνῆ

Τὸ πῆμα τῷτο τῆς νόσου τὸ νῦν παρὸν,

Σὺ δ' αὐτὰ, καὶ φύλαττε· λαμβάνε γὰρ ἔν

Ἰππος μ' ὅταν περ τὸ κακὸν ἐξίῃ τόδε.

Κῆκ' ἐστὶ λήξαι πρῶτον, ἀλλ' ἔαν' χρεῶν

Εὐκλειον εὐδεῖν· ἦν δὲ τῷδε τῷ χρόνῳ

Μέλωσ' ἐκείνοι, πρὸς Θεῶν ἐφίεμαι

Εκόντα μὴτ' ἄκοντα, μὴ τέ τῳ τέχνῃ

Καίτοις μεθεῖναι ταῦτα· μὴ (αὐτόνθ' ἅμα,

Κῆμ'

760

770

780

Et

Κἄμ' ὄντα (αὐτῷ παύροπον, κλείνας ἤμῃ.

790

ΝΕ. Θάρσῃ· παυνοίας ἔνεκ', εἰ δοθήσῃ),
Πλὴν (οἱ τε κἄμοι· ξὺν τύχῃ δὲ παύσφερε.

ΦΙ. Ἰδὲ δέχῃ παῖ, τὸν φθόνον δὲ παύσκυσον·
Μὴ (οἱ ἡμέτερά πολύπον' αὐτά· μὴδ' ὅπως
Εμοὶ τε καὶ τῷ παύρῳ ἐμὲ κεκλημμένῳ.

ΝΕ. Ω Θεοὶ, ἡύοιτο ταῦτα νῶϊν· ἡύοιτο δὲ
Πλὺς ἑρίος τε καὶ Ἀσφαλῆς, ὅποι ποτὲ
Θεὸς δικαιοῖ, χῶ σόλος παύσυνε).

ΦΙ. Ἀλλ' ἔν δέδοικα μὴ μ' ἀτελὲς Ἀχὴν, τέκνον.
Στάζει γὰρ αὖ μοι φοίνιον τόδ' ἐκ βυθῶ
Κηκῆιον ἄμμα καὶ τι παύσδοκῶ νέον.

800

Παπαῖ, φεῦ.

Παπαὶ μάλ'· ὦ παῖ, οἷά μ' ἐργάσῃ κακὰ.

Παύσέρπῃ,

Παύσέρχῃ) τόδ' ἐλγύς· οἷμοι μοι τάλας.

Εχέει τὸ παύσλμα· μὴ φύγῃε μὴδαμῇ.

Ατατλαί.

Ω ξένη Κεφαλλὴν εἴθε (εἰ διαμπερὲς
Στέρνων ἔχοιτ' ἄλγισις ἦδε· φεῦ, παπαί.

810

Παπαὶ μάλ' αὖθις· ὦ διπλοῖ στρατηλάται,
Αγάμεμνον, ὦ Μενέλαε, πῶς ἂν ἀντ' ἐμῷ
Τὸν ἴσον χρόνον τρέφοιτε τήνδε τὴν νόσον;
Ω μοι μοι.

Ω θάνατε, θάνατε, πῶς αἰὲ καλέμενος
Οὕτω κατ' ἡμᾶς, εἰ δύνῃ μολεῖν ποτὲ;

Ω τέκνον, ὦ ἡνῶμον, ἀλλὰ (υλλαβῶν
Τῷ Λημνίῳ τῷδ' ἀνακαλεμμένῳ πυρὶ,
Εμπρησον ὦ ἡνῶμε· καὶ γὰρ τοι ποτὲ
Τὸν τῷ Διὸς παῖδ' ἀντὶ τῶνδε τῶν ὅπλων

A νῦν

Et me tibi supplicem factum simul perdas.

790

NE. Ne metuas, sciens nemini relinquam,
Praeterquam tibi et mihi. Ergo quod bene vertat porrige.

PHI. Age accipe, et Livori supplica,
Ne tibi aerumnosa sint, quemadmodum
Mihi, et illi qui ante me habuit, fuerunt.

NE. O Superi, utinam ita fiat, et utinam
Secundus cursus nobis contingat, eo
Quo Deus nos ducet, et quo nos navis portabit.

PHI. Vereor O fili, ne hoc votum sit irritum :

Nam mihi rursus ex profundo stillat ater
Sanguis ebulliens : et quid novi expecto.

800

Hei mihi !

Hei mihi iterum ! O pes, quanto dolore me afficis ?

Accedit,

Accedit hoc malum propius : miserum me !

Hoc agite, ne quaeso deferatis me.

Heu Heu !

O Ulysse, utinam iste dolor

Fixus tibi esset in pectore : hei mihi !

Hei iterum ! O vos gemini Duces,

810

Agamemnon et Menelae, quomodo pro me

Tanto tempore sustinuissetis hunc morbum ?

Hei mihi !

O Mors mors, quare tam saepe vocata

Quotidie, non potes venire aliquando ?

O generose adolescens, cape

Ignem Lemnium resuscitatum,

Ure, quemadmodum et ego olim

Jovis filio pro his armis

Quae

Quae tu nunc servas, tale officium praestiti.

820

Quid ais fili?

Quid ais? an taces? ubinam animo peregrinaris?

NE. Dolore afficior, et propter tua mala gemo.

PHI. Bonum animum habe fili, nam hic morbus
Violenter accedit, sed cito recedit.

Obsecro vero te, ne me deferas solum.

NE. Ne time, manebimus.

PHI. An manes?

NE. Certo scias.

PHI. Non decet, ut te jurejurando obligem.

830

NE. Neque fas est, me, te relicto, discedere.

PHI. Cedo dextram fidei testem.

NE. Do fidem, mansurum me esse.

PHI. Illuc, me, illuc.

NE. Quorsum dicis?

PHI. Sursum.

NE. Quid desipis iterum? quid in coelum suspicis?

PHI. Omitte me, mitte.

NE. Quo remittam?

PHI. Omitte tandem.

840

NE. Non sinam inquam.

PHI. Enecas, si attigeris.

NE. Atque omitto, an nunc rectius sapis?

PHI. O terra excipe me moribundum, sicut nunc sum:
Nam morbi saevitia non amplius erigere me finit.

NE. Somnus videtur hunc virum paulo post
Oppressurus esse: resupinat enim caput,
Et sudor a toto corpore fluit,

Atque infimo in pede nigra vena rupta est,
Unde sanguis erumpit: sed sinamus eum

850

Ita

Α νῦν σὺ ῥῶσεις, τῦτ' ἐπηξίωσα δρᾶν.

820

Τί φῆς πᾶ;

Τί φῆς; τί σιγᾶς; πῶ ποτ' ὦν τέκνον κυρεῖς;

ΝΕ. Αλγῶ πάλας δὴ τάπιδ' ἱερῶν κακῶν.

ΦΙ. Αλλ' ὦ τέκνον, καὶ θάρσος ἔχ', ὥς ἡδέ μοι
Οἷα φοιτᾷ, καὶ ταχέϊ ἀπέρχῃ.

Αλλ' ἀνθιάζω μὴ με καλαλίπης μόνον.

ΝΕ. Θάρσος· μῦθον.

ΦΙ. Ἡ μῦθός;

ΝΕ. Σαφῶς φρόνδ.

ΦΙ. Οὐ μὴν σ' ἐνορκὸν γ' ἀξιῶ θάσθαι τέκνον.

830

ΝΕ. Ως εἰ θέμις γ' ἐμοί· εἰ σὺ μολεῖν ἄτερ.

ΦΙ. Εμβάλλε χεῖρας πῶτιν.

ΝΕ. Εμβάλλω μῦθον.

ΦΙ. Εκείσε νῦν μ' ἐκείσε.

ΝΕ. Ποῦ λέγεις;

ΦΙ. Ἀνω.

ΝΕ. Τί παραφρονεῖς αὖ; τί τὸν ἄνω κλέσσεις κύκλον;

ΦΙ. Μέθες, μέθες με.

ΝΕ. Ποῦ μεθῶ;

ΦΙ. Μέθες ποτέ.

840

ΝΕ. Οὐ φημ' ἐάσειν.

ΦΙ. Ἀπὸ μ' ὁλεῖς, ἢν προδίδης.

ΝΕ. Καὶ δὴ μεθίημί σε· τί δὴ πλεόν φρονεῖς;

ΦΙ. Ω γὰρ, δέξαι θανάσιμόν μ' ὅπως ἔχω.

Τὸ γὰρ κακὸν τόδ' ἐκέτ' ὀρθοῦσθαι μ' εἴ.

ΝΕ. Τὸν ἄνδρ' εἰοικεν ὕπνος εἰ μακρῷ χρόνῳ
ἔξεν· κἀρα γὰρ ὑπνιάζει τόδε.

Ἰσθὺς γέ τοι νῦν πᾶν καλῶς ἀζει δέμας,

Μελαινὰ τ' ἄκρ' τις παρέρρωγ' ὁδοῦς

Ἀμείρωγ' αἰσφύ· ἀλλ' ἐάτω μιν φίλοι

850

VOL. II.

D d d

Εκκλον

Εκηλον αὐτὸν, ὥς ἂν εἰς ὕπνον πᾶσι.

Επωδικα. Στροφή.

ΧΟ. Ὑπν' ὀδύνας ἀδάης, ὕπνε δ' ἀλγίων,

Εὐαῆς ἡμῖν ἔλθοις·

Εὐαίων δαίων ἀνάξ.

Ομμασι δ' ἀνέχοις

Τάνδ' ἀγλαν, ἃ τέτα) ταῦν,

Ιθι ἴθι μοι παμών.

Ω τέκνον, ὄραγε πῶ εἴσῃ,

Ποῖ δὲ βάσῃ, πῶς δέ μοι

Τάντεῦθεν φρονίδος ὄραῖς.

Ἦδη πρὸς τί μὲν ἔμελλε πρᾶσσειν;

Καρὸς τοι πάντων γνώμαν ἴχων,

Πολὺ παρὰ πόδας κράτος ἄρνυ).

Εξάμετροι.

ΝΕ. Ἀλλ' ὅδε μὲν κλύει ἔδεν· ἐγὼ δ' ὀρῶ ἕνεκα θύραν

Τίνδ' ἀλίως ἔχομεν τόξων, δίχα τῷδε πλέοντες.

Τῷδε γὰρ ὁ σέφανος, τῷτον Θεὸς εἶπε κομίζειν.

Κομπῆν δ' ἔς' ἀτελῇ σὺν ψάδεσιν ἀίχρὸν ὄνειδος.

Ἀντιστροφή.

ΧΟ. Ἀλλὰ τέκνον, τάδε μὲν Θεὸς ὅψε).

Ὡν δ' ἂν ἀμείβῃ σὺ μ' αὖθις,

Βαγὰν μοι βαγὰν ὦ τέκνον,

Πέμπε λόγων φάμαν·

Ὡς πάντων ἐν νόσῳ ἀδρακῆς

Ὑπνος αὖπνος λάσσειν.

Ἀλλ' ὅ, τι δύναο μάκισον·

Κεῖνό μοι γὰρ μέγισον·

Λάθρ' ἐξιδῷ ὅ, τι πράξεις.

Οἶδ' οἶδ' ὄνῃν αὐδῶμα, εἰ ταυτὰν

Τέτω γνώμαν ἴχεις, μάλα τοι

Ita quiescere, donec somnus obrepat.

EPODICA. *Strophe.*

CH. Somne cruciatuum ignare ac dolorum,
Feliciter aspirans venias nobis,
Suavissime Rex,
Et in oculis detineas
Hanc lucem, quae nunc praetenditur,
Age veni, O Medice somne.
Tu vero fili vide ubi consistas,
Aut quo proficiscaris, quidve consilii
De eo, quod porro agendum est, capias?
Nam quid expectamus amplius agendum?
Occasio enim, quae omnium consilia superat,
Vim magnam in promptu suppeditat.

860

HEXAMETRI.

NE. Ille jam sopitus nihil audit : sed video nos praeda
Hac armorum frustra potitos, absque ipso si navigemus.
Nam huic debetur corona, hunc Deus asportari jussit.
Jactare vero irrita cum mendaciis turpe probrum est.

ANTISTROPHE.

CH. Sed fili, Deus ista viderit.
Quae vero respondebis mihi,
De his brevem mihi, fili
Sermonem institue.
Aegrotis enim fugax
Somnus est, ut rursus respiciant.
Sed quod potissimum est,
Id enim mihi summum est,
Clam dispice quid facturus sis.
Scis quem dicam,
Si idem sentis, quod ipse *Ulysses*,

870

Tunc tibi ea perferenda sunt quae sapientibus ardua.

880

EPODUS.

Ventus nunc secundus est, fili,
 Hic vero oculis clausis,
 Viribus destitutus jacet *tanquam* in nocte
 Calidus somnus opportunus *nobis est* :
 Quod ipse in aprico dormit, id nobis commodum est.
 Non pedis, non manuum, non ullius membri compos est,
 Sed quasi morti vicinus,
 Aspicit, intuetur, et vix loquitur.
 Ut capi possit, mihi curae est.
 Nam certamen absque timore optimum est.

890

NEOPTOLEMUS, PHILOCTETES, CHORUS,
ULYSSES.

I AMBI.

NE.

TAce, neque animo deficias,
 Movet enim jam oculos, atque erigit caput.

PHI. O lux somno succedens, et spes
 Custodiae hospitem insperata,
 Non ego unquam credidisssem
 Te perferre meas tristissimas calamitates,
 Ac manere apud me, mihiq; ministrare potuisse.
 Non Atridae boni illi Principes,
 Hoc facile sustinere potuerunt.
 Sed generosa natura, et ex generosis nata
 Est tua, quare haec omnia facilia esse
 Duxisti, vociferatione mea et foetore plenus existens.
 Nunc vero quando morbi videtur

900

Remissio

Απορα πυκινούτς ἐνιδεῖν πάθῃ.

880

Ἐπωδός.

Οὐρός τοι τέκνον ἕρος, ἀνὴρ

ὃς ἀνόμματος,

οὐδ' ἔχων ἀρωγὰν ἐκλέτα) νύχιος,

ἀλέης ὕπνος ἐωδός,

οὐ χερὸς, ὃ ποδός,

οὐ τινος ἄρχων.

Ἀλλ' ὥς τις αἶδα παρακείμενος

ὄρεα, βλέπει, καίρια φθέγγει.

Τὸ δ' αἰλώσιμον ἐμὰ φρονίδι παῖ,

Πόνος ὃ μὴ φοβῶν κράτιστος.

890

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ, ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ, ΧΟΡΟΣ,
ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Ἰαμβοί.

ΝΕ.

Σὺ γὰρ κελῶ, μὴδ' ἀφιστάναί φρενῶν.

890

Κινεῖ δ' ἀνὴρ ὄμμα, κἀνάγει κἄρα.

ΦΙ. Ω φέγγος ὕπνε διάδοχον, τὸ, τ' ἐλπίδων

Ἀπισον οἰκέρημα τῶνδε ἥρ' ξένων·

οὐ γὰρ ποτ' ὦ παῖ τῆτ' ἀν' ἐξηνύχισ' ἐγώ,

τλήναι σ' ἐλεεινῶς ὥδε τὰ μὰ πῆμαίλα

Μῆναι παρόντα καὶ ξυνωφελεῖνά μοι.

Οὐκ ἔνν Ατρεΐδαί τῆτ' ἔτλησαν ἀπόρως

οὕτως ἐνεβλῆν οἱ ἄγαθοι εὐραϊηλάται.

Ἀλλ' ἀγενὴς γὰρ ἡ φύσις, καὶ δ' ἀγενῶν

900

Ω τέκνον ἡ σὴ· πάντ' ἐν ἀχερεῖ

ἔσθ', βοῆς τε καὶ δυσσομίας γέμων.

Καὶ νῦν ἐπειδὴ τῷδε τῷ κακῷ δοκεῖ

Λέθη

Λήθη τις εἶναι κἀνάπαυλα δὴ, τέκνον,
 Σὺ μ' αὐτὸς ἄρον, σὺ με καλᾶσησον τέκνον,
 Ἴν' ἡνίκ' ἂν κόπος μ' ἀπαλλάξῃ ποτὲ,
 Ορμώμεθ' εἰς ναῦν, μηδ' ἐπίχωρμον τὸ πλεῖν.

ΝΕ. Αλλ' ἦδομαι μὲν σ' εἰσιδὼν παρ' ἐλπίδα
 Ἀνώδυνον, βλέποντα κάμπνέοντ' ἔτι.
 Ως ἔκέτ' ὄντος γὰρ τὰ συμβόλαιά γε
 Πρὸς τὰς παρύσας ξυμπορὰς ἐφάνετο.
 Νῦν δ' αἶρε λωτὸν· εἰ δέ σοι μᾶλλον φίλον,
 Οἷσσι σ' οἶδε· τῷ πόντῳ γὰρ ἔκ' ὄκνος.
 Επεὶ περ ἔγωγε σοί τ' ἔδοξ' ἐμοί τε δρᾶν.

ΦΙ. Αἰνῶ τάδ' ὦ παῖ, καὶ μ' ἐπαρ' ὥσπερ νοεῖς.
 Τέτρε δ' ἔασον, μὴ βαρυνηθῶσιν κακῇ
 Οσμῇ πρὸ τῷ δέοντος· ἔ' πὶ νηὶ γὰρ
 Ἀλὶς πόντος τέτοισι λυναίην ἐμοί.

ΝΕ. Εἰς τάδ'· ἀλλ' ἴσω τέ, καὐτὸς ἀντέχευ.

ΦΙ. Θάρσ'· τό τοι λύνητες ὀρθώσῃ μ' ἔθος.

ΝΕ. Παπαῖ· τί δῆτα δρῶμ' ἐγὼ τὴν θένδε γε;

ΦΙ. Τίδ' εἰσὶν ὦ παῖ; ποῖ ποτ' ἐξέβης λόγῳ;

ΝΕ. Οὐκ οἶδ' ὅποι χρὴ τᾶπορον τρέπειν ἔπος.

ΦΙ. Απορεῖς δὲ τῷ σὺ; μὴ λέγ' ὦ τέκνον τάδε.

ΝΕ. Αλλ' ἐνθαδ' ἦδη τῷδε τῷ πάθῃς κυρῶ.

ΦΙ. Οὐ δὴ γε δυσχέρεια τῷ νοσήματι

Επεισεν, ὥς μὴ μ' ἄγειν ναύτην ἔτι;

ΝΕ. Ἀπαντα δυσχέρεια, τὴν αὐτῷ φύσιν

Οταν λιπὼν τις, δρᾷ τὰ μὴ περσεϊκότα.

ΦΙ. Αλλ' ἔδεν ἔξω τῷ φυτᾶσσιος σὺ γε
 Δρᾷς, ἔδὲ φωνεῖς, ἐσθλὸν ἄνδρ' ἐπωφελῶν.

ΝΕ. Αἰχρὸς φανῆμα· τῷτ' ἀνιῶμαι πάλα.

ΦΙ. Οὐκ ἐν οἷς γε δρᾷς· ἐν οἷς δ' αὐδᾷς, ὀνῶ.

ΝΕ. Ω Ζεῦ, τί δράσω; δάτερον ληθῶ κακός,

Κρύπῃ

Remissio quaedam esse, ac requies,
 Tu me erige, tu in pedes statue fili,
 Ut cum languor me reliquerit,
 Ad navim eamus, nec cunctemur provehi.

NE. Gaudeo, quod te video praeter spem
 Doloꝛe liberatum, videntem, ac spirantem adhuc.
 Nam signa quasi mortui,
 In hac calamitate videbantur.

910

Nunc vero erige te. Visne
 Ut isti te portent? non enim labor ipsos gravabit,
 Quando tibi ac mihi ita visum est.

PHI. Laudo ista, fili. Erige tu me ut libet,
 Istos vero mitte, ne offendantur tetro
 Odore ante tempus. Nam in navi
 Mecum habitare, satis molestum ipsis erit.

NE. Sit ita : sed consiste, atque ipse te sustenta.

PHI. Ne cura, pro meo more me erigam.

920

NE. Hei mihi, quid nunc porro agam?

PHI. Quid hoc est fili? qualis sermo excidit tibi?

NE. Nescio quo vertam dubiam sententiam.

PHI. Quid est, quod dubitas? ne ita dicas fili.

NE. Hoc est, quod animum meum angit.

PHI. An te difficultas morbi

Movet, ut non amplius tecum me recipere velis?

NE. Omnia difficilia sunt, cum quis contra naturam suam
 Facit ea quae non decent.

PHI. Sed nihil indignum patre tuo

930

Facis neque dicis, si virum bonum adjuvas.

NE. Turpi fama laborabo, hoc est quod me jampridem
 cruciat.

PHI. Non quoad quae facis, sed quoad verba dubito.

NE. O Jupiter, quid faciam? bis deprehendar malus,

Occultans

Occultans ea quae non decet, et turpissimos sermones edens.

PHI. Hic vir, nisi ego animo deerro,
Proditurus me videtur esse, meque relicto navigaturus.

NE. Non te relinquam, sed ne cum dolore
Te ducam, hoc est cur jampridem angor.

PHI. Quid tandem dicis fili? nihil enim horum intelligo.

NE. Nihil te celabo, ad Trojam te navigare oportet,
Et ad exercitum classemque Atridarum.

PHI. Hei mihi, quid dixisti?

NE. Ne gemas, priusquam cognoscas.

PHI. Quid cognoscam? quid mihi facies?

NE. Ab hoc morbo te primum liberabo, deinde
Una tecum Trojam expugnabo.

PHI. An serio ista cogitas facere?

NE. Necessitas enim cogit,

Quare tu his auditis ne irascaris.

950

PHI. Perii infelix, proditus sum, quid mihi hospes
Fecisti? Redde huc arcum quam primum.

NE. Non licet: nam me eos, qui cum imperio sunt,
Audire jus et utilitas cogit.

PHI. O ignis, et quidquid animos terret, quali fraude
Saeva atque inimicissima me cepisti?

Quomodo decepisti? An non pudet te me aspicere?

Qui tibi supplex factus sum homo saevissime?

Abstulisti mihi vitam erepto arcu,

Redde obsecro, redde quaeso te, fili,

960

Per Deos patrios ne mihi vitam eripias.

Hei mihi misero! non mihi respondet amplius,

Sed quasi non concessurus unquam, ita aspicit.

O littora, O promontoria, O commercia

Cum feris sylvestribus, O praerupti scopuli,

Vobis

Κρύψωνθ' ἂ μὴ δέῃ, καὶ λέγων ἄχισ' ἐπῶν;

ΦΙ. Ἀνὴρ ὅδ', εἰ μὴ γὰρ κακὸς γνώμην ἔφυν,
Προδὸς μ' εἴοικε, κακκλιπὼν, τὸν πλεῖν σελεῖν.

ΝΕ. Λιπὼν μὲν ἔκ' ἐγώ γε, λυπηρῶς δὲ μὴ
Πέμπω σε μάλλον, τῷτ' ἀνιώμαί πάλα.

ΦΙ. Τί ποτε λέγεις ὦ τέκνον; ὥς ἔμανθάνω. 940

ΝΕ. Οὐδέν σε κρύψω· δέῃ γὰρ ἐς Τροίαν σὲ πλεῖν
Πρὸς τὰς Ἀχαιῆς, καὶ τὸν Ἀτρεΐδων σόλον.

ΦΙ. Οἶμοι· τί εἶπας;

ΝΕ. Μὴ σέναζε πρὶν μάθης.

ΦΙ. Ποῖον μάθημα; τί με νοεῖς δρᾶσάί ποτε;

ΝΕ. Σῶσαι κακῇ μὲν πρῶτα τῷδ', ἔπειτα δὲ
εὖν σοὶ τὰ Τροίας πεδία πορθῆσαι μολῶν.

ΦΙ. Καὶ ταῦτ' ἀληθῆ δρᾶν νοεῖς;

ΝΕ. Πολλὴ κρατεῖ

Τῶτων ἀνάγκη· καὶ σὺ μὴ θυμῷ κλύων. 950

ΦΙ. Απόλωλα τλήμων, περδέδομαι· τί μ' ὦ ξένη
Δέδρακας; ἀπόδος ὡς τάχος τὰ τόξα μοι.

ΝΕ. Ἀλλ' ἔχ οἶόν τε· ἤρ' γὰρ ἐν τέλει κλύειν,
Τό, τ' ἐνδίκόν με καὶ τὸ συμφέρον ποιεῖ.

ΦΙ. ὦ πῦρ σὺ, καὶ πᾶν δαῖμα, καὶ πανουργίας
Δαινῆς τέχνη μ' ἔχθισον, οἷά μ' εἰργάσω,

Οἷ ἡπάτηκας· ἔδ' ἐπαυχύνη μ' ὄρων
Τὸν προσρόπαγον, τὸν ἱκέτην, ὃ χέτλιε;

Ἀπετέρηκας τὸν βίον, τὰ τόξ' ἐλάν.

Ἀπόδος, ἱκνῆμαί σ', ἀπόδος, ἱκετῶ τέκνον. 960

Πρὸς Θεῶν παλῶν, τὸν βίον μὴ μ' ἀφέλῃς.

ὦ μοι τάλας· ἀλλ' ἔδὲ προσφωνεῖ μ' ἔτι.

Ἀλλ' ὡς μεθήσων μὴ ποθ' ὦδ' ὄρα πάλιν.

ὦ λιμνῆες, ὦ προβλήτες, ὦ ξυνουσία

Θηρῶν ὀρείων, ὦ καθαῖρῶνες πέτρας,

Ὑμῖν τὰδ'· ἔγδ' ἄλλον οἶδ' ὅτῳ λέγω·
 Ανακλῶμαι παρῆτι τοῖς εἰωθόσιν.
 Οἷ' ἔργ' ὁ πάς μ' ἔδρασεν ἔξ Αχιλλέως.
 Ομόσας ἀπάξεν οἴκαδ', ἐς Τροίαν μ' ἄγῃ·
 Προθείς τε χεῖρα δεξιάν, τὰ τόξα μὲν
 970 ἱερὰ λαβὼν τῷ Ζηνὸς Ἡρακλῆος ἔχῃ.
 Καὶ τοῖσιν Ἀργείοισι φηναῖται Δέλη,
 Ὡς ἄνδρ' ἐλὼν μ' ἰχυρὸν, ἐκ βίας ἄγῃ,
 Κεκ' οἶδ' ἐναίρων νεκρὸν, ἢ καπνῷ ζυγίαν,
 Εἶδωλον ἄλλως· ἔγδ' ἂν δέον ἰά γε
 Εἰλέν μ'· ἐπεὶ ἔδ' ἂν ὦδ' ἔχοντ', εἰ μὴ δόλω.
 Νῦν δ' ἡπάτημαι δῦσμορος· τί χρεῖ με δρᾶν;
 Ἀλλ' ἀπόδος· ἀλλὰ νῦν ἔτ' ἐν σπυγῷ ἦν.
 Τί φῆς; σιωπᾶς; ἔδεν εἰμ' ὁ δῦσμορος.
 980 Ὡ χῆμα σέτρας δίπυλον, αὖθις αὖ πάλιν
 Εἴσεμι πρὸς ζεφυλὸς, ἐκ ἔχων τροφήν.
 Ἀλλ' αὖ θανῶμαι τῷδ' ἐν αὐλῷ μόνος,
 Οὐ πρὶν ὄρνιν, ἔδὲ θῆρ' ὀρεῖσάτην
 Τόξοις ἐναίρων τοῖσδέ γ'· ἀλλ' αὐτὸς τάλας
 Θανὼν, παρέξω δαῖθ' ὑφ' ὧν ἐφερβόμην,
 Καὶ μ' ἔς ἐθήρων πρόοδε, θηράσυσσι νῦν.
 Φόνον φόνος δὲ ῥύσιον τίσω τάλας,
 Πρὸς τῷ δοκῦντος ἔδεν εἶδέναι κακόν.
 Ολοιο μὴ πω, πρὶν μάθοιμ', εἰ καὶ πάλιν
 990 Γνώμην μελοίσχους· εἰ δὲ μὴ, θάνοις κακῶς.

ΧΟ. Τί δρῶμεν; ἐν σοὶ καὶ τὸ πλεῖν ἡμᾶς ἀναξ
 Ἡδη' σι, καὶ τοῖς τῷδε προσχωρεῖν λόγοις.

ΝΕ. Εμοὶ μὲν οἶκλος δεινὸς ἐμπέπρωκέ τις
 Τῷδ' ἀνδρὸς, ἔ νῦν πρῶτον, ἀλλὰ καὶ πάλιν.

ΦΙ. Ελέησον ὦ πάτερ πρὸς Θεῶν, καὶ μὴ παρῆς

Σαυτῷ

V. 982 al. ἀνανῶμαι exsiccabor, extabescam.

Vobis ista, non enim alium habeo, cui dicam,
Conqueror, vobis familiaribus.

Qualia facinora erga me perpetravit filius Achillis!

Postquam juravit domum me reducturum, ad Trojam me
ducit :

Fideque data arcus meos

970

Sacros, Herculis ex Jove nati eripuit mihi,

Meque Argivis vult ostendere,

Quasi viro forti per vim potitus sit.

Nec intelligit se mortuum, et umbram fumi sustulisse,

Imo imaginem meram : non enim me valentem

Capere potuisset, qui ne sic quidem affectum, nisi dolo cepit :

Nunc vero fraude circumventus sum miser, quid faciam?

Sed redde, et adhuc tui similis sis.

Quid ais? an taces? occidi infelix.

O figura biforis faxi, iterum jam, iterum,

980

Ad te revertor, nudus, alimento destitutus.

Sed moriar in hoc antro solus,

Non volucrem, Non sylvestrem feram

Arcu amplius ferire possum, sed ipse miser

Mortuus, cibus ero eorum, quorum carnibus victitavi.

Meque venabuntur ferae, quas ego venabar prius.

Morte mea necem illarum luam infelix,

Idque mihi accidit ab eo, qui nihil mali scire videbatur.

Ne pereas adhuc, prius quam intelligam, utrum

989

Consilium mutaturus sis : sin minus, tunc male moriaris.

CH. Quid faciamus, penes te situm est : nam et navigare

Licet jam, et sermonibus hujus obsequi.

NE. Commiseratio vehemens subiit mihi

Erga hunc virum, non nunc primum, sed jam pridem.

PHI. Miserere mei, per Deum, neque hanc infamiae notam

INURAS tibi, quod me deceperis.

NE. Hei mihi quid faciam ! Utinam nunquam e Scyro
Profectus essem, ita his rebus angor.

PHI. Non malo ingenio praeditus es, sed videris venire
instructus

**Ad scelus a malis hominibus : nunc igitur apud alios utere his
artibus** 1000

Qui digni sunt, atque armis mihi redditis, abi.

NE. Quid facimus, viri ?

UL. O pessime omnium, quid facis ?

Non abis ? non relinques hos arcus mihi ?

PHI. Hei mihi, quis hic est ? numnam **Ulysses** audio ?

UL. Ulysses, ut scias, audis, meque adeo quem vides.

PHI. Hei mihi, dolo venditus sum, perii : nempe hic fuit,
Qui me circumvenit ac spoliavit armis.

UL. Ego inquam feci, non alius, confiteor.

PHI. Redde, relinque mihi arcum, fili. 1010

UL. Ne hoc quidem si cupias,

Facere poteris, sed oportet te

Proficisci una cum armis, aut vi ducent te.

PHI. Mene, O scelerum sceleratissime atque audacissime,
Hi per vim ducent ?

UL. Si quidem non ibis volens.

PHI. O terra Lemnia, et omnipotens jubar
Vulcani, an haec sunt toleranda,

Ut iste me ab his locis avellat vi ?

UL. Jupiter est, ut scias, Jupiter hujus terrae dominus,
Jupiter horum autor, egoque administer sum. 1021

PHI. O scelestes, qualia audes dicere ?

Praetexis Deos, ac tui mendacii autores facis.

UL. Non, sed veri autores ; haec via tibi eunda est.

PHI. Nequaquam.

UL.

Σαυτῶ βροτοῖς ὄνειδος ἐκκλέψας ἐμέ.

ΝΕ. Οἷμοι τί δράσω ; μή ποτ' ὥφελον λιπεῖν
τὴν Σκυῖρον· ἔτω τοῖς παρῶσιν ἄχθομαι.

ΦΙ. Οὐκ εἶ κακὸς σὺ, πρὸς κακῶν δ' ἀνδρῶν μαθὼν
Εοικας ἦκεν ἀγχρά· νῦν δ' ἄλλοισι δὲς,
Οἷς εἰκὸς, ἐκπλή, τὰ μὰ μοι μεθεῖς ὅπλα. 1009

ΝΕ. Τί δρῶ μὲν ἄνδρες ;

ΟΔ. Ω κάκις ἀνδρῶν τί δρᾷς ;
Οὐκ εἶ μεθεῖς τὰ τόξα ταῦτ' ἐμοὶ πάλιν ;

ΦΙ. Οἷμοι τίς ἀνὴρ· ἄρ' Οδυσεύς κλύω ;

ΟΔ. Οδυσεύς, σάφ' ἰοῦ', ἐμὲ γ', ὃν εἰσορᾷς.

ΦΙ. Οἷμοι· πέπραμαι κατόλῳ· ὅδ' ἦν ἄρα
ὀξυλαβὼν με, καπονοσφίσας ὅπλων.

ΟΔ. Εγὼ, σάφ' ἰοῦ', ἐκ ἄλλος· ὁμολογῶ τάδε.

ΦΙ. Απόδος, ἄφες μοι παῖ τὰ τόξα. 1010

ΟΔ. Τῷτο μὲν

οὐδ' ἦν θέλη δράσεις ποτ'· ἀλλὰ καὶ σὲ δεῖ
στείχειν ἅμ' αὐτοῖς, ἢ βία σελευσί (ε).

ΦΙ. Εμὲ δὲ κακῶν κάκιζε καὶ τολμίσαιε,
οἷδ' ἐκ βίας ἄζυσιν ;

ΟΔ. Ἦν μὴ ῥπης ἐκὼν.

ΦΙ. Ω Λημνία χθὼν, καὶ τὸ παῖκρατὲς σέλας
Ἡραστότακτον· ταῦτα δῆτ' ἀναχέλα,

εἰ μ' ἔτος ἐκ τῆς σῶν ἀπάξῃ βία ;

ΟΔ. Ζῆς ἐδ', ἵν' εἰδῆς, Ζῆς ὁ τῆσδε γῆς κρατῆρ,
Ζῆς, ᾧ δέδοκ' ταῦθ'· ὑπηρετῶ δ' ἐγώ. 1021

ΦΙ. Ω μῖσος, οἷα καὶ ἀνδρίσκες λέγειν,
Θεὸς προλείνων, τὺς Θεὸς ψάδεῖς τιθεῖς.

ΟΔ. Οὐκ· ἀλλ' ἀληθεῖς· ἠδ' ὁδὸς πορδεία.

ΦΙ. Οὐ φημ' ἔγωγε.

ΟΔ.

ΟΔ. Φημί· πεισέον τάδε.

ΦΙ. Οἴμοι τάλας· ἡμᾶς μὲν ὡς δέλως (αφῶς
Πατήρ ἄρ' ἐξέφυσεν, ἔδ' ἐλδθέρες.

ΟΔ. Οὐκ· ἀλλ' ὁμοίους τοῖς ἀρίστοισιν, μεθ' ὧν
Τροίαν σ' ἐλεῖν δεῖ, καὶ κατασκάψαι βία. 1030

ΦΙ. Οὐδέ ποτέ γ'· ἔδ' ἦν χρεῖ με πᾶν παθεῖν κακόν,
Εὖς ἂν ἦ μοι γῆς τόδ' ἀπεινὸν βάθρον.

ΝΕ. Τί δ' ἐρβαστείεις;

ΦΙ. Κρατ' ἐμὸν τόδ' αὐτίκα

Πέτρα πέτρας ἄνωθεν ἀμάξω πεισών.

ΟΔ. Ξυλλάβειε τῷτον· μὴ πὶ τῷδ' ἔσω τάδε.

ΦΙ. Ω χεῖρες, οἷα πάχετ' ἐν χρεῖα φίλης
Νεράς ὑπ' ἀνδρὸς τῷδε (υνθηρώμῳ.

Ω μηδέν ὑγιές, μηδ' ἐλδθερον φρονῶν,

Οἷός μ' ὑπῆλθες· ὡς μ' ἐθηράσω, λαθῶν 1040

Πρόβλημα (αυτῆ παῖδα τόνδ' ἀγνώτ' ἐμοί·

Ανάξιον μὲν (ε, καλᾶξιον δ' ἐμῷ.

Ὅς ἔδεν ἦδει πλὴν τὸ πρῶταχθὲν ποιεῖν.

Δῆλος δὲ καὶ νῦν ἐσιν ἀλγεινῶς φέρων

Οἷς τ' αὐτὸς ἐξήμαρτεν, οἷς τ' ἐγὼ πάθον.

Ἀλλ' ἢ κακὴ σὴ διὰ μυχῶν βλέπῃς· αἰ

Ψυχὴ νιν ἀφυῇ τ' ὄντα, καὶ δέλονθ', ὅμως

Εὖ πρῶτὸ δίδάξεν ἐν κακοῖς εἶναι (ρόφον.

Καὶ νῦν δὲ μ' ὦ δύσηνε (υνδήσας, νοεῖς

Ἀγειν ἀπ' ἀκλῆς τῆσδ', ἐν ἣ με πρῶτ' ἔαλε

Ἀφίλον, ἔρημον, ἀπολιν, ἐν ζῶσιν νεκρόν. 1050

Φεῦ· ὅλοιο· καὶ (οι πολλάκις τόδ' ἄξάμην·

Ἀλλ' ἔρ' ἔδεν Θεοὶ νέμῃσιν ἡδύ μοι.

Σὺ μὲν γέγηθας ζῶν, ἐγὼ δ' ἀλγύνομαι.

Τῷτ' αὖθ', ὅτι ζῶ σὺν κακοῖς πολλοῖς τάλας,

Γελώμενος πρὸς σὺ γε καὶ τῷ Ατρείας

UL. Ego vero affirmo, tibi que obtemperandum est.

PHI. Hei mihi misero, servum me ergo
Pater genuit, nec liberum.

UL. Non servum, sed parem Principibus, cum quibus
Trojam te capere oportet, et excidere viribus. 1030

PHI. Nunquam hoc fiet, ne quidem si oporteat omnia
mala me pati,

Donec mihi hoc antrum fuerit.

UL. Quidnam facere paras?

PHI. Caput hoc statim saxi allisum cruentabo,
Meque de scopulo hoc praecipitem dabo.

UL. Prehendite hunc, ne in ipsius potestate haec sint.

PHI. O manus, quam indigna sustinetis, quia caretis
Charo arcu, captae ab hoc viro.

O tu, qui sanum nihil, aut homine libero dignum cogitas,
Qualis insidiis me circumvenisti, et cepisti, subornato 1040
Ac protruso pro te hoc adolescente, qui mihi ignotus erat?

Qui indignus est tuo ingenio, meo vero dignus:

Qui nihil sciebat, nisi quod iussus erat, facere:

Qui et nunc videtur dolore affici,

Propterea quod in me deliquit, quodque ego affligor.

Sed tua scelerata mens per latebras semper

Prospectans, ipsum rudem fraudis, atque invitum

Pulchre instruxit, ut callidus esset in scelere:

Et nunc infelix me vinctum cogitas

Ab hoc littore abducere, in quo me prius abjecisti 1050

Destitutum amicis, desertum, atque exulem, mortuum in
vita.

Ah pereas male! quod tibi saepe imprecatus sum,

Sed nihil mihi Dii jucundum tribuunt:

Tu vitam laetam egisti, ego doloribus confectus sum.

Atque ob hoc ipsum, quod inter malos misere vivo,

Irisus a te cum geminis

Atridis,

Atridis, quibus te ad talia facta ministrum praebes.
 Et tu quidem dolo usus, ac necessitate coactus
 Navigasti cum illis : me vero infelicissimum
 Sponte navigantem, ac septem navium ducem, 1060
 Inglorium ejecerunt, ut tu dicis, sed illi te autorem dicunt.
 Nunc ergo cur me ducitis? cur me abducitis? quam ob
 causam?

Qui nihil sum, quodque ad vos attinet, jam olim mortuus
 sum.

Quare, O Diis immortalibus invise, nunc tibi non sum
 Claudus, factidus? quomodo Diis vovebitis me simul
 Navigante, sacra vos incensuros esse? quomodo libabitis
 amplius?

Hoc enim praetextu me abjiciebas.

Male pereatis, pereatis, qui injuria me affecistis,
 Si modo Dii sunt justi vindices.

Sed scio quod sunt; alioqui non unquam huc 1070
 Navigassetis propter virum miserum,
 Nisi stimulus aliquis divinitus mea causa vos urgeret.
 Sed O patria terra, Diique inspectores
 Punite, punite tandem aliquando
 Ipsos omnes : si quid vos miseret mei,
 Qui tam miserabiliter vivo : utinam ipsos periisse
 Viderem, tum me etiam morbo liberatum putarem.

CH. Vehemens est hospes, et vehementem orationem
 Dixit, O Ulysses, nec cedit malis.

UL. Multa respondere possem ad hujus sermonem, 1080
 Si mihi videatur, nunc vero unum est quod dicam :
 Talis ego sum, ubi tempus postulat ;
 Ubi vero judicium fit de justis et bonis viris,
 Non ullum magis pium me inveneris.
 Vincere cupio, ubicunque usus est,

Praeterquam

Διπλῶν τραηγῶν, οἷς σὺ ταῦθ' ὑπηρεῖς.
 Καί τοι σὺ μὲν κλοπῇ τε κἀνάγκῃ ζυγεῖς,
 Επλεῖς ἅμ' αὐτοῖς· ἐμὲ δὲ τὸν πανάθλιον
 Εκόντα πλῆσανθ' ἐπὶ τὰ ναυσὶ ναυβάτην,
 Ατιμον ἔκβαλον, ὡς σὺ φῆς· κῆνοι δὲ, σέ.
 Καὶ νῦν τί μ' ἄγεῖ; τί μ' ἀπάγεῖ; τῷ χάριν;
 Ος ἔδεν εἶμι, ἣ τέθνηχ' ὑμῖν πάλα.
 Πῶς ὦ Θεοῖς ἔχθισε νῦν ἐκ εἰμὶ σοί
 Χωλός, δυσώδης· πῶς Θεοῖς εὖξεοδ', ἐμῷ
 Πλῆσαντος, ἀθῆναι ἱερά; πῶς πένδειν ἔτι;
 Αὕτη γὰρ ἦν σοί περ φασίς ἐκβαλεῖν ἐμέ.
 Κακῶς ὅλοιοδ'· ὅλοιοδε δ' ἠδίκηκότες
 Τὸν ἄνδρα τόνδε, Θεοῖσιν εἰ δίκης μέλει.
 Εξοιδά δ' ὡς μέλει γ'· ἐπεὶ ἔτ' ἂν σόλον
 Επλῆσαντ' ἂν τόνδ' ἔνεκ' ἀνδρὸς ἀθλίου,
 Εἰ μή τι κέντρον θεῖον ἦγ' ὑμᾶς ἐμῷ.
 Αλλ' ὦ παλρῶα γῆ, Θεοὶ τ' ἐπόψιοι,
 Τίσαοδε, τίσαοδ' ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτὲ,
 Εὐμπαλίας αὐτὰς, εἴτι καὶ οἰκλείρειε,
 Ως ζῶ μὲν οἰκλήρως· εἰ δ' ἴδοιμ' ὀλωλότας
 Τέτεις, δοκοῖμ' ἂν τῆς νόσου πεφάσμεναι.

1060

1070

ΧΟ. Βαρύς τε ἣ βαρεῖαν ὁ ξένος φάτιν
 Τήνδ' εἶπ', Οδυσεῦ, καὶ χ' ὑπέκυσαν κακοῖς.

ΟΔ. Πόλλ' ἂν λέγειν ἔχοιμι πρὸς τὰ τῷδ' ἔπη, 1080

Εἴ μοι παρείκοι· νῦν δ' ἐνὸς κρατῷ λόγος.

Οὐ γὰρ τοῖσιν δέῃ, τοῖσιντός εἰμ' ἐγώ·

Χῶπε δμαίων καγαθῶν ἀνδρῶν κρίσις,

Οὐκ ἂν λάβοις με μᾶλλον ἔδεν' ἄσεβῃ.

Νικᾶν γε μῦρτοι πανήχε' χρήζων ἔφυν,

VOL. II.

F f f

Πλὴν

V. 1065 ἄρξεοδ' G. Canterus. V. 1070 τὸν σόλον Id.

V. 1085 al. κρείστων.

Πλὴν εἰς σέ· νῦν δέ τοι γ' ἐκὼν ἐκστήσομαι.

Ἀφείβε γὰρ αὐτὸν, μηδὲ πρὸς φάυσιτ' ἔτι.

Ἐἴτε μίμνεν· ἔδ' εἰς πρὸς χρῆζομαι,

Τὰ γ' ὅπλ' ἔχοντες ταῦτ'· ἐπεὶ πάρεσι μὲν

Τεῦκρος παρ' ἡμῖν, τήνδ' ἐπιστήμην ἔχων·

Εγὼ δ', ὅς σ' αἶμά εἰς κάκιον ἔδ' ἂν

Τέτων κραλύνειν, μηδ' ἐπιθύνειν χερί.

Τί δὴ τὰ εἰς δαί; χαῖρε τὴν Λῆμνον πατῶν.

Ἡμεῖς δ' ἴωμεν· καὶ τάχ' ἂν τὸ σὸν γέρας

Τιμὴν ἐμοὶ νείμειν ἢν σ' ἐχρῆν ἔχειν.

ΦΙ. Οἷμοι· τί δράσω δύσμορος; σὺ τοῖς ἐμοῖς
Οπλοισι κοσμηθεὶς ἐν Ἀργείοις φανῇ;

ΟΔ. Μὴ μ' ἀνιφώνη μηδὲν, ὡς σείχοντα δή.

ΦΙ. Ω παῖρ μ' Ἀχιλλέως, ἔδ' εἰς φωνῆς ἔτι
Γενήσομαι πρὸς σφελκῆρος, ἀλλ' ἔτις ἄπ';

ΟΔ. Χώρ' σὺ· μὴ πρὸς σφελκῆρος πρὸς ὦν,
Ἡμῶν ὅπως μὴ τὴν τύχην διαφθερεῖς.

ΦΙ. Ἡ καὶ πρὸς ἡμῶν ὧδ' ἔρημος ὧ ξένοι
Λειφθήσομαι ἤδη, καὶ ἐποικιλερεῖτέ με;

ΧΟ. Οδ' ἐστὶν ἡμῶν ναυκράτωρ ὁ παῖς· ὅς ἂν
Οὔτε λήγῃ τοι, ταῦτά τοι καὶ ἡμεῖς φανῶ.

ΝΕ. Ἀκῶσομαι μὲν· ὡς ἔφυν οἴκη πλέως
Πρὸς τῶδ'· ὅμως δὲ μέναιτ', εἰ τέτρω δοκεῖ,
Χρόνον τοσούτον εἰς ὅσον τὰ τ' ἐκ νεῶς
Στείλωσι ναῦται, καὶ Θεοῖς ἀξώμεθα.

Χ' ἔτος τάχ' ἂν φρόνησιν ἐν τέτρω λάβοι

Λόγῳ τίν' ἡμῖν· νῶ μὲν ἐν ὁρμώμεθον·

Ἡμεῖς δ', ὅταν καλῶμεν, ὁρμᾶν ταχέως.

Ἀντιστροφία. Στροφή α'.

ΦΙ. Ω κοίλας πέτρας γυῖον

Θερμὸν τε καὶ παγετώδες, ὡς

1090

1100

1110

Σ' 82

Praeterquam apud te : nunc igitur volens cedam tibi ;
Dimittite eum, nec attingatis amplius,
Sinite ipsam manere : non enim opus est, ut te adducamus,
Cum arma haec nobis sint : adest enim nobis

Teucer, qui hanc artem tenet : 1090

Egoque adeo, qui me puto non deterius posse
Haec arma tractare, aut dirigere manu.

Quid opus est te? Vale tu, atque hic Lemnum calca.

Nos ibimus, forte mihi tuum munus

Honorem pariet qui tibi debebatur.

PHI. Hei mihi, quid faciam infelix? Tune meis
Armis ornatus, in exercitu Graccorum te ostentabis?

UL. Ne quid amplius respondeas, jam enim proficiscor.

PHI. O fili Achillis, an tu non amplius

Mihi respondes, sed ita abis? 1100

UL. Abi tu, neque hunc respicias, etsi generosus es,
Ne nobis hanc nostram fortunam corrumpas.

PHI. An et a vobis, hospites, ita desertus
Relinquer jam? nec vos miserebit mei?

CH. Hic est gubernator noster, O fili :
Quaecunque ille dicit, eadem tibi et nos dicimus.

NE. Audiar quidem nimium misericors
Ab Ulysse, attamen manete, si huic videtur,
Tantisper, donec res e navi
Componant nautae, et Diis sacrum faciamus. 1110

Fortasse interea hic mentem mutabit
In melius, nosque navim deinde solvemus.

Vos ergo, cum vocabimus, venietis celeriter.

ANTISTROPHICA. *Strophe I.*

PH. O cavae rupis antrum
Calidum, et glaciale, non te

F f f 2

Unquam

Unquam debeo miser
 Relinquere, sed mihi
 Etiam morienti inservies.
 Hei mihi !
 O sedes plenissima
 Doloris mei miseri,
 Quid fiet mihi victus quotidianus ?
 Quem tandem habebo
 Nutritium miser ? qua spe victitabo ?
 Utinam per sublimem aerem
 Magnae volucres vehementi vento
 Abripiant me : non enim amplius sustentare me queo.

1120

STROPHE 2.

CH. Tu ipse tibi accerfis
 Hoc malum, infelix,
 Non aliunde infestaris calamitate,
 Nec ab aliquo potentiore.
 Cum enim tibi liceret rectius sapere,
 Ac fortuna meliore uti, maluisti
 Habere deterius.

1130

ANTISTROPHE 1.

PHI. O me miserum, qui nunc
 Dolore confectus, ac omnium
 Hominum destitutus consortio,
 In antro hic miser
 Habitans moriar.
 Hei ! Hei !
 Non cibum amplius habebo.
 Non volucres meo arcu
 Robustis manibus

1140

Feriam :

Σ' ἔκ' ἐμελλον ἄρ' ὦ τάλας
 Λείψειν ὑδέποτ', ἀλλὰ μοι
 Καὶ θνήσκοντι βυνοίσῃ.

Ω μοι μοι μοι.

Ω πληρέσαλον αὐλιον
 Λύπας τὰς ἀπ' ἐμῶ τάλαν·
 Τί ποτ' αὖ μοι τὸ κατ' ἡμαρ
 Ἐσθ; τῷ πολε τᾶξομαι
 Σιτονόμῃ μέλεος; πόθεν ἐλπίδος;
 Εἴθ' ἀθέρος ἄνω
 Πτωκάδες ὀξυτόνῃ διὰ πινδ' μαλῖος
 Ελωσί μ'· ἔ γ' ἔτ' ἰχύω.

Στροφὴ β'.

ΧΟ. Σὺ τοι, σὺ τοι καλῆξίω-
 (ας ὦ βαρύπολμε·

Οὐκ ἄλλοθεν ἔχῃ τύχα
 Τᾶδ' ἀπὸ μείζονος·
 Εὐτέ γε παρὸν φρονῆσαι
 Τῷ λῶνος δαίμονος,
 Εἴλε τὸ κάκιον ἐλεῖν.

Αντιστροφὴ α'.

ΦΙ. Ω τλάμων τλάμων ἄρ' ἐγὼ

Καὶ μόχθῳ λωβατὸς, ὅς ἢ-
 δη μετ' ὑδένος ὕσερον
 Ἀνδρῶν εἰσοπίσω τάλας
 Ναιῶν ἐνθάδ' ὀλῆμα.

Αἰ αἰ αἰ

Οὐ φορβὰν ἔτι περσφέρων,
 Οὐ πλανῶν ἀπ' ἐμῶν ὀπλων
 Κραλααῖς μέλα χερσὶν

Ιχων·

Ιχων· ἀλλὰ μοι ἄσκοπα
 Κρυπλὰ τ' ἔπη δολεραῖς ὑπέδν φρενός.
 Ἰδοίμι δέ γέ νιν
 Τὸν τάδε μισάμνον, τὸν ἴσον χρόνον
 Εἰμὰς λαχόντ' ἀνίας τάσδε.

Ἀντιστροφὴ β'.

ΧΟ. Πότμος (εἰ δαμόνων τάδε,
 Οὐδέ σέ γε δόλος ἔχ' ὑπὸ
 Χειρὸς ἐμᾶς· συγεραῖν
 Ἐχε δύσπομον
 Ἀρὰν ἀρὰν ἐπ' ἄλλοις.
 Καὶ ῥ' ἐμοὶ τῷτο μέλει
 Μὴ φιλότιτ' ἀπώσῃ.

1150

Στροφή γ'.

ΦΙ. Οἴμοι μοι· καὶ πῶς πολεῖας
 Πόντῳ θινὸς ἐφήμερος
 Γελαῖ μν, χερὶ πάλλων
 Τὰν ἐμὰν μελέεσ τροφάν,
 Τὰν εὐδαίεσ ποτ' ἐβάσασεν.
 Ω τόξον φίλον, ὦ φίλων
 Χερῶν ἐκβεβιασμένον,
 Ἡ πῶς ἐλεεινὸν ὄρᾳς, φρένας εἴ τινας
 Ἰχεις, τὸν Ἡράκλειον
 Αἶθλον ὧδέ σοι
 Οὐκέτι χρυσόμνον τὸ μεθύσερον.
 Ἀλλ' ἐν μετ' ἀλλαγαῖ
 Πολυμηχανὰν ἀνδρὸς ἐρέασῃ,
 Οἷων μὲν ἀχράς ἀπάτας,

1160

Στυφόν

V. 1144 al. ἄφοφα. V. 1164 forte τὸ Ἡράκλειον et v. 1166 χρυσόμνον. Dicit nempe arcum (Herculeum praemium) sibi non amplius usui fore.

Feriam : sed improvisa
 Atque insidiosa fraus dolosae mentis me circumvenit.
 Utinam videam illum,
 Qui ista machinatus est, tanto tempore
 Meos dolores sustinere.

ANTISTROPHE 2.

CH. Fatum te Deorum,
 Non dolus cepit
 Mearum manuum : tristem
 Omitte atque ominosam
 Imprecationem adversus alios :
 Nam et mihi hoc curae est,
 Ne benevolentiam repellas.

1150

STROPHE 3.

PHI. Hei mihi, nunc alicubi in cani
 Maris littore sedens
 Me deridet, manu quatiens
 Meum infelicis victus *instrumentum*,
 Quo nemo unquam potitus est.
 O chare arcus, eque charis
 Manibus extorte,
 Certe nunc indignaris, si quid mentis
 Habes, quod Herculis
 Miles non amplius
 Posthac te gestabit,
 Sed mutato Domino,
 Manibus fraudulentum viri tractaris,
 Videns turpes dolos,

1160

Virumque

Virumque odiosum, et inimicum mihi,
 Qui natus ex turpi familia, innumerabilia
 Contra me mala fecit.

1170

STROPHE 4.

CH. Quod in viro bonum est, justum est id dicere,
 Et cum dixeris, non invidiosum
 Linguae dolorem exprimere.
 Ille unus ab exercitu
 Ad hoc peragendum constitutus, consilio *Ulyssis*
 Commune auxilium
 Sociis comparavit.

ANTISTROPHE 3.

PHI. O volucrum praeda, O fulvarum
 Ferarum gentes, quae habitatis
 In his montibus,
 Non est ut amplius ab hoc antro
 Refugiatis : non enim amplius manibus teneo
 Telorum robur, quod fuit prius.
 Heu quam miser nunc sum !
 Nunc iste locus est absque custodia,
 Nec amplius vobis metuendus.
 Accedite nunc, ut pulchre
 Vicissim me occidendo, pascamini ad satietatem
 Carnibus meis variis :
 Nam statim vitam relinquam.
 Unde enim mihi victus erit ?
 Quis aere victitare potest ?
 Quum prorsus nihil habeat,
 Quos terra nutrix praebet.

1180

1190

ANTI-

170 Στυλὸν δὲ φῶτ' ἐχθοδοπὸν
Μυρί' ἀπ' ἀχρῶν ἀνατέλλον-
ς ὅς' ἐφ' ἡμῖν κακ' ἐμήσατ' Ὀδυσσεύς.

1170

Στροφὴ δ'.

ΧΟ. Ἄνδρός τοι τὸ μὲν εὖ, δίκαιον εἰπεῖν,
Εἰπόνιος δέ, μὴ φθονεράν
Εξῶσαι γλώσσας ὀδύναν,
Κεῖνος δ' εἰς ἀπὸ πολλῶν
Ταχθεῖς, τῷδ' ἀφημοσύνα
Κοινὰν ἥνυσεν
Ες φίλους ἀρωγάν.

Ἀντιστροφὴ γ'.

ΦΙ. Ω πῶτα καὶ θῆραι, χαροπῶν
180 Τ' ἔθνη θηρῶν, ἔς ὃδ' ἔχθ
Χῶρος ὑρεσιβώτας,
Φυγὰ μ' ἐκέτ' ἀπ' αὐλίων
Πεῖλ' αὖτ', ὃ γ' ἔχω χεροῖν
Τὰν πρὸθεν βελέων ἀλκάν,
Ω δύστηνος ἐγὼ ταῦν·
Ἀλλ' ἀνέδην ὅδε χῶρος ἐρύκε'),
Οὐκέτι φοβητὸς ὑμῖν.
Ερπείε νῦν καλὸν

1180

190 Ἀντίφορον κορέσαι σῶμα πρὸς χάριν
Τὰς δ' ἀόλας (αρκός.
Ἀπὸ γ' βίον αὐτίκα λείψω.
Πόθεν γ' ἔσαι βιοτά;
Τίς ὦδ' ἐν αὔραις τρέφε'),
Μικέτι μηδενὸς κραλύνων
Ὅσα πᾶσι βιόδωρος ἄα;

1190

VOL. II.

G g g

Αντι-

V. 1184 Ελᾶτ' G. Canterus.

Αντιστροφὴ δ'.

ΧΟ. Πρὸς Θεῶν ἔτι σέβῃ ξέγον πέλαιον
Εὐνοίᾳ πάσα πελάταν.
Αλλὰ γνῶθ', εὖ γνῶθ', ὅτι σοὶ
Κῆρα τάνδ' ἀποφυγεῖν.
Οἰκίρᾳ γὰρ βόσκειν· ἀδαῖς
Δ' ἔχειν μυρίον
Αχθος ὧς ξυνοικεῖ.

1200

Μονοστροφίκα.

ΦΙ. Πάλιν πάλιν παλαμὸν
Αλγὴ μ' ὑπέμνασάς με
Ὡ λῶσε τῷ πρὶν ἐνλόπων.
Τί μ' ὤλεσας; τί μ' ἔρβασα;
ΧΟ. Τί τῶτ' ἔλεξας;

ΦΙ. Εἰ σὺ τὰν ἐμοὶ συγεράν
Τρωάδα γὰρ ἠλπισάς μ' ἄξειν.

1210

ΧΟ. Τόδε γὰρ νοῶ κράτιστον.

ΦΙ. Απὸ νῦν με λείπετ' ἥδη.

ΧΟ. Φίλα μοι, φίλα ταῦτα
Παρήγλειας ἐκόντι τε πράσσειν.
Ἰωμῶ, Ἰωμῶ ναὸς ἴν' ἡμῖν τέτακ'.

ΦΙ. Μὴ πρὸς ἀράν Διὸς ἔλθῃς ἐκείδω.

ΧΟ. Μελρίαζε.

ΦΙ. Ὡ ξένοι, μείνατε πρὸς Θεῶν.

ΧΟ. Τί θροεῖς;

ΦΙ. Αἶ αἶ αἶ αἶ· δαίμων, δαίμων,

1220

Ἀπόλωλ' ὧς τάλας.

Ὡ πᾶς, πᾶς, τί σ' ἔτ' ἐν βίῳ

Τάξω τὸ μετόπιν τάλας;

Ὡ ξένοι, ἔλθ' ἐπὶ ἡλυδες αὐθις.

ΧΟ. Τί ῥέξοντες ἀλλοκότῳ γνῶμα

Των

ANTISTROPHE 4.

CH. Per Deum, si colis hospitem, benevole
 Cum eo agas, qui ad te accessit.
 Et hoc scito, quod tibi
 Hanc calamitatem effugere licet.
 Qui misere victitare mavult, et ingentem
 Dolorem assidue
 Sustinere, stultus est.

1200

MONOSTROPHICA.

PHI. Rursum rursum memoriam
 Veteris doloris renovas,
 Optime hospes.

Quare me enecas? quare ista facis?

CH. Cur ita dicis?

PHI. An tu ad invisam mihi
 Trojam me abducturum speras?

1210

CH. Hoc enim judico esse optimum.

PHI. Jam me relinquite.

CH. Rem gratam mandas,
 Ac volens faciam,

Eamus ergo ad navim, sicut nobis constitutum est.

PHI. Ne per execratorem Jovem te obtestor, abeas.

CH. Sis ergo moderatior.

PHI. O hospites manete per Deum vos oro.

CH. Quid vociferaris?

PHI. Hei mihi: O miseram meam fortunam,
 Perii infoelix.

1220

O pes, pes, quomodo

Te posthac sustinebo?

O hospites, redite quaeso.

CH. Quid facturi sumus aliud

G g g 2

Quam,

Quam, quod antea ostendisti?

PHI. Non indigne ferendum est,
Cum quis prae magnitudine doloris,
Desipiens vociferatur.

CH. Eas ergo nobiscum ut jubemus,

1230

PHI. Nequaquam : scias hoc esse ratum,
Neque si Jupiter igne
Fulminis me feriat, facturus sim.
Pereat Ilium, et simul omnes
Qui ibi bellum gerunt, qui non sunt veriti
Me propter morbum pedis abjicere.
Sed hospites, unum vos oro.

CH. Quid hoc est?

PHI. Si gladius vobis est,
Aut securis, aut aliud teli genus, afferte mihi.

1240

CH. Quam caedem facere paras?

PHI. Caput ac pedem amputabo,
Animus enim mortem meditatur.

CH. Quid ita?

PHI. Patrem meum requiram.

CH. Ubinam?

PHI. Apud inferos, non enim vivit amplius.
O urbs patria,
Quomodo te infelix aspicerem,
Qui relictis sacris tuis undis, inimicis
Graecis auxilio profectus sum? Perii!

1250

CHORUS,

Τῶν πάρος ὧν πρέφανεσ·

ΦΙ. Οὗτοι νεμεσητὸν
 Αλύοντα χειμερίῳ λύπα,
 Καὶ παρὰ νῦν θροεῖν.

ΧΟ. Βᾶθι νυν ὦ τάλαν, ὥς (ε) κελεύομαι.

1230

ΦΙ. Οὐδέποτ', εὐδέποτ', ἰοδί τόδ' ἔμπεδον.
 Οὐδ' εἰ πυρφόρος Αγεροπηλᾶς
 Βροντᾶς αὐτᾶς μ' εἰσι φλογίζων.
 Εῖρέτω Ἴλιον, οἱ δ' ὑπ' ἐκείνῳ
 Πάντες, ὅσοι τόδ' ἔτλασαν ἐμῷ ποδὸς
 Ἀρθρον ἀπῶσ'· ἀλλ' ὦ ξένοι, ἐν γέ μοι
 Εὖχος ὀρέξαιε.

ΧΟ. Ποῖον εἶρεῖς τόδ' ἔπος;

ΦΙ. Ξίφος εἴ ποθεν,
 ἢ ῥύν, ἢ βελέων τι, περπέμψαιε.

1240

ΧΟ. Ως τίνα ῥέξαιας παλάμαν ποτέ;

ΦΙ. Κρατ' ἀπὸ πάντα καὶ ἄρθρα τεμῶ χερί.
 Φονᾶ, φονᾶ νόος ἦδη.

ΧΟ. Τί πόσει;

ΦΙ. Πατέρα ματῶν.

ΧΟ. Ποῖ γὰρ;

ΦΙ. Εἰς ἄδυσ'· εἰ γὰρ ἐς' ἐν φαει γ' ἔτι.

Ω πόλις, ὦ πόλις πατρίδα,

Πῶς ἂν εἰσίδοιμί σ' ἀθλιός γ' ἀνὴρ;

Ὅς γε σὰν λιπὼν ἱερὰν λιβαῖδ', ἐχθροῖς ἔβαν

1250

Δαναοῖς ἀρωγός, ἔτ' εὐδέν εἰμι.

V. 1233 al. βροντᾶς αὐγᾶς.

ΧΟΡΟΣ,

ΧΟΡΟΣ, ΟΔΥΣΣΕΥΣ, ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ,
ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ, ΗΡΑΚΛΗΣ.

Ιαμβοί.

ΧΟ.

ΕΓΩ μὲν ἤδη καὶ πάλαι νεὼς ὁμῶ
Στείχων ἄν ἦν σοι τῆς ἐμῆς, εἰ μὴ πέλαις
Οδυσεῖα σείχονα, τόν τ' Ἀχιλλέως
Γόνον πρὸς ἡμᾶς δεῦρ' ἰόντ' ἐλδ' αἰσόμεν.

ΟΔ. Οὐκ ἂν φράσειας ἦν τιν' αὖ παλίντροπος
Κέλαιον ἔρπεις ὥδε σὺν πωδῇ ταχύς;

ΝΕ. Λύσων ὅς' ἐξήμαρτον ἐν τῷ πρὶν χρόνῳ.

ΟΔ. Δεινόν γε φωνεῖς· ἠδ' αἰμαρλία τίς ἦν;

ΝΕ. Ἦν σοι πιθόμενος τῷ τε σύμπαντι στρατῷ. 1260

ΟΔ. Επραξας ἔρπον ποῖον ὦν ἔ σοι πρέπον;

ΝΕ. Απάτασιν αἰχρῶς ἄνδρα καὶ δόλοισ' ἐλών.

ΟΔ. Τὸ ποῖον; ὦ μοι· μὴ τι βυλάη νέον;

ΝΕ. Νέον μὲν ἔδεν, τῷ δὲ Ποιάνῃς τόκῳ.

ΟΔ. Τί χρῆμα δράσεις; ὥς μ' ὑπῆλθέ τις φόβος.

ΝΕ. Παρ' ἔπερ' ἔλαβον τάδε τὰ τόξ', αὐτὶς πάλιν.

ΟΔ. Ω Ζεῦ, τί λέξεις; ἔτι πῶς δύναι νοεῖς;

ΝΕ. Αἰχρῶς γὰρ αὐτὰ καὶ δίκη λαβὼν ἔχω.

ΟΔ. Πρὸς Θεῶν, πότερα δὴ κερλόμεν λέγεις τάδε;

ΝΕ. Εἰ κερλόμεναις ἐσι τάληθ' ἔλεγειν. 1270

ΟΔ. Τί φῆς Ἀχιλλέως παῖ; τίν' εἰρηκας λόγον;

ΝΕ. Δίς ταῦτα βέβηκα καὶ τρίς ἀναπολεῖν μ' ἔπει;

ΟΔ. Αρχὴν κλύειν ἂν ἔδ' ἅπαξ ἐβυλόμην.

ΝΕ. Εὖ νῦν ἐπίσω πάντ' ἀκηκοὺς λόγον.

ΟΔ. Εσὶν τις, εἰν, ὅς σε κωλύσι τὸ δρᾶν.

ΝΕ. Τί φῆς; τίς ἔσα μ' ἔ' πικωλύσων τάδε;

ΟΔ.

CHORUS, ULYSSES, NEOPTOLEMUS,
PHILOCTETES, HERCULES.

I AMBI.

CHO.

EGO jampridem ad navim nostram
Tecum abiissem, nisi prope
Ulysses, et filium Achillis
Huc ad nos venire vidissem.

UL. Non dices quamobrem ita sedulo
Huc reverti properes?

NE. Expiaturus ea quae prius peccavi.

UL. Rem atrocem narras. Quid vero peccati est?

NE. Fui tibi obtemperans, et universo exercitui. 1260

UL. Quid ergo fecisti, quod non decuit?

NE. Turpi fraude ac dolo virum decepi.

UL. Quemnam? Hei mihi! num aliquid cogitas novi?

NE. Nihil novi, sed Philoctetae.

UL. Quam rem facies? Quam me incessit metus!

NE. A quo enim accepi hos arcus, eidem rursus.

UL. O Jupiter, quid ais? an reddere cogitas?

NE. Turpiter enim, et non iuste adeptus.

UL. Per Deum, num ista joco dicis?

NE. Si jocus est vera dicere. 1270

UL. Quid ais, O Achillis fili? quid dixisti?

NE. Bis eundem ac ter me vis iterare sermonem?

UL. Utinam ne semel quidem audissem.

NE. Plane igitur scias, rem totam audisti.

UL. Est aliquis qui te prohibebit hoc facere.

NE. Quid ais? quis est prohibiturus?

UL.

UL. Totus Achaeorum exercitus, et ego.

NE. Sapiens cum sis, non sapienter loqueris.

UL. Tu vero neque loqueris sapienter, nec facis.

NE. Quod si iusta sint, meliora sunt callide cogitatis.

UL. Quomodo iustum est te reddere ea

1281

Quae consilio meo adeptus es?

NE. Peccatum

Turpe commisi, id sarcire conabor.

UL. Annon times exercitum Graecorum?

NE. Cum iuste agam, non est ut metuam sicut tu,
Nec tuis manibus confido ut hoc facient.

UL. Non cum Trojanis ergo, sed tecum pugnabimus.

NE. Fiat sane quod futurum est. Dextra me vides
Gladii capulum tenere.

1290

UL. Et me videbis

Idem facturum esse, nec cunctaturum.

Sed te missum facio, totique exercitui

Ista dicam, cui poenas dabis.

NE. Sapis, et hoc modo si sapies in posterum,
Poteris absque lachrymis exigere vitam.

Tu vero, O fili Poeantis, Philoctetem velim,
Egredere, relicto hoc antro.

PHI. Quid turbae aut clamoris est ante antrum?

Quid me evocatis? qua re opus est vobis hospites?

1300

Hei mihi quid hoc est mali? An mihi rursum

Aliquid magni mali adhuc affertis?

NE. Bonum animum habe, atque audi quid tibi dicam.

PHI. Timeo. Nam et prius per sermones blandos
Inci in miseriam, cum tibi obtemperarem.

NE. Annon est poenitentiae locus?

PHI. Talem te fingebas etiam antea, cum mihi

Arcum

ΟΔ. Ξύμπας Αχαιῶν λαός· ἐν δὲ τοῖσδ' ἐγώ.

ΝΕ. Σοφὸς πεφυκώς, ὑδὲν ἐξαυδᾷς ἱσφόν.

ΟΔ. Σὺ δ' ἔτε φωνεῖς, ἔτε δρασεῖς ἱσφόν.

ΝΕ. Αλλ' εἰ δίκαια, ἦν ἱσφῶν κρείσσω τάδε. 1280

ΟΔ. Καὶ πῶς δίκαιον, ἃ γ' ἔλαβες βελαῖς ἐμαῖς,

Πάλιν μεθεῖναι ταῦτα;

ΝΕ. Τὴν ἀμαρτίαν

Διχρὰν ἀμαρτῶν, ἀναλαβεῖν περάσσομαι.

ΟΔ. Στρατὸν δ' Αχαιῶν ἔφοβῃ περάσων τάδε;

ΝΕ. Ξὺν τῷ δικάῳ τὸν σὸν ἔταρβῶ φόβον.

Αλλ' ὑδὲ τοι σῇ χειρὶ πεῖθομαι τὸ δρᾶν.

ΟΔ. Οὐτ' ἄρα Τρωσὶν· ἀλλὰ σοι μαχόμεθα.

ΝΕ. Εἴσω τὸ μέλλον. Χεῖρα δεξιὰν ὄρᾳς

Κώπης ἐπιφάυσαν;

1290

ΟΔ. Αλλὰ καὶ μέ τοι

Ταυτὸν τόδ' ὅψι δρῶντα, καὶ μέλλοντ' ἔτι.

Καὶ τοι σ' ἐάσω· τῷ δὲ σύμπαντι στρατῷ

Λέξω τὰδ' ἐλθὼν, ὅς (εἰ τιμωρήσῃ).

ΝΕ. Εσωφρόνησας· καὶ τὰ λοῖφ' ἔτω φρονῆς,

Ἴσως ἂν ἐκλὸς κλαυμάτων ἔχοις πόδα.

Σὺ δ' ὦ Ποίαντος παῖ, Φιλοκλήτην λέγω,

Ἐξελθ' ἀμείψας τάσδε περὶ ῥήρεις σέγας.

ΦΙ. Τίς αὖ παρ' ἀνέροις Δόρυχος ἴσα) βοῆς;

Τί μ' ἐκκαλεῖσθε, τῷ κεχηρημένοι ξένοι;

1300

Ω μοι· κακὸν τὸ χρῆμα· μῶν τί μοι μέγα

Πάρεσε πρὸς κακοῖσι πέμποντες κακόν;

ΝΕ. Θάρσθ'· λόγους δ' ἀκυσσον ὅς ἤκω φέρων.

ΦΙ. Δέδοικ' ἐγώ γε· καὶ τὰ πρὶν γὰρ ἐκ λόγων

Καλῶν κακῶς ἐπραξα, σοῖς περὶ λόγους.

ΝΕ. Οὐκ ἐν ἐνέσι καὶ μελαγλῶναι πάλιν;

ΦΙ. Τοῖστος ἦν δα τοῖς λόγοισι, χῶτε με

VOL. II.

H h h

Τὰ

Τὰ τόζ' ἔκλεπτες πρὶς ἀτηρὸς, λάθρα.

ΝΕ. Ἀλλ' ὅτι μὴ νῦν· βέλομαι δέ (ε κλύειν,
Πότερα δέδοκται σοι μύθον; καλερεῖν,
Ἡ πλεῖν μεθ' ἡμῶν.

1319

ΦΙ. Πᾶν, μὴ λέξης πέρα.

Μάτην γ', ἃ ν' εἴπῃς γε, πάντ' εἰρήσει).

ΝΕ. Οὕτω δέδοκται;

ΦΙ. Καὶ πέρα γ' ἴδ' ἢ λέγω.

ΝΕ. Ἀλλ' ἤθελον μὲν ἄν (ε παροτρύνει λόγους
Εμοῖσιν· εἰ δὲ μή τι πρὸς κατὰ λέγων
Κυρῶ, πέπαυμαι.

ΦΙ. Πάντα γ' φράσεις μάτην.

Οὐ γ' ποτ' εὔνεν τὴν ἐμὴν κλῆσιν φρένα,

1320

Οἷς γ' ἐμὲ δόλοισι τὸν βίον λαβὼν

Ἀπεσέρηκας, κατὰ νηθείης ἐμὲ

Ελθὼν ἀρίστου πατρὸς ἔχθιστος γεγώς.

Ολοῖδ'· Ἀτρεΐδαν μὲν μάστιγ', ἐπέτρεπε δὲ

Ο Λαερτιάδην παῖδα, καὶ (ὕ.

ΝΕ. Μὴ πᾶσι πέρα,

Δέχου δὲ χεῖρὸς ἐξ ἐμῆς βέλη τάδε.

ΦΙ. Πῶς εἶπας; ἔκ' ἄρα δάτερον δολύμεθα;

ΝΕ. Ἀπώμοσ' ἄγνε Ζηνὸς ὕψιστον σέβας.

ΦΙ. Ω φίλτατ' εἰπὼν, εἰ λέγεις ἐτήτυμα.

1330

ΝΕ. Τῆρτον παρέσαι φανερόν· ἀλλὰ δεξιὰν

Πρότεινε χεῖρα, καὶ κράτη τῶν σῶν ὅπλων.

ΟΔ. Εγὼ δ' ἀπαυδῶ γ', ὡς Θεοὶ ξυνίστορες,

ὑπὲρ τ' Ἀτρεΐδων, τῆτε σύμπαντος στρατῆ.

ΦΙ. Τέκνον, τίος φώνημα; μῶν Οδυσεύς

Επηδόμην;

ΟΔ. Σάφ' ἴδω καὶ πείλας γ' ὄρα,

Ὅς σ' ἐς τὰ Τροίης πεδίον ἀποσελῶ βίᾳ,

Εάν

Arcum infidiis eriperes, specie fidus, clam malus.

NE. Non nunc hoc ago, sed te scire cupio,

Utrum tibi decretum sit hic perdurare,

1310

An nobiscum navigare?

PHI. Define, ne dicas ulterius,

Frustra enim verba feceris.

NE. Siccine est sententia?

PHI. Magis firmiter, quam ut dici queat.

NE. Ego vero hoc agebam, ut tibi persuaderem verbis:

Quod si tibi minus opportune

Videor dicere, desinam.

PHI. Frustra enim dixeris omnia:

Neque animum meum benevolum tibi habebis,

1320

Qui mihi dolo victum abstulisti:

Nunc venis tanquam moniturus,

Optimi patris inimicissime fili.

Pereatis, primum omnium Atridae, deinde

Ulysses et tu.

NE. Ne impreceris ulterius,

Sed accipe de manu mea haec tela.

PHI. Quid ais? an denuo decipior?

NE. Juro per sancti Jovis summum numen.

PHI. O quam grata mihi dicis, si modo vera dicis. 1330

NE. Res manifesta declarabit; sed dexteram

Porrige manum, ac tua arma recipe.

UL. Ego vero contradico, Dii sint testes,

Nomine Atridarum, ac totius exercitus.

PHI. Fili, cujus haec est vox? nunquid Ulyssem
Audio?

UL. Certo scias, et quidem prope cernis,

Qui te ad Trojam vi ducam,

H h h 2

Sive

Sive velit, five nolit filius Achillis.

1339

PHI. At non gaudebis, si modo recte haec sagitta dirigetur.

NE. Ah! nequaquam, ne per Deos, ne mitte telum.

PHI. Sine manum meam, obsecro, charissime fili.

NE. Non possum finere.

PHI. Hei! qualem hostem,

Atque inimicum non finis occidere sagittis meis?

NE. Nec mihi hoc honestum foret, nec tibi.

PHI. Attamen, tam scias principes in exercitu
Graecorum ac praecones vanos, ignavos
Esse ad pugnam, quam sint lingua feroces.

NE. Sit sane. Arcum jam habes, neque est ut
Mihi succenseas, aut me accuses amplius.

1350

PHI. Idem dico; indolem ostendisti, fili,
Qua natus es, non ex Sisypho patre,
Sed Achille, qui cum viveret, inter omnes viventes
Optime audiebat, nunc vero inter mortuos optime audit.

NE. Gaudeo patrem meum a te laudari,
Meque adeo: quid vero per te consequi cupiam, audi.
Quae divinitus accidunt hominibus,
Ea necesse est ferre.

Qui vero volentes affliguntur,
Sicut tu, non sunt digni venia,
Neque cujusquam misericordia.

1360

Tu ita efferatus es, ut consultorem non admittas:
Et cum quis te animo benevolenti monet,
Statim odisti, hostem ac insensum tibi esse existimans:
Attamen dicam, Jovemque advoco testem:

Tu vero haec scito, atque in animo tuo scribe:
Hoc morbo enim affligeris divinitus,

Chryses cum accefferis ad custodem anguem, qui apertum

Delubrum

Εάν τ' Αχιλλέως παῖς, εἴαντε μὴ θέλη.

ΦΙ. Αλλ' ἔτι χαίρων, ἦν τόδ' ὀρθωθῇ βέλος. 1340

ΝΕ. Α, μηδαμῶς· μὴ παρὲς Θεῶν μεθῆς βέλος.

ΦΙ. Μέθες με παρὲς Θεῶν χεῖρα φίλῳ τέκνον.

ΝΕ. Οὐκ ἂν μεθείην.

ΦΙ. Φεῦ· τίδ' ἄνδρα πολέμιον,

Εχθρόν τ' ἀφείλε μὴ κτανεῖν τόξοις ἐμοῖς;

ΝΕ. Αλλ' ἔτ' ἐμοὶ τῶτ' ἐσι καλόν, ἔτε σοί.

ΦΙ. Αλλ' ἔν τοσῦτόν γ' ἴωδι, τὺς πρώτους στρατῷ,

Τὺς τῶν Αχαῶν ψαδοκήρυκας, κακὰς

Οἴας παρὲς αἴχμην, ἐν δὲ τοῖς λόγοις θρασυῖς.

ΝΕ. Εἶεν· τὰ μὲν δὴ τόξ' ἔχεις, καὶ ἔωδ' ὅτε 1350

Οργὴν ἔχοις ἂν, εὐδὲ μέμψιν εἰς ἐμέ.

ΦΙ. Σύμφημι· τὴν φύσιν δ' ἐδειξας ὦ τέκνον

Εξ ἧς ἔβλαπες· ἔχι Σισύφου πατρὸς,

Αλλ' ἐξ Αχιλλέως, ὅς μετ' αὐτῶν δ' ὅτ' ἦν,

Ηκὺ ἄριστα, νῦν τε τῶν τεθνηκότων.

ΝΕ. Ἡδὴν πατέρα τε τὸν ἐμὸν ἀλογυνία σε,

Αὐτόν τε μ'· ὧν δέ σε τυχεῖν ἐφίεμαι,

Απεσον· ἀνθρώποισι τὰς μὲν ἐκ Θεῶν

Τύχας δοθείσας ἐς ἀναγκαῖον φέρειν·

Οσοὶ δ' ἐκυσίασιν ἔλκειν βλάβας,

Ὡπερ σὺ, τέτοις ἔτε συγνώμην ἔχειν

Δίκαιόν ἐστιν, ἔτ' ἐποικίλειν τινά.

Σὺ δ' ἠγρίωσαι, καὶ τε σύμβουλον δέχη·

Εάν τε νεθετῇ τις ἀνοία λέγων,

Στυγεῖς, πολέμιον δυσμνητῇ δ' ἠγέμερος.

Ὅμως δὲ λέξω· Ζῆνα δ' ὄρκιον καλῶ·

Καὶ ταῦτ' ἐπίσω, καὶ γράφω φρενῶν ἔσω.

Σὺ γὰρ νοσεῖς τόδ' ἄλγος ἐκ θείας τύχης,

Χρύσης πελαοδαῖς φύλακος, ὅς τὸν ἀκαλυφῇ

Σηκὸν φυλάσσει κρύφιος οἰκυρῶν ὄφεις·
 Καὶ παῦλαν ἴδι τῆσδε μή ποτ' ἐνλυχεῖν
 Νόσθ βαρείας, ὡς ἂν αὐτὸς ἥλιος
 Ταύτῃ μὲν αἶρη, τῇδε δ' αὖ δύνῃ πάλιν,
 Πρὶν ἂν τὰ Τροίας πεδί' ἐκὼν αὐτὸς μόλῃς·
 Καὶ ἦρ' παρ' ἡμῖν ἐνλυχὼν Ασκληπιαδῶν,
 Νόσθ μαλαχθῆς τῆσδε· ἢ τὰ Πέρλαμα
 Ξύν τοῖσδε τόξοις, ξύν τ' ἐμοὶ πέρσας φανῆς.
 Ως δ' οἶδα ταῦτα τῇδ' ἔχοντ', ἐγὼ φράσω.
 Ἀνὴρ γὰρ ἡμῖν ἐσιν ἐκ Τροίας ἀλγες,
 Ελενος ἀριστόμανις, ὃς λέγει βαρῶς
 Ως δεῖ θρεῖσθαι ταῦτα· ἢ πῶς τοῖσδ' ἔτι,
 Ως ἔσ' ἀνάγκη τῷ παρεςῶτος θέρους,
 Τροίαν ἀλῶναι πᾶσαν· ἢ δίδωσ' ἐκὼν
 Κτείνειν ἑαυτὸν, ἣν τάδε ψαδῇ λέγων.
 Ταῦτ' ἔν ἐπεὶ κάτοιοδα, συλχῶρς θέλων.
 Καλὴ γὰρ ἡ πίκησις, Ἑλλήνων ἕνα
 Κριθέντ' ἀριστον, τῷτο μὲν παγωνίας
 Εἰς χεῖρας ἐλθεῖν· εἴτα τὴν πολύστονον
 Τροίαν ἐλόντα, κλέος ὑπέρβιον λαβεῖν.

ΦΙ. Ω συλγὸς αἰὼν, τί με, τί δῆτ' ἔχεις ἄνω
 Βλέποντα, καὶ ἀφῆκας εἰς ἄδ' μολεῖν;
 Οἵ μοι· τί δράσω; πῶς ἀπισήσω λόγοις
 Τοῖς τῷδ', ὃς εὖνυς ὦν ἐμοὶ παρήνευσεν;
 Ἀλλ' εἰκάθω δῆτ'; εἴτα πῶς ὁ δύσμορος
 Εἰς φῶς τὰδ' ἔρξας εἴμι; τῷ περσέγορος;
 Πῶς ὦ τὰ πάντ' ἰδόντες ἀμφ' ἐμοὶ κύκλοι,
 Ταῦτ' ἐξαναχέσεσθε, τοῖσιν Ἀτρέως
 Εμὲ ξυνόντα πασὶν, οἳ μ' ἀπώλεσαν·
 Πῶς τῷ πανώλῃ παγδι τῷ Λαερτίῳ;

1370

1380

1390

Οὐ

Delubrum occulte latens custodit.

1370

Et remedium huic malo non unquam

Invenies, donec iste Sol

Hic oritur, atque illic vicissim occidit,

Priusquam ad Trojam ultro profectus,

Aesculapii filios consequaris apud nos,

Quorum opera hoc morbo leveris, et Pergama

His telis una mecum expugnes.

Unde vero sciam haec ita esse, jam dicam.

Vir quidam Trojanus a nobis captus tenetur,

Helenus, eximius vates, qui clare dicit,

1380

Quod hac geri oporteat. Et hoc praeterea affirmat,

Quod necesse sit hac aestate

Totam Trojam capi : potestatemque nobis ultro

Sui occidendi facit, si mentitus sit.

Quae cum ita esse noveris, sponte concedas.

Pulcher thesaurus est, te unum ex Graecis

Judicatum praestantissimum, primum medica manu

Liberari morbo, deinde luctuosa

Troja expugnata, summam consequi gloriam.

PHI. O vita odiosa, cur me retines

1390

Viventem, nec finis mori ?

Hei mihi, quid faciam ? quomodo diffidam sermonibus

Hujus, qui benevolus me hortatur ?

Cedamne igitur ? At quomodo posthac lucem hanc

Aspiciam, si fecero ? Quem appellabo amplius ?

Vos O coelestes orbes, qui omnia aspicitis,

Quomodo hoc sustinebitis, ut ego cum Atrei

Filiis una sim, qui me perdiderunt,

Et cum scelerato Ulysse ?

Non

Non enim mihi tam dolent praeterita,
 Ut ea, quae ab his adhuc patienda sunt,
 Quae jam oculis praevidere videor : quibus enim mens mala
 est,

1400

Eos etiam ad alia scelera instruit.

Et ego te quidem demiror.

Nam neque te ipsum unquam ad Trojam venire decebat,
 Meque, si vellem, prohibere ; cum te contumelia affecerint,
 Ac paterno honore spoliaverint, cumque infoelici
 Ajaci, in judicio armorum, Ulysseni
 Praeposuerint. His tu proficisceris

Auxilium laturus, meque ut idem faciam impellis? 1410

Non fili, sed me, quemadmodum mihi jurasti,
 Deduc in patriam, atque ipse in Scyro manens
 Sine sceleratos illos male perire :

Ita duplicem a me gratiam inibis,

Et duplicem a patre ; nec malis opem ferens

Videberis ipse quoque similis horum esse.

NE. Non aliena dicis, attamen te velim

Diis auscultare, et meis sermonibus,

Atque cum hoc amico una ex hac terra navigare.

PHI. An ad Trojam et inimicissimum Atrei filium 1420
 Proficiscar, isto misero pede ?

NE. Ad eos nempe, qui te atque hunc purulentum pedem
 Dolore liberabunt, et incolumitatem tibi tribuent.

PHI. O tristem sermonem ! quidnam dixisti ?

NE. Id quod tibi mihiq̃ue honestum esse judico.

PHI. Et cum ista dicas, non te probro Deos afficere putas ?

NE. Quomodo probro afficio eos, quos juvo ?

PHI. Utrum dicis, quod Atridis utile est, an quod mihi ?

NE. Ego tibi amicus sum, ideo talis est etiam mea oratio.

PHI.

Οὐ γ' με τάλως ἦν παρελθόντων δάκνῃ·

1400

Ἀλλ' οἷα χρὴ παθεῖν με παρὰ τῶν ἔτι,

Δοκῶ παρδάσσειν· οἷς γ' ἡ γνώμη κακῶν

Μήτηρ γῆν', τάλλα παρδάσει κακά.

Καὶ σὺ δ' ἔγωγε θάυμασας ἔχω τάδε.

Χρῆν γ' (εἰ μὴ τ' αὐτόν ποτ' ἐς Τροίαν μελεῖν,

Ἡμᾶς τ' ἀπεῖρσαι, οἷτέ (εἰ καθύβρισαν

Γέρας παρὸς Κυλῶνιες, οἱ τὸν ἄθλιον

Αἴανθ' ὅπλων σὺ παρὸς ὕπερον δίκη

Οδυσεύως ἔκριναν· εἴτα τοῖσδε σὺ

Εἰ ξυμμαχήσων, καὶ μ' ἀναγκάζεις τόδε;

1410

Μὴ δῆτα, τέκνον· ἀλλ' ἄ μοι ξυνώμοσας,

Πέμψον πρὸς οἶκον· καὶ τὸς ἐν Σκύρῳ μένων

Εἰ κακῶς αὐτὸς ἀπόλλυται κακῶς.

Χ' ἔτω διπλὴν μὲν ἐξ ἐμῶ κλίσση χάριν,

Διπλὴν δὲ παρὸς· καὶ κακὸς ἐπωφελῶν,

Δόξεις ὅμοιος τοῖς κακοῖς πεφυκέναι.

ΝΕ. Λέγεις μὲν εἰκότ'· ἀλλ' ὅμως (εἰ βύλομαι

Θεοῖς τε πεισάσθαι, τοῖς τ' ἐμοῖς λόγοις,

Φίλος μετ' ἀνδρὸς τῶδε τῆσδ' ἐκπλεῖν χθονός.

ΦΙ. Ἡ πρὸς τὰ Τροίας πεδία, καὶ τὸν Ατρείως 1420

Εχθισον υἱόν, τῶδε δυσήνω ποδί;

ΝΕ. Πρὸς τὰς μὲν ἐν (εἰ τῇνδ' ἐμπυο βάσιν

Πάυσοντες ἄλλως, καὶ ποσώζοντες νόσιν.

ΦΙ. Ὡς δεινὸν αἶνον ἀνέσας, τί φῆς ποδὶ;

ΝΕ. Αἰ τοί τε καὶ μοι καλ' ὁρῶ τελέμεναι.

ΦΙ. Καὶ ταῦτα λέξας εἰ καλαγχύνη Θεός;

ΝΕ. Πῶς γ' τις ἀχύνειτ' ἂν ὠφελέμενος;

ΦΙ. Λέγεις δ' Ατρείδας ὄφελος, ἢ π' ἐμοὶ τάδε;

ΝΕ. Σοὶ πε φίλος γ' ὢν, καὶ λόγος τοῖσδε μοι.

VOL. II.

I ii

ΦΙ.

V. 1400 al. μ' ἐτ' ἄλγος.

ΦΙ. Πῶς, ὅς γε τοῖς ἐχθροῖσιν ἐκδέναι θέλεις; 1430

ΝΕ. Ω τᾶν, διδάσκει μὴ θρασύνεσθαι κακοῖς.

ΦΙ. Ολῆς με, γινώσκω (ε, τοῖσδε τοῖς λόγοις.

ΝΕ. Οὐκὲν ἔγωγε· φημί δ' ὅ (ε μανθάνειν.

ΦΙ. Εγώ γ' Ατρείδας ἐκβαλόντας οἶδά με.

ΝΕ. Αλλ' ἐκβαλόντες εἰ πάλιν (ώστεσ' ὄρα.

ΦΙ. Ουδέποθ' ἐκόντα γ' ὥς τὴν Τροίαν ἰδεῖν.

ΝΕ. Τί δῆτ' ἂν ἡμεῖς δρῶμεν, εἰ σέ γ' ἐν λόγοις

Πείσειν δυνησόμεθα μηδὲν ὧν λέγω;

Ως ῥᾶς' ἐμοὶ μὲν τῶν λόγων λήξαι, σὲ δὲ

Ζῆν ὥσπερ ἦδη ζῆς ἀνδρὶ (ωληρίας.

1440

ΦΙ. Εὰ με πᾶχειν ταῦθ', ἅπερ παθεῖν με δεῖ.

Α δ' ἤνεσάς μοι δεξιᾶς ἐμῆς θιγὼν,

Πέμπειν πρὸς οἶκας, ταῦτά μοι πράξον τέκνον.

Καὶ μὴ βράδυνε, μηδ' ἐπιμνησθῆς ἔτι

Τροίας· ἄλλος γ' μοι τεθρήνην γόοις.

Τροχαιοι.

ΝΕ. Εἰ δοκεῖ, τείχωμεν.

ΦΙ. Ω θῦναῖον εἰρηκῶς ἔπος.

ΝΕ. Αντέρειδε νῦν βάσιν σὴν.

ΦΙ. Εἰς ὅσον γ' ἐγὼ δένω.

ΝΕ. Αἰτίαν δὲ πῶς Αχαῶν φάξομαι.

1450

ΦΙ. Μὴ φροντίσης.

ΝΕ. Τί γ', εἰὰν πορθῶσι χώραν τὴν ἐμὴν;

ΦΙ. Εγὼ παρῶν.

ΝΕ. Τίνα πρὸς φέλλῃσιν ἔρξεις;

ΦΙ. Βέλεσι τοῖς Ηρακλείοις,

ΝΕ. Πῶς λέγεις;

ΦΙ. Εἰρξω πελάζειν σῆς γε τέτρες τῆς πάτρας.

ΝΕ.

PHI. Quomodo amicus, cum me hostibus vis prodere?

NE. Amice, discas in rebus adversis non efferri. 1431

PHI. Enecas me sermone tuo, (novi enim te)

NE. Ego vero dico te non intelligere.

PHI. Scio equidem, quod Atridae me abjecerunt.

NE. Sed quid, si, qui abjecerunt, te iterum incolumem reddent?

PHI. Non unquam volentem, ut Trojam aspiciam.

NE. Quid igitur faciam, si tibi sermonibus

Nullis, quos dico, persuadere possum?

Proximum est ut desinam, teque finam vivere,

Ita ut vivis, expertem salutis. 1440

PHI. Sine me haec pati, quae me oportet pati:

Quod vero fide data promissisti mihi,

Nempe reductionem in patriam, id quaeso effectum reddas,

Neque cuncteris, nec memineris amplius

Trojae: satis enim lachrymis mihi deplorata est.

TROCHAEI.

NE. Eamus ergo, si videtur.

PHI. O vocem praeclaram!

NE. Siste nunc pedem tuum.

PHI. Quantum quidem potero.

NE. Quomodo vero criminationem Graecorum effugiam?

PHI. Ne cures. 1451

NE. Quid si bello vastabunt regnum meum?

PHI. Ego adero.

NE. Ad quam utilitatem?

PHI. Sagittis Herculis,

NE. Quid dicis?

PHI. Arcebo ipsos a patria tua.

NE. Si igitur quod ais facturus es, veni, atque osculare
terram.

ANAPAEI.

HE. Nondum abeas, priusquam nostrum
Audias sermonem Philoctete,
Ac dicas te vocem Herculis
Auribus percipere, atque vultum aspicere.
Propter te enim venio
Coelesti sede relicta,
Consilia Jovis tibi commemorabo,
Atque prohibebo, ne quo iturus eras, eas.
Quapropter sermones meos audi.

1460

IAMBI.

Primum vero tibi fortunam meam exponam,
Quantis laboribus superatis, atque exhaustis
Immortalem virtutem consecutus sum, sicut vides.
Et tibi, quod scias, destinatum est ista pati,
Ac per laborem adipisci gloriam.
Profectus cum hoc viro ad Trojam,
Primum hoc tristi morbo liberaberis,
Et principem locum virtute obtinens in exercitu,
Paridem, qui causa est horum malorum,
Sagittis meis interficies.
Deinde Troja excisa spolia ad aedes paternas
Mittes, virtute parta, electa in exercitu
Paeanti patri ad Oetaeam regionem.
Quae vero ab exercitu accipies spolia,
Monumenta mearum sagittarum, ea ad tumulum meum
Feres : Te porro nate Achillis,
Moneo : Nam neque tu absque hoc vales

1470

1480

Trojam

ΝΕ. Εἵ γε δρᾶς ταῦθ' ὥπερ αὐδᾶς, σῆχε περσκούσας
χθόνα.

Αναπαύσοι.

ΗΡ. Μήπω γε πρὶν ἂν τῷ ἡμετέρων
Ἀῆς μύθων, παῖ Ποίαντος·

1460

Φάσκειν δ' αὐδὴν τὴν Ἡρακλῆες
Ἀκοῇ τε κλύειν, λᾴσσειν τ' ὄψιν.
Τὴν σὴν δ' ἥκω χάριν, ὑβανίας
Εἰδρας περλιπῶν,
Τὰ Διὸς φράσων βελδ' μαλ' αἶ σοι,
Καλερηντύσων θ' ὁδὸν ἣν σέλλῃ.
Σὺ δ' ἐμῷ μύθων ἐπάκυσσον.

Ιαμβοί.

Καὶ πρῶτα μὲν σοι τὰς ἐμὰς λέξω τύχας.
Οσες πονήσας καὶ διεξελθὼν πόνους
Ἀθάναιον ἀρετὴν ἔχον, ὥς πάρεσθ' ὄρεᾶν.
Καὶ σοι, (ἀφ' ἰοδί, τῆτ' ὀφείλε) παθεῖν·
Εκ τῷ πόνων τῶνδ' ἀκλεᾶ θάδαμ βίον.
Ελθὼν δὲ σὺν τῷδ' ἀνδρὶ πρὸς τὸ Τρωϊκὸν
Πόλισμα, πρῶτον μὲν νόσος παύσῃ λυγρᾶς,
Ἀρετῇ τε πρῶτος ἐκκριθεὶς στραλδ' μαλ' αἶ
Πάριν μὲν, ὃς τῶνδ' ἀτίος κακῶν ἔφυ,
Τόξοισι τοῖς ἐμοῖσι νοσφιῆς βίη,
Πέρσεις τε Τροίαν, (κῦλά τ' εἰς μέλαθρα σά
Πέμφεις, ἀριεῖ' ἐκλαβὼν στραλδ' μαλ' αἶ
Ποίαντι παρὶ πρὸς πάτρας Οἴτης πλάκα.
Α δ' ἂν λάβῃς σὺ (κῦλα τῷδε τῷ στρατῷ,
Τόξων ἐμῷ μνημεῖα πρὸς πυρὰν ἐμὴν
Κόμιζε· καὶ σοι ταῦτ' Ἀχιλλέως τέκνον
Παρήνεο· ἔτε γὰρ σὺ τῷδ' ἄτερ δένεις

1470

1480

Ελεῖν

Ελεῖν τὸ Τροίας πεδίον, ἔθ' ἔτος σέθεν.
 Αλλ' ὡς λέοντε (υννόμω φυλάσσειον,
 Οὗτός (ε καὶ σὺ τόνδ'· ἐγὼ δ' Ἀσκληπιὸν
 Πausῆρα πέμψω σῆς νόστου πρὸς Ἴλιον.
 Τὸ δ' ἄτερον γὰρ τοῖς ἐμοῖς αὐτὴν χρεὼν
 Τόξοις ἀλῶναι· τῷτο δ' ἐννοεῖσθ', ὅταν
 Πορθῇτε γᾶν, ἄσεβ' εἰν τὰ πρὸς Θεούς.
 Ως τ' ἄλλα πάντα δ' ἄτερ' ἠγείταυ πατὴρ
 Ζεὺς· ἢ γὰρ ἄσεβεια (υνθήσκει βροτοῖς·
 Καὶν ζῶσι, καὶν θάνωσιν, ἐκ ἀπόλλυ).

1490

Αναπαύσοι.

ΦΙ. Ω φθέγμα ποθεινὸν ἐμοὶ πέμψας,
 Χρόνιός τε φανείς,
 Οὐκ ἀπιθήσω τοῖς (ροῖς μύθοις.

ΝΕ. Καὶ γὰρ γνώμη ταύτη τίθεμαι.

ΗΡ. Μὴ νῦν χρόνιοι μέλλετε πράττειν,
 Καρὸς καὶ πλῆς
 Οδ' ἐπείγῃ γὰρ κατὰ πρύμναν.

1500

ΦΙ. Φέρε νυν σείχων, χώραν καλέσω.
 Χαῖρ' ὦ μέλαθρον ζυμφρερον ἐμοῖ,
 Νύμφαι τ' ἐνυδροὶ λειμωνιάδες,
 Καὶ κλύπος ἄρσιν πόντε πρὸς βλῆς,
 Οὐ πολλὰκι δὴ τὸ μὲν ἐτέλχθη
 Κρατ' ἐνδόμυχον πλεγήσει νότα,
 Πολλὰ δὲ φωνῆς τῆς ἡμέτερας
 Ερμαγον ὄρος παρέπεμψεν ἐμοὶ
 Στόνον ἀντίτυπον χειμαζομένη.
 Νῦν δ' ὦ κρήναι γλυκίον τε ποτὸν,
 Λείπομαι ὑμᾶς, λείπομαι ἥδη,

1510

Δόξαις

Trojam capere, nec iste sine te.

Sed veluti Leones duo simul pascentes, servate

Tu illum, iste vero te : Egoque Aesculapium

Mittam ad Ilium, qui te hoc morbo liberet.

Denuo enim ipsam oportet sagittis meis

Capi. Hoc vero memineritis, cum terram

1490

Vastabitis, ut Religionem tueamini :

Quia alia omnia posteriora ducit Jupiter.

Pietas enim simul moritur cum hominibus,

Et seu vivant seu moriantur nunquam interit.

ANAPAEI.

PHI. O quam exoptatam vocem mihi misisti !

Esti post longum tempus appareas,

Non recuso parere tuis consiliis.

NE. Et ego eidem sententiae subscribo.

HE. Ne igitur nunc diu cunctemini,

Opportuna enim navigatio

1500

Urget, atque a puppi instat.

PHI. Age ibo, ac terram hanc salutabo.

Vale O domus, mea custodia,

Et Nymphae humidae pratorum,

Fragorque grandis e mari resonans,

Ubi saepe meum maduit

Caput in antro imbribus austri ;

Ac vocem meam saepe

Hermacum promontorium iteravit

Repercusso gemitu, cum tempestate affligerer.

1510

Nunc vos O fontes, et aquae dulces

Relinquo vos, nunc relinquo,

Quod

Quod nunquam ita fore existimavi.
Vale O Lemnia terra maritima,
Meque dimitte prospero cursu,
Quo magna fatorum potentia vocat,
Et amicorum voluntas, et omnipotens
Deus, qui haec ita confecit.

CH. Eamus ergo omnes una
Precati Nymphas marinas,
Ut reditum foelicem nobis concedant.

1520

F I N I S.

Δόξης ἔπολε τῆσδ' ἐπιβάντες.
 Χαῖρ' ὦ Λήμνε πῆδον ἀμφιάλον,
 Καὶ μ' ἄπλοία πέμψον ἀμέμπλως,
 Ενθ' ἡ μεγάλη μοῖρα κομίζει,
 Γνώμη τε φίλων, χαῖ' πανδαμάτωρ
 Δάμων, ὃς ταῦτ' ἐπέκρανεν.

ΧΟ. Χωρῶμεν νῦν πάντες ἀολλέες,
 Νύμφας ἀλίαςιν ἐπὶ δ' ἄμβροι,
 Νόσσε ῥωτῆρας ἱκέσθαι.

1520

Τ Ε Λ Ο Σ.

NOTAE in ANTIGONEN.

N. B. *Pauculae quaedam harum notarum ad editionem THOMAE JOHNSON tantum sunt referendae.*

Ver. 1. **Α**ΥΤΑΔ'] ΑΥΤΑΔΕΛΦΟΝ loco ΑΥΤΑΔΕΛΦΥ. Sic in Oed. Ty. v. 1414, 1415. Τὲ μὲν αἶμα πατρός, loco τῷ ἐμῷ πατρός αἶμα.

V. 2. Τῶν ἀπ' Οἴδ.] Sub. ἐρχομένων.

V. 4. ΑΤΗΣ ἄτερ] Mendum manifestum. Sic enim suae ipsius menti repugnat Antigone. Belle convenit huic loco vox ἀάατον, quod ut innoxium ita noxium denotat; quod cum interpretem lateret, ἀάατον exponit ἄτης ἄτερ, cum debuisset ἄτης μέτα: nisi id vera lectio jure censeatur. Neque conjunctum cum noxa &c. vide v. 70. ἐμῷ μέτα. v. 73.

V. 11. Φίλων] Deest περί. frequentissima hacce ἔλλειψις.

V. 12. Εξότῃ] Κρόνυ.

V. 14. Θανόντων] Participium plurale jungitur substantivo duali ἀδελφοῖν. διπλῇ] mutua. alibi διπλᾶς v. 51. ambos: alibi geminum significat.

V. 20. Επος] Usitatum hoc Sophocli ἔπος et λόγος pro χρῆμα uti, et vice versa.

V. 21. Τάφῃ] Subaud. περὶ, in re sepulturae. quod ad sepulturam attinet.

V. 24. Χρηθεῖς] Jussus ab Eteocle. Sic Scholiastes. Tu vero Lector ut lubet.

V. 27. Εκεκενη.] Active sumitur. Creontem dicunt edixisse &c. potest et passive fumi.

V. 36. Προκ.] Sub. ἐκείνῳ.

V. 38. Εὐδλῶν] Sub. ἐκ γονέων.

V. 46. Αδελφὸν] Sub. τοῦ θάπτειν.

V. 47. Sub. μὴν θάψεις;

V. 48. Τῶν ἐμῶν] ἀπὸ.

V. 64. Ακύν] Subaud. χρή.

V. 82. Σῦ] Pendet ab ὑτέρ.

V. 85. Σύν] Sub. (οὐ κἄσω.

V. 92. Αρχὴν] Sub. καὶ, *ne in principio quidem, i. e. ne omnino quidem.*

V. 94. Προσκ. δίκη] σὺν δίκη.

V. 96. Δεινὸν] πάθος vel πῆμα. Πείσομαι] *nihil enim patiar adeo malum, ut deterreat me ab honesta morte.*

V. 108. Φῶτα] Στραλιώτας intelligit. Anglice MEN, eodem sensu.

V. 109. Οξύτόρῳ] Lego ὀξύτέρῳ.

V. 111. Ον] Sub. ἡγάγε. mira licentia.

V. 128. Δράκοντι] Thebanos intelligit dracone genitos. Solum quoque draco cum aquila pugnare.

V. 130. Εἰσίδ.] Lege εἰσίδων. alioqui peccatur in leges anapaesticas.

V. 132. Καναχ.] Sub. μέλα. Ὑπεροπ.] ὁ ὑπεροπῆς, acc. plurali ὑπεροπῆας.

V. 135. Ορμῶντ.] Observa mutationem numeri; praecessit φας in plurali.

V. 136.] Vett. omnes editi ἀντίτυπα δ' ἐπὶ γᾶ.

V. 138. Ως] Lego ὅς ex Edit. Aldina.

V. 140. Επέπνς] Subaud. πόλιν. Secunda autem brevis est.

V. 142. Ald. Editio sic legit.

Εἶχε δ' ἄλλα.

Τὰ μὲν ἄλλα, τὰ δ' ἐπ' ἄλλοις.

V. 148. Παῖρὸς] Subaud. ἐκ.

V. 164. Ερέσων] Malo ἐλίσων.

V. 171 et 173. Τῷτο] Subaud. δία.

V. 198. Αἰέλ.] AGREEABLE TO THIS I SAY. AKIN TO IT.

V. 202. Αφανίσαι] *Obruunt sub terra.* est et alia lectio ἀφασίσαι, quam versione expressi.

V. 209. Εκκεκηρύχθαι] Malo ἐκκεκήρυγμα.

- V. 218. Τὸν δ'ὕσταν] Sub. *περὶ*.
- V. 224. Ἄλλω] Lego ἄλλο.
- V. 239. Ἐνίκη] Sub. *γνώμη*. vel *δεῦρο μολεῖν*.
- V. 255. Γενῆδος] *Η γῆνις, γῆνιδος πέλεκυς*.
- V. 262. Ordo verborum. ὡς' ἀπ' ἀνθρώπου φάγοντος ἄγος.
Nam qui vidissent mortuum insepultum, neque ei iniecissent pulverem, impii esse videbantur.
- V. 266. Φύλαξ.] Nominativus absolute positus, pro φύλακος, &c.
- V. 300. Εἰργάσθαι] Active sumitur.
- V. 322. Verte, *nescisne vel nunc quam moleste loqueris?*
- V. 340. Τῦτο] Γένος ἀνθρώπων.
- V. 343. Περῶν] Lego Πτερῶν cum *Aldina*.
- V. 345. Ακαμάτων] Lego ἀκαμάταν cum *Aldina*.
- V. 358. Ζυγὸν] Sub. *πρός*.
- V. 360. Ηνεμόεν φρόν.] Τὴν περὶ τῆς μελειῶρων φιλοσοφίαν, inquit Scholiastes. ego malo sic explicare. *Et eloquentiam, et elatos animos, nec mediocribus contentos, et civitatum gubernandarum cupiditates didicit.*
- V. 399. Οὐδέν] Lege ὑδέν' pro ὑδενί.
- V. 452. Μῆκος] Sub. *καλὰ*.
- V. 473.] Verte *ἠνυχόμην, sustinuissem*.
- V. 583. Τριβὰς] Sub. *ποίει*.
- V. 592, 593.] CALAMITY NEVER FAILS TO RUN THROUGH THE WHOLE FAMILY.
- V. 607. Ὑπερ] Subaud. Οὔσης.
- V. 610. Κόνις] Alludit ad pulverem ab Antigone injectum mortuo fratri: qui quidem pulvis erat ei injectus mortis causa.
- V. 622, 3, 4. Νόμος ὃδ'] Haec autem lex, qualis Jovi a fatis concessa est (Nimirum ut sit invictus, immortalis coeli incolae, temporumque omnium gubernator) Haec inquam lex, quae damnis immunem reddit Jovem, non omnino competit hominum vitae. Verborum autem series haec est. Νόμος ὃδ' ἐκλὸς ἄτας εἶναι ὑδέν i. e. ὑδαμῶς πᾶμπολις ἐρπὶ θνατῶν βιότῳ. ὑδέν πᾶμ-
πολις,

πολις, universas licet gentes percensuras nunquam invenies &c.
ἐκλὸς ἄτας videtur esse titulus legis, νόμος ἐκλὸς ἄτας.

V. 622. Οὐδὲν ἔρπει] Ald. ὕδεν' pro ὕδενα, i. e. πρὸς ὕδενα ἔρπει. V. 644. Τῆς μελ.] Subaud. ἔνεκα.

V. 649. Φέρεσθαι] TO WEIGH, TO TURN THE SCALE. Idem quod ἄγειν.

V. 674. Υπερβὰς] Subaud. τὸ δίκαιον. hinc Latine superbus.

V. 678. Σμικρὰ &c.] Subaud. καλὰ.

V. 702. Λόγοις τοις.] ea dum loquitur. ἐν λόγοις τοις τοῖς ὄντι.

V. 714. Εὐκλείας] Malo Ἀκλεία, et cum Θάλλοντος jun- gere. πρὸς autem interpretor πρόσεσι. Quae enim patre honoribus florente adest liberis major voluptas, aut quae adest patri major filiis floren- tibus?

V. 729. Μελάς.] Subaud. τῷ νῦ. μέλαιναιαν.

V. 731. Πολύ] Subaud. μάλλον.

V. 736. Μαθεῖν] Εκ τῷδε scilicet Haemonis, quem praesen- tem digito Chorus monstrat. σέτ' αὖ τῷδε, teque adeo, Haemon, μαθεῖν ἐκ τῷδε, scilicet Creontis, ad quem se Chorus convertit.

V. 793. Ος ἐν κήμασι πίπεις] Grotius legit ὃς εἰν ὄμ- μασιν ἴπεις. qui volas in oculis. Sic enim cum sequentibus meli- us convenit.

V. 800. Pro ἐπ' lege ἔτ' i. e. ἔτι.

V. 804, 5. Νῆκος ἀνδρῶν

Ξύναμον] Pro ἀνδρῶν ξυναίμων. vide v. 1.

V. 809. Πάρεδρος] Lege παρέδρες, verti enim assessores. Haemonem vult, qui patri proximus in regno erat; non Creontem, ut Scholiastes dicit.

V. 824. Subaud. εἰς ante ἀκλάν. iterum 833.

V. 847. Ald. editio sublato γε legit Κάτοι φθιμύα. pen- det autem dativus ex μέγα et congruit τῷ, σοί.

V. 865. Εχατ.] Subaud. τέρμα.

V. 874. Κλειοῖς &c.] Pro Κλειῶν Λαβδακιδῶν.

V. 875. Μαλρώα] Pro μαλρώων. proximo αὐτοχρήστα loco αὐτοχρήστα.

V. 878. Οἶων] i. e. ἐξ οἶων γονέων.

V. 890. Subaud. εἰς ante ὁδόν.

V. 907. Μακρῶ] Διασήματι.

V. 915. Τοιάδ'] Δῶρα, μιαιτώματα.

V. 927. Δεινὰ] Τολμήματα.

V. 940. Εμὲ] Καίᾳ.

V. 943. Τύτων] Διά. iterum v. 973.

V. 989. Μέλεοι] Duarum est Syllabarum.

V. 996. Βορέας] Ἡ βορέας τῆς βορεάδος. Adjectivum feminini generis tantum, et unius terminationis, qualia sexcenta.

V. 1006. Ορθῆς] Οδῶ vel τύχης.

V. 1027. Ταῦτα] Νοσήματα.

V. 1045. Σκοπῆς] ἐπὶ Subauditur, licet Scholiastes contra dicat. Sic et proximo. Μανίκης] τέχνης. 1047. Τὸ σὸν] καίᾳ.

V. 1080. Τῶν ἄνω] τίνα. nempe Ανιγόνην.

V. 1086. Τύτων] ἕνεκα. V. 1088. Ληφθῆ] ὥσε (ε.

V. 1093. Οσων] καθ' ὅσων πόλεων. ἢ κύνες ἤγνισαν i. e. μετ' ἄγους ἐκόμισαν παρὰ δόματα. 1103. Δεινὰ] Δεπίσματα, post ἐξότῃς] Κρόνῃ.

V. 1109. Periculofum est me ei reluctari, et illius audaciam malo aliquo mactare.

V. 1118. Τὸ δρᾶν] ὥσε.

V. 1149. Εὐάζον] Εὐοῖ λεγόντων.

V. 1183. Τύραννον pro τυραννικόν.

V. 1187. Θανεῖν] ἀντὶ, τῷ θανεῖν. 1191. Φόνῃς] ἕνεκα.

V. 1240. Στυλόν] οἰμῶμα. 1243. Εν τῷ] ἡμί.

V. 1253. Φοινίῃς] μέλα. 1292. Ἡ κακῶν] forte ἐκ.

V. 1314. Ανιᾶσαν] πληγὴν. 1334. Υπαίθε] μέρος.

NOTAE in TRACHINIAS.

Ver. 2. **ΕΚμάθοι]** Subaudi *τίς*. quid si *ἐκμάθοις* legas? secunda persona poetice utens. ut Latini, *credas innare revulsas Cycladas*, pro *quivis credat*.

V. 4. **Αδϵ]** δόμον subaud.

V. 10. **Πάρος]** Pendet ab *ἐκ* in *ἐξήτι*.

V. 15. **Προσδέδελμῶν]** Alii vertunt, *expectans futurum*.

V. 16. **Δύσηνος]** Femininum. Attice.

V. 18. **Ασμῶν]** In versione lego *ἀσμῶν*, et cum *χρόνῳ* conjungi malo. v. 21. **Εκλύεια]** ἀπ' ὄνυς *νυμφείων*.

V. 26. **Αγώνιος]** Praeses certaminis, pater enim Herculis.

V. 27. **Ηρακλεῖ]** Dativus pro genitivo.

V. 31. **Καφύσαμν]** Legitur divisim *καφύσα μέν*.

V. 38. **Ιφίτη]** Fortem Iphitum, sic *βίη Ηρακλήνη*. apud Latinos, *Virtus Catonis*, et sexcenta ejusmodi.

V. 42. **Αὐτῷ]** *περί*. v. 52. **Φρενῶν]** *Sapere*.

V. 57. **Τῷ]** *περί*. *cogitans ut*.

V. 72. **Τῷδε]** *Λαίρδμαλος*, subintelligitur in *λάτρην* quod praecessit, vel *ῶν*.

V. 74. **Εὐβοῖδα]** Trium syllabarum est.

V. 84, 85. Hi versus sic sunt transponendi :

Κεῖνς βίον ὥσαντος, ἢ οἱ χόμεδ' ἅμα

Καὶ πίπλομν, σὲ πάρος ἐξολωλότης ;

V. 96, 97. Sic verte. *Solem solem peto hoc, ut indicet Alcmenae filium, ubi mihi ubi filius ille habitat, ubi inquam O lucido fulgure ardens.*

V. 101. **Αὐλώνας]** Pendet ex *ναμεις*, vel *καλὰ* suppressa.

V. 107. Verte, *Lachrymis a palpebris amotis*.

V. 117. **Βάνρα]** Observa, pro *ἀπόβανρα*.

V. 123. **Ερύκη]** Pro *ἀπερύκη*. hinc ille genitivus *δόμων*. ut sequens *ὦν* ab *ἐπί*.

V. 146. Παῖσσα] Legitur in Edit. Ald. παρῖσσα, quam lectionem versione amplexus sum.

V. 162. Πολλὰς] εἰς. v. 163. Lege τί.

V. 164. Λέχης] ἔνεκα.

V. 165. Κτῆσιν] εἰς subaud. ὅτι enim regitur ab ἐλέσθαι.

V. 165. Nescio quo pacto evenit ut aliqua ex hoc versu verba exciderent, quae sic supplenda sunt, *dixitque quae liberis.*

V. 167, 168. versio sic melius respondebit textui Graeco.

Tempus praefiniens circiter trimestre, postquam

Ex hac terra profectus abiisset annum quoque integrum.

V. 173. Πόνων] Subaud. περι.

V. 188. Πολύζηλον] *Diu optatum.* ante τὰχ. intellige ἔπω.

V. 196. Subaud. ἄπεισι.

V. 206, 207. Ομμ'---ἀναχθόν] Secundum quam dedi versionem ἐςὶ subaud. sed nunc puto nominativos esse absolute positos, qualia multa facile invenias. sic igitur verte. *Quippe insperato mihi exorto lumine famae.* Proximo versu ἀναλόλυσον, et post μελλονυμφος, consulto per pluralia interpretor. Neque enim constaret sequens ἐν cum uno tantum sponso, post κλαῖγὰ repete ἀναλόλυσον. V. 215. Ἀνάγειτ'] Subaud. χορεῖαν.

V. 221. Tolle mendum, et regis lege.

V. 240. Γῆς] γῆς non videtur hic loci pendere ex πῶ sed ἐπί. Sic igitur constituendus erat textus, πῶ; γῆς, &c.

V. 243. Post votane inferre offerens.

V. 249. Pressius verte, *exemit sibi possessionem et deis selectam.* Proximo ἄσκοπον UNACCOUNTABLE. ἡμερῶν subaud. διὰ.

V. 254. Λόγῃ] Rei. Sic ἔπος saepius pro re et vice versa facta pro dictis ponuntur. V. 266. Pro namque lege qui.

V. 284. Οὐδὲ] Sic interpretor. Ne dii quidem, quibus summa datur potestas nocendi, vel ὃ ὅδὲ idem est quod non omnino.

V. 285. Ὑπερχλιδῶντες.] Subaud. αὐτῇ.

V. 287. Vide (ὕψαξιν, τάσδε, ἄπειρ εἰσορᾶς, ἄρῃσαι, pro αὐταὶ δὲ, &c.

V. 292. Τῆς ἀλώσεως] ἔνεκα. v. 293. Νιν abundat.

V. 296. Sic melius vertas,

*Tum propter has quae adsunt, cum propter ea quae fando
acceperisti. ἔνεκα subauditur.*

V. 299. Τῇδε] (πράξει ἀτυχεῖ) τῷτο (χαρὰ nempe)
συνίρεχεν.

V. 301. Τὸν εὖ πράσσοντα μὴ σφαλῇ] Pro μὴ ὁ εὖ
πράσσει σφαλεῖ. Frequens hoc loquendi genus, apud optimos
auctores. Exempla passim obvia. vide v. 325.

V. 313. Subaud. δοκεῖς.

V. 319. Subaud. ἐστὶ et ἡμνημάτων.

V. 321. Μακρὰν] Ἰσορίαν. post ὅδεν subaudito καλὰ, et ἐ-
ξότες sine χρόνος. v. 333. Εἰς εἴγας.

V. 335. Λύπην λύπης] AN AGGRAVATION OF YOUR SORROW.

V. 339. Βαθὺν] χρόνον.

V. 342. Εγὼ γὰρ ἔχω ἐπισήμεν τῶτων (καλὰ) πάντα,
vel καλὰ πάντα τῶτων. v. 343. Τῷ] (ἔνεκα.)

V. 354. Ἀγνοιά μ' ἔχῃ] Scholiastes legi vult ἀγνοία propter
metrum. quod si ἀγνοία in nominativo per vim incliticae dictio-
nis posset produci, magis probarem: sic enim purior et usitatio-
r phrasis. v. 370. Ως] Attice pro εἰς.

V. 383. Ἡ καὶ τὰ] Hunc versum ascribi nuncio Scholiastes, et
fane bene. Tum vero amplectenda est Canteri conjectura legentis,
loco καὶ τὰ, κάρτα. hinc omnia clara.

V. 384. Γένεσιν] καλὰ.

V. 399. Τραχείας] γῆς. post, ἐξ subaud. ante ὦν.

V. 409. Subaud. ἐννέπω. v. 414. Λέγω.

V. 429. Εφασκες, et 436. ἔφασκον.

V. 443. Μὴ πρὸς σὺ θεὸς] Eadem σύλχυσις apud Latinos
crebro occurrit. *Per te deos oro.*

V. 446. Τὰνθρώπων] χρήματα, πάθη. et 447. Χρήμασι.

V. 463. Πολλοὶ] εἰσί.

V. 465. Τῷτο] Eleganter abundat. Proximo ἔχῃ omittitur
post δεινόν. v. 473. Corrige invita.

V. 485.

V. 485. Παῤῥῶος] Feminini generis. Attice.

V. 486. Πρὸς κείνῃ] προσήκον.

V. 492. (Διὰ) Χάριν κοινὴν κείνῃς καὶ σὴν ἐξίσου (μέρους.)

V. 507. Δίκαιά] Graeci frequenter adjectivis pluralibus pro singularibus utuntur. vide v. 969.

V. 523. Ες μέσον] Quoniam Antistrophe non respondet Strophe in hoc versu, et in sequenti legitur ἐν μέσῳ, cujus hoc videtur glossema, tollenda omnino arbitror, et locum sic legendum,

Ἰεσαν ἱέρμῃοι λεχέων. μόνῃ.

V. 536. In textu legitur ἀμφινείκηλον in Scholiis ἀμφιμάχην. quod saepe fit ut post ostendam.

V. 550. Τελυμήχος] Emenda καλέμημος ex ed. Ald.

V. 569. Μιδῶ] ἔνεκα. v. 590. Οσα] δεσμά.

V. 617. Εμφανῶς] Prius ἐμφανείς. emendavi ex Ald.

V. 623, 624. Ο κείνος ἄμαθες,

Σφραγίδος ἔρκ' τῷδ' ἐπ' ὄμμα δήσειαι.]

Interpres hic omnes tacent; non recte tamen. Nullus enim verbis, ut nunc sunt, inest sensus. In margine libri, qui apud me est, locum hunc ita emendandum censuit quidam, ὁ κείνῳ ἄμαθες, σφραγίδος ἔρκ' τῷδ' ἐπ' ὄμμα δήσεται· quod illi facile erit cognitu, si huic sigillo oculum injecerit. Vidit ille quidem loci mentem, quis autem ferre potest εἰ in fine tam inconcinne positum? lege itaque vel σῆμα κείνῳ ἄμαθες, σφραγίδος ἔρκ' εἰ τῷδ' ἐπ' ὄμμα δήσεται. vel σῆμ' ὁ κείνῳ ἄμαθες, suppresso εἰ vel ἔσται· omissa Apostrophes nota inter ἔρκ' et εἰ vides quam facile error ortus sit. Conjeci quoque ὁ κείνος εὖ μάθη, &c.

V. 631. Μὴ ὕ] Unani conficiunt syllabam. Homer. ἡ ὕκ.

V. 636. Subaud. Οἶδα ὕτως.

V. 681. Subaud. Αθυμείς ἔνεκα.

V. 706. Φάτιν] Rem, supra λόγον et ἔπος.

V. 707. Μαθεῖν] ὥστε μαθεῖν, ut quis cognoscat.

V. 716. Post ποτὲ subaud. ἀναζέουσιν ἀφροί.

V. 734. Αναχαιτὸν] ἐστὶν αὐτῇ.

V. 747. Puto σ' post τριῶν tolli debere. Versu enim abhinc secundo legitur loco suo: hic autem inconcinne inseri videtur.

V. 750. *Meliorē mentem praesenti mutare.*

V. 759. Αὐτὸς] φημί. ἐν ὅμμ.] elegans pleonasmus.

V. 777. Κα] deest ante σολῇ.

V. 781. Τέκτονος] Subaud. ὑπό.

V. 792. Ποδός] Observa genitivum post μάρψας.

V. 794. Κόμης] διὰ.

V. 796. Οἰμωγῇ] (ὕν. Proximo ἔνεκα. et v. 821, 823. lege πρῶταλες. sic optimae edit. v. 825. Οψ] Attice pro ὄψη.

V. 828. Οφθαλμῶν] Sub. ἀπὸ, vel regitur ab ἀπαθεῖν in proximo.

V. 854. Αοκνον] Secunda brevi. Huic Strophe non respondet in omnibus sequens Epistrophe.

V. 866, 867, 868. Οἶον πάθος ἔπω ἐπέμολε ἀγακλειτὸν Ηρακλέα (ἀπ') ἀναρσίων (i. e. ἐχθρῶν) (ὥς) οἰκίσαι.

V. 870. Α τότε (λόσχα) αἰχμᾶ (νόμω πολέμῳ) ἀγαγες τάνδε θοὰν νύμφαν, &c.

V. 888. ἀκινήτη] Illa enim profectio ad orcum ita fit ut pedes plane alligati atque impediti nusquam promoveantur. *Camerarius.*

V. 911. Ανέορτος] *Illecebrabilis.* sed vetus lectio erat ἀνέορτος. quam versione secutus sum.

V. 946. Κἂν ᾧ] καὶ ἐν ᾧ (χρόνῳ.)

V. 969. Κοινά] vide v. 502.

V. 982. Ante ὧς subintellige αὐτῷ.

V. 988, 989. (ε) ἔνεκα. v. 1000. Βάρος] διὰ.

V. 1047. Αποτίβας] ἀπρόσβατος. non adeundus.

V. 1049. Τόδε] πάθος.

V. 1053. Ακῷ δ' ἄχος] Ita centies ludere amat in sonis Sophocles, et optimi scriptores.

V. 1077. Αγλωσσος] γῆ.

V. 1079.

V. 1079. Γυνή] Videtur Sophocles per γυνή denotare mulierem, cujuscunque fuerit indolis, per θήλυς autem arctiori sensu feminam timidam, natura et corpore infirmiore. vide v. 1092. φύσιν] ἔχουσα.

V. 1082. Πλέον] ἐμῷ. v. 1085. Τῷ μὲν] πάθος.

V. 1090. Τόνδ' ἄνδρα] Pro ἐμὲ, δεικτικῶς. Sed frustra monere est: toties occurrit. vide v. 1191.

V. 1102. Hic versus debet in duos dividi, neque enim est Iambicus. Sic igitur cum Aldina lege.

Ω" νὰξ αἰῖδη δέξαί μ'.

Ω Διὸς ἀκλῖς παῖσιν.

V. 1112. Βίαι] καλὰ.

V. 1132. Δίκαμα] Pro δίκαιον ἐστί. vide v. 502.

V. 1138. Μήρως] περὶ. v. 1143. Οὐ] πρέπει σιγαῖν.

V. 1175. Πρὸς τῷ πνεόντων μηδενὸς θανεῖν ὑπο] Diu me torset haec sententia, dubitantem quid agendum foret cum duplici praepositione πρὸς et ὑπο, tandem sic explicandum judicavi. Praedixit mihi pater olim a viventibus, a nemine quidem, me periturum. Siquis tamen pleonasmum esse malit, per me licet, sed nihil simile huic memini me legisse.

V. 1201. Κάρα] Subaud. πρὸς.

V. 1229. Πλήρωμα] Subaud. ἡρώσει).

V. 1230. Οσον] καθ' ὅσον. post μέγала subaud. καλὰ.

V. 1251. Ταῦτ' ἄν] Ita omnes libri. quid si ταῦτα? ut postulare videtur sensus, non abnuente metro, utque ego cum ceteris in versione reddidi.

V. 1257. Ως ἔοικας] Verte, qualis mihi videris.

V. 1289. Ἀνδρῶν] ἐξ.

V. 1295. Subaud. ἐσὶ, et ἐποίησε.

